

Thượng Thư Đại Nhân, Biển !

Contents

Thượng Thư Đại Nhân, Biển !	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	8
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	31
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	40
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	47
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	59
22. Chương 22	62
23. Chương 23	65
24. Chương 24	67
25. Chương 25	69
26. Chương 26	71
27. Chương 27	74
28. Chương 28	77
29. Chương 29	79
30. Chương 30	81
31. Chương 31	85
32. Chương 32	87
33. Chương 33	89
34. Chương 34	92
35. Chương 35	95
36. Chương 36	97
37. Chương 37	99
38. Chương 38	102
39. Chương 39	105
40. Chương 40	109
41. Chương 41	112

42. Chương 42	115
43. Chương 43	118
44. Chương 44	121
45. Chương 46	124
46. Chương 45	127
47. Chương 47	130
48. Chương 48	133
49. Chương 49	136
50. Chương 50	139
51. Chương 51	142
52. Chương 52	145
53. Chương 53	148
54. Chương 54	151
55. Chương 55	155
56. Chương 56	157
57. Chương 57	161
58. Chương 58	164
59. Chương 59	168
60. Chương 60	172
61. Chương 61	175
62. Chương 62	178
63. Chương 63	182
64. Chương 64	189
65. Phiên Ngoại 1	191
66. Phiên Ngoại 2	193

Thượng Thư Đại Nhân, Biến !

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Tặc Gia Nguồn chuyển ngữ: Thư Viện Ngôn Tình Văn án: Rất nhiều người nói, bàn tay h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-thu-dai-nhan-bien>

1. Chương 1

Thượng thần đại nhân, biến!

Chương 1: Thả rắm mất lễ nghi

Nàng là con gái của Phương Chính, thượng nhân bán lương thực kinh thành, tuổi nhỏ đọc đủ thứ thi thư, nữ công thêu vá không cái nào không tốt.

Nàng còn sở hữu dung nhan tuyệt mỹ, mím môi cười thôi cũng khiến người người xiêu ngã.

Nữ tử như vậy, đáng nhẽ phải được người ta chạy theo như vịt mới đúng, nhưng mà ở cái tuổi hai mươi xuân thì, chỉ vì thả một cái rắm giữa thình yển hoàng đình, nàng danh chấn thượng kinh.

Trên điện thất nghi, không được tiến cung lần nữa.

Dung nhan khuynh thế cũng bị hủy chỉ vì một cái rắm.

Ai hiểu được nỗi đau của nàng chứ?

Ai lý giải được đau đớn của nàng không?

Người từng khiến bao nhiêu bà mối người này nói người kia tưởng như đạp rơi cả cửa, giờ lại không ai bén mảng đến thăm, rốt cục nàng phải sống thế nào đây?

Thực ra khi nhị nương Lô Thúy Hoa của Phương Chi Uyển nước mắt rưng rưng đưa quyển sách “chuyện phiến lòng nóng ruột của hậu trạch phú gia mà người ta không biết” đến trước mặt nàng, nàng đã mua sẵn một quyển đọc ngấu ngiến rồi.

Chẳng qua thấy đau thương trong mắt người kia rõ ràng quá, khiến cho nàng không thể không biết xấu hổ lôi quyển trong tay ra đối chiếu được.

Lô Thúy Hoa nói: “Sao con lại không nóng không giận gì hết thế?

Nói còn chưa xong, nước mắt như mưa cứ thế tí tách rơi đầy mặt.

Tuy bà đã là người đẹp hết thời, không còn xinh xắn như ngày trước, nhưng phong vận bên trong vẫn không hề thay đổi, thật khiến cho Phương Uyển Chi vừa tròn hai mươi thấy mình quả không bằng.

Lô Thúy Hoa nói tiếp: “Củ cải chua thì không ăn à? Một cô nương xinh đẹp đến vậy, nếu không phải chỉ vì ... cái rắm kia, thì sao có thể đến nỗi không ai hỏi thăm thế chứ?”

Từ cái rắm đó, Lô nhị nương nói ra vô cùng ngượng nghịu, như thể mảy từ như vậy mà nói ra ngoài miệng thì mất thể diện lắm.

Quả thật chuyện này đúng là không có thể diện thực, nhân sinh từ xưa ai mà không chết, ai mà đi ngoài không cần giấy chử? Loại chuyện này, đâu phải nói nhịn là nhịn được.

Xét cho cùng đơn giản cũng là vì thả nhầm nơi mà thôi.

Giống như khi tất cả mọi người ngồi chễm chệ trong nhà vệ sinh, đóng cửa lại là một chuyện, mở cửa ra lại là chuyện khác.

Đối với việc này, Phương đại cô nương cũng không cảm thấy uất ức gì nhiều, trên thực tế, nếu ngày ấy không có cái rắm vang dội đó, nàng có khi còn chưa xót như mua phải ba cân cải chua nữa kia.

Là nàng cố ý.

Chỉ vì không muốn phải vào cung, cho nên mới tự biên tự diễn ra một tiết mục hủy danh dự mình như vậy.

Cũng không phải cô nương nào cũng có được dũng khí làm chuyện đó đâu, nàng lại càng thêm kiêu ngạo.

Đương nhiên mấy lời này sao có thể nói với Lô Thúy Hoa được, càng không thể nói với người cha đã hao hết tâm tư muốn nhét nàng vào cung làm quý nhân kia. Bởi vậy, nàng cầm lấy dây thừng trong tay nhị nương, chạy đến ghế đá nơi hậu viện.

“Để cho ta chết đi! Một cô nương tốt đẹp, sao có thể làm ra chuyện xấu hổ mất mặt tổ tông như thế, ta sao còn mặt mũi mà sống trên đời này nữa! Để cho ta chết!!!”

Tiết mục này mỗi ngày Phương gia đều phải diễn một lần, Phương Uyển Chi đương nhiên là không thể tự tử thành công. Nha hoàn nô tài khuyên can, nhị nương Lô Thúy Hoa thì khóc đứt từng khúc ruột, hét âm hét ỉ cho người bên ngoài nghe thấy.

Dù sao với nữ nhi nhà thương nhân chỉ vì một cái rắm mà phá hủy hết con đường phú quý của mình mà nói, thất cổ là cách duy nhất thể hiện cảm giác thẹn thùng và áy náy mãnh liệt của bản thân.

Mặc dù Phương Uyển Chi chưa từng có hai tâm trạng đặc biệt trên.

Hoàng yến ngày đó là do thái hậu nương nương tự mình chiêu đãi, mời nhiều cao tăng quyền uy trong nước đến dùng tiệc.

Hoàng thất Đại Yến rất tôn trọng Phật giáo, người xuất gia tứ đại giai không, ngay cả con muỗi cũng nuôi đến mức cơ thể cường tráng, sao có thể làm ra chuyện sát sinh được. Cho nên Thái hậu nương nương đành nói, chuyện ngày đó chỉ là do một dân chúng tầm thường làm, nhiều quy củ đều không kiêng kị, mọi người liền tùy ý bỏ qua.

Cũng bởi vì thế, cái rắm của Phương Uyển Chi mới có thể thả thoải mái đến vậy, cũng nhờ trước kia luyện tập nhiều lần. Kết quả cuối cùng là phá hủy hoàn toàn ước mơ của cha nàng và thể diện của Phương gia, không hơn.

Nếu nói về tư sắc của Phương đại cô nương, quả thực trong kinh thành không mấy người sánh được.

Ánh mắt như nước mùa thu, mi mắt như núi xa, ánh nhìn như sóng nước, môi hồng đỏ thắm, đều là những điển hình của mỹ nhân.

Chỉ tiếc mẹ nàng mất từ nhỏ, được nhị nương nuôi dưỡng bên mình.

Thân thể Lô Thúy Hoa vốn không tốt, gần bốn mươi cũng không sinh được nhi tử hay nữ nhi nào, cho nên bà dồn hết tâm tư mình vào Phương Uyển Chi.

Khi nào nên cười mỉm, khi nào thì nên lấy khăn chấm mắt.

Không hổ danh là vũ cơ nổi tiếng nhất Yên kinh năm xưa, Lô Thúy Hoa đem tất cả sức lực dạy dỗ Phương Uyển Chi.

Không thể phủ nhận, bà rất yêu nàng.

Mà sao trách được, vì trước năm bảy tuổi nàng vẫn được mẹ ruột mình dạy dỗ rằng, người không biết xấu hổ mới có thể sống được trên thế gian này, hai loại phương thức giáo dục không giống người thường lại hoàn toàn bất đồng với nhau này ít nhiều ảnh hưởng đến Phương đại cô nương.

Lô Thúy Hoa nói: Hạnh phúc cả đời của nữ tử đều tùy thuộc vào nam nhân, dù không giữ được lòng hán thì cũng phải giữ được tiền. Ít nhất là khi hoa tàn ít bướm, vẫn có đủ vàng bạc sống qua ngày.

Mẹ ruột Lâm Hiểu Hiểu của Phương Uyển Chi lại không cho là vậy.

Người này xuất thân là Lâm thiên kim của phú gia, cả đời chỉ tâm tâm niệm niệm một tên thư sinh nghèo kiết hủ lậu là Thiệu Vân, tên này chỉ muốn ăn cơm mềm, vừa nghe nói Hiểu Hiểu muốn cùng mình bỏ trốn liền ôm hết bạc của bà chạy khỏi thượng kinh.

Lâm Hiểu Hiểu cũng vì thế mà cắt cổ tay tự sát vài lần, đến khi tuổi lớn thì được cha mình an bài gả cho Phương Chính.

Bà vốn không yêu Phương Chính, nhưng vẫn vì ông mà sinh hạ Phương Uyển Chi. Sau đó làm bạn với Phật gia nửa đời tụng kinh gõ mõ, ăn chay niệm Phật.

Bà nói với Phương Uyển Chi rằng: “Đừng nghe lời nhị nương con, tìm người tâm đầu ý hợp mới có thể sống thoải mái được”.

Phương đại cô nương ngơ ngác gật đầu, rồi lại gấp thêm miếng thịt cho vào mồm. Trong lòng định nói với Lâm Hiểu Hiểu một câu: “Nương, lúc trước nếu nương bỏ trốn, có khi còn chẳng hơn bây giờ”.

Tiền đổi lấy tâm người chồng, khó mà giữ được.

Lúc đó Phương Uyển Chi đã nghĩ, nhất định phải tìm được một người thương mình, cũng phải giữ được tiền của người ta. Ít nhất nam nhân đó phải có đủ bạc mua thịt cho nàng ăn.

Và kết quả của chọn lui chọn tới là, đến giờ vẫn không gả được ra ngoài.

Về phần cung đình, đó là một nơi ăn thịt người, đầu óc nàng thì không tốt, nếu không may lọt vào đó, không biết có thể đếm bạc mà sống qua được mùa đông năm sau không.

Cho nên nàng không chịu.

Nhưng mà lại nói tiếp, Phương Uyển Chi chờ đến bây giờ, cũng là vì không thoát ra khỏi mấy mối quan hệ thấy người sang bắt quàng làm họ của cha.

Phương gia là gia đình buôn bán lớn nhất thượng kinh, coi như cũng phú quý số một số hai.

Tuy Phương Uyển Chi đánh rắm trong bữa tiệc hoàng gia, nhưng cũng không phải toàn bộ người tới cầu hôn đều chết hết.

Phú thương nhà giàu có thể ngại nhưng vẫn còn tiểu gia công tử mà.

Quái là ở chỗ, Phương Chính chướng mắt.

Theo ý ông, khuê nữ của mình dù không vào được hoàng cung hồng chuyên lục ngói, thì cũng phải qua lại với tông thế vương hầu, nếu không thì cũng phải là con quan.

Mà trong hoàng yến ngày đó lại không mời các đại thần trong triều và vương hầu Công Tôn. Cho dù lời đồn có khó nghe, thì chỉ cần một thời gian qua, vẫn còn hi vọng.

Ngọn lửa hi vọng nhỏ nhoi này...

Phương Chính cân nhắc.

Cũng chỉ có thể gửi gắm nơi Lan công tử có bàn tay hội họa tuyệt thế kia thôi.

Nghe đồn vị công tử này không thích mỹ nữ chỉ yêu vàng bạc, mỹ nữ trong tranh vạn lượng khó cầu. Quý là ở chỗ, chỉ cần tranh do hắn vẽ ra, không có chỗ nào không đẹp.

Ông còn nghe được, vị Lan công tử này có quan hệ tốt với nhiều vương gia trong cung, trác phi của Trần vương Lưu Lễ cũng từng nhờ hắn vẽ cho một bức họa mới có thể ngồi vào vị trí ngày nay.

Từ sau khi Phương Uyển Chi thất nghi, Lan Khanh công tử trở thành cơn mưa duy nhất trong ngày hạn trong mắt Phương Chính, không thể không cầu.

Vì thế, Phương lão bản vòng vo trong thành bốn phương tám hướng, tìm hiểu nhiều nơi mới biết được chỗ của Lan Khanh. Ngày thứ hai lập tức mang bạc theo mình, lôi cả Phương Uyển Chi đi lên núi Bắc Yến ở ngoại ô kinh thành.

Đây là nơi Lan công tử vẽ tranh, cửa lớn sơn đỏ, thềm lót cẩm thạch, trên tấm biển ghi bốn chữ to đầy mạnh mẽ “Ngọc trần phụng uyển”, vô cùng phong nhã.

Phương Uyển Chi chớp chớp nhìn hai con sư tử to đùng bên cửa lớn thì hỏi Phương Chính:

“Cha, vị Lan công tử này có thể thay con tìm phu quân được sao? Cha nói hắn không thích người mập mạp quá à? Người không được thấp hơn sáu thước phải không? Không hôn chân với quàng gà đúng không?”

Phương Chính không thêm đáp lại, xoay người đánh lên gáy nàng một cái:

“Con câm miệng cho lão tử! Đánh rắm làm mất hết mặt mũi ta, giờ lão tử bỏ tiền tìm cho con con còn không lo cười trộm đi?”

Cha, cái này không đúng à?

Đánh rắm thì không tìm phu quân được sao?

Chẳng nhẽ phu quân của nữ tử bình thường không được thả rắm để ghen chết à?

Phương Uyển Chi không tin có người có thể nhịn không thả, nhưng mà ở đây không thích hợp để thảo luận chuyện này với cha mình, cho nên nghe lời cầm khăn lên che miệng cười trộm.

“Cha à, người này chắc cũng phải tứ chi toàn kiện chứ? Có ham muốn gì cha đã hỏi thăm rõ ràng chưa? Có đam mê gì bất lương không? Nữ nhi nghe nói những người có tiền thích nhất là xem # %*#&. % ”.

“....”

*

Đứng trước cửa lớn, Phương Chính đưa tay lên gõ cửa hai tiếng, không lâu sau có một người sai vật ra đón, tướng mạo này không có gì lạ, khuôn mặt chữ điền bành ra, trên mặt cũng chẳng tươi cười, nhìn thấy họ thì hơi cúi người chào.

“Hai vị đến đây là muốn làm gì?”

Giọng có phần ồm ồm, cộng với cơ thể to lớn càng giống như giáo đầu võ quán.

Hắn nói hắn tên là Bì Bì, là tên Lan công tử đặt cho.

Phương Chính mím mím miệng nhìn hắn hồi lâu, câu ‘Lan công tử đặt tên thật không tầm thường’ cũng không thể nói ra miệng được, lúng túng một lúc mới nói: “Phương Chính ngưỡng mộ danh tiếng của Lan công tử có tay vẽ tài hoa từ lâu, hôm nay đường đột đến đây là muốn xin một bức họa cho tiểu nữ Uyển Chi, phiền tiểu ca thông báo một tiếng”.

Bì Bì này có vẻ ngày thường cũng tiếp không ít người xin tranh, theo thói quen gật đầu, không khách sáo đưa tay mời một tiếng rồi quay đầu hỏi:

“Mang đủ bạc chưa?”

Cái vẻ mặt nghiêm túc đó làm cho Phương Chính tự nhiên tức ngực. Còn chưa vào đến cửa, bỗng chốc lại có cảm giác như bị lừa gạt.

Nhìn thấy tên Ngọc trần phụng uyển, Phương Chính và Phương Uyển Chi đều cùng suy nghĩ, ở đây chắc hẳn phải giống Càn Khôn. Không nói đến chuyện ngọc thạch hình vòm, rường cột chạm khắc, nhưng cũng phải là một nơi cực kì phong nhã. Ít nhất cũng phải xứng với tấm biển phô trương bên ngoài kia.

Họ cứ nghĩ rằng, vị Lan công tử này hẳn là không thiếu bạc.

Nhưng khi bước chân vào bên trong, họ mới phát hiện.

Không có.

Một khu nhà tranh rách rưới, đình viện nhỏ chật hẹp giống như một hộ nông gia bình thường, trên mái hiên treo đầy ớt ngô hành khô, vừa vào cửa đã vang lên tiếng động làm kinh hồn bạt vía.

Trước nhà tranh có một mảnh đất nhỏ, trên đó đầy những cây hành lá xanh biếc, tỏa ra mùi nồng nặc. Cửa sổ nhỏ trong phòng nửa mở, thỉnh thoảng bị gió thổi vẹo trái vẹo phải, phát ra từng tiếng két két chói tai.

Cách đó không xa còn có một phòng chứa củi, cửa mở lớn, bên trong chất đầy tranh vẽ và đủ loại văn chương. Tất cả cho thấy một điều, bần xỉn.

Phương Chính ôm chặt ngân phiếu trong ngực thụt lùi về sau vài bước, nhìn ngoài thì cửa lớn từ đàn, biển hiệu rồi sư tử đá, vậy mà bên trong thì nhà tranh vách đất, treo đầy ớt khô, nhìn ra, lại nhìn vào, tâm hồn gần như sụp đổ.

Lan Khanh công tử trong truyền thuyết, có đúng là ở nơi này không?

Phương Uyển Chi nói: “Cha, cây hành này khá lớn đó, lúc về chúng ta xin nhổ hai cây về nhúng tương ăn đi”.

Phương Chính lười phải trách đứa con thiếu đầu óc của mình, nhìn chằm chằm vào mái nhà tranh bị gió tốc lên hơn phân nửa, miệng không ngừng co rút.

Đây là nơi Lan công tử nổi danh Đại Yến ở sao? Một bức mỹ nhân đồ hơn vạn lượng hoàng kim, đều mang đi quyền xây ngôi miếu đồ nát đầu thôn hết rồi sao?

Vốn cũng hiểu được thường thức đặc biệt của lão gia nhà mình, nhìn sắc mặt hai người khách Bì Bì không thể nào trách được, hắn rất nghiêm túc đưa tay mời đối phương: “Nhị vị thông thả vào trong, sau khi vào sẽ biết vì sao có nhiều người đến hỏi công tử nhà chúng ta nhờ vẽ”.

Nói xong liền thuận thực lấy lư hương trong túi ra, đốt hương thơm rồi đặt trước cửa phòng. Thoắt cái đã nhảy ra tiểu viện.

Như thể chỉ cần ở chỗ này thêm một khắc, mình cũng thấy không còn mặt mũi.

Hai người nhìn lư hương trước cửa thì vô cùng khó hiểu, rồi quay lại nhìn người đã biến mất trước cửa lớn hồi lâu, xem chừng trong một thời gian ngắn hẳn sẽ không trở về, hai người mới cứng nhắc gõ cửa nhà tranh.

“Lan công tử, tại hạ là Phương Chính, đưa tiểu nữ Uyển Chi đến xin tranh.”

Cánh cửa gỗ cũ nát đến mức Phương Chính không dám gõ quá mạnh, sợ hơi quá tay một chút cũng gây vụn luôn.

Trong phòng không có ai lên tiếng.

Ông tưởng đối phương không nghe, lại gọi thêm lần nữa.

“Lan công tử, ngài có ở đây không?”

Vẫn không có ai trả lời.

“Lan công tử “.

“Lan công tử, ta đã mang đủ bạc tới, ngài xem”.

Cửa căn nhà tranh đột nhiên mở ra một khe nhỏ, sau đó là một bàn tay rõ từng khớp xương, trong lòng bàn tay viết: Phí mở cửa, năm mươi lượng.

Phương Chính sợ đến mức không dám động.

Cảnh tượng quỷ dị như thế, nếu không phải bây giờ đang là ban ngày, ai cũng sẽ tưởng mình đang gặp quỷ.

Ngón tay người kia có phần không kiên nhẫn, lắc lư hai cái rồi thu về. Hù Phương Chính vội vàng rút vào một tờ ngân phiếu.

Ông thấy đối phương sờ sờ hai cái rồi “rột roạt”, then cửa được mở ra, cánh cửa mở rộng, không hề có người nào, chỉ phảng phất hương trúc dễ chịu. Cảm giác như bàn tay cầm lấy năm mươi lượng bạc vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Phương Chính có phần sợ hãi, quay đầu nhìn Phương Uyển Chi, thấy Phương Uyển Chi vẫn còn nhìn chăm chăm vườn hành ngoài kia, phút chốc sợ hãi trong lòng cũng biến mất không còn một mảnh, ông bực bội kéo mạnh cửa con gái vào phòng.

Dù sao đã đến đây rồi, không vào xem chút cũng phí mất năm mươi lượng bạc.

Nhưng mà vừa bước vào, Phương Chính đã bị mấy bức mỹ nhân đồ treo trên xà nhà đang đung đưa theo gió làm kinh ngạc.

Tranh vẽ treo trên xà nhà cao cao, mỗi bức là một nữ tử dung mạo khác nhau, người cười, người đưa tay lướt qua cành liễu. Cũng không phải đều là mỹ nhân, nhưng khuôn mặt mỗi bức hình đều có một phong thái độc nhất vô nhị. Ông từng thấy cách vẽ tỉ mỉ của Lâm tiên sinh khiến nhiều người kính nể, nghĩ thế đã tuyệt đỉnh rồi, nhưng những bức họa này so với tranh của Lâm tiên sinh còn thêm bảy phần linh động, quả thực là bút pháp thần kì sinh hoa.

Nhìn lại bài trí trong nhà tranh, nó cũng đơn sơ như vẻ ngoài, ngoại trừ những bức họa trên xà nhà, ngay cả một bộ bàn ghế cũng không có.

Ở giữa có một tấm bình phong khắc động bát tiên không phải là lớn, ngăn cách căn phòng làm hai gian.

Người bên ngoài sẽ không nhìn được phía sau bức bình phong, chỉ nghe một giọng nam vọng ra.

“Chiêu đãi không chu toàn, thứ lỗi.”

Giọng nói như chỉ mới hai mươi.

Có chút không tập trung, hơi vô lễ.

Đến cửa là khách, người tới lại là trưởng giả, ngay cả chung trà cũng không chiêu đãi, Lan công tử này đúng là người duy nhất của Đại Yển rồi.

Sắc mặt Phương Chính có phần khó coi, nhìn sang bức họa nữ tử bên cạnh, bất mãn cũng đành nuốt xuống.

Ai bảo ông có việc cầu người ta chứ.

Ông yên lặng đẩy Phương Uyển Chi lên phía trước, chấp tay nói.

“Người ngồi trong có phải là Lan Khanh, Lan công tử không? Tại hạ là Phương Chính, là thương nhân lương thực thượng kinh, nghe nói ngài có khả năng hội họa tuyệt vời, vì thế hôm nay mới đưa tiểu nữ Uyển Chi đến, nhờ ngài vẽ một bức họa để tìm một môn hộ trong sạch”.

“Ồ”.

Lan Khanh nghe xong thì đáp một tiếng.

“Tôi đây ai cũng muốn tìm người tốt để gả cả, Phương lão bản mời ngồi.”

Ngồi?

Hai người nhìn một vòng quanh căn phòng nhỏ trống trải, sau đó mới nghe Lan công tử nói thêm một câu.

“Góc tường đằng sau có đệm côi.”

Đây cũng quá tiết kiệm a!!

Ngay cả cái ghế cũng không chịu mua?

2. Chương 2

Thượng thư đại nhân, biển!

Chương 02: Keo kiệt đến tận xương

Phương Chính cảm thấy, ông đã làm một cuộc mua bán cực kì hoang đường rồi.

Tên sai vật thì trắng kiện, công tử thì không chịu lộ mặt, còn keo kiệt phô trương đến tận xương.

Lần đầu ông chịu tốn bạc mà lại còn bị người ta dắt mũi như thế.

Hai người ngồi xếp bằng trên tấm vải rách không biết nhặt ở đâu về, ngậy ngốc ngẩng đầu nhìn tấm bình phong vẽ động bát tiên tinh xảo, dường như còn chưa lấy lại bình tĩnh.

Phương Chính hỏi: “Một bức mỹ nhân đồ ngài vẽ bao nhiêu bạc vậy?”

Phương Uyển Chi trước kia cũng được Phương Chính tìm cho vài người vẽ tranh, cho nên với quy củ của nghề này cũng hiểu đôi chút.

Mỗi bức tranh khác nhau, giá tiền cũng sẽ không giống nhau. Phương Chính tự nghĩ, Phương Uyển Chi mặt mũi không tệ, giá có thể không quá đắt, đang định nói chúng ta không cần bối cảnh sơn thủy đâu, thì Lan công tử đã trả lời:

“Chỗ ta có hai loại tranh, tranh thật và tranh tạm, không biết Phương lão bản chọn loại nào?”

Dứt lời từ phía sau bình phong tung ra hai bức tranh.

Đều là một người, một bức thì tinh mỹ xinh đẹp, một bức thì cầu thả hỗn loạn. Nhìn là biết bức nào là bức tạm.

Phương Chính nhìn hai bức họa hồi lâu, ngậm nước mắt nói câu: “Tranh thật thì bao nhiêu?”

Phía sau tấm bình phong lại vung ra ba bức tranh.

“Bức thứ nhất là vẽ trong ba tháng, một vạn lượng, không vừa ý cũng không sửa. Bức thứ hai vẽ năm tháng, một vạn năm ngàn hai trăm, có thể sửa một lần, bức thứ ba cần nửa năm, hai vạn lượng bạc, có thể sửa ba lần, sau khi gả đi còn tặng kèm một bà đỡ có kinh nghiệm nữa”.

Gân xanh trên trán Phương Chính căng bần bật.

Ông đã gặp qua nhiều người làm ăn, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy ai lừa đảo như Lan Khanh.

Đến đây tìm tranh, ai mà không muốn khuê nữ nhà mình gả cho mối tốt. Nhìn bức họa hai vạn này rồi, hai bức kia sao còn lọt vào mắt nổi.

Huống chi ba tháng có thể vẽ xong, nhất định là không để tâm nhiều.

Phương Chính mím môi:

“Vây cũng đắt quá”.

Lan Khanh cũng không định khuyên ông, vô cùng hòa nhã đề nghị.

“Đây cũng xem như tiền mua cô gia, bao nhiêu bạc thì mua được dạng cô gia kiểu đấy, ngài cứ tự suy nghĩ”.

Một câu đã đâm chọc đúng tim.

Phàm là tới đây, ai mà không muốn mua cô gia tốt?

Hai vạn lượng, nửa năm sau, một bức mỹ nhân đồ tinh xảo nhất.

Hai người cuối cùng cũng đạt được quyết định.

Sau khi Phương Chính giao bạc xong, tim phối đều đang rỏ máu, ông vuốt vuốt đồng ngân phiếu bị vơi đi hai phần ba trong lòng, khóe miệng run rẩy hỏi: “Nghe nói ngài quen nhiều quan lại và quý nhân trong triều, nếu tranh này vẽ xong, có thể giúp đỡ chút quan hệ được không?”

Đây là lý do chính ông đến đây.

Bóng người mờ hồ phía sau bình phong vẫn còn đang đếm bạc, vừa lật ngân phiếu vừa nói: “Tam phẩm trở xuống thì ba nghìn, tiểu thiếp của nhị phẩm thì sáu nghìn, thị thiếp của vương hầu thì một vạn đến tám ngàn”.

Cả khuôn mặt của Phương Chính đều xanh mét một mảnh, run miệng nuốt một ngụm nước bọt.

Còn chưa kịp mở miệng hỏi có thể giảm giá không, thì phía sau bình phong đã vung ra tấm ván gỗ: không được mặc cả.

“Muốn gả tốt lại muốn ít tiền. Phương lão bản cũng là người làm ăn, đạo lý này không cần ta nói ông cũng hiểu chứ”.

Mấy câu đã cắt đứt ý định của Phương Chính.

Đúng là người lặn lội làm ăn đã lâu, làm gì có ai miệng mồm kém cỏi. Phương Chính láu cá nửa đời, không ngờ trước mặt một hậu sinh như Lan Khanh lại ghen hòng như thế.

Ông nói: “Việc mua bán quan trọng là vừa mua vừa bán, giá này cũng quá bức chết người ta rồi, Lan công tử ra cái giá này, bạc là để ...”.

Có thể nhượng bộ một chút không?

“Phong tam nương nổi tiếng kinh thành là bạn thân của ta, tam cô lục bà không chỗ nào không quen. Sinh con đỡ đẻ đều bao hết cho ông, ông nhìn mà xem, bát tự cũng tìm người thích hợp nhất. Nếu gả nữ nhi đi mà không được sủng, còn có thể tìm một vợ kế giúp nàng lấy lòng nữa đấy”.

Lan công tử vừa tính toán, bàn tính lạch cạch vang lên.

“Nếu còn tính nữa thì không thể chỉ là cái giá này thôi đâu”.

Phương Chính nắm chặt tay.

Phong tam nương à, đây là người mà ngay cả người sắp chết cũng có thể tìm ra mối hôn sự, nhưng mà cũng là bà mối khó nhận lời nhất.

Chỉ là...

“Tam cô lục bà gì đó, tự chúng ta có thể tìm, Phương mỗ tuy là làm ăn buôn bán nhưng cũng không phải người eo triền bạc triệu như người ngoài nhìn ngó, hôm nay thực sự là ...”

Phương lão bản vẫn tận tình thương lượng, Lan công tử bên trong không hề có ý khuyên can.

Đến khi ông nói tới miệng khô lưỡi khát, người kia mới không lạnh không nóng trả lời một câu: “Ta nhận việc cũng tính bạc theo giờ, quá một khắc thì nhiều hơn hai mươi lượng, ông xem, hương trước cửa còn một đoạn nữa thôi”.

Phương Chính rốt cục cũng hiểu đặt lư hương trước cửa là để làm gì!! Nhìn thấy nén hương đã đến đốt cuối cùng, chỉ còn một đoạn nữa là hết, ông vội cuống quýt hô: “Ta trả! Nhưng phiền ngài cho khuê nữ nhà ta con trai con tam phẩm, bức họa cũng vẽ cho nó quyen rũ một chút”.

Ông vốn muốn nói là trên nhị phẩm, nhưng biết làm sao được, giá đắt quá, dù muốn bầu víu vào quý nhân cũng phải nghĩ đến bạc trong túi quần.

Nói đến tướng mạo, Phương Uyển Chi ngũ quan đều tốt, nhưng mà vẫn thiếu một phần xinh đẹp.

Nếu đưa cho người ta xem, đương nhiên sẽ thích bức họa tốt hơn.

Lan Khanh nghe vậy thì khẽ cười, tâm tình rất tốt đặt bàn tính qua một bên.

“Đứng qua đây ta nhìn một chút”.

Vậy sao mà nhìn được?

Phương Uyển Chi ngồi một bên ngăn người cả buổi, giờ thật thà đứng lên, nhắc chân định đi sang bên kia bình phong.

Cửa sổ nhỏ hé mở, Bì Bì đang ôm một đồng hành lá lò mặt vào, hần co quắp miệng nói: “Cô nương đứng đó là được rồi, công tử nhà chúng ta có thể thấy được.”

Hần nói là vị trí ở giữa bình phong.

Cách một tấm màn dày thế mà cũng thấy rõ được à?

Phương Uyển Chi sợ sệt, vừa mới bước tới đã thấy một đôi mắt phía trước.

Nàng quả thực bị dọa hết hồn, suýt chút nữa đã đưa hai ngón tay trực tiếp đâm qua.

Nhưng quả thực đó là một đôi mắt rất đẹp, mắt phượng hẹp dài, đuôi mắt khẽ hếch lên. Đối với nam tử mà nói, như vậy có phần quá thanh tú, con mắt sắc lại cực nhạt, có một vẻ nhàn vân đã hạc sạch sẽ không nhiễm bụi trần.

Nàng nhớ đến một quyển sách đã từng đọc qua.

Từ xưa giờ con mắt họ Hạ Hầu là đẹp nhất, sáng như nhật nguyệt, trong như ngọc thụ lâm phong, mắt không gió không trăng, không nhìn khói lửa.

Dù chưa gặp một lần nhưng vẫn không quên được phong thái đó.

Nhưng mà, chủ nhân của đôi mắt qua lỗ thủng trên tấm bình phong này...

Hần khắc một lỗ thủng nhỏ đến vậy, đúng là khiến cho người ta không thể ngừng run run khóe miệng.

“Thêm tiền.”

Nói câu này xong, con mắt bên kia lỗ thủng liền biến mất, thay vào đó, là tiếng kêu rên của Phương Chính đau đến không muốn sống, hận không thể lấy máu ra đưa.

“Đi!!”

Cho đến khi rời khỏi Ngọc Trần Phụng Uyển, Phương Uyển Chi còn đang cảm thán.

Nước biển quả nhiên là không thể lấy gáo tát.

Đời người khác biệt, điền viên không nhất định phải là đào uyên minh, một đồng tiền mua được hạt vừng cũng phải trốn đến nơi rừng sâu núi thẳm mà ăn một mình.

3. Chương 3

Thượng thư đại nhân, biển!

Chương 03: Lan công tử không thích nói chuyện phiếm?

Lúc chính thức bắt đầu vẽ tranh là giờ Ngọ ba ngày sau.

Đông đi xuân tới, giờ cũng là lúc tuyết đọng tan hết, cây cối đâm chồi.

Nhưng mà đầu mùa xuân năm nay lại ẩm áp hơn bình thường. Mấy trận mưa phùn thưa thớt lẻ tẻ rơi xuống mấy lần, lại không khiến người ta thoải mái. Mây đen chằng chịt phía chân trời, âm u như đè nén.

Phương Uyển Chi không biết vị Lan công tử này làm gì mà chọn giờ này để vẽ tranh, nàng nghĩ trộm, có khi đây là cá tính khác người thường của mấy họa sĩ, đương nhiên cũng có thể là do đầu óc có bệnh.

Nàng nghĩ khuynh hướng sau có vẻ đúng hơn.

Lúc trước khi vẽ tranh, Lan công tử đã nói, ngày thường hắn có trăm công nghìn việc, thời gian vẽ tranh do hắn ấn định.

Phương đại cô nương có phần bất mãn.

Chẳng lẽ, giờ hắn muốn vẽ tranh buổi chiều, nàng cũng phải đến buổi chiều hay sao?

Chuyện này thực sự sẽ gây tổn hại đến khuê dự tiểu thư khuê các của nàng, mặc dù thứ này đã bị nàng tự tay phá thành căn bã.

Lúc nha hoàn Thanh Liễu cùng nàng đi vào sân, Bì Bì đang hăng hái chiến đấu với đám hành phía trước nhà, cánh tay trắng kiện ngăm đen cuộn cuộn nổi lên hơn phân nửa ống tay áo, vô cùng mạnh mẽ.

Trong đồng hành chất lên xe, hai ba cây có buộc một tấm ván gỗ vô cùng chói mắt.

Phương Uyển Chi nhìn chữ viết phía trên, Lan Khanh.

Bên song cửa sổ khép hờ không nhìn thấy bóng dáng người kia, chỉ nghe tiếng hắn truyền ra.

“Hôm nay tăng lên năm lượng đi, thời tiết bên ngoài không tốt, hạ nhân nào dễ nói chuyện thì giảm thêm chút bạc cũng được, về sớm còn có việc”.

Bộ hành này là vàng sao? Năm lượng bạc một cây hành, muốn giết người à?

Phương đại cô nương rất đồng tình nhìn Bì Bì mang ý cầu phúc, vô cùng bình tĩnh đi vào nhà trong, vén áo thi lễ, khẽ nói:

“Công tử bình an.”

Lan công tử cũng không nói gì. Phía sau bình phong vang lên tiếng lật giấy Tuyên Thành, có lẽ là đang chuẩn bị vẽ.

Phương Uyển Chi cũng không thấy mình đến trễ, trên thực tế, nàng đến trước thời gian ước định một phút đồng hồ nữa kia.

Nàng lắng nghe động tĩnh bên trong, ý bảo Thanh Liễu đưa giấy và bút mực đã chuẩn bị sẵn ra, nhẹ giọng nói:

“Công tử hôm đó đã thảo luận với cha ta, sẽ giới thiệu con trai một vị quan tam phẩm cho ta. Nhưng mà ta không rõ, vị công tử này là người nhà nào, bao nhiêu tuổi, nhân phẩm ra sao?”

Lần trước, nàng lo đến mức một câu cũng không dám hỏi. Hôm nay đến đương nhiên là muốn được giải đáp rõ ràng.

Nữ tử ai cũng muốn lập gia đình, Phương Uyển Chi nhiều năm chưa gặp được tình đầu ý hợp. Chỉ cần không phải tiền cung ‘chờ chết’, gả cho con cái nhà quan từ từ bồi dưỡng, tạm thời cũng xem như cả đời đi.

Về phần học thoại bản bỏ nhà trốn đi, dạo vài vòng trên đường cũng có thể gặp được công tử tốt giữa thời loạn lạc? Từ khi mười sáu tuổi nàng đã quên mấy giấc mộng hoang đường đó rồi.

Người sống thực tế một chút mới được.

Lan Khanh nghe vậy thì tay cũng dừng bút, dường như quên mất người nàng nói là con nhà ai. Hồi lâu mới nói: “Ba điền sản ở ngoại ô kinh thành, có một cửa hàng đồ sứ, không tồi.”

Trong nhận thức của hắn, trước kia nữ tử xin tranh đều muốn biết những thứ này, cũng chỉ cần mấy điều này thôi.

Về phần nhân phẩm đức hạnh, chẳng có gì quan trọng.

Lan Khanh không thích nói mấy chuyện không có ý nghĩa, đặt giấy Tuyên Thành lên rồi nhân tiện nói câu.

“Bắt đầu đi.”

Ba điền sản ở ngoại ô kinh thành, mỗi ngày đều ăn thịt kho tàu cũng không có vấn đề gì nhỉ.

Phương Uyển Chi ý bảo Thanh Liễu nhớ kỹ, tâm tư cũng không đặt lên bức tranh nữa. Cho nên không nghe thấy Lan Khanh nói ba chữ kia, tiếp tục hỏi tiếp:

“Vị gia kia là văn thần hay võ tướng vậy? Ngày thường có ăn kiêng gì đó không? Thích ăn thịt kho tàu không? Ta không thích ăn gừng, hắn có ý kiến gì không?”

Từ xưa tương kính như tân, không có sở thích hợp nhau, đừng có cho rằng chuyện ăn gừng hay không này là nhỏ, ngay cả bánh bao cũng có thể dẫn đến huyết án đấy, huống chi là gừng?

Nữ nhân này sao lại cảm râm nhiều thế?

Lan Khanh nhú mày, cũng không thích phản ứng của nàng, tiếp tục chăm chú làm việc.

Trước mặt hai người cách tám bình phong, Phương Uyển Chi cũng thấy không rõ tình huống đối diện, đứng nguyên tại chỗ một lát, rồi thử thăm dò.

“Lan công tử hình như không thích nói chuyện phiếm à?”

Nói hai câu cũng đâu có ngại thở được, tích chữ như vàng thế?

Lan Khanh quơ quơ cán bút.

“Lúc kiếm tiền, ta sẽ thích tán gẫu.”

Cả khuôn mặt Phương Uyển Chi đều sa xầm xuống.

Bởi vì hôm nay phải vẽ tranh, để hình ảnh đẹp, Phương Chính cố ý bắt Phương Uyển Chi cài một trâm ngọc hoa lan trên búi tóc.

Nàng ghét cây trâm này vì nó nhiều tua quá, nặng đầu, cho nên liền cầm trong tay.

Bây giờ bắt đầu vẽ tranh, không thể không cài nó lên, Phương Uyển Chi khó khăn lắm mới vén được đồng tua qua một bên, thần sắc mệt mỏi, lại điểm thêm vài phần lười biếng.

Cặp mắt phía sau bình phong lúc đầu chỉ nhìn lướt qua, sau đó dừng lại, nhìn một lát rồi đặt bút xuống.

Phương Uyển Chi cảm thấy vẽ trâm mặc như thế vẽ tranh sẽ không đẹp, cho nên đành miễn cưỡng cười tươi dịu dàng.

Nhưng mà miệng nàng nhanh chóng cứng đờ, người đối diện vẫn không có động tác gì, đôi mắt bên cái lỗ thủng vẫn nhìn nàng chăm chú.

Nàng vỗ quai hàm hai cái, hít sâu một hơi, vừa định hỏi đây là ý gì, thì thấy Bì Bì đi tới.

“Phương cô nương, cô có thể tháo cây trâm trên đầu xuống để cho công tử của ta nhìn chút được không?”

Người này, hóa ra là vừa ý cây trâm của nàng?

Sắc mặt của Bì Bì lạnh nhạt thành quen, kể từ khi đi theo vị này, hắn đã không còn để ý đến mặt mũi nữa, tiết tháo như nước chảy về biển khơi, hắn không thể không nhận mệnh, thấy chết không sờn.

Thanh Liễu nói: “Thứ trên đầu nữ nhi gia sao có thể lấy xuống cho nam tử xem được?”

Phương Uyển Chi không nói hai lời, nhanh chóng đưa cây trâm cho Bì Bì.

“Mẫu thân của vị kia như thế nào? Có cư xử khéo léo không?”

Quả nhiên là không bỏ qua cơ hội nào để moi tin tức.

Lan Khanh lúc này mới nghiêm túc nhìn Phương Uyển Chi một cái.

“Mẹ hắn mất năm ngoái.”

Không có bà bà a? Thế thì rất tốt.

Phương đại cô nương xoa xoa tay, hài lòng với tin tức vừa nhận được.

*

Để vẽ một bức tranh hoàn mỹ, không gì khác ngoài dung mạo của cô gái trong tranh, quan trọng là phải có một vài động tác làm cảnh đẹp ý vui.

Không chờ Lan công tử nói, Phương Uyển Chi tự bày ra vài tư thế thử xem.

Hàng năm tiếp nhận phương thức giáo dục của nhị nương, bây giờ việc này với nàng chỉ đơn giản như hạ bút thành văn mà thôi. Vì thế nàng còn cố ý mang theo quạt tỳ bà, đưa lên che nửa mặt.

Chỉ vài động tác lên xuống, tư thế thay đổi không ít, nhưng Lan Khanh lại có vẻ không vừa lòng. Lui tới cứ mấy chữ đơn “xấu”, “đổi đi”, “khó coi”.

Hắn nói thích cây trâm khảm ngọc này, xem niên đại thì có thể là thời Ngụy Tấn gì đó. Mặc dù không đáng bao nhiêu bạc nhưng hắn khá thưởng thức tay nghề của Vương Ngạn Cương, chỉ tiếc là sau khi người này mất, không có nhiều đồ được lưu lại.

Món đồ cổ này quả thực rất khó có được.

Phương Uyển Chi yên lặng nhìn công tử đang loay hoay sau tấm bình phong, rất muốn hỏi một câu: Con mẹ nó người có thể không nhìn mà vẽ được à?

Thời tiết hôm nay vốn nóng bức, Phương đại cô nương lại mang áo khoác lớn ngoài xiêm ý, mồ hôi cứ thế rịn ra sau gáy.

Nhưng nàng là một nữ tử có tu dưỡng, nhin một lát mới nhếch khóe miệng bày tỏ: “Tốt xấu gì ngài cũng phải nhìn ta một cái chứ? Hoặc là nói xem thử, tư thế nào mới vẽ tranh đẹp được? ”

Vẫn không dám chọc giận hắn.

Quan trọng là, bạc bỏ ra rồi không vẽ cũng không thể về.

Lan Khanh dường như không thích người ngoài làm cụt hứng của hắn, miễn cưỡng nói: “Ta chưa nghĩ kĩ”.

Phương Uyển Chi thật sự cảm thấy, quá lâu rồi nàng chưa gặp ai tùy hứng đến mức cây ngay không sợ chết đứng như vậy.

Nàng hít sâu một hơi, ngoài cười nhưng trong lòng thì không hỏi:

“Vậy khi nào ngài mới nghĩ kĩ được?”

Ngày mai? Ngày sau? Hay là ngày kia?

Nàng đổi sang ngày đó rồi lại đến.

Lan công tử “Ồ” một tiếng, cúi đầu vuốt hai cái lên phần chạm trổ trên cây trâm, da mặt vô cùng dày nói:

“Cô có muốn đưa cây trâm cho ta không?”

Nghe câu này, đến Bì Bì mà cũng cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

4. Chương 4

Thượng thư đại nhân, biết!

Chương 04: Cái ô cũ nát

Sau khi chuyển giao cái trâm đồng kia đi, Phương Uyển Chi rốt cục cũng không còn rối rắm chuyện tư thế nào mới được nữa.

Mặc dù một khuê nữ đưa trâm cài cho nam tử có thể khiến bao nhiêu người sinh ra ý nghĩ sâu xa, nhưng đối tượng này là Lan công tử, Phương Uyển Chi có thể cực kỳ xác định, dù có đưa cho hắn cái yếm thêu vàng, hắn cũng chỉ tháo sợi chỉ vàng trên mặt xuống, chứ hoàn toàn không hề có xuyên xao.

Nhưng cái nàng để ý lại là...

“Nếu ngài lấy trâm thì cũng nên nói cho ta thêm tin tức của vị gia kia chứ?”

Lan Khanh trâm mặc một hồi rồi đồng dạng nói:

“Đây là cô tặng cho ta, không phải mua bán, đương nhiên ta cũng không cần trả thù lao.”

“...”

Cuối cùng chuỗi động tác của Phương đại cô nương cũng dừng lại, một tay cầm cây quạt tròn, tay kia nắm lại, vẻ mặt nhàn nhai như sắp nổ đóa.

Đó là phản ứng của nàng khi nghe được câu nói không biết xấu hổ kia của Lan Khanh.

Lan Khanh nói, bộ dạng này của nàng nhìn qua rất có sức sống, lên tranh thì sẽ đẹp.

Lúc hắn nói câu này, giọng nói không có gì đặc biệt. Nhưng Phương Uyển Chi lại giật mình về nhãn lực của hắn, hầu như hắn không hề nhìn nàng mà. Tâm tình bị hắn lừa cây trâm rất nhanh đã biến mất.

Thậm chí nàng không dám tưởng tượng, chung một mái hiên với một tên họa sĩ không thích mở miệng đến nửa năm, thật là thâm họa.

Hôm đó sau giờ ngo, mây đen chẳng chịt nặng nề rốt cục cũng không giữ nổi, mưa ào ào như trút nước.

Phương Uyển Chi nhìn từng hạt mưa lớn rơi trên ngói thạch, cảm thấy đầu mình cũng đầy nước không kém trận mưa này bao nhiêu, nếu không thời tiết kiểu này sao lại quên mang ô được chứ, đúng là đầu ứ nước mới làm ra chuyện ngu xuẩn kiểu này.

Lan Khanh nói: “Trời mưa rồi.”

Giọng điệu vô cùng thoải mái.

Phương Uyển Chi đưa vạt áo lên che mặt, hùng hổ trưng ra một ánh mắt đầy khinh bỉ.

Nàng là cô nương trong sạch, đoan trang có, thù mị cũng có đó.

Lan Khanh hiếm khi hảo tâm nói Bì Bì đưa cho nàng một cái ô.

Lại là một cái ô sắp hỏng.

Trên đó có viết tên Lan Khanh, rồng bay phượng múa, đường đường hoàng hoàng.

Với cốt khí của Phương đại cô nương, nàng cự tuyệt.

Ai mà ngờ mưa bên ngoài lại quá lớn, càng lúc càng to hơn.

“Không muốn bị ướt thì ngoài viện ta có một chiếc xe ngựa có thể đưa cô về, ba mươi lượng”.

Phương Uyển Chi bực bội kéo Thanh Liễu và cái ô sắp hỏng kia đi.

Chỉ là nàng không nghĩ tới, lúc nàng bầu vịu lấy cái ô bị gió thổi xiêu trái vẹo phải trên đường lớn, thế mà có hơn mười người đuổi theo đòi mua lấy cái ô này.

Nàng thấy đây mới đúng là chuyện hoang đường nhất. Cái ô Lan Khanh đưa cho nàng, dù có cũ một chút, nhưng ít nhất cũng che được khỏi mưa, không bán.

Nhưng mà người đuổi theo kia vừa thấy nàng khoát tay đã vội vàng moi tờ ngân phiếu năm trăm lượng bạc trong ngực ra nhét vào tay nàng.

“Năm trăm lượng đúng không? Tại hạ nguyện mua.”

“Tại hạ cũng nguyện mua.”

Một người khác cũng vội vàng moi bạc.

“Người không hiểu thứ tự trước sau à, tại hạ nguyện ý bỏ hơn một trăm lượng nữa! ”

Phương Uyển Chi ngơ ngẩn cả người.

Một cái ô cũ nhiều lỗ thủng, cuối cùng cũng được người ra giá cao nhất bảy trăm lượng lấy đi.

Hắn run run đồng thối béo trên mặt, vô cùng hưng phấn nói với Phương Uyển Chi, chữ của Lan công tử còn khó xin hơn cả tranh, hắn phải về lột thêm vài tờ giấy cho cái ô này cứng cáp thêm.

Đến lúc đó Phương Uyển Chi mới ý thức được, Lan Khanh còn nổi danh hơn so với nàng tưởng tượng.

Trong kinh này muốn có tranh của hắn, ngoại trừ bạc, còn phải xem tâm tình của hắn.

Đệ nhất công tử Đại Yến.

Nàng khẽ nhắc lại sáu chữ này, yên lặng suy nghĩ, không biết nếu người ngoài nhìn thấy đồng hành trên xe với hai mươi lượng một tấm ván gỗ nhỏ thì sẽ có tâm tình gì nhỉ.

Cũng đúng lúc đó, nàng nhìn thấy đầu phố đồ cổ, bên cạnh xe hành, vẻ mặt Bì Bì không chút thay đổi.

Có lẽ là đã quen mắt mặt, hắn cũng không thèm để ý đến lời chỉ trỏ “mày là đồ ngốc” của các tiểu thương khác. Bình tĩnh tự nhiên bày ra tấm bảng với nét chữ của Lan Khanh: Mua hành, tặng ván gỗ. Một câu kinh động là thế.

Năm lượng bạc một cây, hóa ra là bán như vậy à! Năm lượng bạc, một cây!!!

Đó là cả một xe đó !!!

Bì Bì đếm hành xong, ước lượng ngân phiếu rồi đi qua người Phương Uyển Chi một lúc, nàng vẫn cứng ngắc ôm tấm ván gỗ kia, vừa đi cạnh xe hành lá vừa ngậy ngốc hỏi: “Công tử nhà ngươi không phải tùy tâm tình mới bán chữ sao?”

Bì Bì nhướn mày kì quái: ” Cô thấy công tử chúng ta là người tao nhã vậy sao?”

Chỉ cần có bạc, đều bán.

“Vậy thì tại sao...? ”

Người ngoài kia đều nói tranh hắn khó cầu? Bán chữ không phải là nhanh hơn sao? Tuy là một bức mỹ nhân đồ cũng kiếm được rất nhiều, nhưng cũng phí tâm tư quá.

Bì Bì nhìn nàng như thế, cô thế mà cũng không hiểu à.

“Như vậy mới có phong cách a, vật hiếm mới quý, bán nhiều thì không đáng giá nữa.”

Đầy đường cái chỗ nào cũng có, ai còn muốn mua tranh giá cao nữa chứ?

Thế thì đứng trên đường bán hành tây. Là có phong cách à?

Quả nhiên truyền thuyết đều là gạt người cả.

Phương Uyển Chi ngạc nhiên.

Nhưng mà nói đi nói lại, Lan Khanh keo kiệt thì keo kiệt, nhưng cũng không hề chiếm một chút tiện nghi nào của nàng. Lấy cây trầm kia, cũng đưa lại cho nàng một cái ô quý giá, vẫn còn chút phong độ, đang định đứng lên thì Bì Bì gọi lại: “Phương cô nương”.

“Vừa rồi cô bán được bảy trăm lượng đúng không? Công tử chúng ta bảo phải đi theo sát cô, ba mươi lượng bạc là công cô bán, còn lại lần sau nhớ trả lại cho công tử”.

Cả người Phương Uyển Chi đều cảm giác không khá nổi.

Nàng trừng lớn nhìn tên kia: “Hắn, đưa, ô, cho, ta, là, để bán, chứ?!!! Vậy trầm của ta...”

“Cây trầm là cô đưa, đương nhiên không thể tính tiền.”

“! ! ! !”

*

Lần tiếp theo đi vào Ngọc Trần Phụng Uyển, đã là ba ngày sau.

Bên ngoài túp lều tranh, Bì Bì đã thu hoạch xong hành lá, toàn bộ ruộng rau trồng trơn, chỉ còn một đồng đất bùn nhùn.

Nàng thấy hắn đang dùng xẻng xúc đất lên xe, sau đó nhét thêm tấm bảng: “Bên trong có giấu bản vẽ của Lan Khanh công tử, ba mươi lượng một lần đào, tới trước đào trước, dựa vào vận khí hoàn toàn”, sau đó tung tảng ra khỏi cửa.

Bì Bì chôn sáu cái túi nhỏ, bốn cái trống, chỉ có hai cái là có chữ viết của Lan Khanh.

Hai túi có chữ, một túi chôn trên cùng, vận khí tốt thì có thể tìm thấy rất nhanh. Một túi khác bị chôn ở dưới cùng. Như thế cứ tiếp tục đào cả đồng lớn đất cũng không mò ra vạn tám ngàn lượng bạc. Sao có thể tính kế như thế chứ! ! !

Phương Uyển Chi nuốt một ngụm nước miếng, xoay mặt sải bước vào trong phòng, vừa vào thì đưa ngân phiếu ra, nói: “Lan gia, lần trước bán cái ô của ngài được bảy trăm lượng, theo ý của ngài, ta giữ lại ba mươi lượng, còn lại ở đây, không thiếu một văn, ngài muốn đếm lại không?”

Nếu trước kia Phương Uyển Chi chưa thấy chết chưa sợ chôn, còn ôm ấp tâm tư không trả bạc lại cho Lan Khanh, thì tâm tư đó cũng bị chiếc xe chở đất kia chôn vùi rồi.

Thật khiến nàng kinh sợ, tính toán người khác quá cao siêu.

Nàng nghĩ, nếu như hôm nay nàng không chịu giao bạc cho hắn, sau này sẽ bị hắn ép càng nhiều.

Lan Khanh công tử hình như đang ngủ trên giường trong phòng, vừa nghe nói có bạc thì lập tức có tinh thần.

Góc bình phong có xé một góc, lộ một khe hở nhỏ, ngón tay thon dài như lần gặp trước duỗi thẳng, lòng bàn tay ngửa ra: “Đặt vào đây”.

Rốt cục trong phòng này có bao nhiêu đường giao thiệp thế! ! Cái tấm bình phong động bát tiên này đã bị hắn chọc bao nhiêu lỗ rồi! !

Phương đại cô nương đối với người có hành vi khác hẳn những người bình thường như hắn, tuy là không nói gì, nhưng vẫn vô cùng bất đắc dĩ, đầu đầy hắc tuyến để ngân phiếu vào tay người kia.

Miệng không nhận được giũ cột một câu:

“Mặt ngài không thể gặp người được à?”

Cả ngày trốn sau tấm bình phong dường trắng chắc?

Cũng không phải quái vật rừng sâu gì, không để cho người ta xem mặt, chẳng lẽ là sát thủ sao?

Nàng vốn nghĩ hắn sẽ châm chọc lại nàng, hoặc là dứt khoát không để ý tới.

Không ngờ lần này trái với dự liệu của Phương Uyển Chi, Lan Khanh lại trả lời.

Hắn nói: “Cô muốn xem sao?”

Giọng điệu vô cùng thoải mái, giống như đó cũng không phải là chuyện gì quá quan trọng.

Có thể nhìn?

Phương đại cô nương có phần kinh ngạc vì sự sáng khoái của người kia hôm nay, trong thâm tâm vẫn còn suy tính, chẳng lẽ hắn cầm bạc rồi tâm tình tốt quá mức, đầu óc còn chưa kịp phản ứng sao, sau đó hắn rất sung sướng thêm tiếp một câu: “Gò má năm trăm, chính mặt một ngàn, toàn thân một vạn, cô muốn xem cái nào?”

Nói vậy xong, sau bình phong vang lên tiếng bước chân thật, sợ quá Phương Uyển Chi vội vàng lấy khăn che mặt.

“Lan gia, ngài giờ cao đánh khê đi.”

Phía sau bình phong, Lan Khanh khẽ cười, giọng trầm thấp dễ nghe:

“Ảo tưởng. Về tranh thôi.”

5. Chương 5

Thượng thư đại nhân, biến!

Chương 05: Thích sao

Ở Thượng kinh, so ra thì không an nhàn bằng trấn bên, dù sao cũng là dưới mí mắt quân chủ, chuyện gì cũng sẽ trở nên vô cùng khó đoán.

Hôm nay lâm triều, Lưu Nguyên Đế vẽ mặt âm trầm ném chiến thư khẩn từ tám trăm dặm lên trước long án, phát ra tiếng động vô cùng lớn.

Thiên hạ ngày nay chia làm ba phần, Đột Quyết thường xuyên phái binh đánh lên các thành huyện ở biên quan, tuy rằng chút đất đó không là gì so với bản đồ rộng lớn của Đại Yển, nhưng nếu liên tục như vậy, không trừ tận gốc, hậu họa khôn lường.

Trước đó không lâu, Lộc Xương Hầu Nhạc Thâm đã đi biên thành, trận đầu báo về thắng lợi, lòng dân mừng rỡ.

So sánh với một người con trai khác của Lưu Nguyên đế cũng vừa đi đến biên giới để nghênh chiến là Tam hoàng tử Lưu Lễ lại liên tiếp bị đánh lui, nếu không phải Trần lão tướng cao tay, chỉ sợ hắn đã mất mạng lúc nào không biết chừng.

Lưu Nguyên giận dữ, cũng là vì chuyện này mà bùng nổ.

“Đồ vô dụng! Ai bảo người không để ý chiến cuộc, đánh ngựa lên phía bắc làm gì? Nếu không phải Trần Trục đến kịp lúc, thế diện của Đại Yển ta đều bị người làm mất hết! !”

Rõ ràng đối phương giả vờ bại trận, thế mà cái tên hồ đồ này lại không nhìn ra manh mối, cứ thế đuổi thẳng đến bên trong Lưu Cầu, suýt thì mất mạng. Toàn quân mười lăm vạn tướng sĩ cũng chết hết bảy vạn, ngay cả Lưu Lễ cũng bị gãy tay trở về. Là con em hoàng thất, chuyện này không khác nào tát thẳng vào mặt Lưu Nguyên đế, dân chúng cũng đồn đại ầm ầm trên phố thị.

Trong điện, hạ thần không dám lên tiếng, ai cũng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm nghe lão tử giáo huấn con trai.

Nhưng mà Lưu Nguyên đế lại không hết giận, tiếp tục đi soi tìm lỗi, Trương Tư Trung bị điểm danh, thượng tướng quân Diêu Vĩ Thành cùng với Binh bộ thượng thư Tả Dương và mười mấy quan viên cũng bị gọi lên.

“Các người nói xem, đối với chuyện này, nên giải quyết thế nào?”

Biện pháp? Cái này ai mà dám lên tiếng?

Từ xưa đến nay cha khiển trách con trai, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Trong lúc mấu chốt này, hạ thần nào dám nghĩ kể sách, cũng không thể lấy lòng cả hai bên. Còn nữa, đừng có tưởng trong cơn thịnh nộ Lưu Nguyên Đế thuận miệng điểm danh mấy người này một cách vô cớ, không biết bên trong còn cất giấu điều gì đâu.

Trong số đó, thượng tướng quân Diêu Vĩ Thành và Binh bộ Thượng thư Tả Dương đều là khách quen của quý phủ Lưu Lễ, Lễ bộ Thượng thư Tiêu Diễn và Dư Hoài Chuẩn là người của Nhị hoàng tử Lưu Đệ, người còn lại là Trương Tư Trung thuộc phe cánh con trai trưởng của hoàng hậu Lưu Lăng. Các hoàng tử lôi kéo quan lại về phe cánh vốn cũng không phải tiền lệ ở các triều đại trước. Bây giờ hoàng thượng lại muốn thăm dò, ai cũng không dám có ý kiến.

Thừa tướng Trương Tư Trung khó xử tắc lưỡi, không dám không mở miệng đáp lại, đành phải tránh nặng tìm nhẹ nói:

“Thần cho rằng, chuyện này Tam hoàng tử tuy là có sai lầm, nhưng cũng đã vì Đại Yển ta mà vào sinh ra tử, còn mang thương tích. Thần vạn cầu xin Thánh thượng xem xét tuổi Tam hoàng tử vẫn còn quá trẻ, xử lý nương tay.”

Tính là cầu xin, nhưng cũng giống như chưa nói.

Vừa nói tốt cho Lưu Lễ, lại giả bộ ngoan ngoãn trước mặt Lưu Nguyên Đế.

Mấy người dưới vừa nghe lão già này giả giọng, cũng vội vàng học theo nói vài câu.

“Cầu xin Thánh thượng nương tay.”

Quan lại không thành thật thì đương nhiên sẽ sống lâu hơn người thành thật. Nhưng ở nơi quan trường này, chuyện gì cũng phải xem ý tứ cấp trên, người kia tâm tình tốt thì mọi chuyện cho qua, còn nếu không thì chuyện gì cũng đừng nghĩ tới.

Hôm nay tâm tình Lưu Nguyên Đế đương nhiên là không tốt, ông cười lạnh một tiếng.

“Trẫm cũng không biết, lương thực Đại Yển lại nuôi ra được một đám người như các người đấy, các người ăn cơm quan đủ rồi, giờ muốn cáo lão hồi hương phải không? ! ! !”

Câu nói sau giọng bỗng cao lên, hù dọa chúng hạ thần tuôn mồ hôi lạnh.

Gần vua như gần cọp, nói sai một câu thì mất mạng mất đầu. Những lúc nói nhiều sai nhiều như vậy, ai dám lên tiếng?

Lưu Nguyên Đế đảo mắt qua một lượt, mắt rồng nhìn thấy hộ bộ thượng thư Liên Dụ đang ngáp một cái. Thần sắc vô cùng mệt mỏi, rõ ràng là còn chưa tỉnh ngủ. Hoàng thượng tức mà không biết nói sao, ông hét: “Liên Dụ, người nói xem, chuyện như vậy phải xử lý như thế nào? !”

Liên Dụ nghe vậy thì dụi dụi con mắt, sửa sang quần áo rồi bước ra. Đưa tay chỉnh lại cái mũ cánh chuồn bị lệch, đứng quy đứng củ quỳ xuống đất.

“Thần cho rằng, phải phạt.”

Chỉ một câu hồi hột, trong nháy mắt, cả đám ồ lên.

Mấy lời không muốn sống này mà cũng dám nói?

Trần vương Lưu Lễ liếc mắt nhìn hần, Lưu Nguyên Đế cũng không biến sắc:

“Ồ? Theo ái khanh nói, phải trừng phạt thế nào?”

“Thần cho rằng, cần phải trục xuất phó tướng Tăng Giai ra khỏi kinh thành, an ủi bầy vạ tướng sĩ vô tội đã bỏ mạng vì Đại Yển ta.”

Trừng phạt Tăng Giai?

Đây là kết quả mà tất cả mọi người không nghĩ tới.

Liên Dụ nói: “Trần vương tuổi còn trẻ, lại là lần đầu tiên lãnh binh đánh trận, tuy thân là chủ tướng, phó tướng phải khuyên can cũng là điều cần thiết. Tăng phó tướng là cự thần, hành quân bày trận đều là cao thủ, thế nhưng cũng không nhìn ra kế của quân địch, bỏ mặc Tam hoàng tử rơi vào bẫy, rõ ràng là không làm tròn trách nhiệm. Bởi vậy, thần thỉnh Thánh thượng, trừng phạt Tăng Giai!”

Đối với việc trừng phạt Tam hoàng tử Lưu Lễ, hần lại không nói tới một chữ.

Trong lòng những người ở đây đều hiểu, hành quân đánh trận, chủ tướng và phó tướng đương nhiên phải cùng tính toán. Nhưng Tăng Giai chỉ là võ tướng tam phẩm, làm sao hần dám ngăn cản hoàng tử, hần dám đắc tội sao? Lời này mà truyền ra, đừng nói Tăng Giai, ngay cả dân chúng cũng đều hiểu được, rõ ràng là cho Trần vương Lưu Lễ một bậc thêm mà xuống.

Quan lại cũng không lên tiếng, không ai dám hùa theo, tất cả đều nghiêm túc quỳ gối trên nền điện Tuyên Đức trơn bóng, lặng lẽ quan sát ý tứ của Thánh thượng.

Mắt thấy vẻ mặt Lưu Nguyên Đế có phần buông lỏng.

“Liên ái khanh nói cũng có vài phần đạo lý.”

Đây là đưa đúng chủ ý rồi.

Hạ thần ở đây cuối cùng cũng phát giác ra manh mối.

Trần vương Lưu Lễ bị đánh bại, người trên phố bàn tán xôn xao bốn phía, Thánh thượng không có ý kiến với chuyện này, cũng không có dận dò.

Nhưng mà bọn họ không nghĩ tới là, dù con trai có vô liêm sỉ, đó cũng là con của mình. Lại thêm mẫu phi của Lưu Lễ Viện quý nhân đang được sủng ái, Lưu Lễ gãy tay trở về, giờ còn bị khiển trách, chẳng lẽ là hủy Vương tước hay sao?

Hiển nhiên, Lưu Nguyên Đế coi trọng đứa con trai này, nếu không cũng sẽ không chuẩn cho hần đi xuất chiến.

Và rõ ràng là, xử Tăng Giai cũng là chủ ý của ông. Nhưng nếu lời này từ trong miệng Lưu Nguyên Đế nói ra, đương nhiên sẽ khiến lòng dân phần nộ, sẽ nói ông nuông chiều thân tử.

Còn nếu là đại thần thượng thư nói, Thánh thượng sẽ bắt đắc dĩ lựa chọn thuyết pháp đó.

Liên Dụ tủm tỉm cười nhìn thừa tướng Trương Tư Trung: “Trương đại nhân tất nhiên cũng nghĩ như vậy đúng không? Tả đại nhân, Tàn đại nhân, từ trước đến nay có giao hảo với phó tướng, cho nên hần là không nỡ nói ra”.

Một cái mũi lớn chụp xuống, lão già kia còn có thể nói cái gì?

“Chúng thần đồng ý.”

Trong lòng lại hận Liên Dụ đến mức nghiêng răng. Nhân tình là hần cho mình, lại còn túm lưng mình lại.

Nhưng mà bất mãn thì bất mãn, giận cũng không thể bộc phát được. Liên Dụ là tôn tử của Liên Trình Viễn, người được tiên đế đích thân phong vương, tuy Liên Trình Viễn làm thừa tướng vất vả chín năm lâu ngày thành bệnh, nhưng ông vẫn sở hữu đất phong binh quyền, lại không phải đèn cạn dầu. Họ cũng không gốc mà đắc tội với Liên Dụ, huống chi, Thánh thượng còn liên tục coi trọng hần.

Tăng Giai bị tước mũ cánh chuồn, ngày mang theo một nhà lớn nhỏ hồi hương, cả triều không đại thần nào đi tiễn.

Thứ nhất là tránh hiềm nghi, thứ hai là không muốn dính nước miếng của dân chúng.

Tam hoàng tử Lưu Lễ bị cầm tù ba tháng, ở nhà sao chép kinh văn, thế mà vẫn có không ít quyền thần chạy tới thăm.

Trên đường cái nhộn nhịp, chiếc xe ngựa cũ rách, kèn kẹt mang theo hai rương hành lý nặng nề, trên mặt đất hần lên hai hàng vết xe.

Dân chúng kinh ngạc đứng nhìn, trong lòng ai cũng hiểu, trận chiến Lưu Cầu ấy triều đình lấy Tăng Giai để chặn miệng. Vị này đã vì triều đình vào sinh ra tử ba mươi năm, cuối cùng cũng chỉ còn hấn với mái đầu hoa râm và đỉnh đầu ô cát, thể đạo ngu ngốc là thế.

Trên đường lớn, họ thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi dừng lại cạnh bên, một nam tử trẻ tuổi mặc triều phục màu tím từ trong kiệu bước ra, hai tay đưa một hộp gỗ cho Tăng Giai, khẽ nói gì đó rồi chấp tay lại, khom người hành đại lễ.

Đó là sự tôn trọng với trưởng giả .

Đối phương được tôi tớ che dù, bọn họ cũng không thấy được tướng mạo người kia, chỉ thấy Tăng đại nhân rưng rưng nắm chặt lấy tay hấn.

Quần áo tung bay, xe ngựa Tăng phủ lại lần nữa lên đường, trong đám người châu đầu ghé tai nhau, đột nhiên có một người thấp giọng nói:

“Là Liên Dụ! Sao hấn lại có thể đến đưa Tăng phó tướng? Lúc trước không phải là hấn và mấy đại nhân trong triều dâng sớ xin định tội sao?”

“Mèo khóc chuột thôi.”

“Đúng thế.”

Phương Uyển Chi bị đám người đông đúc ngăn lại, vốn chỉ định ra đường mua sơn phấn cũng suýt nữa bị chen lấn đến bò ra đất.

Nàng giơ cao hai hộp phấn sơn hỏi tiểu ca bên cạnh.

“Liên Dụ là ai vậy? Nhị phẩm quan văn không phải cũng mặc như thế sao?”

Sao nhìn ra ai với ai đây?

Tiểu ca quay đầu lại nhìn nàng kỳ quái.

“Cô không thấy đáng về vị công tử trẻ tuổi kia à? Trong triều không ai trẻ tuổi hơn hấn đâu. Người ta gia thế bối cảnh tốt, hai mươi bảy tuổi đã làm hộ bộ thượng thư rồi”.

Hấn chắc chắc hai cái, không nói thêm gì nữa.

Dù sao nghị luận chuyện quan viên triều đình, tốt nhất cũng phải đóng kín cửa hắng nói.

Phương Uyển Chi không khỏi nhìn về phía cỗ kiệu kia, tìm không ra cái bóng của Liên đại nhân kia đâu, chỉ là sao tự dưng thấy bóng lưng gã sai vặt đi bên kiệu có phần quen mắt.

Sao lại giống Bì Bì ở Lan gia keo kiệt vậy nhỉ?

Nói tới đây, lâu rồi Lan Khanh không gọi nàng tới vẽ tranh.

Nghĩ như vậy lại thấy mình hoang đường, Phương Uyển Chi cười lắc đầu rồi bỏ đi.

Không ai hay biết, sau khi tiễn Tăng Giai đi, người nam tử trong kiệu liên tục cúi đầu nhìn lòng bàn tay trống trơn.

Hấn đưa cho Tăng Giai ba vạn lượng bạc, đủ để ông dùng khi hồi hương dưỡng lão.

Hấn kính nể tư thái anh hùng của ông, bây giờ thời cuộc như vậy, để Tăng Giai rời khỏi kinh mới là lựa chọn tốt nhất.

Gã sai vặt bên cạnh nhìn xuyên qua tấm rèm cửa.

“Gia, ngài yên tâm đi, có chút bạc này, Tăng phó tướng sẽ không phải chịu khổ”.

Hấn ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, chau mày.

“Nếu như giờ ta đuổi theo, nói mới rồi đưa nhiều bạc quá, bảo hấn đưa lại ta năm ngàn lượng có được không nhỉ ?

Trên đường lớn dài rộng thênh thang, mọi người chỉ nhìn thấy chiếc kiệu quan chao đảo thoảng qua, vài câu hội thoại không đầy đủ truyền ra.

“Gia, mặt dày như vậy, là vốn dĩ sinh ra đã có hay là nhặt dưới đất lên dùng thế”.

“...”

“Gia, lần sau chúng ta không cần ra phố nữa đâu”.

“Tại sao?”

“Ta nghe tiếng bọn họ mắng gia đấy.”

“Ồ.”

Mặc kệ nó, thích sao thì thế.

Hắn vốn cũng không phải dạng quan tốt lành gì.

6. Chương 6

Thượng thư đại nhân, biển!

Chương 06: Con khi vớt trăng.

Mưa xuân quý như dầu, vài trận mưa lớn đổ xuống, đất trời như một bức tranh được gột rửa hong khô, vạn vật thức tỉnh, cỏ xanh mơn mớn vươn mình đón ánh mặt trời rực rỡ.

Phương Uyển Chi nhìn quanh khắp ngọn núi Bắc Yến đầy những hoa sơn chi, ngay cả trên y phục cũng vương mùi hương ngọt ngào say lòng người đó.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng cảm thấy, Lan Khanh chọn mảnh đất này để vẽ tranh quả thật là điểm phong nhã duy nhất trên người hắn.

Vài ngày gần đây, Lan Khanh có vẻ rất nhàn rỗi, hoặc có thể nói là, hắn không muốn bị quấy rầy. Bởi vì nàng dần dần nhìn thấy một số nhu yếu phẩm của hắn xuất hiện trong túp lều này, hay trong tiểu viện, cây gậy trúc trước sân cũng có phơi áo quần của hắn.

Cắm rào màu xanh trúc, vạt dưới có thêu hoa văn bằng tơ vàng tinh xảo, nguyên liệu cũng là vải thượng thừa, rõ ràng tên keo kiệt này rất biết cách hưởng thụ.

Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng Lan Khanh là người có thể ở trong căn nhà cũ kĩ đó, chỉ là trong khoảng thời gian này, có vẻ hắn không muốn về nhà, canh giờ bỏ ra vẽ tranh cũng nhiều hơn trước.

Lan Khanh không phải người thích trò chuyện, lúc không kiếm bạc thì đều im lặng. Phương Uyển Chi lại là một nữ nhân nói nhiều, nàng cần một miếng điểm tâm nhỏ, rồi sẽ uốn lưỡi tán gẫu với hắn rất lâu.

Ví như lê ở đường đông ăn ngon hơn phố tây, lúc mặt trời gần tắt thì giá chỉ còn ba văn.

Ví như cháu trai của Vương nhị nương cách vách mấy ngày nữa là đầy tháng, bà dặn ông Vương lúc ra cửa phải đi cửa sau, miễn cho người ta bắt mời rượu, lại tốn bạc.

Hay ví như ra cửa quẹo trái là tiệm bánh nướng Trương gia, bánh ở đây ăn ngon nhất, vợ mới cưới là khuê nữ của Lô lão hán bán vùng đầu phố, đúng là môn đăng hộ đối.

Hắn cũng thường xuyên nghe được, trước khi nàng vào cửa, sẽ có tiếng lảng giềng chào hỏi xung quanh.

Mỗi lúc nghe mấy tiếng này, Lan Khanh đều không ra đón, nhưng hắn cũng không bắt nàng im, cứ tùy tiện cho người kia huyền thuyên như thế. Thời gian rảnh rỗi hắn cũng sẽ suy nghĩ, con rể Lý gia trước cửa có phải là hòa ly với Diêu Xuân Hoa đầu thôn không, Tiêu Nhị Cầu đón củi thông đồng với Nguyễn Tú Đào thì phải?

Đối với một công tử luôn tự cho là phong nhã mà nói, như vậy rất không được.

Lại một ngày đến vẽ tranh, Phương đại cô nương có vẻ hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút, nên nàng ngồi xếp bằng trên đệm bồ đoàn cười tủm tỉm.

“Lan gia có biết từ lâu mới mở trong kinh thành không, vừa mới khai trương mà tân khách đông như kiến, bà chủ là người Thường Châu, nói phương ngôn thôi nhưng rất cởi mở. Hôm nay ta có đi ngang qua chỗ đó, mua một món tên là “khỉ vớt trăng”, là đặc sản chỗ họ đó, ngài muốn ném thử không?”

Nói xong còn quơ quơ hộp cơm trên tay.

Lan Khanh nhìn vẻ mặt của Phương Uyển Chi, thầm nghĩ, cô mà còn muốn lừa tiền của ta? Hẳn thông thả ung dung ném viên bồ đào vào miệng.

“Không cần.”

Phương đại cô nương nghe xong cũng không khuyên nữa, gật gật đầu, xoay người đưa lưng về phía hắc tử mở hộp cơm ra.

“Vậy thì ta hạ đĩa đây”.

Cũng không có ý tứ nhường cho một ít.

Vừa vặn đúng lúc Bì Bì bước vào nhà, nhìn xuống thấy cái gì đó trong hộp cơm của Phương Uyển Chi, hắc tử trợn to hai mắt, vô cùng ngạc nhiên.

Phương đại cô nương cười đưa tay lên làm vẻ đừng nói gì, bộ dạng như tiểu hồ ly láu cá.

Những động tác này đều bị cặp mắt phía sau lỗ thủng kia nhìn thấy. Hắc tử liếc Bì Bì một cái, lại nhìn qua, hỏi: “Bao nhiêu bạc?”

Trên đời này đương nhiên không có gì cho không.

Huống chi hôm kia hắc tử còn dụ dỗ Phương Uyển Chi tốn năm lượng bạc một chén nước giếng, rõ ràng là nàng nhớ rõ.

Quả nhiên cô nương kia nở nụ cười.

“Mười lượng bạc, ta còn chưa động tới đâu.”

Giá tiền tăng lên gấp đôi kìa.

Lan Khanh lười biếng dựa lưng ra sau ghế.

“Cô giờ còn biết tính kế ta nữa đấy.”

“Ta nào dám tính kế ngài. Món ăn này ấy, lúc mua phải xếp hàng nửa canh giờ, nếu ngài không ăn thì để ta ăn thôi”.

Rất lâu sau Lan Khanh vẫn không lên tiếng, cũng không chịu thừa nhận hiếu kỳ của mình.

Phương Uyển Chi nghĩ rằng hắc tử sẽ không mua, định xoay qua chỗ khác thì đột nhiên, từ khe nhỏ trên bình phong ném ra vài miếng bạc, loảng xoảng lăn vài vòng trên đất.

“Bảy lượng, không bán thì thôi.”

Hôm qua hắc tử kiếm từ nàng năm lượng, coi như cho nàng lời của hắc tử hai lượng đi.

Khiến cho Lan Khanh chuyên tính kế người khác bỏ bạc, đây là lần đầu tiên đó.

Phương đại cô nương từ trước đến nay đều hiểu biết tiến biết lùi, không kì kèo nữa, bước qua đưa hộp cơm tới.

Nàng nhét qua cái khe nhỏ, thấy Lan Khanh đưa tay nhận được rồi mới buông tay ra.

“Đa tạ Lan gia.”

Người đứng lại bên cạnh tấm bình phong nghe động tĩnh phía sau.

Lan Khanh mới đầu “Ừ” một tiếng, xem như đồng ý, cúi đầu mở cái nắp ra, sau đó liền trầm mặc.

Bởi vì trong cái hộp không lớn kia, lênh láng đầy dấm chua, trên mặt thả một giọt dầu vừng.

Hay cho khi vớt trắng!!

Phương đại cô nương đứng bên ngoài cười lớn, gõ gõ lên tấm bình phong.

“Lan gia, chỗ tủ lâu đó còn có món Thanh long nắm tuyết, bữa khác ta mang tới cho ngài nếm thử nhé?”

*

Sau ngày đó, Phương Uyển Chi vẫn sẽ hỏi thăm về phu quân khi có cơ hội. Cũng sẽ tự giác móc một ít bạc trước khi moi thông tin, mua thêm chút đồ dùng gì đó trong túp lều.

Như thế tâm tình Lan Khanh sẽ tốt lên, sẽ nguyện ý tán gẫu với nàng đôi lát.

Sau vụ con khi vớt trắng, bài trí trong túp lều từ từ đầy đủ hơn.

Giỏ trái cây mới, bàn trà đặt ấm trà thơm và ghế hoa mai. Trên mỗi vật đều dán tờ giấy nhỏ.

“Trà một lượng bạc một chén, năm lượng một bình”.

“Ghế hoa mai, ba lượng ngồi một canh giờ”.

Trêu qua phá lại, giống như người nào đó có hứng thú ác độc, tràn ngập khắp trong không gian nhỏ hẹp này, thậm chí còn có chút trẻ con.

Phương Uyển Chi là một cô nương rất thức thời, thích nói chuyện, nhưng cũng không phải ồn ào. Mỗi ngày ở chung vài canh giờ, hai người dần trở nên hòa hợp.

Nhưng mà mấy ngày gần đây, họ lại có chút không vui.

Bắt đầu từ ba ngày trước.

Phương Uyển Chi ăn một miếng điểm tâm ba lượng bạc rồi hỏi Lan Khanh: “Ngoại trừ cha mẹ phu quân là ai, điền sản nhiều hay ít, thì không còn gì nữa sao?”

Ngọc Trần Phụng Uyển có một quy định, điều kiện các quan tam phẩm sẽ được cung cấp cho khách lựa chọn.

Giống như Phương Uyển Chi, nàng cũng có thể dựa trên sở thích của mình để chọn một môn hộ ưng ý nhất.

Nhưng mà nhiều ngày qua, Lan Khanh cũng chỉ nói cho nàng biết mấy điều.

“Con trai thứ ba phủ Tông Nhân Thừa chưa cưới vợ, nhà có một cửa hàng quan tài, hai khu nhà ở.”

“Con trai lớn Đại lý Tự Khanh có tam phòng tiểu thiếp, ở kinh giao có hai nhà.”

“Đồ đốc Ngự sử Lâm Thanh cô cũng có thể xem xét một chút, người này tuy thân thể có phần không tốt, tuổi đã năm mươi. Cô gả đi chỉ cần hầu hạ vài năm, chờ lão nhân chết đi thì nhà ở cửa hàng đều là của cô”. Chỉ thế, hỏi kĩ hơn thì đều nói không biết.

Phương Uyển Chi cảm thấy, hai người có vẻ không tìm được nhận thức chung trong vấn đề này, nên thương lượng: “Ngài có thể nói rõ hơn về đối phương cho ta được không, không phải chuyện tài lực điền sản ấy”.

Ngòi bút của Lan Khanh đang tô lên mấy chấm đỏ trên trang phục của nàng: “Không liên quan đến điền sản thì còn cái gì nữa?”

Nhân phẩm? Tướng mạo?

Hắn nhú mày.

“Mấy người như cô, chẳng phải mục đích cuối cùng đều là bạc sao? Cô đứng sang bên cạnh đi, ta phải vẽ viên hoa trên y phục”.

Hắn nói “mấy người như cô” trong giọng nó không có ý khinh bỉ, cả câu cũng không có gì không ổn, chỉ mang tính trần thuật. Theo Lan Khanh, nữ tử muốn gả cho nam tử có tiền cũng là một đạo lý, thể gian này bạc luôn là thứ đáng tin nhất.

Nhưng câu nói này Phương Uyên Chi lại cảm thấy cực kì chói tai.

Những người như cô sao?

Phương Uyên Chi biết rõ, đến đây vẽ tranh mọi người đều nói đến bạc, nhưng đối với nàng, gả cho người ta cũng phải hiểu rõ ham mê tính cách người kia.

Nàng là nữ nhi của Phương gia, không lo cơm ăn áo mặc, nhưng Phương Chính cũng chỉ xem nàng như một vật phẩm giao dịch. Nếu như vì cuộc sống thiên kim hai mươi năm khiến nàng không cam lòng cũng phải nhận mệnh, giả vờ ngây ngốc như không tim không phổi, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn mong đợi có thể gặp một người tốt. Ít nhất là hợp nhau.

Nàng cũng không muốn giải thích gì, khoe miệng nhếch lên nhưng không hề vui vẻ.

“Lan công tử nói rất đúng, những người như ta, đương nhiên là nghĩ đến bạc rồi.”

Mặt ngoài nhìn qua thì cũng không có vẻ gì không vui, chỉ là từ đó về sau, nàng không hỏi Lan Khanh thêm bất cứ chuyện gì về phu quân nữa. Lúc muốn nói chuyện phiếm, nàng sẽ đi ra ngoài tán gẫu với Bì Bì đang đào đất ngoài kia một lát.

Thậm chí có lúc Lan Khanh chủ động nói chuyện cùng nàng, nàng cũng chỉ không mặn không nhạt “Ừ” một tiếng

Điều này làm cho Lan Khanh có phần không được tự nhiên.

Không khí trở nên ngột ngạt, kéo dài như thế rất nhiều ngày.

Hắn nghiêng đầu thò ra ngoài cửa sổ bất mãn nói với Bì Bì, lát Phương Uyên Chi đến đây, người cũng không được nói chuyện với nàng.

Luyên thuyên, ồn chết đi được.

“Vì sao? Vì Phương cô nương không để ý gia à? Ai bảo lần trước ngài nói cô nương ấy như thế, đúng là không dễ nghe chút nào.”

Đâu có ai nói chuyện với cô nương người ta như vậy.

Hơn nữa Phương cô nương này, không biết vì sao hắn lại cảm thấy rất khác những cô nương đến vẽ tranh trước kia. Người luôn tươi cười vui vẻ, cũng rất hiền hòa, không hề có dáng vẻ tiểu thư.

Lan Khanh nghe xong gõ lên hai song cửa sổ.

“Ai bảo nàng phản ứng với ta? Đó là vì ta thấy mấy người ồn ào quá, ảnh hưởng nhã hứng vẽ tranh của mình. Hôm nay trên đường hạ triều về còn có mấy người mời ta ăn cơm nữa đấy”.

Hắn cũng chẳng muốn đi.

Bì Bì nhìn trộm hắn mấy lần.

“Kì thật đại nhân cũng đâu phải quan thanh liêm gì, mời ngài ăn cơm mấy lần còn không phải vì lúc trước bị ngài chơi xỏ thôi”.

‘Àm ‘

Lan Khanh trực tiếp đóng rèm cửa sổ lại.

7. Chương 7

Thượng thư đại nhân, biến!

Chương 07: Không mở miệng cũng không lên tiếng

Bì Bì nghĩ, gia nhà họ đúng là không tim không phổi.

Trong khi mấy vị chủ tử trong cung kia sắp đập vỡ cả cửa phủ, gia lại có phần thanh nhàn ở đây giận đối với tiểu cô nương.

Cách cửa sổ lắng nghe động tĩnh bên trong, Bì Bì thăm dò hỏi: “Gần đây có phải ngại rảnh rỗi quá không? Hai vị trên kia đã đưa xuống ba bái thiếp, nếu không có câu trả lời thích đáng, chỉ sợ chuyện này không qua loa tắc trách được đâu”.

Qua loa tắc trách sao?

Đó là chuyện sớm hay muộn thôi, bây giờ thì không phải lúc.

Trộm được nửa ngày nhàn rỗi kiếp phù du a ~

Lan Khanh, hoặc chúng ta có thể gọi hần là Liên đại nhân, vênh hai chân bắt chéo lên đầu gối, lướt nhìn qua tờ giấy Tuyên Thành đặt trên bàn, nhúu mày.

Đầu óc Phương Uyển Chi sao lại nhỏ thế chứ?

*

Có lẽ là bởi vì kế núi gần sông, bầu trời ở núi Bắc Yến lúc nào cũng xanh hơn kinh thành rất nhiều. Dãy núi chạy dài như đám trắng vào mây, khiến người ta cảm giác như mờ ảo.

Phương Uyển Chi thường nghĩ, đôi mắt của Lan Khanh trời sinh thâm thúy, lúc nó híp lại, giống như mây gió lãng đãng lúc bình thường, nếu không phải đôi mắt đó lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào vàng bạc, có khi nó thực sự như thể không nhiễm chút phàm trần, tuyệt trần nhân gian.

Đương nhiên nàng cũng biết điều này là không thể, có câu, ở đất tiên sơn thì chính là thần tiên, nhưng câu đó lại hoàn toàn không đúng này, cũng sẽ có một người như Lan Khanh đam mê tiền bạc. Hôm nay, Phương đại cô nương đi sớm, nàng không ngồi xe ngựa, vừa ra khỏi đường núi thì từ từ đi dạo lên, một đường hoa thơm cỏ biếc, tâm tình hiem khi thanh thản tự tại đến thế.

Là nữ tử bên trong khuê các, ngày thường, ngoài thêu thùa nữ công, niềm vui lớn nhất của Phương đại cô nương là bắt quai với một đám nữ tử nhà giàu nhàn chán.

Nhưng từ sau khi nàng thả rắm, tất cả mọi người không ai tìm nàng tán gẫu nữa, cũng cảm thấy xấu hổ khi đến gần, người người đều lấy khăn che mặt lướt qua.

Làm như bình thường các nàng ấy không thả không bằng, đúng là không được tự nhiên.

Bây giờ có cố đi vẽ tranh mà được ra ngoài một chút, nàng đương nhiên rất thích.

Tất nhiên là ngoại trừ...

Nàng nhìn qua chiếc xe ngựa bên cạnh, thấy lão hán chân không đang chặc chặc mút bông hoa lan nhỏ, vô cùng bất đắc dĩ.

Là Lan Khanh đưa đến.

Vốn là trước lúc giao bạc, hai bên đã nói xong rồi. Bắc Yến sơn ở xa ngoại ô kinh thành, Phương Uyển Chi từ Phương gia đến, cho nên Ngọc trần phụng uyển sẽ sắp xếp xe đưa đón.

Ai mà ngờ, người đưa xe của Ngọc trần phụng uyển lại là cái dạng bức quỷ này.

Lần đầu tiên Phương Uyển Chi nhìn thấy gã, suýt chút nữa ngã lăn ra đó để gia đình khiêng tới tiệm quan tài thành đông rồi.

Chiếc xe ngựa nhỏ hẹp gọn gàng như tác phong trước sau như một của Lan công tử. Cũ rách, lung lay sắp sập. Mỗi lần ngồi trên chiếc xe này, không chỗ nào không vang lên kéo kẹt, Phương đại công nương luôn có lo lắng sắp cùng nó đồng vu quy tận, hưởng thọ tại gia.

Cũng chính bởi vì chiếc xe cũ nát này mà Thanh Liễu mới không chịu đi cùng nàng đến đây.

Nàng còn nhớ bộ dạng há miệng khóc lóc của nàng ta.

“Tiểu thư, nô tỳ giờ mới mười tám, chưa gả cho ai. Tốt xấu gì cũng phải để nô tỳ gả cho một thanh niên cường tráng vài lần gió xuân rồi mới cùng ngài đồng sinh cộng tử được chứ a”.

Phương Uyên Chi nhìn gương mặt non nớt còn chưa nẩy nở kia một lúc lâu rồi xoay người lấy mấy quyển xuân cung đồ mình có giấu riêng ra châm lửa đốt sạch. Để cho nàng ta cả ngày xem thứ này.

Mặc dù ngày thường nàng cũng giết thời gian như thế.

Lúc Phương Uyên Chi đi vào Ngọc Trần Phụng Uyên, không sớm không muộn, vừa lúc.

Bên ngoài túp lều không thấy bóng dáng tráng kiện đang đào đất của Bì Bì. Mấy ngày gần đây hẳn đều không nói chuyện với nàng, mỗi lần một lí do, nghĩ cũng biết là do quan hệ với gã trong kia.

Giấy Tuyên Thành đã được trải rộng ra, Phương Uyên Chi nghe tiếng cán bút gõ vào nghiên mực thì lập tức bày ra biểu cảm vẽ tranh.

Vô cùng thuần thực.

Tiếng gõ bút lại vang lên hai lần, chắc là ghét bỏ mặt mũi nàng thú vị quá, Phương Uyên Chi đành thả lỏng về mặt.

Cả quá trình không ai nói gì, không động tĩnh.

Đây là hình thức ở chung trong thời gian gần đây của hai người, một người thì lười mở miệng, một người thì lười phản ứng lại, dần dần hình thành phương thức chung đụng kì quái này.

Thực ra hôm đó Phương Uyên Chi cũng không giận Lan Khanh.

Dù sao nàng sống trong phú quý, làm một thiên kim an nhàn phú gia, đầu ngón tay còn chưa đụng vào cuộc xằng kim may, cho nên nghĩ mọi thứ khá đơn giản.

Nếu nàng có thể chọn, nàng cũng muốn tìm một người có thể sống cùng nhau cả đời, ở trong đồng tiền, cũng không quan tâm đến ánh mắt coi thường của người ta.

Thái độ của Phương đại cô nương trên phương diện này cực kì dễ chịu.

Chỉ là tâm tình của Lan Khanh sau đó khiến nàng thấy khá thú vị, cho nên mới giận dỗi hằn vài ngày.

Sau hôm nói câu đó, ngày hôm sau, Lan Khanh loay hoay vắn vẽ hỏi Phương Uyên Chi:

“Điểm tâm lần trước cô mang đến cũng không tệ lắm”.

Giọng nói có vẻ như không đếm xỉa tới, người sáng suốt đều nhìn ra được, công tử gia cũng biết lời nói lần trước của mình không xuôi tai cho nên muốn làm hòa.

Không biết sao Phương đại cô nương vẫn không lên tiếng, làm cho hấn không còn mặt mũi, cũng không thoải mái chút nào.

Phía sau bình phong, Lan Khanh nhú mào oán giận với Bì Bì: “Người xem nàng tỏ thái độ gì kia?”

Trước kia ta không nói thì thôi, giờ nói cũng không để ý.

Trên thực tế là Phương đại cô nương căn bản không nghe thấy, lúc đó nàng đang bận ngáp. Giọng Lan Khanh lại vừa vắn rất nhỏ.

Không nghe thấy cũng trách ta?

Bì Bì nói: Không phải ngài ở trên triều hay giả giọng lắm sao? Giờ nói chuyện phiếm với người ta, tưởng người ta lập tức đón nhận à, câu đó cũng đâu phải là một câu hỏi đâu? Ngài nói một câu rồi im như vậy, cô nương người ta hằn huyên với ngài kiểu gì?

Lan Khanh xụ mặt: Ai muốn tán gẫu với nàng ta? Đó là do đồ trong phòng không bán được. Bánh hoa lan Phương Uyên Chi cũng không mua nữa.

Ngoài miệng thì nói thế, ngày thứ hai nhìn thấy đóa hoa sơn chi cài trên tóc Phương đại cô nương, hắn lại nói một câu: “Phương Uyển Chi, hôm nay cô cài hoa trắng trên đầu có vẻ đẹp đấy”. Nghĩ một lát rồi nói thêm:

“Chẳng lẽ cha cô chết rồi?”

Nghĩ cũng biết hôm đó Lan Khanh thu được bao nhiêu cái liếc mắt mang về.

Bì Bì nói: “Có phải ngài bị bệnh không?”

Muốn làm hòa mà nói vậy à?

Lan Khanh cũng không thèm để ý đến hắn, không nói câu nào đem bánh hoa lan đi vứt sạch.

Cái đó gọi hài hước! !

Biết chưa.

Tưởng hắn không hiểu chắc, đường đường là quan nội các, mặt mũi đều bị ném đi hết rồi, hắn không thèm làm hòa nữa.

Nói cho cùng, Lan Khanh là một đứa bé bị làm hư, giờ bị Phương Uyển Chi cho ăn ghen một hồi, nói gì mà liên quan đến khí phách quân tử đó.

Thời gian dài, quan hệ này liền trở nên cứng nhắc, giống như bây giờ, hai người cứ xem ai mạnh hơn ai, tiếp tục không chịu mở miệng nói chuyện.

Đến khi chuông điểm hai khắc, Phương đại cô nương mới vỗ tay hai cái.

Ý là một mỗi, muốn giải lao.

Lan Khanh phía sau tấm bình phong gầy gầy mấy hạt trên bàn tính.

Ý là vẽ tranh không có gì một mỗi, không cho nghĩ.

Phương Uyển Chi liếc mắt nhìn sang, mặt kệ hắn, yên lặng ôm ghế vào góc ngồi.

Cái ghế lót đệm lá sen này là nàng mang từ nhà đến, vì không để Lan Khanh nhìn thấy chướng mắt nên nàng luôn cố ý đặt vào góc khuất trong phòng, miễn cho hắn nói chiếm diện tích.

Hai người đều không đếm xỉa nhìn nhau.

Vốn tưởng trong phòng sẽ tiếp tục yên tĩnh, ai ngờ bên ngoài có tiếng gõ cửa dồn dập: “Đây là nơi Lan công tử ở phải không? Tại hạ là Hồ Vạn Thiên ở Liễu Châu, đặc biệt dẫn khuê nữ đến xin tranh”.

Nghe tiếng thì có vẻ người đến là một nam nhân trung niên, giọng nói có phần vội vàng.

Vừa nói xong lại thêm một câu: “Dù giá tiền là bao nhiêu, Hồ mã đầu nguyện ý thêm hơn một ngàn lượng bạc”.

Phương Uyển Chi biết rõ.

Dù Lan Khanh thích tiền nhưng có một quy tắc bất thành văn, đó là trước khi hoàn thành một bức tranh, sẽ không nhận thêm bức khác.

Thứ nhất, cái gì hiếm mới quý, thứ hai, hắn vẽ không hề tùy tiện, nhận nhiều sẽ dễ sinh cầu thả.

Vì thế Lan Khanh vẫn được xem là có lương tâm trong giới.

Chỉ là bây giờ bạc đưa đến miệng, không hiểu hắn sẽ phản ứng thế nào?

Phương Uyển Chi đổi một tư thế thoải mái tựa vào góc tường, hắng hái nhìn tấm bình phong động bát tiên.

Thứ nàng quan tâm chính là: hắn không mở cửa nhận tiền sao? Nếu hắn che mặt đi ra thì cũng có thể thấy được đáng người rồi.

Công tử dung mạo đệ nhất Đại Yến, trong thiên hạ không ai không hiểu kì đâu?

8. Chương 8

Thượng thư đại nhân, biến!

Chương 08: Tráng sĩ ở đâu ra?

Phương Uyển Chi bày ra vẻ ngồi coi kịch vui.

Nhưng hiển nhiên là Lan Khanh không cho nàng cơ hội này.

Sau tấm bình phong, cán bút đóng đưa hai cái rồi người kia tiêu sái nói một câu: “Người tới là khách, nào có đạo lý từ chối ngoài cửa, mời các vị vào”.

Sau đó một đợt gió vụt qua, cửa lớn cứ thế mở ra.

Hắn biết võ.

Trước kia Phương Uyển Chi chỉ nghĩ, Lan Khanh là một tên thư sinh văn nhược. Nếu không sẽ không cần một cơ thể to lớn thô kệch như Bì Bì bên cạnh.

Nàng chưa bao giờ nghĩ sâu xa Lan Khanh rốt cục là ai, làm gì. Đương nhiên nàng sẽ không nghĩ đến mức nghĩ Lan Khanh là họa sĩ, chỉ là với nàng mà nói, hai người vì hai vận lượng kia mới có nhân duyên trong nửa năm này. Bức họa này vẽ xong, hai người sẽ kiêu quy kiêu lộ, mỗi người một bên.

Không nên nhìn sẽ không nhìn, không nên hiểu cũng đừng hiểu. Chuyện đồn đại trên giang hồ, nếu tìm hiểu quá nhiều, chết lúc nào không hay.

Nàng chỉ là một nữ tử nhà giàu muốn leo lên quyền quý, ngây ngơ một góc làm đồ ngốc mới là lựa chọn tốt nhất.

Những người đến tổng cộng có năm người, ba gã tởm tở và một thiếu nữ trẻ tuổi. Ở giữa là một nam tử trung niên tuổi lớn hơn so với nàng tưởng tượng, mặt mày không thu hút lắm, dung mạo không hề thấp kém nhưng nếu đứng trong đám người dù nhìn vài lần một ngày cũng không nhớ kĩ được.

Lời này không chỉ đúng với nam tử trung niên mà phù hợp với tướng mạo của cả mấy người vừa vào. Mắt mở ra rồi khép, nàng nhắm mắt lại suy nghĩ, nhớ lại bộ dạng của đoàn người mới vào, tự nhiên thấy có chút quỷ dị.

Phương Uyển Chi cố ý liếc nhìn cô nương kia, ngũ quan đơn giản, nếu như muốn gương mặt này trở nên ấn tượng, quả nhiên là khảo nghiệm khó khăn cho họa sĩ.

Nam tử trung niên rất chừng mực, trường bào bóng loáng thêu mấy đồng tiền màu xanh lớn.

Hắn cầm ngân phiếu trong tay, nói thẳng: “Tiểu lão hâm mộ Lan công tử đã lâu, đặc biệt từ Liễu Châu đi năm ngày tới đây, là vì muốn tiểu nữ có thể gả cho một môn hộ trong sạch. Ta cũng biết tướng mạo khuê nữ không phải xuất chúng, mong là ngài chú tâm hơn, vẽ một bức tranh đẹp, ít bạc này để hiếu kính ngài”.

Một xấp ngân phiếu dày, ít nhất cũng hai ba trăm lượng.

Số tiền bồi dưỡng này quả nhiên không nhẹ.

Phương Uyển Chi bất giác nhìn về phía bình phong, xem chừng lúc này bàn tay của Lan keo kiệt đã vươn ra rồi.

Nhưng hôm nay, hiếm khi thấy bạc trước mắt mà hắn lại ngồi yên như vậy.

Hắn cười khẽ một tiếng.

“Hồ tiên sinh khách khí rồi, Lan mỗ chỉ là họa sĩ, không có thần công bản lãnh, sao có thể vẽ ái nữ của ngài được đây?”

Nam tử họ Hồ nghe vậy thì ngẩn ra, mày nhíu lại: “Công tử nói, một câu tại hạ cũng không hiểu”.

Lan Khanh nghiêng người dựa vào ghế hoa lan, không có hứng vòng vo: “Sát thủ Vô sắc lâu từ trước đến nay thay đổi tướng mạo nhiều lần, thật giả khó phân, không nhận đơn từ vận lượng bạc trở xuống, Bắc Yến

sơn xa vạn dặm như vậy mà tiên sinh đến đây hơn mười ngày đường chỉ để xin tranh thêu sao? Ở Liễu Châu giờ đang lũ lụt, lần sau ngài có đến, cũng không nên làm bộ dạng như vậy, mũi thì như đắp cả đồng đất lên, cũng không nên dùng cát phong sơn từ đàn hoa để phác thảo, đẹp thì đẹp, nhưng mà... hơi khó nhìn”.

Vô sắc lâu? Sát thủ?

Phương Uyển Chi hoàn toàn không phản ứng không kịp.

Ở gian ngoài, năm người liếc mắt nhìn nhau, tên màu xanh bóng đi về phía trước hai bước, cười nói: “Ngược lại, tại hạ lại nghĩ, công tử không phải đơn giản như vậy.”

Vô sắc lâu, đừng nói ở triều đình mà trên giang hồ, người biết rõ lai lịch họ cũng không nhiều.

“Chỉ là, tại hạ phụng mệnh mà đến, không thể lãng phí thời gian tán gẫu cùng ngài được.”

Tên ‘màu xanh bóng’ vẫn nói chuyện bằng giọng điệu bình thường, ra tay lại lưu loát tàn nhẫn.

Phương Uyển Chi chỉ thấy trước mắt có ánh đao lóe lên, bổ vào tấm bình phong che giữa nàng và Lan Khanh, tấm bình phong cứ thế bị phá thành hai nửa.

Sau khi nó vỡ năm xẻ bảy xong, phía sau lộ ra một người đang thanh nhàn cầm bút trước án thư.

Áo bào dài rộng, buộc nhẹ bên eo, ngũ quan sắc nét như ngọc, mặt mày sơ lãng, mắt sắc rõ ràng. Có lẽ là hơi nóng, cổ áo được mở ra.

Nhắm mắt đến mức không quan tâm.

Trước án là bức mỹ nhân đồ, mí mắt môi hờn dỗi, sợi tóc bay bay như bị chiếc quạt tròn trong tay phe phẩy, vô cùng sống động.

Ngòi bút của công tử áo xanh vẫn còn chấm mực, điểm nốt chu sa giữa hàng lông mày của nàng, khóe miệng khẽ nhếch lên cười.

“Lan mỗ cũng hiểu kì, không biết đối phương bỏ ra bao nhiêu bạc để mua mạng ta vậy”.

Trong lúc nói chuyện, hần lấy cây roi bên hông, tung ra vô cùng chuẩn xác kéo Phương Uyển Chi đến bên cạnh.

Tìm nơi trốn trước đã.

“Bên trái cô, ngăn tử thứ ba”.

Hần nghiêng đầu khẽ nói.

Là nơi nàng có thể bảo vệ tính mạng mình.

Phương đại cô nương cũng hết sức thức thời, nhướng mày như thể “ngài yên tâm đi” rồi nhấc váy chạy tới. Hoàn toàn không chú ý tới Lan Khanh còn định nói câu thứ hai: quay miệng bình về phía đông, cẩn thận đừng đụng các đồ sứ bên cạnh.

Điều này cũng làm ra sai lầm chí mạng.

Lan Khanh trở mắt nhìn Phương Uyển Chi dứt khoát mở ngăn tủ, lôi cái bình hoa lớn bằng người bình thường ném ra ngoài, vỡ choang một cái, còn mình nhanh chóng chui vào bên trong, với tay ra đóng chặt cửa.

Ngay cả mấy người Vô sắc lâu cũng ngăn người ra. Sắc mặt Lan Khanh thì vô cùng khó chịu.

Bên trong tiếp tục vang lên tiếng đồ sứ va vào nhau.

Trong lúc bối rối, Phương Uyển Chi nghe thấy tiếng mắng thô tục của Lan Khanh, nhưng tâm hết sức rối loạn, không kịp suy tư cái gì.

Trong lòng vẫn còn nói thầm, sao người này không làm một con đường ngầm trong phòng chứ, bị người ta đuổi giết cũng không có chỗ lui?

Thực ra ngăn tủ kia chính là lối vào, chỉ cần chuyển động bình hoa sẽ có một gian nội thất khác.

Ai mà ngờ Phương Uyển Chi khi bị kinh hãi sẽ có sức lực trâu bò đến thế, vất luôn cả bình hoa ra ngoài.

Tráng sĩ từ đâu ra vậy?

Sau khi bình hoa vỡ nát, Lan Khanh cũng không còn chút hào hứng nào. Cổ tay khẽ chuyển, roi như rồng lượn, vụt qua như gió.

Phương Uyển Chi ở trong ngăn tủ dần lấy lại bình tĩnh, lá gan cũng lớn hơn một chút, nàng trộm mở cửa ra một khe nhỏ, nhìn tình hình bên ngoài.

Công tử văn nhã, tay cầm thủy sắc trường tiên. Từng chiêu thức nhìn như tùy ý, nhưng mỗi chiêu đều là chí mạng.

Người mới vừa ngồi trước án thư, nhếch môi cười, khoe mắt đuôi mày đều khiến người ta cảm giác như tắm gió xuân ấm áp.

Lúc này, trong không khí đầy mùi máu tanh, hẳn lại có phần sát ý lạnh lùng.

Không hiểu sao trong đầu Phương Uyển Chi lại hiện ra câu nói kia, nơi đây còn non xanh nước biếc, nghiêng mã dựa lang kiều.

Nàng phải thừa nhận, công tử này bộ mặt như ngọc, nhìn cũng thấy cảnh xuân ý đẹp. Chỉ là nàng chưa bao giờ thấy sinh mệnh đi qua trước mắt như thế, dù biết rõ họ không chết thì mình chết, nhưng nàng vẫn cảm thấy sợ Lan Khanh.

Lan Khanh không giống như những hiệp sĩ giang hồ trong truyền thuyết, hẳn khiến cho người ta có một cảm giác rất mơ hồ mung lung.

Phương Uyển Chi nhìn khuôn mặt dễ nhìn của hắn, dù trận chém giết khiến nàng run sợ, nhưng lúc ngẫu nhiên lướt qua, vẫn phải tấm tắc khuôn mặt tinh xảo như ngọc khắc.

Cũng vào lúc Phương đại cô nương sắp móc xương tủy Lan Khanh ra phân tích, chân hắn nhẹ điểm một cái, cầm mảnh sứ bạch ngọc văng ra trong lúc đánh nhau, nhử mày trách mắng: “Biết là nó đắt bao nhiêu không?”

Cái này là từ lăng mộ của Văn Đế Bắc Ngụy đó, lúc mua hẳn tốn năm vạn lượng bạc đó.

.

Sau một khoảng thời gian rất dài, Phương Uyển Chi nhìn Lan Khanh chăm chú nhặt mấy mảnh bình. Mấy tên sát thủ thì tức đến đỏ mắt.

Nhưng mà người này vẫn vừa thủ vừa nhặt, bên kia cũng không chiếm được thế thượng phong. Cho đến khi Bì Bì đẩy xe lừa trở về, cuộc chiến mới đến hồi kết thúc.

Có Bì Bì cao lớn thô kệch, Lan Khanh cũng lười quất roi, hắn cúi đầu lấy khăn lau mấy mảnh bình sứ.

Phương Uyển Chi thấy tên sát thủ cuối cùng bị Bì Bì đâm trúng mắt, chao đảo ngã về phía ngăn tủ nàng đang trốn thì Lan Khanh đưa tay hất lên, vung roi kéo nàng về.

Nàng cảm thấy, nàng nên cảm kích hắn, khi tên sát thủ còn chưa kịp tiếp cận, Lan Khanh đã ra tay rồi.

Đồng thời, Phương Uyển Chi cũng thấy có lỗi với Lan Khanh.

Bởi vì động tác lúc nào cũng trước ý thức, đến khi phản ứng kịp, nàng đã cầm cái chén bẻ đập đập vào đầu đối phương.

Thật sự là, nàng chỉ theo bản năng thôi.

Vật kia nàng tiện tay cầm phòng thân trong lúc hỗn loạn thôi.

Nàng đâu có biết, vật này...

“Là của Thương Chu!!”

Nàng nghe tiếng Lan Khanh cắn răng nghiêng lợi.

Cái này chắc là tổn bạc lắm?

Đây là ý thức duy nhất của nàng trước khi té xỉu.

9. Chương 9

Thượng thư đại nhân, biển!

Chương 09: Không tắt thở thì đứng dậy đi

Căn nhà tranh ở Ngọc Trần Phụng Uyển vốn không có chút thể diện nào, ngoài tấm biển bằng gỗ tử đàn và hai con sư tử đá bên ngoài ra thì đây hoàn toàn là một viện xá nông gia.

Nhưng mà ít người biết được, trong túp lều kia, phía sau tấm bình phong lại bày đầy các vật phẩm vô giá.

Thực ra Liên Dụ đúng là keo kiệt, nhưng hắn chỉ keo kiệt với người khác, còn với mình, hắn cực kì trân trọng bản thân.

Một bàn trà thơm, nước long tuyết được dẫn từ bên ngoài vào để châm trà, gian nhà phía sau bình phong bát tiên, đồ vật không món nào không đáng giá ngàn lượng bạc.

Hắn là người thích đồ cổ, độ si mê không hề kém so với mê bạc vàng.

Bởi vậy trước khi Bì Bì xuất môn, hắn quay đầu nhìn Liên Dụ đang xếp bằng dưới cây đèn cầy, ghép mấy mảnh vụn sứ lại với nhau, hắn nghĩ, Phương đại cô nương lần này phải đổ máu rồi.

Lúc này sắc trời đã tối, tâm đèn cầy được kéo ra thật dài, rơi lẻ tẻ như hoa nấn.

Không thể nhìn rõ vẻ mặt Liên đại nhân đang loay hoay quay lưng về phía ánh nến kia, nhưng từ bóng lưng cũng cảm nhận được sát khí hủi thiên diệt địa.

Phương đại cô nương đã tỉnh từ sớm, nàng giả chết im lặng nằm trên giường. Mặt Lan Khanh, gò má năm trăm lượng, cả mặt một ngàn, toàn thân một vạn.

Nàng lại nghĩ, sao trong lúc hỗn loạn lại ném cái bình sứ Thương Chu được chứ.

Nếu như có thể, nàng thực sự mong rằng có thể tắt thở luôn đi. Nếu không nàng thực sự không biết phải nói với cha mình ra sao, một cái chén sứ tắc vàng.

Lan Khanh cúi đầu chống cằm, không thèm quay đầu nói: “Không tắt thở thì tự đứng lên”.

Giọng nói có phần mệt mỏi, người không có óc cũng biết tâm tình hắn tệ thế nào. Đức hạnh của Lan Khanh công tử không có gì đặc sắc, nhưng hắn cũng rất chú trọng tu dưỡng, chỉ trong một ngày mà nói tục hai lần, quả nhiên là giận không nhỏ.

Phương Uyển Chi run rẩy, không dám mè nheo gì lập tức rì rì bò qua. Cũng không dám tới gần hắn, nàng đứng cách một khoảng không xa, giả vờ ngây ngốc.

“Lan gia à, ta ngủ hơi lâu, giờ sắc trời đã tối, ở lại nhất định sẽ khiến lão nhân gia ngài không vui, ta không làm phiền nữa, ngài cũng nghỉ ngơi sớm đi”.

Đương nhiên nàng cũng không muốn ở lại, hay phải nói là, nàng sợ đứng bên cạnh cái tên động không đáy này.

Tính tình Lan Khanh nếu cũng dịu dàng như khuôn mặt hắn thì khắp nơi nơi đều xuân về hoa nở rồi.

Liên gia không thèm nâng mắt nhìn nàng, nâng bảo bối mình vừa xếp thành một tòa núi nhỏ: “Muốn trốn nợ à? Cô đổ thừa qua ta?”

Với Lan Khanh việc này không khác nào hủy hoại thanh danh của hắn, Phương đại cô nương trầm mặc. Dù sao hắn không biết xấu hổ nàng cũng sớm biết rồi. Hơn nữa món đồ sứ này đúng là nàng phá hỏng, nàng không còn gì để nói.

Phương Uyển Chi không dám hé răng, chân bước một bước nhỏ sang bên cửa, tay che lên trái tim nói: “Ta hôm nay bị kinh hãi quá, giờ tim vẫn còn đau đấy”.

Câu nói này đúng là thật lòng, nàng bị dọa, chuyện như thế cô nương nào mà không run sợ chứ. Còn về phần tim đau...

Còn muốn trả đũa?

Lan Khanh ngẩng đầu liếc nàng một cái, thấy trên mặt nàng còn che tấm vải trắng, sợ hãi rụt rè như vội về chịu tang thì đứng dậy bực bội kéo nó xuống.

“Cô có biết ta đau không?”

Dưới ánh nến mờ ảo, công tử Lan Khanh mặt mày như ngọc nhú chặt mày, sắc mặt thực sự không tính là tốt.

Phương Uyển Chi vốn cũng không nghĩ hẳn có thể giận đến thế, nhưng bị người khác nhăn mày như vậy cũng là lần đầu nàng gặp phải. Ngón tay dưới ống tay áo giật giật, che mắt, sợ hẳn đòi thêm tiền xem mặt.

Có điều nàng không biết là, Lan công tử sở dĩ giận như thế, không chỉ vì nàng đập phá đồ đạc của hắn, mà vì đồ của Thương Chu rất khó tìm, trong mắt hắn, nếu bạc có thể giải quyết được thì không sao, nhưng nếu không mới phải sốt ruột.

Tiểu gia ngày thường thích chiếm chút tiện nghi, nhưng đều là trong khuôn khổ cho phép. Từ lúc sinh ra lão Vương gia đã giáo dục theo kiểu tính kế người khác, tính thành quen, không bấy người ta lại thấy nhân sinh đơn điệu.

Liên Dụ không nói lời nào, trong đầu Phương Uyển Chi càng không nắm chắc. Trong lòng nàng càng không rõ, càng phải tìm cách chạy. Đôi mắt đen lúng liếng xoay vòng, “bịch” một tiếng ngồi phịch xuống, nàng gào thét.

Đây là lần đầu tiên nàng dùng kế có một không hai mà nhị nương dạy, già mồm giả bộ, giọng hét có phần run rẩy, hất khăn vung vẩy, khóc lóc om sòm. Phải tranh thủ diễn tiết mục đáng thương, phối thêm chút hương vị kêu oan nữa.

Nước mắt cứ thế giàn giụa chảy ra, ai nhìn thấy cũng không thể nhắm mắt.

Sau khi Bì Bì trở lại thấy Liên Dụ đang ngồi trước bàn cầm bình thuốc nhỏ, không biết có phải suy nghĩ dùng bình đó giết chết Phương Uyển Chi không.

Hắn chưa thấy nữ nhân nào có thể khóc lóc om sòm như thế, nếu trước kia còn tán thưởng nàng hòa ái thì giờ cũng bị màn khóc thét này giết chết triệt để.

Nàng nói: “Nương ơi, sao nương không gả cho người nào khác một chút? Ta là một cô nương hai mươi, không tính trẻ cũng không tính tàn, khó khăn lắm mới đến đây mà ngay cả nước giếng cũng phải mua ba lượng bạc. Cha thì tai to mặt lớn, nhìn thì xa xỉ mà thực ra nghèo kiệt xác. Nhà thì không có gì, phú hộ gì chỉ để cho mắt người nhìn thôi, ngài muốn ngân phiếu à? Hôm nay để ta chết ở đây đi, ngài gọi hắc bạch vô thường đến kéo ta đi đi”.

Phối hợp với đoạn kêu khóc này còn đặt thêm một con dao nhỏ nơi cổ tay.

Lan Khanh nhìn qua, đây là dao Phương Uyển Chi dùng để gọt trái táo, trông rất cùn, trên bề mặt còn có gỉ, không biết có phải gọt táo nhiều quá không.

Căn nhà tranh không lớn vì tiếng la hét mà âm ỉ như chợ. Lan Khanh vui mình trong đồng vụn sứ, thỉnh thoảng nhìn bình thuốc trong tay, thực sự có ý muốn đánh chết nàng.

Sau khi Bì Bì vào nhà lại nghe có tiếng gõ cửa, hẳn nghĩ không lẽ đến lão đánh xe cũng nghe được tiếng giường cung bật kiềng trong nhà. Nếu là bình thường hẳn cũng không có tâm tình đi hòa giải, nhưng hôm nay thực sự không được, bởi vì Trần Vương Lưu Lễ không biết từ lúc nào tìm đến đây, nhìn thấy Bì Bì thì cười nói:

“Chỗ này của hai người bản vương tìm không dễ đâu”.

Nhìn gương mặt nửa cười nửa không kia, trong lòng Bì Bì hốt hoảng, trên mặt lại không có cảm xúc gì. Hắn cúi xuống hành lễ, vãn an:

“Thỉnh an vương gia”.

10. Chương 10

Chương 10: Nhà có ‘Đổ phụ ‘

Lưu Lễ hàng năm đều sống ở quán doanh, tuy không phải là thiên tài quân sự nhưng cũng có một thân hữu dũng, vóc người to lớn, cánh tay trắng kiện đưa lên võ vai Bì Bì.

“Khách khí với ta làm gì, gia nhà các người xưa nay thân thiết với ta, người là tùy tùng của hần, đương nhiên cũng là thân tín của bản vương. Hai ngày trước đưa thiếp canh thì không thấy hồi âm gì, bản vương nghĩ hần là Lan Khanh đang bận kiếm tiền, không ngờ đúng như ta dự đoán”.

Đoán?

Bì Bì vuốt cằm, không nói gì. Trong lòng hần thừa biết bản chất vị gia này rồi, cũng không phải loại chủ tử dễ đối phó.

Liên Dụ mở Ngọc Trần Phụng Uyển để vẽ tranh, điều này cũng không phải bí mật ở trong triều. Hần cũng không ngại người khác biết đời sống cá nhân của mình, chỉ là không muốn người ta biết lai lịch của hần mà thôi.

Xưa nay Liên Dụ vẫn thích yên tĩnh, không muốn bị người quấy rầy, nơi vẽ tranh có thể thay đổi bất cứ lúc nào, chỉ có tấm biển Ngọc trần phụng uyển này được chuyển đi.

Lưu Lễ tìm được nơi này cũng không phải là trùng hợp, có lẽ hần đã thăm dò tồn không ít công sức đâu.

Còn vì sao phải bỏ sức ra thì ...

Năm nay Lưu Nguyên Đế cũng qua sáu mươi, nhiều lần bệnh nặng, cơ thể cũng mang nhiều bệnh tật. Vị trí Đông cung thì chưa rõ là ai, điều này khiến cho mấy người con trai bắt đầu rục rịch.

Trong đó có vị Trần vương Lưu Lễ trước mặt này và nhị hoàng tử Lưu Độ là đấu đá gay gắt nhất.

Tự cổ chí kim, hoàng tử lúc nào cũng tranh thủ phát triển thế lực lôi bè kéo cánh. Liên Dụ mặc dù cha mất sớm nhưng ông nội lại là vương gia khác họ được tiên đế khâm phong, có đất phong thì không nói, dù tuổi đã hơn bảy mươi mà vẫn đứng đầu một chi cấm vệ quân tinh nhuệ. Trên triều đình ai cũng phải kính sợ vị lão gia này.

Bởi vậy, lôi kéo Liên Dụ đã trở thành chuyện nhức đầu nhất đối với mấy vị hoàng tử muốn leo lên ngôi hoàng đế.

Vì sao phải nhức đầu?

Bởi vì cái tên xấu xa này không quan tâm đến điều đó.

Trước kia, cha Liên Dụ nhậm chức thừa tướng đương triều, chỉ tiếc là tuổi trẻ vất vả lâu ngày thành bệnh, ba mươi tuổi đã qua đời. Thừa tướng phu nhân nhớ tới phu thê tình thâm, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, cuối cùng cũng không qua được mùa hè năm thứ hai. Liên lão già người tóc bạc liền tiếp tiễn hai người tóc đen, trong cơn giận dữ mang theo cháu trai về thượng kinh. Dạy dỗ Liên Dụ phải làm thế nào cho đúng.

Ông không muốn con cháu đời sau của mình phải xen vào những chuyện đời bại ở triều đình, đồng thời cũng cho người truyền tin, nói cháu mình đã đính hôn, nghe đâu nhà đối phương buôn bán gì đó, không phải là một mối quan hệ cùng nhau thăng tiến ở trong triều.

Nhưng cô nương này là người ở đâu, bối cảnh ra sao, Liên gia đã đưa tam môi lục súc chưa, mọi người dần dà cũng quên đi chuyện đó.

Các hoàng tử đều muốn lung lạc Liên gia, vì miếng thịt béo nhất luôn ở phe trung lập, rơi vào nhà ai thì nhà đó có thu hoạch lớn. Lưu Lễ và Lưu Độ đều muốn kéo Liên Dụ về phe mình, cho nên đưa thiệp thắt đến cho hắn là phương pháp đơn giản nhất.

Ai mà ngờ người này suốt ngày lông bông, cả bóng người cũng không ai tìm thấy.

Lưu Lễ thấy Bì Bì đứng ngăn ở trước thì ha ha cười một tiếng, trong đáy mắt có tia gian xảo lóe lên.

“Sao nào? Trần thị vệ không muốn dẫn đường à? Là oán giận bản vương không mời mà tới”.

Trên mặt thì hiền hòa phúc hậu nhưng dưới chân đã bước thẳng vào trong viện.

Từ cửa chính đến nhà tranh cách một khoảnh đất cằn, Bì Bì luôn miệng nói không dám vừa rướn cổ vào bên trong.

Vốn không hiểu chuyện gì cũng bởi vì giọng nữ tử kêu khóc thất điên bát đảo trong lều làm chấn động.

Phương đại cô nương còn chưa khóc xong à.

Bước chân Lưu Lễ vì tiếng kêu này mà dừng lại.

Hắn chỉ cánh cửa khép hờ hỏi Bì Bì: “Sao vậy? Có khách ở đây à?”

Nói thì nói thế nhưng lại có phần trào phúng. Giờ trăng lên đỉnh đầu, cô nam quả nữ. Còn ở trong phòng vẽ tranh, có thể là khách gì được?

Lưu Lễ nói xong lại cười tươi tắn, tựa tiểu tựa phi nói: “Uổng công bản vương mang nữ nhân đến cho Lan Khanh, hắn từ chối nhiều lần, ta còn nghĩ hắn không thích, hóa ra ở đây kim ốc tàng kiều? Bản vương ngược lại cũng muốn mở rộng tầm nhìn đây, xem thử giai nhân trong phòng là thần tiên phương nào, có thể làm thượng thư đại nhân Đại Yển ta thất điên bát đảo như vậy?”

Nói là hoàng tử cấp thiệp thắt cho hạ thần, nhưng thực ra lại giống như đưa cho người một món đồ sứ cổ. Không nhận không khen, nghĩa là cự tuyệt. Thế là giờ quay mặt cái lại bày một món trong phòng, đây không phải là muốn làm xấu mặt người kia hay sao?

Trên mặt Lưu Lễ hiền hòa, thì không có nghĩa là nuốt trôi cơn giận đó.

Bì Bì biết vị gia này hôm nay bực bội, cũng biết tình hình bên trong không thể nói rõ bằng một hai câu. Thấy Lưu Lễ đang muốn xông vào bên trong, dưới tình thế cấp bách, hắn đành cao giọng hét: “Vương gia dừng bước, trong đó chính là, là thiếu phu nhân nhà chúng ta!!”

Lời này đúng là hét rất to, nhưng mà vẫn muộn. Trần vương đã đẩy cửa vào bên trong, vừa dừng chân đã giẫm lên đây mảnh sứ trên nền đất.

Dưới đất, một nữ nhân mặt mũi đầy nước mắt đang ngã ngổ, thấy hắn xông tới cũng bị dọa ngẩn ra, thút tha thút thít nấc lên.

“Ồ!”

Lưu Lễ ơ một tiếng rồi cũng đứng ngốc ở cửa.

Hình như hắn mới vừa nghe Trần Bì Bì nói, người trong phòng này, là phu nhân của Liên Dụ? Phu nhân thật?

Tướng mạo của người này ...

Hắn ngồi xổm xuống nhìn chằm chằm, hiếm khi không bị ngăn cách bởi thân phận để nhìn cho kĩ gương mặt khóc lóc đến lấm lem kia.

Ánh nền trong phòng mờ tối, trường sam màu xanh trúc của Liên các lão đứng ngược sáng, không nhìn ra vẻ mặt thế nào.

Lưu Lễ ngây ngốc bước đến hai bước, hỏi Phương Uyển Chi: “Đệ muội bị làm sao vậy?”

Phương Uyển Chi lấy tay che mặt lại. Nàng còn biết làm sao? Ai là đệ muội chứ? Nàng còn là đoá hoa vàng tươi mơn mẩn đây.

Nếu không phải nghe thấy Bì Bì hét một tiếng vương gia thì nàng đã chửi hấn rồi.

Im lặng lúng túng hết một phút đồng hồ, không ai mở miệng nói trước, bởi vì cũng chẳng biết nói gì, cũng vì không có gì đáng nói. Đồng thời tình cảnh này thực sự rất dọa người.

Liên Dụ vô cùng không muốn, nhưng đến cùng thì chuyện này cũng xảy ra trong nhà hấn, hấn đành ung dung đi qua kéo Phương Uyển Chi lấp lem mặt mày rồi ren đầu tóc đang ngồi trên mặt đất lên, ôm vào lòng, một tay ấn đầu nàng vào ngực mình. Rồi vuốt cằm nói với Trần vương: “Chuyết kinh thuở nhỏ ở trong núi nên không hiểu quy củ, khiến ngài chê cười rồi”.

Người ngoài nhìn vào thấy động tác hết sức dịu dàng, nhưng trên thực tế, bàn tay vuốt qua mái tóc đen kia vô cùng dùng sức, để cho nàng không lộn xộn.

Sau khi dứt lời, lại một khoảng trầm mặc thật lâu, chỉ có Phương Uyển Chi đang giãy giụa kịch liệt, gương nanh múa vuốt muốn thoát ra.

Chuyết kinh? Trong núi chui ra? Nàng là cây nấm chắc?

Phương đại cô nương mặc dù không để ý đến mấy danh tiếng ngoài thân này, nhưng nàng còn đang chờ gả mà, bị người ta chụp mũ người đã có phu quân như thế sao mà chịu nổi.

Liên Dụ nói tiếp: “Tình tình nàng lại không tốt, nhưng cũng làm vợ chồng với ta nhiều năm. Mấy ngày trước liên tục khước từ ý tốt của vương gia, thực ra là vì...”

Hấn cười khỏ một tiếng, nhìn lướt qua đồng mảnh sứ rơi vãi đầy đất.

Đáp án không cần nói cũng biết.

Đồ phụ.

Thấy trên đỉnh đầu lại có cái nón càng lớn hơn, Phương Uyển Chi giãy giụa thêm kịch liệt.

Nhà có thể tử hung hấn, không cho nạp thêm thiếp thất, lại còn gào thét kêu khóc như vậy, Lưu Lễ đúng là đã từng nghe qua.

Hấn nhìn đồng mảnh vụn kia cũng biết đó toàn là đồ cổ.

Lan Khanh yêu thích vật này như vậy, trong lòng Lưu Lễ trở nên rõ như ban ngày.

Lại nhìn vẻ mặt trước sau dịu dàng như một cửa Liên Dụ, nghĩ đến vị thê tử này, chắc được sủng đến tận trời.

Mà thực thế, mũi của Phương Uyển Chi sắp bị ép chẹp rồi.

Nếu lúc này nàng giãy giụa vì chưa chồng lại bị bảo có chồng, thì bây giờ, nàng giãy là vì mưu sinh. Nàng cảm giác mình sắp bị nghẹt chết rồi. Dồn toàn bộ sức lực, nàng giẫm mạnh lên chân Liên Dụ một cái, trong lúc hấn hét lên đau đớn thì đẩy mạnh hấn ra, lớn giọng mắng:

“Lan Khanh! Người nghĩ ưm...”

Lời còn chưa nói hết, môi của nàng đã bị chặn lại.

Phương Uyển Chi trừng lớn hai mắt, cảm nhận một nguồn nóng từ lòng bàn chân bốc lên tận đỉnh đầu, cả khuôn mặt đều bừng đỏ.

Cảm xúc mềm mại trên môi và hơi thở khác lạ rõ ràng đang kích thích giác quan của nàng, khoảng cách trong gang tấc, thậm chí đến số lông mi của Lan Khanh nàng cũng đếm rõ ràng. Đây không tính là một cái hôn, bởi vì đối phương chỉ mút trên môi nàng một cái rồi rời đi. Đôi môi vẫn trở nên tê dại, Phương Uyển Chi không nói được gì, toàn bộ đầu óc đều trống rỗng.

Nàng nghe hấn nói: “Ta không nạp thiếp đâu, đừng làm rộn nữa”.

Lưu Lễ vuốt vuốt ngọn tóc sau gáy, giả vờ cười ngốc.

“A! Là ca ca không suy tính chu toàn, làm khó hiền đệ rồi, hôm nay sắc trời đã tối, ca không làm phiền nữa. Lần sau có cơ hội, bản vương sẽ làm chủ, mời đệ và đệ muội cùng dùng bữa”.

Nói xong, hai người nhìn nhau cười một tiếng, trong lòng đều có suy tính riêng. Chỉ có Phương đại cô nương đang cứng lưng đứng yên tại chỗ, hận không thể trừng cho thủng lỗ.

11. Chương 11

Chương 11: Cô phương sứ kinh thường

Phương Uyển Chi được Bì Bì đánh xe ngựa đưa về Phương phủ.

Không phải là chiếc xe ngựa cũ nát của Ngọc trần phụng uyển, toa xe rất rộng, rèm cửa cũng là loại vải vóc tốt nhất.

Nàng trừng mắt quăn quăn chiếc khăn trong tay, huyết thái dương và khoe mắt co rút liên hồi.

Nàng còn nhớ lúc ra khỏi cửa, Lan Khanh khoanh hai tay sau lưng, nhìn ra ánh trăng bên ngoài.

Hắn nói: “Đưa nàng về, dùng xe của ta”.

Ngay cả quay đầu nhìn một cái cũng không, không nhát cũng chẳng mẫn.

Phương Uyển Chi không hề lên tiếng, đến khi đứng trước cửa lớn mới nhìn lướt qua nơi cửa sổ kia.

Trong đêm tối, ánh trăng bao phủ lấy người kia có phần đáng sợ, nhất là đôi mắt phượng sáng long lanh, ngũ quan không đẹp mắt như lúc ban ngày.

Có lẽ hắn không nghĩ nàng sẽ quay đầu, bốn mắt chạm vào nhau một lúc thì ầm một tiếng đóng cửa sổ lại, giống như Phương Uyển Chi nàng chiếm tiện nghi gì của hắn lớn lắm.

Nàng đứng ngẩn ra một khắc đồng hồ, trừng mắt rồi phất tay áo một cái, tức giận nói: “Ông nội ngài”.

Khó chịu ra khỏi cửa.

Đây là cái chuyện gì chứ!!

Sau khi Trần vương Lưu Lễ đi, Ngọc trần phụng uyển lại lần nữa đổi chỗ.

Hồ Già sơn. Không gần kinh thành, cũng không quá xa xôi. Xung quanh là nhà dân, còn có một tên gọi rất dễ nghe, Vạn Lại thôn, cái tên này được khắc nạm trên gỗ hoa lê đặt ở đền thờ đầu thôn, nghe đâu là do tú tài duy nhất trong thôn viết cho, đã có tuổi đời. Chữ viết thì xoàng thôi, nhưng được cái là niên đại lớn.

Lúc Liên Dụ vừa tới đây, nhìn tám ván gỗ chằm chằm từ trên xuống dưới, hận không thể tháo xuống mang về. Nhưng mà ngại chuyện tổ tông truyền lại gì đó với người trong thôn, rốt cục hắn cũng từ bỏ. Mỗi khi rảnh rỗi người này nhất định sẽ xách ghế ra đó nhìn lên.

Phương đại cô nương đã giao bạc vẽ tranh, cho nên dù không muốn nhưng vẫn phải “khách tùy chủ tiện”.

Lan Khanh chuyển địa điểm, nàng cũng phải đi theo.

Từ cái hôm nàng làm vỡ đồ cổ, chờ mãi cũng không nghe thấy hắn nói phải đền bạc. Ngẫm nghĩ thì có vẻ Lan Khanh công tử hiem khi xấu hổ, đã chiếm tiện nghi của cô nương rồi sao có thể mở miệng đi lừa nàng.

Sự thật quả đúng là thế, nhưng tình huống có hơi bất đồng với tưởng tượng của Phương Uyển Chi.

Trong lòng Lan Khanh đúng là rối loạn, hoặc có thể nói là vô cùng sốt ruột. Nhưng mà loại sốt ruột này không liên quan gì đến tình yêu nam nữ, nhiều hơn cả, chính là không có cách nào mở miệng đòi bạc cho nên mới ghen uất đến thế.

Sống đến tuổi này rồi, hắn cũng đâu thể chỉ vì một nụ hôn mà thấy vui vẻ gì. Dù hắn có ngoại hình khá trẻ tuổi, khuôn mặt có phần không rành trần thế nhưng cũng đã sắp ba mươi.

Hai mươi bảy tuổi.

Với một người xuất thân là công tử vương hầu mà nói, tuổi này không tính là già, nhưng cũng đã thê thiếp con cái vờn quanh. Hoặc là nếu ai chưa có con, thì tư vị nữ nhân cũng đã ném không ít lần.

Nhưng Lan Khanh công tử lại không giống vậy, chẳng những hấn chưa thử qua, mà nộ hôn với Phương Uyển Chi kia, cũng là lần đầu tiên hấn biết sau hai bảy năm cuộc đời.

Năm nay Bì Bì cũng hai mươi lăm, đi theo chủ tử vào sinh ra tử nhiều năm, cho tới bây giờ cũng không thấy nữ nhân nào bên cạnh hấn. Thời niên thiếu có lần hai người ngồi uống rượu dưới ánh trăng, hấn nói: “Thật chưa thấy qua nam tử nào thủ nhân như ngọc như ngài vậy”.

Liên Dụ đang say lơ đãng thì tỉnh táo liếc sang một cái, không những không cho là nhục mà còn thấy rất vinh quang.

Nữ nhân sao? Hấn không thiếu.

Chỉ cần hấn nghĩ tới, chỉ cần hấn muốn mà thôi.

So với ánh trăng kia, hấn tự thấy mình cũng đẹp trai hết sức, cô nương nhà ai mà gả cho hấn, chắc phải che miệng vào góc cười trộm mấy chục ngày. Hấn không muốn chiếm tiện nghi của ai, tuổi cứ thế lớn lên, trong lòng cũng vì nhận thức này mà liên tục tự kỷ như thế.

Nộ hôn vài ngày trước, thực tế là hấn cảm thấy Phương Uyển Chi chiếm tiện nghi của mình. Mặc dù hấn vô sỉ, nhưng cũng chưa tu luyện tới mức mất đi nhân tính. Món đồ nàng làm vỡ thì xem như đền bù tổn thất, nghĩ vậy nhưng trong lòng lúc nào cũng không thoải mái, lúc vẽ tranh, ánh mắt hấn lại bất giác nhìn về phía môi nàng, có lúc bị nàng thấy được, hai người còn thoải mái đối mặt một lúc, sau đó mới ra vẽ lãnh đạm tiếp tục lười biếng vẽ tranh.

Liên Dụ đỡ tấm bình phong ngăn cách giữa hai người, cũng không biết là vì sao, đại khái hấn nghĩ, giờ thời tiết càng nóng lên, phiền hà như vậy làm gì.

Bì Bì lại cảm giác rất lạ, trước kia mùa hè cũng nóng mà không thấy gia vệ cho cô nương nào như thế. Chỉ là ngoài miệng dù không nói gì, trong lòng lại lặng lẽ quan sát, hấn có linh cảm, sau này nhất định có chuyện náo nhiệt để xem.

Phương Uyển Chi là người mặt thì ngốc, đầu thì khá thông minh. Đoạn đối thoại lần trước, cộng với chuyện sát thủ và vương gia viếng thăm lúc nửa đêm đều khiến nàng càng thêm hoài nghi Lan Khanh có nhân thân không hề tầm thường. Người trên phố nói hấn và vương hầu thường xuyên lui tới, có người bảo rằng chắc là vì hấn đến giúp đỡ, người lại nói là do vương hầu thưởng thức kỹ tài của Lan Khanh. Nhưng nàng biết rõ, nhất định không đơn giản như vậy, có điều nàng cũng không tiếp tục nghĩ nữa.

Vấn câu nói kia, dù Lan Khanh là ai, đợi đến khi bức tranh vẽ xong, hai người cũng không còn gì ràng buộc. Nàng thà giả ngu, cũng không muốn mình phiền toái.

Nhưng mà điều khiến nàng bức mình là Lan Khanh lúc nào cũng liếc mắt trừng nàng, có khi còn mang ý khinh khỉnh, khiến nàng vô cùng không thoải mái.

Chuyện hôm đó, nàng là cô nương gia, đương nhiên là người bị hại, không đòi sống đòi chết đã là tấm lòng bao dung rộng lớn rồi, giờ thì hay quá, cứ y như là do nàng không đúng. Mặt mũi cũng trở nên khó chịu. Hai người giận nhau, khó chịu lại càng lúc càng lớn hơn.

Thôn Vạn Lại náo nhiệt hơn Bắc Yến sơn, láng giềng thường xuyên hỏi nhau chút việc nhà. Hôm đó Lan Khanh vừa học được một từ mới. đưa cái trắng cho heo ăn. Cả câu chuyện vốn là, cháu gái Vương lão gia để ý thợ rèn thôn Đông Trương Nhị Cầu, nhưng tên kia bộ dạng xấu xí, cũng vì nói vài câu lọt tai mà được cô nương nhà kia ưu ái, thế là lén lút gặp nhau, ngay cả đứa bé cũng có. Đúng là đưa cái trắng cho heo ăn.

Hấn đứng chân trong chân ngoài lắng nghe, ánh mắt vừa vặn nhìn thấy Phương Uyển Chi đang đến vẽ tranh. Hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài thêu hoa gòn, búi tóc xinh xắn, vừa đi vừa bưng cái bát lớn múc cơm cho vào miệng, thấy hấn nhìn sang, nàng cũng không hề mất tự nhiên, còn tranh thủ lúc rảnh rỗi gạt nhẹ đầu như chào hỏi, tốc độ múc cơm cũng trở nên nhanh hơn.

Vài ngày gần đây Liên Dụ cứ chọn giờ cơm để gọi nàng đến, có lúc trong nhà vừa dọn cơm ra thì xe của Ngọc trần phụng uyển đã tới rồi. Trả thù rõ ràng như vậy càng chứng tỏ người nào đó lòng dạ hẹp hòi. Phương đại cô nương vốn luôn mang tâm tưởng dĩ hòa vi quý, cho nên cũng không chấp nhặt với hấn, cứ ôm thêm bát cơm vừa đi vừa ăn.

Ánh mắt Liên Dụ lướt qua khóe miệng vàng dầu còn dính cơm kia một vòng, nhướn mày đi vào cửa, cảm thấy mình đúng là một cây cải trắng, còn Phương Uyển Chi này giống như heo lúc nào cũng đòi ăn vậy, thật là hết nói.

Lời này đương nhiên hẳn không thể nói ra miệng được, Phương Uyển Chi cũng không biết được tâm tư trong đầu Liên Dụ. Nếu nàng mà biết, không khéo lại một trận chửi bởi inh đầu.

12. Chương 12

Chương 12: Ta có bệnh

Ngày cứ thế vô vị trôi qua, sau sự kiện vỡ đò hôm đó, hầu như Phương Uyển Chi từ chối mọi tiêu phí ở Ngọc trấn phụng uyển.

Nàng tự mang theo mấy thứ cần thiết, phòng khi khẩn cấp có thể lấy ra.

Trong lòng Lan Khanh càng không được tự nhiên, tâm trạng buồn bã vì mất nụ hôn đầu mấy ngày nay cũng không ngừng lại. Quan trọng là, hẳn cũng không muốn thừa nhận, trong tâm tư hẳn tự thấy, lúc Phương Uyển Chi gặp lại hẳn, đáng nhẽ nàng phải thể hiện vài phần thẹn thùng mê luyến mới phải. Dù sao hẳn cũng đẹp mắt vậy mà.

Nhưng mà đối phương lại không thế, hai người họ càng lúc càng thêm phần tùy ý, như thể với một tên keo kiệt như hẳn là không có khả năng vậy. Điều này làm Lan Khanh bất mãn hết sức. Trong lòng càng muốn tính kế tiêu bạc của nàng.

Lại một ngày xuân xán lạn.

Phương đại cô nương ôm bát cơm thịt kho tàu tung tăng đi vào, thấy Bì Bì đang trồng trọt ở bên ngoài thì lên tiếng chào hỏi, quen thuộc đi vào trong nhà. Nàng thấy Bì Bì ra sức chớp mắt thì trong lòng hiểu ngay, người trong phòng kia không chừng lại làm chuyện gì kì quái rồi. Trong lòng tự nhủ phải thêm phần cẩn thận, chỉ là không nghĩ tới hôm nay vừa đến cửa phòng đã mở ra, bên trong hừng hực nóng bức khiến nàng suýt không thở nổi.

Trời xuân tháng ba, người này lại để đến ba chậu than trong nhà !!! Ba chậu than làm cho toàn bộ nhà tranh như một lò bánh bao hấp.

Đúng là chủ tâm muốn làm nàng cực khổ chết đây.

Phương Uyển Chi nhắm mắt, hít một hơi không khí mát mẻ bên ngoài rồi bước nhanh vào, trừng mắt hỏi: “Ngài làm gì thế, chơi trò gì vậy?”

Đây cũng là lần đầu tiên Phương Uyển Chi mở miệng nói chuyện với Lan Khanh sau nụ hôn kia.

Lan Khanh lật lật tờ giấy Tuyên Thành như chuyện không liên quan đến mình, lông mi dài thong thả rũ xuống che đi ánh mắt: “Ta có bệnh, sợ lạnh thôi mà!”

Người đúng là có bệnh đấy!!!

Phương Uyển Chi trừng mắt nhìn cái rương đựng đá băng phía sau hẳn, vậy thì không sợ nóng nữa nhỉ?

Căn nhà tranh Lan Khanh dựng ở Vạn Lại thôn có khác so với căn nhà trước kia, tuy sân có nhỏ hơn, nhưng gian phòng lại rộng rãi hơn nhiều.

Trong túp lều không có bình phong che, nhưng lại có một giá gỗ hình vòng khuyên làm cửa, tạm xem như là hai gian, Lan Khanh trốn bên trong hóng mát, để lại mình Phương Uyển Chi đứng bên cửa sổ với ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, cộng thêm ba chậu than nóng đến đổ mồ hôi.

Phương Uyển Chi cảm nhận từng hơi mát từ khối băng phía sau lưng hẳn tỏa ra, bàn tay đặt lên hà bao bên hông, cứ đặt lên thụt lại vài lần, như muốn lôi dao ra giết chết hẳn mới thôi.

Lan Khanh nhìn nàng một lát rồi lấy một khối băng đặt lên khay gỗ.

Ba mươi lượng một khối, hai khối năm mươi lượng, đã giảm tám phần trăm rồi.

Phượng đại cô nương đen mặt nhìn, mặc kệ mồ hôi cứ thế chảy như mưa, nàng cầm bát cơm múc một thìa to. Ý tứ rất rõ ràng.

Không mua! Thì sao nào?

Lan Khanh nháy mắt mấy cái.

Không mua?

Cũng được thôi.

Hắn tự tay lấy một dải lụa thêu hoa màu xanh tím để lên kệ gỗ gần Phượng Uyển Chi nhất.

“Đội cái này lên, vẽ cho đẹp”.

Dường như Phượng Uyển Chi phải dùng toàn bộ khí lực mới có thể giữ mình không lao đến đánh chết hắn.

Nàng phải thừa nhận, đó là một dải lụa rất đẹp, chế tác tinh xảo, giá trị cũng xa xỉ. Nhưng mà thứ này chỉ nhập thu mới dùng để khoác lên người chống lạnh. Giờ hắn muốn nàng khoác cái này, còn nói là cho đẹp?

Buông cái bát to trong tay, nàng nhìn Lan Khanh hỏi: ” Ngài cứ tính kế ta để mưu cầu danh lợi vậy sao?

Lần trước là một nụ hôn, xem như bồi thường cho hai bình sứ vỡ, giờ tự nhiên thấy hối hận là chưa đủ sao?

Những lời này liên tục quanh quẩn bên miệng Phượng Uyển Chi, cuối cùng nàng vẫn nhận được, bởi vì Lan Khanh không lên tiếng, hắn không nói, nàng cũng không náo động. Bực bội bước tới giật dải lụa kia.

Không phải là chỉ một dải lụa thôi sao, lão nương liều mạng.

Khí thế đó thô bỉ giống như lão gia muốn tính sổ, động tác lưu loát liền mạch, còn mang thêm phần oán khí. Nhưng mà mạnh mẽ như vậy, kết quả lại là...

Giá gỗ đùng đưa rồi rơi xuống.

Bốn mặt được chạm trổ tinh xảo, bình thường vẫn hay đặt ít điểm tâm và trái cây lên đây, nhìn khá là rắn chắc, hôm nay kệ gỗ lại trống trơn, nàng vừa cầm lấy dải lụa nó đã rơi phịch xuống đất, nháy mắt gãy thành năm mảnh.

Mảnh vụn tung tóe văng ra, nàng thấy Lan Khanh từ từ cầm lấy bàn tính gãy gãy.

“Một mặt giác minh, gỗ đàn hương, tay nghề của Cố Thu Lâm, một trăm hai mươi lượng.

Đôi mắt bồ câu của Phượng Uyển Chi như muốn xuất huyết.

Hóa ra gọi nàng đến vào giờ cơm, không phải là để bán cơm trưa.

Đưa cho nàng dải lụa, cũng không phải là để bán khối băng cho nàng.

Tất cả những thứ này, đều là vì cái giá gỗ giác minh vừa bị gãy!

Bì Bì nhìn gian phòng mờ mịt khói rồi ngẩng mặt nhìn trời, người nào đó sao lại dùng mấy chiêu nhỏ mọn trên triều lên một cô nương gia như vậy, thật quá sức vô sỉ!!

Hắn cũng thấy không còn mặt mũi.

Phượng Uyển Chi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn cái giá gỗ giác minh, trong lòng Lan Khanh cuối cùng mới thấy thoải mái. Dù với hắn một trăm hai mươi lượng chẳng bằng sợi lông trâu, nhưng mà có một trăm hai mươi lượng này, hắn lại thấy mình không bị thua thiệt nhiều. Sau khi Phượng Uyển Chi giận dữ ngày đó, nàng lại tiếp tục cầu nhàu như thường, lại lên án hắn lòng dạ hẹp hòi, mấy ngày sau sẽ nói vài chuyện bất quá trong thôn.

Hắn vẫn không đếm xỉa đến tiếp tục vẽ tranh, mặt mày lạnh lùng nửa chết nửa sống, nhưng bàn tay cầm cây bút lông động tác lại rất nhẹ nhàng. Cũng không biết là vì một trăm hai mươi lượng kia, hay vì điều gì khác.

Năm nay Phượng Uyển Chi vừa tròn hai mươi, thấy Lan Khanh trẻ con như vậy, nàng cũng ước đoán tuổi của hắn, có lẽ là nhỏ hơn mình, hoặc là ngang bằng thôi.

Một ngày nọ lúc vẽ tranh nàng mới tán gẫu: “Lan Khanh, năm nay ngài cũng hai mươi phải không?”

Hay là nhỏ hơn?

Ngồi bút dưới tay Lan Khanh hơi dừng một chút, hần thật thà nói: “Ta hai mươi bảy tuổi.”

Qua vài năm nữa là ba mươi rồi.

Hần không biết vì sao Phương Uyển Chi lại hỏi vậy, ngược mắt lên nhìn vẻ mặt khi xanh khi trắng của đôi phương thì có chút kinh ngạc. Hai bảy tuổi thì trêu chọc gì nàng à, trong lòng cũng không muốn đoán tâm tư của tiểu cô nương này, ngồi bút tiếp tục điểm thêm nét hồng hào trên gò má.

Nhìn hai má hồng hào trên tranh, hần nghĩ, Phương Uyển Chi cũng xem được là xinh đẹp. Nhưng tính tình nàng lại thô quá, còn hay khóc lóc om sòm, mấy hôm trước hần còn thấy nàng xách băng ghế với tức phụ nhà Trương nhị gia vừa đi vừa nói chuyện. Hần nghiêng lỗ tai sang, hình như là lại chuyện Lưu gia cô nương đến Cầu lan viện náo loạn một hồi, đánh gãy cái răng cửa của trượng phu, Phương Uyển Chi nghe thì mặt mày hớn hở, vẻ mặt vô cùng phong phú, có khi còn hứng phần hơn khi ngồi nghe hát.

Chắc chắn lúc nàng ba mươi tuổi sẽ sa ngã với đám phụ nhân trùm đầu nói chuyện bát quái trên đường.

Suy nghĩ như thế Lan Khanh lại bắt giác nhìn Phương Uyển Chi thêm vài lần.

Ừm, mặt mày rất sinh động, da mềm mại như thể nhéo ra được nước.

13. Chương 13

Chương 13: Đại trảng và Vương Thủ Tài

Ngày xuân mưa cũng nhiều hơn, lúc Phương Uyển Chi mang ô giấy đến Ngọc trần phụng uyển, Lan Khanh hai mươi bảy tuổi đang ngồi xổm bên góc tường nhà mình nhìn chăm chú một vật gì đó.

Hôm nay hần mặc bộ thường phục màu đỏ thẫm, chất liệu cũng không tầm thường, chiếc ô giấy dù che nửa người trên, khiến nhìn qua hần cứ như một cây nấm mọc một mình đơn độc. Vật dưới thường phục vì không cuộn lên nên bị dính nước mưa, ướt nhẹp, còn bám nhiều bùn đất, có lẽ đã ngồi xổm một lúc lâu.

Nàng bước chân đi tới, từ trên cao nhìn xuống, nghĩ nghĩ rồi nói: “Hôm nay chưa uống thuốc à?”

Nói đến thế mà người kia cũng không lên tiếng. Tuy bình thường Lan Khanh ít khi nói chuyện, nhưng đã mở miệng thì cực kì mạnh mẽ, đa phần đều khiến nàng á khẩu.

Lan Khanh thấy mũi hài vải gấm trước mặt, liền dời cái ô về phía sau, gương mặt tuần tú như bạch ngọc lộ ra.

“Phương Uyển Chi cô xem này, một con mèo nhỏ.”

Hần đưa tay chỉ, như thể sợ hù đến nó, chỉ một cái rồi rút tay về.

Phương đại cô nương nhìn theo hướng ngón tay, cũng ngồi xổm xuống, vừa vịn chạm vào mắt của một con mèo lấm lem bụi đất. Mèo lông xám trắng xen nhau, nhìn rất xinh. Đặc biệt nhất là, một nửa mặt là màu xám tro, cái cổ và bốn chân cũng có một vòng lông màu xám, hai chân trước đứng thẳng, ngồi xổm cạnh tường. Đôi mắt nó lại không hề thân thiện, mắt hí lại, như thể bề trên nhìn từ cao xuống.

Phương đại cô nương cũng không phải cực thích các động vật lông dài, nhưng cũng không phải ghét. Nàng nhìn thoáng qua rồi đứng dậy, giục Lan Khanh: “Không vào phòng à?”

Bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, hần cứ ngồi ngửa người dưới mưa vậy, khéo ngã bệnh mất.

Lan Khanh thấy Phương Uyển Chi không thể cảm nhận được sự đáng yêu của con mèo nhỏ này như mình, nên phát tay: “Cô vào trước đi”.

Nghĩa là còn muốn tiếp tục che mưa cho nó. Bàn tay cứ rục rịch thăm dò, muốn mang con mèo đó vào nhà, đương nhiên hần cũng không muốn ngồi xổm ở chân tường như vậy, hần có ngốc đâu.

Ngón tay vừa duỗi qua liền bị con mèo híp mắt vươn móng vụt cho một cái. Động tác rất chậm, nên mới bị con vật ngày đánh cho như thế.

Thanh Liễu của Phương đại cô nương cũng thích nuôi mèo, biết loài này không giống chó, nó lúc nào cũng có vẻ cao ngạo hơn. Nói câu này xong tự nhiên lại thấy giống tính tình Lan Khanh kinh khủng.

Nàng không muốn chịu mưa, thấy bộ dạng Lan Khanh ngu đần như vậy thì có chút dở khóc dở cười, lại nhìn cái tên lấp ló ở góc tường kia. Đồ súc sinh này, còn dám lên mặt như vậy. Nàng đưa tay tóm lấy cái ót con mèo rồi nhấc lên.

Sau giờ ngộ mưa như trút nước, Phương Uyển Chi mang theo con mèo, và nói gót là ánh mắt vừa kinh ngạc vừa kính nể của Lan Khanh công tử, uy phong lẫm liệt bước vào nhà.

Con mèo nhỏ có lẽ ban đầu còn sợ hãi, không nghĩ người này lại dám khiêu khích quyền uy của nó như thế, vừa vào phòng nó lại giương nanh múa vuốt.

Lan Khanh nhìn con mèo đang xù lông kêu loạn xạ kia, tấm tắc, Phương Uyển Chi thật trâu bò quá.

Hắn cũng muốn bắt, mà lại sợ mèo cào.

Lúc ban đầu, Phương Uyển Chi cảm thấy Lan Khanh chắc là nhất thời mới mẻ, đến khi mưa tạnh hắn sẽ đưa mèo đi.

Bởi vì theo suy nghĩ của nàng, một lần Bì Bì đi là hắn lại rồi đến mức loạn thất bát tao, sao còn đủ sức nuôi thêm một con mèo nữa.

Lúc gần đây nhất Bì Bì không ở Ngọc trần phụng uyển, không biết là đi làm gì. Không có Bì Bì chăm sóc, nháy mắt Lan Khanh thành đứa trẻ không người trông nom, nàng còn thấy hắn ôm một thùng lớn quần áo bẩn chồng chất đưa về phủ.

Lan Khanh là người thích sạch sẽ, nhưng nếu cứ thế một mình sống qua ngày, chắc chắn là không sống nổi.

Nàng cũng từng nhìn thấy hắn thả một quả trứng gà sống vào nồi rồi đẩy nắp lên, sau đó không nhóm lửa mà cứ thế vào nhà chờ ăn. Giống như quả trứng chỉ cần dùng nắp đẩy cũng có thể chín được vậy.

Ngày đầu tiên Bì Bì đi, Lan Khanh liên tục ngồi trên giường chờ, thấy đến giờ thì chạy tới gian bếp, cầm trứng gà ra đập phá một hồi.

Phương Uyển Chi nhìn thấy vậy thì mang bát cơm còn đồ ăn thừa bán cho Lan Khanh với giá cao.

Có lẽ hắn đói bụng quá, không hề ghét bỏ mà cầm lấy ăn sạch sẽ.

Đến khi ăn tới hạt cơm cuối cùng, trên mặt hai người mới thoáng không được tự nhiên.

Hắn không đổi chén, ngay cả đũa cũng không.

“Đồ ăn có hơi mặn...”

Lan Khanh lúng túng nói ra một câu như thế.

“À, có chút chút”.

Phương Uyển Chi cũng đáp lời, sau đó bốn mắt nhìn nhau rồi cứng đờ bỏ về vị trí của mỗi người, làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng mặt lại phấp hồng.

Sang ngày thứ hai Lan Khanh đã có bà tử chuyên đưa cơm.

Hình như hắn không thích dùng nha hoàn, nếu không phải Bì Bì ở bên thì là bà tử. Giường chiếu hắn tự gấp cũng không thẳng thớm, giờ không thèm xếp chăn nữa, cả giường lộn xộn rối tung, nhìn cực kì buồn cười.

Lan Khanh nếu muốn nuôi mèo, Phương Uyển Chi thấy đây đúng là chuyện cực kì hoang đường.

Nhưng hắn lại thực lòng muốn nuôi, hơn nữa còn hầu hạ như đại gia chính hiệu.

Trong túp lều sực nức mùi cá, meo meo đại chân ngay cả ngủ cũng phải ở trong cái ổ bằng ván ghép thượng hạng, giỏ xách cũng là vật liệu từ Tô Châu, vô cùng mềm mại. Đáng tiếc là theo phong cách của Lan Khanh, pho trương nhưng lại không chỉnh tề.

Từ sau khi con mèo nhỏ vào đây, Lan Khanh đặt cho nó tên là Vương Thủ Tài, rất phù hợp với phong cách trước sau như một của hân.

Chỉ là vì sao lại họ Vương, Phương Uyển Chi vẫn không lý giải được.

Cách hân đối xử với Vương Thủ Tài như là nuôi con trai vậy, nàng vẫn nghĩ hân sẽ đặt cho nó họ Lan.

Hơn nữa, mèo lang thang trên đời này nhiều như vậy, Lan Khanh còn không muốn thương cảm, sao lại có tình yêu chung thủy với một con mèo như thế.

Vương Thủ Tài gần đây mới nguyện ý để cho Lan Khanh ôm, thế nên tâm tình hân có vẻ rất tốt, cũng bằng lòng chia sẻ với Phương Uyển Chi. Hân ngồi xuống mép giường, kéo ngăn kéo, lấy ra một con cạp nhỏ bằng cỡ bàn tay bằng vải bố.

“Cô nhìn xem, Vương Thủ Tài giống nó không?”

Nói thật, tay nghề không phải là tốt, nhìn cũng biết, người làm ra con cạp này nữ công cũng khá gà mờ, không giỏi bằng Phương Uyển Chi.

Vải màu xám trắng, quả nhiên có phần giống với Vương Thủ Tài, nhất là màu xám trên mặt kia, vị trí cũng giống nhau như đúc. Chỉ là sao đang liền đang lành lại may một con cạp giống như mèo vậy, cũng có gì phải mang ra tán dương đâu.

Vải dệt đã cũ, nguyên liệu cũng rất bình thường, nơi đầu hồ màu sắc hơi sẫm đi, có vẻ đã được vuốt ve rất nhiều năm.

Phương Uyển Chi nhìn con cạp của Lan Khanh một hồi, thứ này rất có thể là vật yêu thích bên gối của hân, tối nào cũng ôm ngủ cũng nên.

Trong lòng nàng lại càng nghi vấn, hân hai bảy tuổi thật à, sao mặt mày lại ngơ như thế. Đúng là hù dọa nàng mà.

Lan Khanh chỉ chữ vương trên đầu con hồ, nói: “Vương Đại Tráng họ Vương, Vương Thủ Tài giống như đệ đệ của nó vậy, đương nhiên cũng phải họ Vương rồi”.

Phương Uyển Chi áp úng nhìn Vương Đại Tráng trước mặt, nhìn cách nào cũng không biết đây là mèo hay hồ.

“Tên này là do ngài đặt sao?”

Bì Bì mới phải gọi là Đại Tráng.

Lan Khanh cúi đầu vuốt ve sống lưng của Vương Đại Tráng.

“Là nương ta đặt, bà nói con cạp này đặt tên như vậy mới nghe văn vẻ”.

14. Chương 14

Chương 14: Nữ tử có chồng có thể làm gì?

Phương Uyển Chi nghĩ, con cạp này chắc là do nương của hân làm ra. Nàng định khen khả năng thêu thùa của lão phu nhân, nhưng lại không thể dối lòng nên đành lảng sang chuyện khác. Nàng nghĩ thấy vị phu nhân này cũng thật đáng yêu, liền cười nói: “Ngài mang Vương Thủ Tài đến cho nương ngài xem, bọn nó lớn lên giống nhau thật đấy”.

Bàn tay của Lan Khanh vẫn không ngừng lại, ôm con cạp tung lên hai cái: “Ừ, nên mang đến cho nương xem”. Rồi không nói nữa.

Phương Uyển Chi nghĩ hân không muốn đề cập đến người nhà với nàng, nên cũng cười không hỏi nữa.

Nàng không biết là, có một ngày trong tương lai, Vương Thủ Tài đúng là đã xuất hiện trước mặt lão phu nhân, trên ngực còn đeo một đóa hoa hồng rất đẹp. Nàng và hần, hần ôm Vương Đại Tráng, quỳ trước phần mộ của lão phu nhân, nói chuyện cả buổi chiều.

Đến khi đó nàng mới biết được, trước lúc qua đời lão phu nhân mới cố gắng làm xong con cạp này. Bà muốn để lại một món đồ chơi cho con trai, bà còn nói: “Dụ Nhi, con cạp này là độc nhất vô nhị, tương lai con cũng sẽ tìm được một nương tử độc nhất”.

Sau buổi trưa ấy, Liên Dụ chín tuổi ôm con cạp độc nhất vô nhị, lẳng lặng tiến nường đi hết đoạn đường cuối cùng. Giờ lúc hần hai mươi bảy tuổi, hần gặp được Vương Thủ Tài độc nhất vô nhị, cho nên hần mới vô cùng vui vẻ, giống như đồ vật nường đưa cho hần sống lại vậy, hần muốn nuôi nó, như một món quà của nường gửi về. Cũng ở tuổi đó, hần gặp được Phương Uyển Chi độc nhất vô nhị, ràng buộc rất nhiều năm, cũng là một món quà khác được ông trời ban cho.

Đương nhiên đó là chuyện về sau.

Còn Vương Thủ Tài bây giờ, lúc chưa vào cửa đã kêu ngạo là vậy, giờ vào nhà được Lan Khanh chiều chuộng lại càng phát tướng ra.

Móng mèo dài quá, lại hay đi cào mấy món đồ gỗ quý hiếm. cho nên Lan Khanh định cắt đi. Mỗi lúc như thế con mèo lại nước mắt đầy mặt làm hần đau lòng không cách nào cắt được, cuối cùng phải đổi mọi thứ trong phòng thành đồ bình thường. Ngày ngày nhìn một đồng vết cào cắt của lão ta, hần chỉ có thể thở dài.

Mỗi khi gặp, Phương Uyển Chi không nhịn được mà cười trộm. Cảm giác có thêm một Vương Thủ Tài cũng rất tốt, khiến cho bản tính kiêu căng của người kia bớt đi nhiều. Lúc vẽ tranh, nhìn Lan Khanh bị khinh bỉ cũng trở thành chuyện vui còn hấp dẫn hơn cả nghe bát quái.

Chỉ là gần đây hần bề bộn nhiều việc, đã lâu không phái xe đến đón nàng qua.

Đại Yển được ba mươi hai năm, chiến tranh với Lưu Cầu lại khai hỏa lần nữa.

Ba lần bị man di xắm chiến cửa khẩu, cảnh hoang tàn khắp nơi, dưới cơn thịnh nộ Lưu Nguyên Đế triệu hồi lão tướng Nhạc Thâm đang đóng ở ngoại thành, chuẩn bị lương thảo và quân nhu để hần mang binh đánh thẳng vào cứ điểm ở biên quan của Lưu Cầu.

Một cuộc đại chiến, khói thuốc súng ngập tràn. Trong triều quan viên cũng vì trận chiến này mà run sợ quan sát thế cục, với gương mặt già nua của Lưu Nguyên Đế cũng có nhiều dự đoán. Mấy bên không ai dám động, chỉ sợ ngày nào đó tâm trạng hoàng đế không tốt lại bị lôi ra xét hỏi, không được còn mất.

Liên Dụ đương nhiên là không sợ bị tra hỏi, nhưng lúc này cũng không thiếu mấy lão học giả hay giở giọng với hần, lấu cá như hồ ly.

Hần là văn thần, nhưng đã từng ra chiến trường, cũng từng mang binh, chỉ là bộ dạng sinh nho sinh khí, khiến cho rất nhiều người quên đi trận chiến dưới dãy núi với man di ba năm trước đẹp đến mức nào.

Nhạc Thâm là lão tướng, nhưng lại không hề kiêu ngạo, tuy lớn hơn Liên Dụ năm tuổi nhưng rất muốn nghe ý kiến của hần.

Trước khi đi hần nhận một phương trận đồ do Liên Dụ đưa, chiến sự vừa bắt đầu đã liên tục nghe tin chiến thắng.

Trên thư gửi hoàng đế, hần cũng trung thực tấu rằng, sở dĩ trận chiến này có thể đánh được thuận buồm xuôi gió như thế, hoàn toàn là nhờ vào diệu kế của Liên thượng thư và các tướng sĩ anh dũng. Xem số xong, Lưu Nguyên Đế lòng như nở hoa, lúc lâm triều lại vỗ đùi tán dương Liên Dụ một phen, còn ban thưởng chiếc áo măng bào màu xanh đen và hoàng mã quái.

Liên các lão mặt mày non nớt, mặc bộ áo măng bào vào thì càng thêm đẹp đề quý phái.

Nhưng hần thấy bộ đồ này chẳng ra cái gì cả, quanh mình toàn tiếng tán dương ầm ầm ỉ ỉ, xã giao cũng tăng tăng lớp lớp.

Từ trước đến nay hắn không cự tuyệt những thứ xã giao này, thứ nhất, làm quan kị nhất là một mình đơn độc, tán thành cũng được, không ủng hộ cũng tốt, nhưng loại tiệc này không thể từ chối quá nhiều. Thứ hai, hắn ít khi kiêng đồ ăn, cũng thích xem náo nhiệt, nhìn mấy khuôn mặt nịnh nọt cũng thành thói quen.

Nhìn chung Liên các lão gần nửa đời làm quan, mười bảy tuổi đậu trạng nguyên, hai mươi hai làm thị lang, hai mươi bảy tuổi làm thượng thư. Tính tình thì cực kì thích hợp với chốn quan trường, lấu cá, giảo hoạt, lại có thủ đoạn. Nhiều đại thần trong triều lẫn lộn hơn ba mươi năm cũng không tính kể được bằng hắn.

Dân chúng lại cảm thấy quan tốt thì phải thanh liêm. Trong mắt họ Liên Dụ không phải là một người quan tốt cho lắm. Có lúc hắn vừa trừng trị một tham quan, xoay mặt lại tính kế một thanh quan, hay ví như mấy ngày trước vừa che cho Trần vương đuổi lão tướng Tăng Giai đi, dù đưa thêm bạc nhưng người dân cũng nghĩ đó chỉ là mèo khóc chuột.

Liên Dụ lại không thêm để ý những chuyện này.

Tựa như dù hắn làm nhiều việc, người ngoài tán thưởng cũng không tách khỏi bối cảnh dòng dõi khó lường của hắn.

Người ta có cha tốt, có ông nội được phong vương, dù không có bản lĩnh cũng có thể ngồi vào vị trí kia.

Rất nhiều người đều trào phúng như vậy .

Đối với chuyện này Liên các lão chưa bao giờ thấy giận, hắn không thêm để ý đến chuyện này, thậm chí còn thấy, cách đánh giá này khá phù hợp với khí chất của hắn.

Làm quan, sai một thì phải đúng hai.

Làm người, xoàng thôi là đủ.

Về phần người có quen với nó không, có bản lĩnh giết được hắn rồi nói tiếp.

Hai tháng một lần liên tiếp, cuối cùng cũng vì tờ sớ của Nhạc Thâm mà trời có thêm chút nắng. Triều thần mấy ngày nay nhìn thánh thượng tươi cười mà ai cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong bữa tiệc mời khách, mấy vị quan quen ăn sơn trân hải vị hằng ngày nâng ly cạn chén uống nhiều hơn bình thường. Làm Liên các lão được sủng ái bậc nhất cũng bị họ chuốc nhiều hơn vài chén.

Rượu quá tam tuần, hắn lười biếng rời chỗ. Lúc đi trên đường lớn, nhìn thấy một tiểu thương đang thu dọn đồ đạc về nhà, tự nhiên hắn lại thấy có phần tịch mịch.

Đó là một quán văn thần không lớn không nhỏ, ông chủ là một tiểu tử hơn hai mươi, dung mạo bình thường, da đi nắng nhiều bị phơi thành màu đồng khỏe mạnh.

Liên Dụ vươn năm ngón tay ra nhìn kĩ, trắng quá, không oai hùng bằng tiểu ca kia. Nhưng tự nhận là mình đẹp hơn hắn nhiều.

Phụ nhân của tiểu ca kia cũng tới, mặc vải áo thô, cũng không phải người xinh xắn gì, miệng thì liên tục cắn nhẩn. Đại khái là nói, trẻ rồi còn ở trên đường, đêm gió lạnh, ốm ra nàng sẽ không hầu hạ đâu, nói thì nói thế nhưng vẫn khoác cho hắn một cái áo dày.

Tiểu ca cười híp mắt nghe nàng cầu nhàu, sau đó dọn đồ vào trong xe, ôm phụ nhân của mình rời đi.

Liên Dụ đại nhân chán nản nhìn, cũng thấy mình rất nhàm chán. Nhìn người ta đi xa lại hiếm khi có cảm giác thương xuân thu buồn.

Phụ nhân có thể làm gì đây?

Hắn nói thầm, cảm giác hôm nay mình uống hơi nhiều. Không hiểu sao trong lòng có chút xôn xao, chân đi đến cửa nhà lại không chút nghĩ ngợi mà đi thẳng.

Nói chuyện với đàn ông thì có gì mà tốt.

Hắn tự phỉ mình một tiếng, lão đảo đi về phía trước, không phương hướng.

Bên tai văng vẳng tiếng Phương Uyển Chi từng nói với hắn, tam cô nương nhà Lưu nhị gia gả ra ngoài, người kia là một thợ may, có thể may cho nàng rất nhiều xiêm y đẹp mắt.

Hắn khinh thường mấy lời này, hắn làm quan đây này, có rất nhiều tiền, nhưng hắn lại không có nương tử đây.

Nghĩ một hồi, Liên các lão bất mãn nhíu mày. Trong đầu hiện ra hình ảnh Phương Uyển Chi giúp hắn xếp chăn màn, hắn trả cho nàng hai lượng bạc, vì không muốn đệm chăn trên giường mình lộn xộn như thế.

Về phần tại sao hắn không để bà tử trong phủ giúp dọn dẹp, hắn cũng không muốn nghĩ.

Hôm đó, sau giờ ngo, mặt trời xuyên qua khung cửa sổ, rơi trên người Phương Uyển Chi, giống như phủ lên một vầng sáng rất mỏng. Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, vừa vặn trông thấy cần cổ lộ ra, mái tóc dài rũ xuống.

Liên Dụ tự nhận mình không phải quân tử gì, nhưng hắn chưa từng qua lại với một cô nương nào cả. Trộm nhìn thấy cần cổ trắng như tuyết kia, dù không bị phát hiện, nhưng chính hắn cũng thấy ngượng ngùng.

Ho nhẹ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác, trong lòng đều là bộ dạng hiếm lúc hiền lành của Phương Uyển Chi.

15. Chương 15

Chương 15: Ta không có

Gió muộn hơi se lạnh, Liên các lão dần tản đi mùi rượu trên người, đột nhiên lại có một vấn đề đáng sợ.

Hình như là, hắn bắt đầu nghĩ đến nữ nhân.

Trước mắt là đèn thờ quen thuộc, tấm ván gỗ nhiều lần hắn muốn gõ xuống kia. Hắn kinh ngạc ngược đầu nhìn, hóa ra trong lúc vô thức, mình lại đi đến Vạn Lại thôn.

Hồ Già sơn cách thượng kinh không xa, Liên đại nhân lại tập võ từ nhỏ, đi vậy cũng không biết mệt mỏi, trong tiềm thức lại cảm thấy mình là một công tử gia thế khó lường, đi nhiều thế cũng nên được nghỉ ngơi rồi. Hắn lão đảo đi về Ngọc trần phụng uyển, định nghỉ lại tại đó.

Nhưng lúc nhìn thấy Phương Uyển Chi đang tựa vào cửa ngủ say, hắn cứ nghĩ mình sinh ảo giác. Còn cực kì khinh bỉ hành vi này của mình.

Hắn nghĩ đến nữ nhân, cũng không nên nghĩ đến người đàn bà chanh chua này chứ.

Hắn dụi dụi con mắt, thấy nàng vẫn còn ở đó. Hóa ra không phải là mình bị ảo, đột nhiên hắn lại thấy vui vẻ, mang theo một thân đầy mùi rượu ngồi bên cạnh nàng, song song, thỉnh thoảng lại quét mắt nhìn sang. Lại đẩy mấy cái, người này ngủ như heo vậy, Liên Dụ tiến lại gần sát.

Tướng mạo của Phương Uyển Chi, dù nhắm mắt hắn cũng nhớ được rõ ràng. Mi như núi xa, mắt to, giữa lông mày là một nốt ruồi chu sa, cười rộ lên khiến người ta rất thích. Sống mũi có chỗ thấp xuống, không bằng những mỹ nhân người ta muốn tặng cho hắn, cằm cũng không tính là nhọn, tròn như trái táo. Miệng hơi nhỏ, môi đỏ thắm, hắn còn nhớ hương vị đôi môi đó, mềm mà mịn.

Nghĩ như vậy, hầu kết lại nhúc nhích một cái.

Hắn nghiêng đầu lại gần thêm, đẩy nàng một cái, vẫn không tỉnh, hắn lại nghĩ có thể nàng bị bệnh. Liên Dụ đưa tay sờ lên trán nàng, không nóng, bàn tay lại không muốn thu về.

Dưới lòng bàn tay, da thịt trơn mịn như vậy, không giống với da thô thịt béo của Bì Bì, hắn lướt từ hàng mi của nàng, ngón cái bất giác vuốt ve trên đôi môi đỏ thắm đang hé mở, xúc cảm giống như trong kí ức.

Liên Dụ cũng không biết vì sao mình lại tiến gần hơn, đến khi hắn phản ứng kịp, đôi môi đã chạm lên làn môi đỏ thắm đó. Trong giây phút môi chạm vào nhau, bởi vì môi nàng khô mở nên càng trở nên phù hợp. Hắn nghe được tiếng tim mình thành thịch, đầu lưỡi lướt qua cánh môi nàng, mút một chút rồi buông ra, thực tùy tiện vị.

Liên Dụ hai mươi bảy tuổi, tất cả tình cảm đều đặt lên đạo quan trường, không có đầu óc tìm tòi nghiên cứu những rối loạn do nộ hôn này biểu thị cho điều gì.

Hắn chỉ thấy nóng, vừa rời khỏi Phương Uyển Chi thì thở phào một hơi, miệng khô lưỡi đắng.

Hắn quy tất cả cho việc lâu ngày không có nữ nhân và say rượu khiến đầu óc không tỉnh táo.

Cứ miên man như thế một lúc lâu, trong lòng Liên Dụ trở nên thư thái hơn nhiều, hắn nhẹ nhõm thở dài một hơi lại giật nảy mình khi nhìn thấy Bì Bì đang ngồi xổm giữa hắn và Phương Uyển Chi. Liên Dụ vội hít một hơi lạnh.

Bì Bì nói: “Đại nhân, ta nhìn thấy, ngài hôn trộm cô nương người ta.”

Liên các lão cứng cổ mím môi, quyết định chối đến cùng:

“Ta không có.”

Bì Bì duy trì vẻ mặt đưa đám, vô cùng nghiêm túc nói:

“Ta nhìn thấy hết.”

Liên Dụ nhìn đôi mắt trắng đen rõ ràng của Bì Bì, đột nhiên rất muốn móc chúng ra.

Say rượu gió thổi đã lâu khó tránh khỏi đau đầu, Liên Dụ có hơi choáng váng, cả người cũng say khướt. Vị rượu hoa quế giữa răng môi lan tỏa, dường như còn pha chút vị ngọt khác. Hắn đặt hai cánh tay lên đầu gối, nghiêng đầu nhìn Phương Uyển Chi một lát, chớp mắt mấy cái, lại nhìn thêm một lát rồi bỏ chạy trốn chết.

Bì Bì đứng giữa gió đêm, nhìn bóng lưng người kia đang lảo đảo, tâm tình khá tốt.

Sáng sớm ngày kế, Lan Khanh hiếm khi dậy thật sớm, hắn buồn ngủ ngồi ở trên giường ngẩn người.

Bì Bì bưng chậu nước rửa mặt bước vào, như tên trộm cười với hắn, thấy hắn tức giận thì trừng mắt mấy cái.

Hắn nói: “Nhìn gì? Sao lần này đi lâu vậy, chăn đệm của ta cũng không ai dọn.”

Bì Bì hiếm khi có chuyện vui, chợt nhú mày.

“Không có người dọn sao? Nhưng tối qua chăn đệm thấy rất chỉnh tề mà.”

Lan Khanh tựa đầu sang một bên nhìn mặt trời mọc.

“Bà tử xếp.”

“Bà tử xếp?”

Bì Bì cao giọng, trên mặt lại lộ vẻ không đứng đắn.

“Bà tử xếp chăn xong còn ngủ ngoài cửa kia, ngài không ra nhìn xem à?”

“Sao người không đưa nàng về nhà?”

Lan Khanh lập tức quay đầu lại khiển trách một câu, nhắc chân chạy ra ngoài phòng, đi vài bước mới nhận ra Bì Bì trêu chọc. Hắn trừng mắt trợn ngược nói một câu: “Là bà tử xếp thật.”

Ngoài cửa phòng Phương Uyển Chi cứ vậy ngủ một đêm, Bì Bì dùng mấy tấm ván gỗ dựng lên chắn gió, còn đắp thêm tấm chăn bông dày.

Ngày xuân trời cũng không lạnh lắm.

Bì Bì cợt nhả nói với Liên Dụ: “Phương đại cô nương ngủ thật là say, gọi cách nào cũng không tỉnh, nếu đường đột ôm cô nương người ta về thì không tốt. Nửa đêm cũng không thể đưa về Phương phủ được, sợ người nhà nàng nghĩ nhiều nên thôi cứ để đó. Hơn nữa chỗ chúng ta có hai phòng, nếu ôm vào thì phải vào phòng ngài hay phòng ta đây?”

Lan Khanh thấy hấn bày ra vẻ xem náo nhiệt thì không thềm chấp nhật với hấn, nghĩ đến chuyện tối qua, tự nhiên lại có chút thẹn thùng. Hấn vênh mặt hất hàm sai khiến: “Ta muốn ăn bánh bột ngô với sữa đậu nành, người đi mua cho ta”.

Bì Bì toét miệng nhận lệnh, để lại vài ánh mắt sâu xa, miệng còn không biết đang ngâm nga giai điệu gì cứ thế đi xa.

Bì Bì đi xa rồi Lan Khanh cũng không thấy tự tại hơn là bao. Theo thường lệ, hấn thử xem trán nàng ra sao, thấy không nóng lên mới yên lòng.

Phương Uyển Chi ngủ rất say, từ trên giường rơi xuống vẫn ngủ như thường. Nàng ngủ rất tốt, nhưng cũng không ngủ nướng, đến giờ Mẹo không ai gọi cũng sẽ tự dậy.

Thanh Liễu vẫn hay trêu chọc nàng: Nô tì nghe nói làm quan cũng là giờ Mẹo vào triều, tiểu thư có thời gian nghỉ ngơi và làm việc đúng là thích hợp đó.

Lúc này vừa đúng giờ Mẹo, Phương Uyển Chi mơ màng mở mắt, nhìn thấy Lan công tử một thân trường sam đứng trước người nàng từ trên cao nhìn xuống.

Hình như hấn cũng vừa mới dậy, đầu tóc chưa buộc, chỉ khoác một chiếc áo choàng, có bộ dạng thần tiên.

Nàng nhóp nhép khoe miệng hai cái mới phản ứng kịp, còn chưa mở miệng chào hỏi đã thấy hấn hừ mũi nói một câu:

“Xin cơm sao không chuẩn bị cái chén?”

Thái độ có vẻ không tốt, ngữ khí cũng không được khá lắm.

Hai người ước chừng đã hai tháng không gặp mặt, Phương Uyển Chi tỉnh táo lại mới nhớ đến mục đích mình tới đây.

Nàng tức giận trừng mắt nhìn hấn một cái, ôm Vương Thủ Tài còn ngủ say trong lòng ra.

“Đây là mèo nhà ai hả, con trai ngài ngài cũng không quản à?”

16. Chương 16

Chương 16: Giáo ‘Tử’ chi đạo

Kể từ khi Vương Thủ Tài ném qua một bữa cơm nhà nàng, nó liền nhận biết đường, tự chạy tới Phương phủ.

Cũng không phải do món ăn Liên phủ không ngon bằng, mà là vì nha hoàn Thanh Liễu của Phương Uyển Chi cũng có nuôi một con mèo hoa nhỏ, sau khi ăn xong hai con mèo có thể chơi đùa một hồi.

Vương Thủ Tài còn nhỏ tuổi, là lúc thích vui chơi, ban ngày chơi mệt thì tối không muốn nhúc nhích nữa, trơ mặt nằm ỏ trong lòng Phương Uyển Chi.

Nữ nhân này mặc dù lần đầu gặp đã túm gáy nó rất thô tục, nhưng Vương Thủ Tài thích mùi thơm trên người nàng. Nó cũng khá sợ người lạ, ở Phương phủ nó chỉ biết mỗi mình nàng thôi.

Cứ liên tục như thế, kết quả là lúc Liên Dự bận rộn không có thời gian chăm sóc Thủ Tài, hấn sẽ nhờ Phương Uyển Chi mang theo. Vương Thủ Tài của Liên Dự không biết từ lúc nào đã trở thành Vương Thủ Tài của Phương Uyển Chi rồi.

Phương đại cô nương cũng không ngại thêm phần cơm cho một con mèo, chỉ là những lúc nhìn thấy vườn hoa sơn chi rồi tung rồi mù, khó tránh khỏi cảm thấy đau lòng.

Hôm qua Vương Thủ Tài lại lén lút lôi kéo A Hoàng của Thanh Liễu làm đổ một chậu cây nhỏ, nàng ngồi trên cái ghế trong sân đang đưa hai cái, tự nhiên lại thấy điều Lan Khanh nói có vẻ đúng, mèo con chó con giống như những đứa bé vậy, chiều chuộng lâu ngày sẽ không thể quản thúc được. Hấn là cha hiền, nàng cũng không phải từ mẫu đâu, Vương Thủ Tài phá phách như vậy, nàng liền động thủ đánh mèo.

Nàng vì suy nghĩ của mình mà ngẩn ngơ, vừa lắc đầu cảm thấy cách xưng hô từ mẫu này không thỏa đáng, nhưng lại không tìm ra từ nào khác. Mũi hài bước vào trong nhà, ôm Vương Thủ Tài đi ra cửa.

Nàng bảo Thanh Liễu nói với Phương Chính là mình đi Ngọc Trần Phụng Uyển. Rồi cứ thế một đường thênh thang đi tới, không ngờ con đường ngày thường vẫn đi lại xa đến vậy.

Lúc đứng trước cửa nhà, nàng mệt đến mức không chịu nổi, gõ hồi lâu cũng không có người ra đón.

Đây là lần đầu tiên Phương Uyển Chi không mời mà đến, vừa mệt vừa oải, nàng dùng bữa trong thôn xong thì ngủ quên đi mất.

Phương Chính đối với con gái của mình ngoại trừ chuyện kết hôn ra thì không mấy để tâm, Lô nhị nương tuy yêu thích nàng nhưng một khi đã đánh bài với mấy tỷ tỷ thì không biết trắng đen là gì nữa.

Cho nên một đêm này, không có ai biết Phương Uyển Chi không về, chỉ có nha hoàn Thanh Liễu cắn răng xúc động nghĩ, lẽ nào tiểu thư dè Lan Khanh công tử ra rồi? Nàng thực là dửng dưng cảm a.

Mà bây giờ người vừa nằm ngủ vô cùng điềm tĩnh Phương Uyển Chi lại chỉ muốn tìm Liên Dụ mắng chửi.

Bởi vì hần không chịu thay đổi cách dạy con, cứ ôm Vương Thủ Tài dụ dỗ, hoàn toàn không cảm thấy mấy chậu sơn chi nhả nàng có gì lớn lao.

Phương Uyển Chi nhú mày nói:

“Ba tuổi là lớn, bảy tuổi là già, phải đánh mới sinh ra hiếu tử, Vương Thủ Tài sắp làm hư A Hoàng rồi”.

Lan Khanh đang bóp bóp móng vuốt mèo chơi đùa, nghe nàng nói con mình như vậy thì không vui, lông mày nhíu lại trả lời: “A Hoàng nhà cô vốn điên khùng rồi, lần trước tới Ngọc Trần Phụng Uyển không phải cũng cào tường sao?”

Lan Khanh không nói là may, vừa nhắc tới chuyện đó lại khiến Phương Uyển Chi tức giận:

“Ngài còn không biết xấu hổ, rõ ràng là Vương Thủ Tài nhà ngài cào trước”.

Hơn nữa A Hoàng rất ngại ngùng, thường hay ngồi một mình ngoan ngoãn trong góc, Vương Thủ Tài nổi điên cào xé, quay lại thấy A Hoàng ngồi đó nên lôi kéo nó đến khiến nó cào theo.

Không khuất phục cũng không được, không phục sẽ bị đánh. Lẽ nào đây không phải thói quen à?

Từ trước đến nay Lan Khanh vẫn bao che cho người nhà, bất kể là thuộc hạ hay mèo đều che chở hết. Trong nhà cũng có hộp gỗ chuyên dụng cho Vương Thủ Tài luyện móng, nhưng hần vẫn không quên mệnh lệnh: “Vương Thủ Tài cào nó cũng cào theo à? Mấy lúc Vương Thủ Tài trêu chó sao không thấy nó tiến tới?”

Phương Uyển Chi hận không thể nhéo hần một cái.

Vương Thủ Tài trêu chó mà hần còn lấy làm kiêu ngạo kìa? Nhìn khắp Vạn Lại thôn xem, chó nhà ai mà không muốn cắn chết Vương Thủ Tài?

Con này đúng là thiếu dạy dỗ, thấy chó nào nằm ngủ thì bay vào cào cào, vì chuyện này mà Phương Uyển Chi bị mấy người nuôi chó phàn nàn bao lần.

Mất liếc hai cha con nhà đó một cái, theo thói quen đến bên giường giúp hần xếp chăn, miệng vẫn còn tức giận nói: “Lần sau hàng xóm đến tìm ngài tự giải thích với người ta đi, đừng bắt ta ra ngoài xã giao cho ngài”.

Hai lần trước Vương Thủ Tài cào mất chó người ta, rồi lại xun xoe chạy về thật nhanh như mình cao cường lắm. Lan Khanh thì tốt rồi, nghe tiếng Vương Thủ Tài thì vội vàng ôm lấy, mang vào nhà khóa cửa lại, còn đẩy Phương Uyển Chi ra ngoài cười nói với người ta: “Đại tỷ à, ngại quá, mèo nhà chúng ta hơi điên. Lúc nhặt được đầu óc đã không còn dùng được nữa, nhà ta sẽ nghiêm túc dạy dỗ lại, thật không phải quá”.

Tự dưng nợ cũ bị lật ra, Lan Khanh lại không có nửa phần áy náy, hần nằm gối lên cánh tay, nghiêng đầu nhìn lỗ tai nhỏ của mèo nhà mình.

“Đó là vì ta không thêm chấp nhặt với bọn họ.”

Phụ nhân, mụ tử gì đó, rõ ràng Phương Uyển Chi biết cách trao đổi hơn hẳn.

“Sao ngài không ra nói đạo lý ấy?”

“Cô thấy có nam nhân nào ngốc đến mức đi phân rõ phải trái với nữ nhân không?”

Phương Uyển Chi vỗ chần bùm bụp.

“Ngài đang không nói đạo lý với ta đấy”.

“Ai biết nói ai.”

Bì Bì cầm bánh bột ngô nóng và sữa đậu nành bước vào, thấy Liên Dụ và Phương Uyển Chi đang quay lưng lại cãi nhau, Ai cũng không muốn nhìn thấy mặt đối phương, người thì giận dưng dưng cần nhà cần nhân, người thì vỗ lên chần hùng hùng hổ hổ. Giống như vợ chồng son những nhà bình thường vẫn giận dỗi nhau, rất có tư vị.

Hắn ho khan một tiếng rồi mang bánh vào, khẽ cười nói: “Phương đại cô nương xếp chần à?”

Liên Dụ không biết vì sao lại ngừng nói, mặt vụt cái ửng hồng. Giật mình ngồi dậy nhìn mèo vô cùng quy củ.

Phương Uyển Chi lại rất thản nhiên, chào hỏi Bì Bì: “Về rồi à? Mấy hôm nay trời đẹp, nên mang chần mền ra ngoài phơi nắng, không thì đầu óc chủ nhân nó cũng mốc meo lên cả thôi”.

Sau đó xoa tay với Liên Dụ, nhận được hai lượng bạc nhét vào túi.

Liên các lão nhìn hà bào nhỏ nhỏ đáng yêu của nàng, đột nhiên lại thấy thanh thoi. Đúng rồi, quan hệ của họ là thuê và được thuê, là tốn bạc, cần gì phải thẹn thùng. Hắn ngẩng đầu nhìn Bì Bì một cái, hiếm khi đại ân đại xá bảo Phương Uyển Chi ăn sáng cùng.

Bì Bì trước nay vẫn ăn cơm cùng Liên Dụ trên một bàn ăn, cho nên hắn cũng ngồi xuống. Ánh mắt liên tục đảo quanh hai người, thấy đại nhân nhà mình làm bộ như cây ngay không sợ chết uống sữa đậu nành, hắn không nhịn được nói: “Phương đại cô nương ngủ say thật đấy, gia nhà chúng ta...”

Âm cuối kéo dài ra, Liên Dụ vừa uống được một ngụm sữa đã ho sặc sụa.

“... đấy mấy lần cũng không gọi cô tỉnh được”.

Phương Uyển Chi kì quái nhìn Liên Dụ một cái.

“Lan đại nhân uống sữa đậu nành mà cũng bị nóng à”. Sau đó lại cười với Bì Bì: “Ta ngủ say lắm, phải sáng hôm sau mới tự tỉnh được”.

Bì Bì thật thà gật đầu một cái, đưa tay cầm thêm miếng bánh, Liên Dụ bị nghẹn đến đỏ bừng cả mặt đưa tay đoạt lấy, vừa lắc đầu vừa nói: “Người khỏi ăn”.

17. Chương 17

Chương 17: Ta là người có tiền

Liên Dụ mua cho Phương Uyển Chi một cây trầm, không chỉ đắt mà còn quý. Lúc hắn đưa cho nàng, thái độ có vẻ không tốt lắm, Phương đại cô nương từ chối mấy lần đều bị hắn ném lại nên không thể không thu. Nhưng mà nhận rồi cả ngày cả đêm nàng đều phải phòng thủ, không thể say giấc, hoảng sợ không chịu nổi.

Thanh Liễu đứng bên cạnh vênh chân lên nhìn, phán:

“Tiểu thư, nam tử đưa trầm cho nữ tử là sao, là vì Lan Khanh công tử vừa ý người. Người xem trong thoại bản đều viết. Bạch nương tử đưa ô cho Hứa Tiên, Lương Sơn Bá đưa thư cho Chúc Anh Đài, hay Tây Môn Khánh đưa cho Phan Kim Liên vậy”.

Phương Uyển Chi không nói tiếng nào, xoay mặt đem thoại bản trong nhà đi đốt sạch.

Nàng nhú mày nằm nghiêng trên giường, nghĩ.

Hứa Tiên lấy ô, bị Pháp Hải nhốt trong Kim sơn tự làm hòa thượng nửa đời.

Chúc Anh Đài lấy thư, đi theo Lương Sơn Bá làm bướm bướm chui lên từ dưới đất.

Về phần Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên lại càng thảm hại hơn. Hừ, có thể thấy là cô nương gia không được nhận đồ bày bệ. Huống chi là Lan Khanh đưa, sao có thể tùy tiện được.

Phương Uyển Chi nghĩ đến mấy ngày trước bị hấn cường chế kéo đến tiệm bán đồ cổ chọn trâm, không tìm được mà rùng mình một cái.

Đó mà ngày vô cùng bình thường, sau giờ ngo, Phương đại cô nương theo thường lệ bưng một cái bát to múc cơm đi vào trong nhà, bình thường như không có gì bình thường hơn. Chỉ là chân chưa kịp bước vào đã bị Bì Bì lôi ra nhét vào xe.

Đây là xe ngựa tốt, chỉ dành riêng cho Lan Khanh. Không lâu sau, rèm vén lên, nàng thấy Lan Khanh bước vào. Một chiếc trường bào màu trắng thêu hoa văn gấm, mũi hài màu xanh trúc, vừa lên xe đã lười biếng làm ồ một bên. Có lẽ hằng ngày quen với việc hấn phô trương, hơn nữa cách ăn mặc này cũng khiến Phương Uyển Chi ngáy ngẩn cả người.

Nàng bưng cái bát to nhìn hấn, không hiểu rõ.

“Hôm nay không vẽ à?”

Hấn tranh thủ lúc rảnh rồi đưa mắt nhìn qua, mũi hừ một tiếng.

“Dẫn cô đi mua ít đồ.” Phương Uyển Chi suýt nữa thì sợ tới leo cửa sổ xe nhảy ra ngoài.

Hấn đưa nàng đi mua đồ? Nàng không nghe lầm chứ? Lẽ nào La Hán hạ phạm vào thân thể của hấn, chạy tới thế gian làm việc thiện tích đức sao?

Phương đại cô nương cảnh giác nắm chặt hà bao.

“Ta không mua, ta không thiếu gì cả, mua cái gì chứ?”

Lan Khanh nhìn vẻ mặt đề phòng trắng trợn của nàng, liếc mắt một cái, ít lời nhiều ý nói:

“Cô nhìn ta mua.”

Xe ngựa đi được một đoạn đường, đúng đường là dẫn vào kinh. Đi một lúc thì vào đường lớn, cuối cùng dừng lại trước cửa tiệm đồ cổ. Phương Uyển Chi thấy Lan Khanh xuống xe, rồi hấn tức tới nói với Bì Bì: “Lôi nàng ta xuống”.

Cái kiểu gì vậy, như thể muốn dán luôn trên xe, hấn đâu có ăn thịt người.

Tiệm đồ cổ mà xe dừng lại này Phương Uyển Chi cũng nhận ra, là một trong bốn hiệu buôn lớn nhất thành, tên là Khinh Trần Cư. Đồ ở đây đều là thượng đẳng. Chất lượng cũng tốt, Phương Chính mà phải vào đây thể nào cũng phun ra ngụm máu.

Giờ Lan Khanh đột nhiên đưa nàng đến đây chọn đồ, ngay cả con mắt Phương Uyển Chi cũng không dám nhìn loạn.

Chưởng quỹ trong phòng là một lão đầu trên dưới năm mươi, đứng bên cạnh là hai người phụ tá đang cầm hạt dưa, Phương Uyển Chi bước vào thì không ai phải ứng gì, đến khi họ thấy Lan Khanh đứng ở cửa thì kinh hoàng đến mức dưa rơi đầy đất, há mồm hỏi: “Sao ngài cũng tới?” Còn định cúi người hành đại lễ.

May mà Bì Bì nhanh tay lẹ mắt cản lại.

“Hôm nay tới để mua đồ thôi, chưởng quỹ lấy mấy cây trâm cô nương hay dùng ra ta xem thử, hàng thượng đẳng ấy”.

Tiểu lão đầu nghe vậy thì khom lưng. Không biết vì sao chủ tử nhà mình lại đi đến đây, Khinh Trần Cư này vốn là của gia mà, muốn vật gì chỉ cần nói một tiếng, đâu cần phải tự thân tới làm gì, bên người còn dẫn theo một cô nương?

Vương chưởng quỹ già rồi nhưng đầu thì vẫn còn sáng suốt, ông trợn to mắt ngậm miệng lại, biết cái gì nên nói, cái gì không. Mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, sau đó mang mấy cây trâm ra đưa đến trước mặt Phương Uyển Chi, cung kính hỏi: “Cô nương nhìn xem, có vừa ý cái nào không?”

Phương Uyển Chi ở Phương gia mặc dù không được xem là sủng ái nhưng cũng không phải không có kiến thức. Cây trâm này có đáng bạc hay không, vừa nhìn đã biết. Nàng đưa lên miệng cắn một cái, răng môi run rẩy.

Hàng này là thật sao?

Phương Uyển Chi đầu óc rối loạn không chọn được đồ, thực ra Liên Dụ cũng không tốt hơn là bao.

Đây là lần đầu tiên hấn đưa một cô nương đi mua sắm, nương mất từ khi hấn chín tuổi, vẫn chưa kiếm được tiền. Bên cạnh cũng không có tỷ muội gì, cho nên những món đồ của nữ hấn cũng không hiểu rõ.

Mà sở dĩ hấn nhất định buộc Phương Uyển Chi đi mua trâm chính là để bù đắp.

Hấn cúi đầu lấy một cây trâm gỗ được chạm trổ trên quỳ.

Liên Dụ tự biết, nụ hôn lần này hoàn toàn khác với trước kia. Lần trước là bất đắc dĩ, là ngộ biến từng quyền. Lưu Lễ nhìn thì ngốc nhưng thực ra vô cùng khôn khéo, không làm vậy hấn sẽ không tin. Nhưng lần này là do hấn không biết xấu hổ.

Tiền nghi của cô nương gia làm sao có thể chiếm lấy tùy tiện được, đặc biệt là loại chuyện vô cùng ám muội này, rất dễ bị trời phạt. Cho nên không hề hối hận như lần trước, cũng không cảm thấy mình là củ cải trắng, hấn muốn mua một thứ gì đó đáng hoàng đền bù tổn thất cho nàng.

Tình yêu là một thứ gì đó vô cùng xa lạ với Liên Dụ, hoặc là phải nói, hấn hoàn toàn không hiểu. Hấn hôn Phương Uyển Chi, nhưng mà đó chỉ là một nụ hôn, không biểu đạt điều gì, hấn thừa nhận mình thích gần gũi với nàng, giống như thích Vương Thủ Tài vậy, cũng sẽ hôn lên mặt mèo vài lần vậy thôi.

Hấn mua đồ cho Phương Uyển Chi, vì cứ có cảm giác mình thiếu nàng, cho nàng gì đó, hấn sẽ thư thái hơn, nếu không ngày thường nhìn Phương Uyển Chi, hấn sẽ thấy giật mình bất an.

Bên này Liên Dụ đang tự tìm một lý do hợp tình hợp lý cho lòng thanh tĩnh, chẳng hay biết Phương đại cô nương đang ngơ ngơ ngác ngác, mặt mày trắng bệch như bước vào trận chiến. Ở Khinh Trần Cư, dù cha nàng đến cũng chỉ được tiểu nhị ra tiếp đãi, giờ đến lão chưởng quỹ cũng ra, còn đoan đoan chính chính lấy cho nàng chọn. Mặt bị dọa cho phờ phạc rồi.

Nàng nói với Lan Khanh:

“Về đi, về thôi, ta sợ quá.”

Đôi mắt tròn như mắt bò câu trắng đen rõ rệt, quả nhiên là bị hù rồi.

Lan Khanh vốn đang nghiêng người tựa vào bên quỳ Khinh Trần Cư, mờ mịt một lúc rồi tức giận kéo Bì Bì sang một bên: “Nàng nói nàng sợ kìa? Đều là chủ ý thú vị của người hết”.

Nhắc tới hai người chủ tớ nhà kia, đều là những người chưa tiếp xúc với cô nương gia bao giờ, cho nên cũng không ai biết phải làm gì. Sau buổi tối Liên Dụ “thâu hương thiết ngọc” liền kéo Bì Bì không chút kinh nghiệm ra bàn bạc, rốt cục nên mua gì cho người ta để đền bù tổn thất đây.

Mặc dù hấn cũng chường mắt Bì Bì nhưng giờ có người thương lượng còn hơn không.

Sau khi thương lượng xong trở về, Phương Uyển Chi đã sợ run cầm cập, hấn cũng rất tự nhiên quy kết toàn bộ sai lầm lên người Bì Bì.

Bì Bì nói: “Đó là bởi vì hình tượng ngài không tốt, đức hạnh quá kém, nếu là người khác ngài xem có phải họ cũng sẽ run không?”

Liên Dụ định trở mặt, nhưng hấn suy nghĩ một lát, thấy bây giờ cũng không phải lúc, bèn xoay mặt trấn an Phương Uyển Chi.

“Đừng sợ.”

Lại thấy lời này không hoàn toàn biểu đạt hết hảo ý của mình, Liên Dụ đành móc một ngân phiếu từ trong lòng ra ném lên quầy.

“Ta có tiền mà.”

Bên ngoài Liên Dụ không hề có vẻ giàu có, vì phòng ngừa nhỡ đâu có người hỏi vay, thậm chí từ ngày đầu hẳn được phong thưởng thư, hẳn còn mặc một cái áo quan rách nhiều lỗ, như nghèo rơi nghèo rớt. Lúc này lại tỏ ra khoe của như vậy, hẳn tự nhận là mình đã thể hiện nội tâm vô cùng thành khẩn rồi, ai ngờ hai chân Phương Uyển Chi mềm nhũn, ngã phịch xuống đất khóc.

“Ngài nói đi! Rốt cục là ngài muốn sao? Ngài đừng có lừa ta, ta không có tiền mà!”

Khóc lóc gà bay chó sủa một lúc lâu, cuối cùng đành phải nhờ lão chưởng quỹ hơn năm mươi tuổi chọn ra một cây trầm giá không cao không thấp.

Cả quá trình thì khỏi phải nói, hoảng sợ, biến sắc, ép buộc. Lan Khanh thấy nhân phẩm hai mươi bảy năm của mình chứng minh một điều, hẳn không thể quá keo kiệt, nếu không đến lúc đột nhiên muốn cho bạc, người ta sẽ tưởng hẳn hồi quang phản chiếu.

Sau khi trở về, hẳn làm tổ trên giường vừa ôm mèo vừa oán giận Bì Bì: “Nữ nhân đúng là phiền toái, người xem Phương Uyển Chi đi, không có chuyện gì mà cũng đòi sống đòi chết, ta có làm gì đâu?”

Bì Bì lười phản ứng lại với hẳn, vô cùng thẳng thắn tường thuật một câu: “Ngài hôn trộm người ta.”

“Không phải là nàng không biết sao?”

Bì Bì vội vàng làm gì đó, vẫn nói lại câu nói kia: “Ngài hôn trộm người ta.”

Liên Dụ không lên tiếng, tay trái ôm Vương Đại Trắng, phải tay ôm Vương Thủ Tài đang hoàng nghi ngời. Đúng! Hẳn hôn trộm người ta đấy.

18. Chương 18

Chương 18: Ta hẹn Phương Uyển Chi

Phương Uyển Chi cất cây trầm Liên Dụ đưa vào một cái hộp nhỏ tinh xảo.

Nàng không dám mang, cảm giác như sớm muộn gì cũng phải đưa trả lại. Nàng không tin hẳn lại vô duyên vô cớ đưa đồ cho mình. Chỉ là đợi lâu thật lâu cũng không thấy người kia trở mặt, ngược lại còn có mấy lần cười cười khiến nàng cảm giác như gặp ma giữa ban ngày.

Liên Dụ không biết nội tâm Phương Uyển Chi lại rối rắm như vậy, tóm lại hẳn rất là vui vẻ, về phần cây trầm đưa rồi vì sao không mang, hẳn cũng không để ý. Lúc về tranh xong thỉnh thoảng hẳn sẽ mang Phương Uyển Chi ra ngoài chơi với mèo. Bởi vì lúc Vương Thủ Tài không nghe lời, chỉ có Phương Uyển Chi mới dọa được nó, hung thần ác sát túm lấy cổ nó, chỉ một tay cũng dễ dàng mang nó về nhà.

Cũng có lúc hẳn thấy chán ghét nàng, ngẫu nhiên có thể đấu võ mồm với nhau, cuộc sống không hề tịch mịch.

Bì Bì và Liên Dụ nương tựa vào nhau đã nhiều năm, cho tới bây giờ luôn đi theo hầu hạ. Khoảng thời gian gần đây hẳn lại phát hiện, Liên Dụ dường như không muốn dẫn hẳn theo nữa.

Một ngày nọ Vạn Lại thôn cử hành lễ hoa xuân, hẳn sửa soạn xong, cầm một bộ y phục sắc xanh hỏi Liên Dụ: “Chủ tử, mai ta mặc bộ này được không?”

Liên Dụ có thường thức không tầm thường, hai người ở nhiều năm như vậy, y phục của Bì Bì đa số là do hẳn chọn. Nhưng hôm nay Liên lão các lại không cho ý kiến.

Hẳn cúi đầu vuốt lông Vương Thủ Tài, đầu cũng không thềm ngẩng lên.

“Ta hẹn Phương Uyển Chi rồi, mai người tự đi một mình đi, đừng đi theo bọn ta”.

Sau khi nghe xong Bì Bì ngẩn ra, y phục cầm cả buổi cũng không hề cử động.

“Vì sao?” Rất lâu sau đó mới phản ứng hỏi.

“Có phải ngài vừa ý cô nương nhà người ta, chứng mắt ta không?”

Lan Khanh nghe thế thì nói thẳng: “Đúng là thấy người phiền, đi với Phương Uyển Chi thì không sao. Hơn nữa giờ đang có xu hướng một nam một nữ đi chung, hai ta đi vậy sẽ làm hư thanh danh của ta”.

Bì Bì cảm thấy, Liên Dụ thú vị lắm.

Ban đầu lúc hấn ta là người cô đơn thì cứ quần quýt cùng mình, mình bỏ làm cấm vệ chỗ lão gia, nguyện ý từ đất phong về đây với hấn, chọn lui chọn tới cũng vẫn đi theo hấn. Liên Dụ cả người toàn tật xấu thì không nói làm gì, lại còn vong ân bội nghĩa, ai mà nguyện ý hầu hạ chứ? Giờ hấn ta trưởng thành rồi, thích cô nương nhà người ta, quay đầu liền trở mặt. Vậy thì hấn cũng không lưu tình nữa.

“Không phải ngài thấy miệng ta không kín, lo ta nói chuyện ngài hôn trộm Phương cô nương ra chứ gì? Ta là hạng người đó sao? Ngài không dẫn ta đi chơi thì thôi, đưa đây năm mươi lượng phí bịt miệng đi”.

Liên Dụ dứt khoát moi ngân phiếu ra.

“Cho người một trăm lượng, dán kín miệng cho ta”.

Hấn đúng là lo Bì Bì sẽ để lộ, đặc biệt là dạo này tên kia không lúc nào không trêu chọc hấn. Lỡ như ngày nào đó hấn nhớ miệng nói ra, Phương Uyển Chi chắc sẽ cào mặt hấn rách luôn ấy chứ. Cái trâm kia cũng mất trắng luôn. Đừng nhìn tên này mặt mày trung hậu thật thà, thực ra lưỡi hấn còn dài hơn người khác nữa đấy.

Liên Dụ nhớ lúc mười bảy tuổi, vừa mới học cưỡi ngựa nên vô cùng phấn khích, không ngờ cả người cả ngựa lại cùng rơi xuống hầm. Hấn không muốn ai biết được, Bì Bì là người duy nhất chứng kiến cũng đã được dặn đi dặn lại là phải giữ kín. Kết quả là hấn vừa đi thay quần áo sạch thôi mà người trong phủ không ai không biết.

Hấn bày ra vẻ mặt nghiêm trang hỏi nha hoàn nhiều chuyện nhất trong phủ: “Sao người biết gia bị ngã ngựa rơi xuống hầm? Đó là do gia đánh nhau với cao thủ, mới bị ngã. Người nói ta nghe ai nói bậy bạ với người”.

Giờ đã mười năm trôi qua, Bì Bì vẫn hay lấy chuyện này ra cười nhạo Liên Dụ không biết mệt. Chỉ là bây giờ ngài ấy đưa hấn một trăm lượng kia, là vì nhớ tới tình nghĩa, muốn đối xử với hấn tốt một chút sao, đưa tay sờ trên lông Vương Thủ Tài một cái, Bì Bì uất ức nói: “Ta đối với ngài đâu có tệ, biết làm cơm, biết giặt quần áo, lúc ngài đánh nhau cũng rất ít khi chạy trước. Kẻ thù của ngài nhiều như vậy, ta mà không ở đây, sớm muộn gì ngài cũng bị người ta cắt lát thôi”.

Liên Dụ nghe xong thì hỏi ngược lại:

“Người có biết chăm mèo không? Có nói chuyện bát quái được không? Có biết thắt cổ vờ chết không?”

Hấn hỏi liên tiếp ba câu, thấy Bì Bì đứng ngốc ở đó, rõ ràng là không hiểu gì. Liên Dụ dứt khoát ôm Vương Thủ Tài để qua một bên, nghiêm túc giải thích: “Người có biết Vương Nhị Cầu đầu thôn Đông đánh gãy chân tức phụ không? Đó là vì người ta không sinh được con trai. Còn cả Vương Nhị mặt rỗ đầu thôn Tây, mặt mày đầy hạt đậu, lúc làm bánh lại ki bo, lần sau không được đến nhà họ mua đồ, còn cả Ngưu Nhị, Ngưu Nhị người có biết không? Nay, người đi đâu hả?”

Bì Bì đi thẳng ra ngoài không thèm quay đầu lại, tự dưng hấn thấy chuyện yêu đương mới đáng sợ làm sao, hấn muốn về nói cho mấy nha hoàn lắm chuyện trong phủ nghe, công tử nhà họ đang yên đang lành giờ yêu rồi cứ như bị văng đầu. Giờ còn hứng thú với mấy chuyện gia đình người ta nữa.

Xuân hoa tiết vốn không phải ngày lễ truyền thống của Đại Yển, chỉ có thể xem là một phong tục đặc sắc ở địa phương.

Lúc Đại Yển được mười hai năm, Nhạn Nam bị mất mùa, rất nhiều bộ tộc đi về phương bắc, sau đó một bộ phận đi đến Vạn Lại Thôn.

Về sau thánh thượng phát bạc, hạn chế tình hình tị nạn, những người này ở đây có núi có non, lại sinh ra tình cảm. Rất nhiều tộc nhân cưới các cô nương trong thôn, quyết định ở lại nơi này sinh sống.

Vạn Lại thôn không phải là vùng phì nhiêu, nhưng cũng không cần cỗi, người dân quanh năm bán mặt cho đất bán lưng cho trời, sống vô cùng tự tại. Phong tục ở đây cũng vì có khá nhiều tộc nhân sinh sống nên lấy tiết xuân hoa làm ngày truyền thống trong năm.

Người tộc Khu Xa thích hoa, càng thích hoa mùa xuân, không phân biệt loài gì. Họ cảm thấy sau một mùa đông, hoa nở sẽ có cảm giác sức sống tràn trề, như một biểu tượng của cuộc sống mới.

Họ thích điều đó, cho nên mỗi khi đến tháng ba, tất cả người trong tộc cùng già trẻ trong thôn sẽ ra ngoài, hát hò, phẩm rượu, vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay Phương Uyển Chi mặc trường bào, đầu bôi ngọc quan, lúc gặp Liên Dụ, hấn còn đang lấy gương đồng soi gương tự khen mình.

Hấn cảm thấy mình rất đẹp, cả Đại Yển chỉ có hấn mới xứng đệ nhất mỹ nam. Lúc nhìn thấy Phương Uyển Chi giả nam bước vào, hấn không khỏi ngây ngẩn cả người.

Hấn vội vứt gương đồng lên giường, nhìn chăm chú một lúc rồi đưa ra kết luận:

“Không đẹp bằng ta”.

Phương đại cô nương nghe xong thì phì cười một tiếng: “Ai muốn so với ngài, ta có phải nam nhân đâu”.

Chẳng qua nàng thấy mặc nam trang thì hành động tiện hơn, nên mới thay đồ như vậy đến đây.

Liên Dụ không nói gì, gạt đầu rồi ôm lấy con trai bảo bối Vương Thủ Tài vào lòng, buộc một cái nơ bướm lên đỉnh đầu.

Trong lúc Vương Thủ Tài cố gắng giãy giụa mấy lần, móng mèo cũng vươn ra hù dọa hấn nhưng vẫn không thể ngăn lại hăng hái của Liên Dụ.

Còn về phần kết quả...

Phương Uyển Chi phẩy phẩy cây quạt trong tay, tay nghề thực chẳng có gì đặc sắc, xem một con mèo đang yên đang lành bị hấn buộc như tướng sĩ bị thương kia.

Vương Thủ Tài hiển nhiên cũng không thích tay nghề của Liên Dụ, móng tay vươn ra muốn kéo xuống. Hấn lại buộc, nó lại chụp.

Liên đại nhân từ trước đến nay vẫn tự cho mình là siêu phẩm, mình phải đẹp, thì mèo đi cùng cũng phải đẹp, thấy đối phương không chịu phối hợp thì có phần tức giận, hấn bực bội nhìn sợi dây lụa đến gần người.

Phương Uyển Chi nói: “Nó thấy ngài thương nó nên mới bắt nạt ngài, ngài tránh qua một bên đi, ta buộc cho”.

Liên các lão khịt mũi coi thường, rõ ràng Phương Uyển Chi xem thường năng lực của hấn. Nhưng người này hung ác đi tới, Vương Thủ Tài lại trở nên dằn lòng.

Nhìn đóa hoa nhỏ thuận lợi được Phương Uyển Chi buộc lên đầu con mèo, Liên Dụ không thể không thừa nhận, trên đời này có một quy củ, vô quýt dày có móng tay nhọn, cộp cái là tổ tông của mèo, Vương Thủ Tài sợ nàng cũng là đạo lý.

19. Chương 19

Chương 19: Cái gọi là khí chất

Lúc Liên Dụ cùng Phương Uyển Chi ra cửa, trên đường cái đã nhộn nhịp đông người, trang phục của người tộc Khu Xa rất đẹp, họ hòa thành một đội trên đường, vừa múa vừa hát, bộ váy rộng thùng thình xòe ra như đóa hoa đẹp nhất.

Liên Dụ không che mặt, từ khi Ngọc trần phụng uyển chuyển địa điểm mới, hấn không phải lo có người nhận ra mình, Vương Thủ Tài ngồi trên bả vai hấn, mặt mèo tròn trĩnh, cái đuôi vòng thành một vòng trên cổ hấn, giữa ánh mặt trời rực rỡ, nó giống như một cái cổ áo bằng lông thú. Liên lão các lại vô cùng thanh

nhã tự nhiên, không cười với ai, mắt luôn nhìn thẳng, khiến người ta cảm giác có phần giống người thần kinh.

Phương đại cô nương thì khác, hiếm khi nàng có cơ hội ra ngoài, lại là lúc náo nhiệt như vậy, cho nên thấy ai cũng cười. Nàng vốn là mỹ nhân, giờ lại tươi cười hiền hòa như thế, rõ ràng là một công tử ôn ôn nhuần, nhanh chóng có một đám tiểu cô nương đuổi theo.

Các cô nương dân tộc không có các truyền thống khuê tú như kinh thành, họ là người rất dạn dĩ, thậm chí có cô còn kéo Phương Uyển Chi cùng khiêu vũ. Về phần Liên Dụ, các nàng liếc nhìn một cái thôi chứ không ai dám lại gần, không phải bởi vì hắc khó coi, thực sự là rất đẹp mắt, nhưng lại khiến người ta không dám khinh nhờn.

Liên lão các không được ai bày tỏ, tâm tình trở nên rất tệ.

Đều là cùng nhau đi dạo, một người thì được nhiệt tình hoan nghênh, một người thì bị ghẻ lạnh, sao Liên Dụ lại không bực được. Mà Phương Uyển Chi lại chơi vô cùng vui vẻ, không hề cố kỵ ý tứ của hắc.

Đổi mắt nhìn quanh, hắc còn thấy trong đám các cô nương khiêu vũ, còn có Bì Bì, trên người là bộ thường phục màu xanh hôm nọ, thân hình cường tráng cao ngất khiến rất nhiều cô nương đỏ mặt, hơn nữa hôm nay hắc cũng không mang mặt nạ.

Liên Dụ vô cùng không vui, bởi vì hắc liếc nhìn Bì Bì một cái, rõ ràng là đối phương nhìn thấy, lại giả bộ như không tiếp tục chơi đùa.

Hắc đã nói với Bì Bì, gương mặt đó không nhất thiết phải mang mặt nạ, chỉ có người tuyệt đỉnh đẹp mắt, như hắc này, mới cần. Hắc không mang, Bì Bì cần gì phải mang.

Nhưng Bì Bì vẫn cho rằng Liên Dụ đang nói nhầm, mười câu thì chín câu không lọt tai, huống chi đi với người thường xuyên làm chuyện xấu hổ như ngài ấy, lúc mang thêm mặt nạ, hắc mới thấy mặt như vậy đủ dày.

Hai người biết nhau đã lâu, nhiều lúc cũng không phân biệt chủ tớ, xưng hô gì đó chỉ là giả vờ giả vịt trước mặt người ngoài. Lúc Bì Bì trêu chọc, lúc nào hắc cũng sẽ nói, đại nhân nhà ta là Liên Dụ, Liên Dụ người có biết không? Là vị quan vô cùng thất đức đó, đến ta còn không chịu nổi.

Mà vị quan cực kém Liên Dụ kia giờ lại bày ra vẻ chủ tử. Vì cái đuôi của Vương Thủ Tài nóng quá, hắc muốn gọi Bì Bì đến giúp. Hắc cũng hơi thấy khát, cả đám người nhộn nhịp không có chỗ nào có quán trà. Mấy cô nương đi ngang qua người hắc, lúc nở chạm mặt nhau, ai cũng tỏ ra vẻ sùng bái, vô cùng quy củ. Giống như nhìn một pháp sư đức cao vọng trọng.

Ông nội người!!

Liên các lão âm thầm mắng người, thấy Phương Uyển Chi và Bì Bì tung tăng vui vẻ như vậy thì rất khinh thường. Hắc từng tham gia quốc yến đấy, quốc yến tam quốc nữa kia, vô cùng náo nhiệt. Còn cả mỹ nữ Tây Vực, rượu bồ đào chén dạ quang, đủ loại trái cây kì lạ nữa, ngon cực kì.

Tự mình an ủi như vậy hắc lại càng thấy khát hơn, giọng cũng khô khốc.

Kệ bọn họ, nếu có đi tìm ta, ta cũng không để ý.

Liên các lão một mình tức giận bỏ đi.

Trước mặt đúng lúc xuất hiện một đôi giày màu lam nhạt, nhưng lại là nam tử.

Hắc ngẩng đầu nhìn lên, thấy Phương Uyển Chi cười cong cong đôi mắt sáng.

“Khát nước rồi à? Thời tiết hôm nay nóng thật.”

Nàng đưa một chén nước màu xanh đến trước mặt hắc.

“Nước của một cô nương trong đội nhảy cho, chén rất sạch, có thể yên tâm uống. Này cầm lấy đi.”

Liên Dụ có phần chậm chạp nhận lấy, cầm trong tay rồi mới nhớ mình chưa trả lời Phương Uyển Chi.

Phương Uyển Chi nói: “Ngài nóng không? Chúng ta tìm trà lâu nghỉ ngơi nhé?”

Lúc đưa tay lau mồ hôi, cánh tay áo rơi xuống, lộ ra cánh tay trắng nõn bên trong. Dưới ánh mặt trời, hẳn còn có thể nhìn thấy những lông măng rất nhỏ. Liên Dụ theo bản năng quay mặt đi, rầm rì trong miệng.

“Cô muốn đi thì đi”.

Vạn Lại Thôn là một địa phương nhỏ, nơi gọi là trà lâu cũng chỉ là một căn nhà trúc hai tầng, bài trí đơn giản, trên cửa sổ có rèm che.

Hai người tìm chỗ ngồi gần cửa sổ, cúi đầu nhìn đội hoa trên đường, gió nhẹ thổi qua, nói chuyện cũng nhiều hơn một chút. Đương nhiên, đa số thời gian đều là Phương đại cô nương nói, Liên Dụ ngẫu nhiên sẽ trả lời một hai tiếng.

Trên bờ vai Liên Dụ, Vương Thủ Tài vẫn ngồi vững vàng, dù mới chỉ ba tháng nhưng con mèo đã to bằng bát cơm. Vương Thủ Tài ngủ gà ngủ gật, híp mắt lại, mặt mày nghiêm túc, như kiểu coi trời bằng vung.

Phương Uyển Chi rót một chén trà, đưa tay lên bắt Vương Thủ Tài từ trên bờ vai Liên Dụ xuống.

“Sao ngài không cười một cái, cô nương người ta nhìn ngài còn sợ trốn đi đấy”.

Liên Dụ thấy mắt mẽ đi không ít, lấy quạt xếp ra phẩy phẩy hai cái, vẫn không nói gì. Hắn im lặng nhìn ra ngoài cửa, tùy ý để gió xuân lướt qua mái tóc dài.

Phương Uyển Chi tự biết hẳn vô cùng tùy hứng, không thêm so đo nữa. Đôi mắt đen lúng liếng nhìn cái vòng ngọc thạch mà một tiểu ca đang bung đi rao bán, nàng vẫy tay gọi lại, nhìn một hồi thì chọn được cây trâm ngọc bạch.

Cây trâm này nhìn rất thanh lịch, chạm khắc một cách đơn giản, nàng hỏi thử giá tiền.

Tám mươi lượng bạc, thời buổi này giá đó cũng không phải đắt. Đang cầm cân nhắc, nàng định mặc cả xuống chút ít. Nhưng tiểu ca nói giá không đổi, ngài không mua thì còn người khác mua. Thái độ rất mạnh mẽ, hôm nay tiết xuân hoa nhiều người ra ngoài, đúng là không thiếu người mua thật.

Phương Uyển Chi cầm cái trâm lật trái lật phải, đúng là thật thích. Thao thao bất tuyệt cả buổi cũng không giảm được chút bạc nào.

Mây Lan Khanh chau lại, cảm thấy hai người trước mặt đang mạo phạm tới phong thái phong nhã thần tiên của hắn, hắn cầm cái trâm lên, đúng phong cách nam tử, lời ít ý nhiều hỏi người bán rong: “Bao nhiêu bạc?”

Tiểu ca ngẩng đầu lên.

“Tám mươi lượng bạc, chắc giá.”

“Tám mươi lượng?”

Lan Khanh chậm rãi bỏ đồ xuống.

“Nghĩ lừa người à?”

Sau đó người tự cho là Lan Khanh công tử cao sang lạnh lùng bắt đầu cò kè mặc cả trong trà lâu, ngồi nói từ đặc tính cây trâm đến giá cả thị trường, từ ông cố cầm thạch cho đến cháu nội, dùng một loạt từ trong nghề, mở miệng khép miệng không có một câu nói nhảm, cuối cùng lấy được giá tốt nhất, hai mươi lăm lượng một cây trâm bạch ngọc.

Tiểu ca mặt mày trắng bệch khóc nức nở nhìn Liên Dụ: “Vị gia à, ngài cả người phô trương như vậy, không nghĩ lại là người như thế đâu”.

Hắn không dám nói từ keo kiệt, nhưng tất cả mọi người xung quanh đều nhìn hắn bằng một ánh mắt tán thành.

Liên Dụ nghiêng đầu như không sao cả, tiếp tục trêu chọc con trai bảo bối của hắn, bộ dạng thanh thanh lãnh lãnh, không thích mở miệng.

Phương đại cô nương lại rất vui vẻ, vui tươi hơn hờ trả bạc, bỗng nhiên nàng lại thấy vẻ mặt này Lan Khanh thật là kỳ tài. Keo kiệt với người khác nhưng lại thu lợi cho mình, đúng là có tiền đồ.

Cầm giác trầm bạc trên ngọc quan lỏng đi, Liên Dụ không nghĩ tới Phương Uyển Chi lại đưa tay tháo trầm của hần xuống, thay bằng trầm bạc ngọc vừa mới mua. Hần thấy nàng nhích đến nhìn cẩn thận rồi gật đầu: “Đẹp lắm.”

Liên Dụ kì kì quái quái nhìn nàng, sau đó cầm lấy gương đồng lên soi, trên mặt hiện ra vẻ ngu dần.

“Mua cho ta?”

Phương đại cô nương có chút thẹn thùng, lo lắng hỏi: “Thích không?”

Thực ra nàng muốn mua một thứ tốt hơn, nhưng tiền trong túi lại không đủ. Phương Chính thường ngày chỉ cho nàng rất ít bạc, áo quần hoa lên trên người cũng là vì thể diện của Phương phủ mà thôi. Trầm bạc ngọc này không thể so với cây trầm Liên Dụ đưa nàng, quá kém xa.

“Tạm thời xem như trả lễ lại đi.” Nàng nói.

“Ồ.”

Lan Khanh đáp một tiếng, đưa tay lên sờ phần chạm trổ trên cây trầm.

Ngừng một lát mới nói:

“Về Bì Bì mà hỏi, phải nói là tám mươi lượng.”

Phương Uyển Chi cứ nghĩ hần không thích cây trầm này, há hốc mồm một lúc, định nói nếu ngài không thích thì lần sau ta sẽ mua thứ khác cho ngài. Nhưng nhìn thấy bộ dạng nghiêm mặt của hần, vừa rồi cũng không có ý lấy xuống thì có phần không hiểu.

Thực ra Lan Khanh khá lúng túng. Hần chưa từng nhận thứ gì của nữ nhi, đưa đến bên cạnh cũng không cần. Hôm nay lại mặc Phương Uyển Chi cài trầm bạc ngọc lên đầu. Hần không biết phải giải thích thế nào với đối phương, cây trầm lần trước không cần trả lễ. Nhận đồ như vậy mà không nói gì thì có vẻ không được lễ phép lắm, vất cả óc mới nghen ra một câu mù mờ như thế. Giống như tiểu tử mới hai mươi, vừa ngu vừa ngốc.

Cùng lúc đó ở trong trà lâu khách đông nườm nượp, trong một góc khuất, Phương Chính mặc trường bào màu xanh đồng đang ngồi trong đám người.

Nhìn thấy Phương Uyển Chi đang ngồi nói chuyện với một công tử áo trắng, mặt mày mập mạp của Phương Chính vụn vụn đến quỷ dị. Hôm nay ông đến đây làm ăn, người mua lại thích tham gia náo nhiệt. Vốn không muốn xuống phố mà ngồi ở trà lâu đợi hần, không ngờ lại gặp phải chuyện kinh khủng này.

“Lan Khanh?”

Ông đưa tay gõ bàn hai cái.

Hoặc là ông phải gọi, Liên đại nhân.

20. Chương 20

Chương 20: Thích náo nhiệt

Phương Chính đã từng gặp Liên Dụ, trước đây không lâu, ông qua nhiều tầng quan hệ mới biết được chỗ hần thường đến ăn cơm. Hành tung của hần quả thật rất khó tìm, bởi vì thanh danh không tốt nên cũng ít khi ra ngoài.

Mật thám nói cho hần biết, vị Liên các lão này từ trước đến nay tính tình rất kì lạ, ra cửa chưa bao giờ ăn đồ trong tửu lâu, bên cạnh lúc nào cũng có đầu bếp đi theo.

Đầu bếp này vô cùng cường tráng, nhìn xa thì giống như đang vác một cái bao lớn, dễ dàng nhận ra, về phần Liên đại nhân, ngài chỉ để ý tìm người đẹp nhất trong tửu lâu là được rồi.

Phương Chính gật đầu liên tục, trong lòng lại có phần hoài nghi độ tin cậy của mấy lời này, không kìm được lại hỏi một câu.

“Mang theo đầu bếp? Không phải các lão không muốn mời người khác ăn sao?”

Trong triều đình tam tỉnh lục bộ, nơi có thể kiểm soát được nhất chính là hộ bộ. Đường đường là hộ bộ thượng thư đi đến tiệm ăn còn mang theo đầu bếp, trừ khi là mời một nhân vật lớn, nếu không sao phải đưa cả đầu bếp phủ mình theo.

Còn nữa, nơi này là tửu lâu lớn, thân phận Liên Dụ như vậy tất nhiên sẽ không ngồi ở ngoài, hẳn cũng không thể đi tìm từng gian. Nhỡ chộc giận vị lão gia kia mất hứng, thế thì sao hứng nổi.

Mặt thám vốn là cũng là người láu cá, nghe được nửa câu đã hiểu ý tứ của ông, rung đùi đắc ý tặc tặc cười một tiếng.

“Có thể thấy Phương lão bản không hiểu Liên thượng thư rồi, ở trong triều Đại Yến, có ai được ném cơm của vị gia này?” Hắn duỗi ra năm ngón tay quơ quơ. “Đếm trên đầu ngón tay.”

“Các lão không phải kén ăn, mang theo đầu bếp là do không thích đồ ăn không sạch sẽ bên ngoài, không phải bát đĩa nhà mình thì không động đĩa. Hơn nữa đầu bếp kia cũng hẳn chỉ là đầu bếp. Ta không nói chắc ngài cũng biết. Bên cạnh các quan sao có thể không mang theo hộ vệ mà ra cửa được. Nhưng mà vị Liên đại nhân này thường hay ngồi ngoài, ít khi ngồi trong gian, ngài đi vào chú ý thì sẽ thấy.”

Phương Chính nghe xong không khỏi tắc lưỡi: “Không nghĩ Liên đại nhân ăn bữa cơm cũng phiền phức như vậy, không xã giao lại không mời khách, sao không trực tiếp ở nhà luôn, tội gì ra ngoài như vậy.”

Người nọ nghe xong thì cười: “Cái này tiểu nhân cũng không biết, chỉ biết là Liên thượng thư là nhân vật chi lan ngọc thụ, nhìn rất nho nhã, ngồi ở ngoài có lẽ là vì bên ngoài khá ý vị. Người ta là văn nhân, những thứ đó chúng ta không hiểu được đâu.”

Phương Chính nghe vậy cũng thấy có lí, ông nghĩ đến vị quan này cũng không phải quang minh lỗi lạc, nhưng lại thích văn thơ, hẳn khóc than một lúc chắc cũng có phần thẳng.

Mà cùng lúc đó, Liên lão các đến Minh Tính trai. Áo gấm trắng xuất trần, mắt phượng híp lại, hẳn tự rót rượu rồi uống một mình, như thể tiên khí vây quanh, thực ra lỗ tai ai kia lại duỗi thật dài, nghe ngóng đầy bàn phía sau đang trò chuyện về mùa xuân thứ hai của Trương quả phụ.

Bì Bì mặt không chút thay đổi đứng sau lưng hắn, ghét bỏ hất mí mắt lên.

“Nói với ngài bao nhiêu lần rồi, danh tiếng không tốt, đừng thường xuyên đi ra ngoài nữa. Vừa rồi ở ngoài đường lớn ngài không thấy sao? Mấy đại nương nhìn thấy ngài thiếu chút đã giội một chậu nước rửa chân rồi. Ngài thích nghe bát quái thì tìm Phương đại cô nương không được sao, cứ tự mình chạy đến đây. Ngày thường đã nói với ngài rồi, đừng tính kế người ta nữa, ngài cứ không nghe. Giờ ai cũng ghét chúng ta, tự nhiên lại đeo cái nồi đen này làm gì cho khổ”

Thời gian trước có một vụ án, cả nhà lưu vong, một người đọc sách thanh liêm cứ thế bị phái đến Thành sơn giữ hoàng lăng cho hoàng đế. Liên Dụ nói, phòng người chết còn hơn phòng người sống, người chết không trở mặt, cũng sẽ không hãm hại hắn.

Nhưng dân chúng sao biết đạo lí này, hình phạt hôm đó người ta mang cả tổ tông Liên Dụ ra chửi rửa. Lời đương nhiên sẽ không xuôi tai, nhưng dù có nói nhỏ, người có võ tai cũng thính hơn bình thường, nghe vô cùng tường tận.

Liên Dụ điềm nhiên như không gắp một viên hạt sen cho vào miệng nhai nhai, bên ngoài phủ một lớp đường ngọt ngọt, bên trong lại mềm, đúng là rất thơm, hẳn lấy cho Bì Bì ăn một ít. Đôi mắt phượng sáng trong, có vẻ vô cùng thỏa mãn.

Hắn nói: “Ta cảm thấy làm tham quan cũng phải có khí chất.”

Hơn nữa, tham quan sẽ sống lâu hơn thanh quan.

Về phần Phương Uyển Chi thì sao? Hắn không muốn thừa nhận mình ỷ lại vào nàng. Cảm giác này khiến hắn cực kì không được tự nhiên, cũng bức bối không hiểu được. Hắn nghĩ do mình muốn nghe bát quái, chứ không phải muốn nghe cô nương kia lẩm nhảm bên tai, một thời gian dài thì không phải chuyện tốt lành gì.

Hắn lấy đĩa gỗ lên tay Bì Bì, ý bảo dựa sang bên kia, chuyện ở bàn sau hắn còn chưa nghe hết đâu.

Bì Bì đen mặt không lên tiếng, trợn mắt bất đắc dĩ dịch đi một bước. Người ngoài có lẽ không hiểu Liên Dụ, nhưng ở bên ngài mười năm, sao hắn lại không rõ.

Liên Dụ quá tịch mịch rồi. Quan trường rối ren, nhân phẩm xảo trá, khiến cho nhiều người xa lánh hắn. Liên Dụ thực ra rất thích náo nhiệt, nhưng lại không dám quá mức thân cận với người khác.

Mười năm trước Liên Dụ từng kết giao với vài vị bằng hữu xưng huynh gọi đệ, nâng cốc nói cười, suýt nữa tung hoành giang hồ. Nhưng mà những người này lại không có lúc nào không moi lợi từ hắn, thậm chí, còn liên hiệp với một số quan lại trong triều tính kế hắn.

Một hồi hồng môn dạ yến, mai phục ở kinh giao, đến khi Bì Bì tìm được Liên Dụ, hắn đã sức cùng lực kiệt nằm ngửa trong vũng máu.

Hắn nói với Bì Bì: “Ta thấy mệt mỏi quá, chúng ta về nhà đi.”

Nằm giữa vũng máu là Lâm đại ca hắn đã từng vô cùng tín nhiệm, có lẽ còn những người khác, nhưng hắn giết đến đỏ mắt rồi, không nhớ được. Họ muốn giết hắn, nhưng hắn lại không nỡ giết họ.

Bì Bì nhìn mặt đất đầy đất tử thi và đôi mắt run rẩy của Liên Dụ, đột nhiên lại không biết nói gì. Hắn không biết phải an ủi ngài ấy ra sao, bởi vì thân phận và gia thế của Liên Dụ, khiến cho ngài ấy phải cô độc như vậy, rất khó thật tâm thật ý với người khác.

Mười năm sau đó, Liên Dụ không có một người bạn nào.

Nghĩ tới đây trong lòng Bì Bì lại tê lương. Hắn muốn đưa tay vỗ vai ngài ấy, bỗng nhiên bị Liên Dụ đẩy ra.

Hắn thấy người kia phui phui tay áo: “Cô nương ở góc đông nam kia khen ta đẹp, người đừng cản đường, ta để lộ gò má cho nàng ấy xem”.

Trong nháy mắt, tất cả tê lương trong lòng Bì Bì mất hết, chỉ còn lại khinh bỉ và oán hận đủ kiểu.

21. Chương 21

Chương 21: Ta là Liên Dụ

Liên các lão bên này đang hào hứng. Bên kia Phương Chính cũng vừa đến Minh Tính trai.

Theo như lời mật thám, khí độ và tướng mạo của Liên Dụ rất không tầm thường. Trước kia chưa gặp Liên Dụ bao giờ, Phương Chính nghĩ, có lẽ hắn phải như Trần Tửu. Nam tử hai mươi bảy tuổi, ở trong triều lẫn lộn nhiều năm, hoặc là hắn thâm trầm nội liễm không ai dám thân cận, hoặc là dáng vẻ của hắn khiến người ta sợ phát rét. Tóm lại là năm tháng phải để lại khá nhiều dấu ấn trên khuôn mặt đó.

Nhưng mà khuôn mặt Liên Dụ lại rất trẻ, không phải là kiểu như hài tử nhưng mà trẻ hơn những người cùng tuổi. Phong độ thì khỏi phải nghi ngờ, nhất là đôi mắt sắc bén mà sâu thâm thúy kia, còn có phần, không biết điều? Nhìn qua đúng là không giống quan nhân.

Ông nghĩ đến lời đồn về gia thế của hắn trên phố rồi âm thầm cân nhắc, chẳng lẽ người này không có bản lĩnh, chỉ dựa vào ông nội để hoành hành ngang ngược trong triều như thế? Bước chân vẫn không ngừng lại, ông còn nói tiểu nhị bưng tới một bình rượu ngon, rồi thử thăm dò hỏi:

“Xin hỏi vị gia này, tại hạ có thể dùng chung một cái bàn được không?”

Đại sảnh kín người, dùng chung một bàn cũng là chuyện phổ biến. Trong lòng Phương Chính cũng tính toán hắn không muốn Liên Dụ biết mục đích mình tới tìm hắn, trước phải giả vờ dạo đầu, giống như vô tình, tránh cho đối phương phiền chán.

Không nghĩ Liên các lão lại rất thân thiện, mắt ngược lên nhìn, lại gặp một viên hạt sen bọc đường.

“Ta là Liên Dụ.”

Sau khi tự giới thiệu, hắn cũng không chờ Phương Chính nói gì, tự rót cho mình một ly rượu ngon vào bụng.

“Muốn ghép bàn thì gọi thêm món ăn đi.”

Đột nhiên Phương Chính không hiểu, đầu óc mịt mờ chỉ có thể vội gật đầu, đầu biết mình đã tự lộ ra vẻ nô tài khúm núm như muốn xin xỏ gì đó, còn chưa nói thẳng đã tự thú nhận, mình vì hấn mới đến. Sau lúc đầu hoảng loạn, chân lại nhanh hơn đầu, chạy vội đến quầy gọi thêm vài món ăn.

Liên các lão đối với mấy món ăn cũng không tính là bắt bẻ, không có đồ ngon nhắm rượu cũng không sao cả. Nhưng mà Phương Chính hôm nay đến đây là muốn cầu cạnh hấn, chưa mở miệng thì hấn cũng chẳng nói gì.

Đương nhiên hấn cũng là nhận ra Phương Chính, ngày ấy ở Ngọc Trần Phụng Uyển nhận bạc của hấn, hấn đương nhiên biết rõ người mua là ai.

Nam nhân mập mạp trước mặt, không phải béo, chỉ là mập. Nụ cười trên mặt nịnh nọt quanh năm, cũng có mấy phần phú quý, cái cằm run run bị buộc trong cổ áo màu tím, là điển hình của người trung niên quanh năm tửu sắc quá độ.

Hấn xem xét một lúc, đột nhiên lại thấy nương của Phương Uyển Chi mới thật sự là thật là củ cải trắng, bị con lợn trước mặt vây quanh, đến lúc sinh cũng sinh ra một Phương Uyển Chi đầu óc không được tốt. Cũng may trời nhìn được, không để cho nàng giống tướng mạo cha mình.

Hấn duỗi tay ra, ý bảo Phương Chính ngồi xuống, hơi hột nói:

“Thế nhân đều nói làm quan là công việc vô cùng béo bở, người ta đâu có biết bổng lộc của chúng ta một năm chỉ đủ ấm no. Hôm nay ngẫu nhiên gặp Phương lão bản, may mà có thể ăn một bữa ngon rồi.”

Trên mặt là nụ cười cười hết sức hiền hòa, nhưng cũng khá là tùy ý, làm cho người ta cảm thấy không có khoảng cách.

Trong lòng Phương Chính giật nảy mình. Hấn ta biết mình. Khuôn mặt mập mạp cũng vui vẻ rạng rỡ lên.

“Các lão nói đùa, mọi người đều biết lạc đà chết gãy còn hơn ngựa béo mà? Tiểu lão có ít bạc trong mắt ngài còn không bằng lông con trâu nữa.”

Liên Dụ cũng cười theo:

“Lạc đà chết gãy đúng là hơn ngựa béo, nhưng mà lạc đà chỉ có da bọc xương, ăn không ngon bằng ngựa đâu. Phương lão bản cảm thấy ta nói đúng không?”

Đúng con khỉ!

Nhưng mà không đúng cũng phải nói là đúng.

Phương Chính khóc không ra nước mắt, lời đến miệng cũng không mở mồm được.

Cánh tay mập mạp vươn ra rót cho Liên Dụ một ly.

“Các lão nói phải, chỉ là ngài ăn lương thực cũng quý hơn chúng ta, tuy không sung túc nhưng cũng đủ dùng. Đâu giống như dân thường bọn ta, bữa đói bữa no, gặp tam tai lục họa thì đói chết cũng không biết chừng”.

Nói như vậy, trong mắt cũng tràn đầy thê lương.

Liên Dụ tự mình gấp một miếng da gà vào trong chén hấn, thể hiện vẻ đồng tình, vừa ý bảo hấn dùng bữa, vừa gật đầu nói:

“Có ăn hay không khi thả ra cũng giống nhau cả thôi. Có người ăn ngon đi ra ngoài cũng bằng ba năm người. Có người ăn không đủ no cũng đi ngoài bằng sáu bảy người, đây đều là mệnh số. Ông có thể thông cảm ta không sung túc, ta vô cùng vui vẻ, có thể thấy được ông cũng hiểu lòng của ta.”

Miếng da gà mắc ngay cổ họng Phương Chính, tự nhiên hấn lại ngửi thấy mùi vị phân gà.

Khuôn mặt đỏ bừng lên, không thể tin được mấy lời này lại từ một quan văn nhị phẩm.

Trạng nguyên Đại Yển năm hai mươi hai tuổi, là môn sinh đặc ý nhất của Lục thái phó dạy thái tử, vậy mà có thể nói thế à?

Đoán chừng Lục lão tiên sinh nghe được cũng bị hấn làm tức chết.

Người trước mặt không nói gì, nhưng lại giống như chuyện gì cũng đã nói hết. Phương Chính hiểu Liên Dụ không dễ đối phó, con mắt híp lại đảo một vòng, trực tiếp quỳ xuống đất, không dám vòng quanh nữa. Nước mắt lưng tròng nói: “Các lão uyên bác, từ trước đến nay đều ở cảnh giới cao hơn phạm phu tục tử chúng ta. Tâm ngài như gương sáng, tất nhiên cũng biết tiểu nhân vì chuyện quan lương mấy ngày trước mà đến, chúng ta vốn chỉ mua bán nhỏ, có lời lãi gì, giờ ngay cả tôi tớ trong phủ cũng không nuôi nổi, Ngài mở chút ân đức, giúp lão với”.

Ồ.

Những lời này có vẻ giống với cha ruột của Phương Uyển Chi rồi. Nước mắt cứ như từ miệng giếng chảy ra, vô cùng dễ dàng.

Liên Dụ tò mò cúi người tới gần ông, lẳng lặng quan sát thật kĩ.

“Ông còn đầy tớ à?” Rồi sau đó lại cười cười.

“Thực hâm mộ ông đấy, trong phủ của chúng ta chỉ có ta và Bì Bì. Bây giờ nô tài cũng tăng giá rồi, người bình thường không dám nuôi đâu.” Nói xong cũng không gọi lão đứng lên, mình lại gấp một miếng cá vừa ăn vừa nghiêng ngẫm.

“Không gạt ông, hậu viện của ta cũng đói rồi.”

Lần này nước mắt của Phương Chính không cách nào chảy được.

Ở kinh giao Liên Dụ có bao nhiêu điền sản, người gốc cũng biết trên một trên hai. Ra cửa là có kiệu tám người, một bộ áo gấm vóc mà hấn có thể đâm đầy lỗ thủng, thêm vài miếng vá mà dám bảo mình không có tiền. Quan viên tam tỉnh lục bộ thượng kinh nhiều như vậy, ai dám nói dư dả hơn Liên Dụ không?

Nhưng những lời này ông nào dám nói ra khỏi miệng, lại không nghĩ ra gì nói tiếp. Chỉ có thể khum hai tay lại không ngừng thở dài, xong lại làm tư thế quỳ không dậy nổi.

Phải nói Phương Chính làm chuyện này đúng là cực kì xui xẻo, cũng không có ai để trông cậy, chỉ có thể dựa vào lòng từ bi của Liên Dụ.

Chuyện này phải nói ngọn nguồn là từ lúc ông mang Phương Uyển Chi đến dự hoàng tiệc lần đó.

Hoàng thất Đại Yến thượng võ tu văn, thánh tổ Lưu Hành đế chiếm được thiên hạ từ lưng ngựa. Từ trước đến nay con cháu đời sau ai cũng được dạy dỗ phải giữ thân thể cường tráng. Lưu Hành đế là một vị hoàng đế lỗ mãng, khi thương nhân địa phương không chịu cử binh giúp đỡ, ông dựa vào nhẫn tâm mới đoạt được thiên hạ, sau khi kiến quốc còn thẳng tay chém hơn mười thương nhân, hằng năm vẫn trọng nông ức thương, quân chủ nhiều đời về sau đều không thích thương nhân như thế.

Thời gian trước Lưu Nguyên đế có gọi mấy thương nhân lương thực vào cung, quả thực khiến họ mừng thầm một phen, cứ nghĩ triều đình đã bắt đầu coi trọng thương nhân bọn họ rồi.

Thực tế hôm đó Lưu Nguyên đế và thái hậu bày ra vẻ vui cười khoan dung tuyển vài nữ tử nhà thương nhân vào tiến cung thị quân. Nhưng mà thực tâm là muốn lương thực sung túc trong tay bọn họ.

Cuộc chiến Lưu Cầu là trận đánh lâu dài, phải chuẩn bị tư thế đánh giặc. Lộc Xương Hầu Nhạc Thâm muốn dẫn binh xuất chinh, cái gọi là lương thảo đại chiến đi trước, đương nhiên phải có dự trữ. Triều đình lấy lương thảo, đương nhiên phải cấp cho thương nhân chút lời, đáng tiếc Lưu Nguyên đế ngay cả chút lãi cũng không cho, còn muốn cung lương miễn phí.

Lưu Nguyên Đế nói, các người đều là con dân của trẫm, trẫm vẫn luôn là ghi nhớ, hiện thời quan ngoại bất ổn, các người phải có nghĩa vụ quyên lương. Trẫm cũng sẽ không để các người chịu thiệt, sau khi quyên lương thực, mỗi mười gánh sẽ cho các người ba mươi lượng bạc trợ cấp.

Trong lòng các thương nhân đều hiểu, đây là cuộc mua bán lỗ vốn, mấy năm nay mưa nắng không tốt, lương thực dư được ít đến đáng thương. Mười gánh ba mươi lượng, không đủ một nửa vốn.

Chỉ là lời này không ai dám nói, quân chủ muốn họ quyên lương miễn phí, không muốn quyên mà được à?

Phương Chính lại cảm thấy đây là cơ hội lấy lòng vua hiếm có. Ông là phú thương bán lương thực, trong kinh thành ông gọi một câu mà không có lương thực, người khác có khi đã chết đói rồi. Ý mình còn chút tồn kho, cho nên ông đứng ra nói câu Ngô hoàng vạn tuế, lại biểu đạt thêm ý trung thành tận tụy đến chết mới thôi.

Hoàng đế hôm đó cười vui vẻ, mặc dù không thu nhận khuê nữ của ông nhưng cũng tán dương ông vài câu, còn thưởng vật phẩm hoàng gia— hoàng mã quái.

Phương Chính mặc hoàng mã quái cũng vô cùng vui vẻ, đi trong thương hội có thứ kia cũng thấy mình cao ngạo hẳn, như thể dát vàng lên mặt.

Chỉ là cũng không lâu sau, ông không cười nổi nữa.

Bởi vì lúc trước đã nói mười gánh lương thực, vậy mà đến lúc thu lương lại đổi thành trăm gánh.

Quan thu lương cướp sạch khiến ông không còn chút lương nào, thu cho đã mới đưa hoàng mã quái. Trước kia hẳn nghĩ đó là hoàng ân, giờ lại siết đến mức hẳn không thở nổi.

Phương Chính buồn bực cả ngày cơm nuốt không trôi, lại không dám chạy tới đối chất với Hoàng thượng, hỏi ngài có phải thánh chỉ viết sai không. Nhưng ông đâu có gan làm chuyện đó, hoàng cung cũng không phải tùy tiện muốn vào là vào được.

Ông biết mình bị lừa rồi, ngoại trừ cả đêm mất ngủ, biện pháp duy nhất cũng chỉ là đi tìm hộ bộ khóc than, hi vọng nơi đó gần vua, có thể xin phát thêm cho hẳn chút bạc tiếp tế, nếu được hai ngàn một trăm lượng thì cũng không đến mức thiệt thòi.

Tuy Phương Chính mặt mập thịt béo, nhưng cũng rất có đầu óc.

Ông biết rõ hộ bộ là đại nha môn, đợi đến khi được duyệt thì thà chạy thẳng đi tìm Liên Dụ. Không nghĩ vị thượng thư đại nhân này trăm công nghìn việc cũng không có ở đây, tiểu quan quân sự bị hỏi đến phiền, nói: “Đại nhân chúng ta ngày thường vô cùng bận rộn, hôm nay thời tiết vừa vặn, ai biết lại đi đâu chơi rồi. Còn nữa, khuyên ông một câu, có thể ông nghĩ đại nhân chúng ta kiếm được lời, nhưng từ lúc ta vào hộ bộ đến nay thì chưa từng thấy qua đâu”.

Phương Chính chỉ xem mấy lời này là qua loa tắc trách, giờ phải gặp được Liên Dụ mới là đúng đắn.

Liên Dụ sớm cũng biết người này làm vậy là vì sao. Người càng lúc càng đông, hẳn cũng không thể nhẫn nại ngồi nghe ông than khóc.

Phương Chính tuyển mật thám, trả mười phần thì Liên Dụ chiếm chín, người này vốn “không lợi không làm” mà. Sao có thể có người biết rõ hành tung của hẳn được, nếu thế hẳn đừng lẫn lộn trong kinh thành nữa, đi tới đất phong với ông nội cho rồi.

Liên đại nhân bên này đặt đĩa xuống, có vẻ ăn no rồi.

Thong thả ung dung lấy khăn lau khóe miệng rồi nói với Phương Chính: “Ta thật sự nghèo kiết xác mà, hộ bộ giàu có, thì cũng là trong khó bạc của Thánh thượng. Phương lão bản là người biết chuyện, không cần ta nói ông cũng hiểu, chuyện như vậy ta không thể quản, ông phải xin thánh thượng đi. Thánh thượng nói đưa bạc, vậy ta là sẽ không hai lời.”

Nói xong thì phỉu phỉu tay áo đứng lên, hẳn sờ sờ cái gáy của Phương Chính, thấy tròn vo, đúng loại coi tiền như rác. Vừa đi vừa dặn dò Bì Bì:

“Nhớ gói đồ ăn lại.”

22. Chương 22

Chương 22: Con la, con ngựa, con lừa

Thông thường, người Liên Dụ đã gặp, trong ấn tượng của hẳn sẽ lưu lại trạng thái họ ghen hợm trân trời, á khẩu không cách nào trả lời được.

Bởi vì những người này đến để van cầu hần, hoặc nhiều hoặc ít đều dựa trên ham muốn tiền tài, mà Liên các lão lại không muốn phải tiêu bạc bên ngoài.

Lần đó Phương Chính gặp Liên Dụ khá là vội vã, nhưng lại khiến ông kinh hãi không thôi.

Người này không giở giọng, không kênh kiệu, cũng không phải bày ra vẻ nham hiểm. Nhưng mà từng câu từng chữ không có chút dư thừa.

Phương Chính nghĩ nhiều ngày cũng không nghĩ ra được, mình lẫn lộn trên thương trường bao năm, gặp qua không ít đại quan. Sao trước mặt tên hậu sinh Liên Dụ này cái miệng lấu cá thường ngày lại không mở ra được?

Ngồi trong thư phòng, ông vừa nhíu lông mày vừa nhớ lại đoạn đối thoại giữa hai người từng tí một, cuối cùng cũng hiểu.

Vì Liên Dụ không biết xấu hổ.

Mặt còn dày hơn tất cả quan viên Đại Yến nữa kìa.

Hần chiếm hơn phân nửa điền sản ở kinh giao, cộng thêm việc buôn muối đường Lương Quảng thế mà dám mặc quan bào đầy lỗ vá. Hần nói hần nghèo kiệt xác, nghèo đến mức không nuôi nổi nô tài, đến mức khi tới tiệm ăn cũng phải ăn nhờ người khác.

Đúng là không biết xấu hổ, nhưng mà lại khiến người khác không thể nói được câu nào.

Phương Chính hậm hực rất nhiều ngày, không ngờ hôm đó đến Vạn Lại thôn bàn bạc làm ăn, lại gặp khuê nữ nhà mình ngồi cùng bàn với Liên thượng thư trong quán đó.

Hần còn nhớ, trước khi xuất môn Phương Uyển Chi nói là hẹn đi vẽ tranh với Lan Khanh công tử. Hần cũng không thấy có gì không được, chỉ là giờ ngẫm lại, hần nghĩ tốt nhất Phương Uyển Chi đừng quay về nữa.

Nếu như có thể đưa nữ nhi đến chỗ Liên Dụ, một cô gia như vậy, hần còn cần phải đi đòi triều đình hai ngàn một trăm lượng bạc nữa sao?

Sau khi Phương Uyển Chi về nhà, sắc trời còn sớm. Nàng nhanh nhẹn vụt về phủ, bước chân cực kì nhẹ nhàng.

Lúc rời Ngọc trần phụng uyển, nàng còn đánh Vương Thủ Tài một trận, nguyên nhân là do con mèo này cào tay nàng, chỉ vì nàng trừng nó. Lan Khanh cứ như che chở cho con ruột, nhưng sự thật máu chảy đầm đìa trước mắt thì hần đâu thể nói được gì.

Cách một tấm cửa gỗ, hần đảo dác nhíu mày nhìn vào trong phòng, nói với Phương Uyển Chi vừa xách Vương Thủ Tài vào nhà gia pháp.

“Cô nhẹ tay chút đi, giáo huấn tùy tiện là được rồi, nó còn nhỏ mà”.

Phương Uyển Chi vỗ bạch bạch trên mông Vương Thủ Tài hai cái.

Nàng cũng biết nó còn nhỏ, cũng đâu có dùng sức đánh. Chỉ là khi nhìn bộ dạng này của Lan Khanh, tự nhiên lại thấy cực kì thú vị.

Lúc Thanh Liễu chạy tới truyền lời gọi của Phương Chính, Phương Uyển Chi vẫn còn mặc đồ nam trang lúc sáng, nàng nghe vậy thì hét to một tiếng, vội vàng chạy tóe khói về phòng thay đồ.

Bình thường Phương Chính rất ít khi tìm nàng, cũng không thăm hỏi gì tới cuộc sống của nàng, vậy mà giờ đột nhiên cho gọi, khiến nàng thấy vô cùng kì quái.

Thần tài trong thư phòng không biết từ khi nào được đổi thành hoàng mã quái lấp lánh kim quang. Nàng còn nhớ hoàng tiệp hôm đó thánh thượng đã ban thưởng cho, số đo rất nhỏ, cha nàng không chui lọt phần vai và cái bụng béo tròn, ngày ngày ông kìm nén hóp bụng cố gắng mặc lên người. Thời gian gần đây không biết tại sao không mặc nữa, Phương Uyển Chi cũng lười quan tâm.

Phương gia trong giới thương nhân cũng xem như xưng vương xưng bá, hậu viện của Phương Chính không kể nương đã mất của nàng và Lô Thúy Hoa, thì còn thất phòng tiểu thiếp. Cha của nàng không tính là hoa tâm, từ năm ba mươi tuổi đến năm mươi tuổi thì chỉ thích những cô nương mười tám mà thôi. Các di nương trong nhà đều là các cô gái còn trẻ. Hai tử sinh ra lại không nhiều, chỉ có hai ca ca ngồi ăn chờ chết và ba thứ nữ từ hai phòng thiếp thất.

Theo như Phương Chính nói, mấy người này tướng mạo cũng được, sinh con xong thì đưa cho ít tiền bồi dưỡng. Tuy là nói vậy nhưng số tiền bồi dưỡng kia cũng vô cùng tốt, bởi vì nếu như “bán” tốt, thì vụ mua bán cũng có giá trị cực kì xa xỉ.

Trong số con cái, Phương Uyển Chi là xinh đẹp nhất, địa vị cũng cao hơn các đệ muội khác. Nhưng cũng chỉ nhiều đó mà thôi, tạm xem là không tệ.

Trong thư phòng, Phương Chính ngồi trên ghế tựa, khuôn mặt béo thịch trông thấy rõ, bộ dạng tươi cười bóng lộn hiếm thấy.

Hắn đưa tay ý bảo Phương Uyển Chi ngồi xuống, đầu tiên là thăm hỏi gần đây đọc sách gì, có muốn đặt mua gì không, sau một vòng thật lớn thì vờ như lơ đãng hỏi:

“Cha còn nhớ, hôm nay con phải đi Ngọc Trần Phụng Uyển vẽ tranh mà? Con có biết, vị Lan Khanh công tử kia là người phương nào không?”

Phương Uyển Chi cũng sờ một lát.

Kỳ thật nàng không hề để ý đến thân phận của Lan Khanh, nhưng ý tứ của Phương Chính rõ ràng như vậy, nàng cũng không phải phí sức phỏng đoán, ngoan ngoãn chờ câu tiếp theo của ông.

Phương Chính biết Phương Uyển Chi thông minh, nhưng có khi lại quá phòng bị, không giống với mấy đứa con của lục phòng thấy phòng sinh ra, trong lòng cũng có thêm phần yêu thích.

Ông vuốt chén trà sứ men xanh thủy hồ, nói với Phương Uyển Chi.

“Lan Khanh chính là Liên Dụ, quan nhị phẩm đương triều, thượng thư hộ bộ. Ngày thường con hay đi chơi với các tiểu thư nhà quan gia, chắc là biết rõ? Lão gia nhà họ là người được phong vương khác họ duy nhất từ khi Đại Yển khai quốc đến nay”.

Phương Chính nói xong thì nhìn sắc mặt Phương Uyển Chi, thấy không thay đổi gì thì nói tiếp:

“Mấy ngày trước phụ thân gặp vài chuyện phiền toái, kho lương thực căng thẳng, khá khó khăn. Nhưng những chuyện này con không phải quan tâm, hôm nay ta thấy con ngồi nói chuyện với Liên đại nhân, nhìn cũng biết là con lọt vào mắt hắn rồi, sau này phải cẩn thận hầu hạ. Chỗ cha có mấy món đồ cổ, con lấy về đi, phải hiểu kính thể nào, chắc không cần ta dạy chứ?”

Phương Uyển Chi gật đầu nhẹ.

Phương Chính cảm thấy khuê nữ nhà mình đúng là không tệ, trước kia sao không thấy nó hiền lành nhã nhặn vậy chứ. Đang muốn phát tay bảo nô tài bên cạnh mang mấy món đồ đến phòng nàng, thì nghe nàng hỏi một câu:

“Cha, ý cha là muốn con bồi ngủ hắn sao?”

Phương Chính vội vàng đuổi mấy tên nô tài trong phòng đi, trừng mắt hồi lâu. Đang muốn mở miệng trách cứ thì ngẫm lại thấy lời mình nói đúng là có ý tứ này.

Phương Chính đúng là tính toán tiếp cận Liên Dụ, nhưng giờ lại muốn để Phương Uyển Chi làm. Hôm đó tiết xuân hoa hán thấy Liên Dụ có cảm tình với Phương Uyển Chi, mà Liên Dụ là ai? Ông tính toán người khác, hắn còn tính toán hơn ông, nếu cứ thế không phải biến lợn lành thành lợn què sao.

Phương Uyển Chi vuốt lên mặt bàn cổ: “Cha, thân phận người ta như thế nào chứ, chúng ta thì sao? La và ngựa có thể chung một chuồng, không có nghĩa là lừa cũng được tham gia náo nhiệt. Cha hay dạy nữ nhi phải hiểu môn đăng hộ đối. Thân phận Liên các lão như vậy, sao mà ngủ được?”

Phương Chính nhìn khuê nữ nhà mình thản nhiên như không, không hiểu sao lại nhớ đến câu hôm đó Liên Dụ nói “ăn hay không thì thải ra ngoài cũng cùng một dạng thôi”, một lần nữa bị chặn họng không nói nên lời.

“Ta đã ép con ngủ bao giờ chưa? Con là cô nương, nói chuyện lại không biết xấu hổ, không biết Lô Thúy Hoa dạy dỗ con kiểu gì. Giờ ôm mấy thứ này ra ngoài cho ta, không đưa được đồ thì khỏi phải về!!

Rốt cục ai là cha nó đây.

Liên Dụ ông không có cách với hần, giờ khuê nữ của mình ông cũng không quản được sao, Phương phủ này muốn lật trời rồi à?

“Ôi chao.”

Phương đại cô nương đồng ý vô cùng thoải mái, vừa sai bảo nha hoàn đến cầm đồ, vừa vỗ vỗ bả vai Phương Chính nói: “Sao lại giận thế nhỉ? Mấy ngày trước Lưu bá bá ở bên nhà vì tức giận mà chết đó”.

Phương Chính thấy mình không chịu nổi rồi.

Hần dùng tay đẩy cái trán của Phương Uyển Chi, hận không thể đâm thành một lỗ.

“Mai bắt đầu đi, mang theo Thanh Trúc đến Ngọc trần phụng uyển, nếu không làm theo lời ta dặn thì con cẩn thận đó cho ta. Phương gia nuôi nhiều năm như vậy không phải để con ăn cơm mềm, nếu dám chọc giận các lão, cẩn thận da con đó!!”

Phương đại cô nương không thể không gật đầu một cái, cũng không thấy người cha ruột trước mặt mình trở nên dữ tợn.

Hai mươi năm nay đều vậy cả mà, nàng cũng quen rồi.

23. Chương 23

Chương 23: Thỉnh an Liên đại nhân

Nha hoàn ôm tầng tầng lớp lớp đồ cổ chất đống trong một góc khuê phòng, Phương Uyển Chi ngồi rất lâu không mở miệng.

Thân phận của Lan Khanh quả thật làm cho nàng khiếp sợ. Đầu óc của nàng không tề, cũng đoán được thân phận phi phỉ tức quý sau lưng hần, nhưng không ngờ lại cao quý đến vậy

Về phần tính toán của Phương Chính, là cha ruột của nàng, nàng có thể không biết ông đang tính kế gì sao?

Phương Uyển Chi cảm thấy, cha nàng đề cao nàng quá rồi. Thân phận Lan Khanh như vậy, quý nữ vương hầu chưa chắc đã cho hầu hạ, huống hồ là nàng.

Lần trước khi Trần vương Lưu Lễ đến, hiển nhiên là cũng có ý đưa vài phòng thiếp thất tặng cho hần. Mà ngay cả Trần vương Lan Khanh còn từ chối, sao cần để ý đến nữ nhi thương nhân? Còn nữa, hình như hần đã có chính thất phu nhân, lại còn khá hung dữ, có lẽ nàng ta hay khốc lóc om sòm như vậy, cho nên hần mới không cưới nữa.

Lại nghĩ đến mấy lời đồn đại về Liên lão các trên phố, nàng tắc lưỡi. Tính tình đó có vẻ không giống với hần, một vị quan tham ô, sao có thể là người buộc dây trên cổ Vương Thủ Tài để ngấm, cuối cùng mèo chạy mất mình lại ngồi ghế cả buổi chiều.

Đầu Phương Uyển Chi giờ như một đồng bùn nhão nhoét, đầy những suy nghĩ rối loạn. không cách nào làm rõ được. Nhưng mà làm rõ rồi thì sao? Nàng có quan hệ gì với Lan Khanh đâu, cùng lắm thì khá hơn khách qua đường một chút, cũng không phải sẽ dính vào nhau liên tục.

Thấp ngọn đèn trước bàn đọc sách, Thanh Liễu cầm lấy nửa cuốn thoại bản mà nàng cố công lôi từ đồng lửa ra, vừa ngáp vừa lật từng tờ. Phương Uyển Chi nhìn nàng một lát, chần chừ nói: “Mai lại xem, buổi tối đọc hư mắt. Toàn là chuyện tài tử giai nhân không đâu, trong thiên hạ sao có nhiều chuyện về phú gia công tử và nha đầu nghèo như vậy được”.

Mắt Thanh Liễu đã hồng hết lên, nhưng vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục lật thêm trang nữa, giọng buồn ngủ nói: “Nhìn xem hai chương cuối đã. Tiểu thư, tình yêu thực ra như giẫm phân chó vậy, cứ vô tình giẫm phải, ai mà biết mình có gặp may được hay không?”

Hiếm khi Phương Uyển Chi nghe nàng ấy nói được mấy lời nho nhã mà nội hàm thô tục đến thế, mà vậy mới giống phong cách của Thanh Liễu, nàng cuốn chăn ngã xuống giường.

“Không muốn ta đốt luôn nửa quyển kia thì ngoan ngoãn đi ngủ đi”.

Giẫm phân chó?

Phân chó tốt lắm sao mà phải giẫm?

Phương Uyển Chi vẫn luôn là người vô cùng dễ ngủ, mà người dễ ngủ đều có một bệnh chung, đó là không tìm không phổi, ít khi để tâm vào mấy chuyện vụn vặt. Cho nên sau một đêm ngủ say, Phương đại cô nương tâm tình thật tốt dẫn theo nha hoàn giám thị Thanh Trúc mà Phương Chính đưa đến ra ngoài, vui cười như cũ.

Trong chiếc xe ngựa dung đưa, Thanh Trúc sợ đến trắng xanh mặt mày. Kể từ khi bò lên giường Phương Chính, có lẽ lâu rồi nàng ta không được ngồi chiếc xe nào đơn sơ đến vậy.

Phương Uyển Chi đưa tay thay nàng lau mồ hôi, thuận tiện lấy món đồ mà Phương Chính đưa đang được nàng ta ôm chặt. Là một cái chén đất bể, bên ngoài nhìn thì khá cổ, nhưng cũng không đẹp lắm. Nghe đầu Phương Chính nói giá tiền món này không ít hơn mười vạn lượng.

Cả đường đi nàng cứ nhìn nó mỉm cười, cảm giác như mình là một tên ăn mày chạy tới Ngọc trấn phụng dưỡng, tứ chi kiện toàn mà vẫn phải cười cười mong đối phương bố thí. Lần trước Lan Khanh còn cười nàng, xin cơm sao không mang chén. Giờ nàng cầm chén đến, không biết hẳn có thể như trước kia, tiếp tục trêu chọc nàng nữa không.

Ngày xuân nắng ấm vô cùng thoải mái, khi Phương Uyển Chi bước vào, Lan Khanh còn đang ôm Vương Thủ Tài phơi nắng trong viện. Cái sập tinh xảo kia có vẻ vừa được mang tới hôm nay, một người một mèo nằm ỏ, cái thần thái bại hoại kia cũng giống nhau như đúc.

Chắc là còn nhớ rõ cái đánh hôm qua, Vương Thủ Tài làm như không muốn gặp Phương Uyển Chi, hai móng mèo đưa lên che đầu, quay lại đối mặt với Lan Khanh, chừa lại cho nàng một cái móng nục nịch và cái đuôi nhúc nhích, rõ ràng là vô cùng bất mãn với mình.

Với tất cả đức hạnh của Vương Thủ Tài, Lan Khanh đều thích, hẳn đưa tay vuốt ve lưng nó rồi cười vui vẻ với Phương Uyển Chi, trên đầu còn đeo cây trâm bạch ngọc hôm qua nàng tặng. Vô cùng hả hê nói: “Không chào đón cô kia. Sao không vào đi, đứng đực ở cửa làm gì?”

Lúc này Phương Uyển Chi mới phát hiện mình đứng trước cửa hồi lâu.

Nàng thoáng giật mình, đột nhiên không biết phải dùng vẻ mặt gì khi đối diện với Lan Khanh, hoặc là nói, phải dùng vẻ mặt nào “hầu hạ” hẳn.

Thanh Trúc bên cạnh liên tục ho khan vài tiếng, nàng cười quay đầu nhìn nha hoàn kia một cái, chọc chọc vào cổ nàng hỏi: “Ho gà à?”

Nàng làm theo những điều Phương Chính dặn, không có nghĩa là nàng đồng tình với ông, cũng không có nghĩa là phải coi sắc mặt một nha đầu bò lên giường chủ tử.

Sắc mặt Thanh Trúc trở nên khó coi, Phương Uyển Chi cũng không tốt hơn là bao.

Có một số việc không như nàng mong muốn, nhưng nàng muốn sống, thì phải trả cho Phương phủ, trả miếng cơm kia cho cha nàng.

Liên Dụ là tinh trong đám người, không cần nói gì, chỉ nhìn bát sứ trong tay nàng là hiểu rõ.

Hắn ôm Vương Thủ Tài ngồi dậy: “Cha cô bảo cô đưa tới.”

Không phải là câu hỏi.

“A “.

Phương Uyển Chi cầm chén sứ đi về phía trước hai bước, đến gần bên cạnh Lan Khanh, trên mặt bày ra dáng vẻ tươi cười nịnh bợ.

“Thỉnh an Liên đại nhân, vài ngày trước tiểu nữ không biết thân phận của ngài, nên đã nói lời mạo phạm, trong lòng thực sự rất băn khoăn, ngài kiến thức rộng, có thể bỏ qua cho nha đầu không biết lễ nghi, đừng chấp nhất với ta nhé. Chút lễ vật này là gia phụ cố ý bảo ta mang tới bồi tội, biểu lộ chút kính ý, mong ngài nhận cho”.

Những lời này trên đường đi nàng đã luyện vô số lần, cực kì nhuần nhuyễn, nhưng khi nói ra, nàng vẫn thấy trong lòng không thoải mái, thực sự rất không thoải mái.

Phương Uyển Chi thấy Lan Khanh nhú mi, không nói lấy, cũng không từ chối, cứ để nàng bưng như vậy, lặng lặng quan sát nàng như nô tài.

Về mặt ấy không có chút giận vui, có lẽ có trào phúng, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

“Giữ lại nuôi mèo đi”.

Hắn cong khoe miệng lên, lúc đi qua người nàng, ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn đến.

Sau khi vẽ tranh hai người đều không nói thêm gì nữa. Lan Khanh không nói, Phương Uyển Chi cũng không biết nên tán gẫu với quan lớn triều đình cái gì. Bát quái ở Vạn Lại thôn đã nói xong, nàng nghĩ hắn cũng không muốn nghe, nàng cũng không có gan nói tiếp.

Nàng phải thừa nhận, cho dù mình không tim không phổi, nhưng từ sau khi biết thân phận Lan Khanh như thế, nàng cũng không thể qua lại bình thường, không biết lớn nhỏ như trước kia nữa rồi.

24. Chương 24

Chương 24: Phương Uyển Chi làm bằng sắt.

Sau hôm đó, khi xe Ngọc trần phụng uyển đến đón Phương Uyển Chi, Phương Chính lại bảo nàng mang rất nhiều đồ cổ, giá trị xa xỉ, vô cùng quý báu sang trọng, chồng chất dưới mái hiên của căn nhà tranh, bị giới xuân thối

Liên Dụ treo một tấm rèm lên giữa hắn và Phương Uyển Chi, giữa đó lại đâm hai lỗ thủng, ánh mắt nhìn nàng cũng càng ngày càng ít. Cái trâm kia, cũng đổi thành ngọc quan thường dùng.

Bì Bì nói: “Phương đại cô nương đừng đưa đồ tới nữa, gia nhà chúng ta không thích đâu.”

Thực ra hắn muốn nói là, Liên Dụ không thích nàng trưng khuôn mặt nịnh nọt như thế.

Mỗi lúc Phương Uyển Chi đến sẽ nói: “Thỉnh an các lão, đây là bình sứ gia phụ cố ý bảo ta đưa tới”. Văn văn. Những việc hay lời nói như thế, Liên Dụ nghe qua quá nhiều. Nhiều quá lại sinh chán ghét, còn không êm tai bằng tiếng hét của tức phụ nhà Trương Tiểu nhị đầu thôn khi bị heo cắn nữa.

Hắn có thể nhìn ra được, Phương Uyển Chi khác với cha của nàng, nhưng nàng không nói, hắn cũng sẽ không hỏi, dù sao mỗi người đều có một cách sống, nàng thấy đó là cách sống của mình, thì tùy vậy, không cần phải chán ghét nàng.

Liên các lão cực kì thích tự kiểm điểm, nhưng vận dụng lên thực tế lại không nhiều. Ví dụ như hắn tự nói, thanh danh của mình rất tệ, từ nay phải làm quan tốt. Nhưng lúc có chuyện, hắn lại không ngại tự đổ nước bần lên người mình. Cũng giống như chuyện của Phương Uyển Chi, trong lòng hắn hiểu nàng, cũng biết mỗi nhà mỗi cảnh, nhưng vẫn bực bội với nàng.

Vương Thủ Tài vẫn khốn khiếp như trước, lúc tỉnh ngủ sẽ lại vươn móng lên cào bốn bức tường. Giờ không còn Phương Uyển Chi quản giáo nó nữa, nó liền coi trời bằng vung.

Hôm nay không biết thế nào, nó tự dừng lại thấy tấm rèm che giữa Liên Dụ và Phương Uyển Chi khá là chướng mắt, thế là móng vuốt vươn ra, lợi dụng thân thể mập mạp của mình lăn một vòng, rồi kéo xoạt nó xuống.

Sau khi tấm rèm bị kéo xuống, bịt kín lên người nó, nó còn quay vòng trên đất vươn móng ra cào loạn, cực kì giống một đứa thần kinh hư đầu hư óc.

Liên Dụ nhìn thấy, Phương Uyển Chi cũng nhìn thấy, cũng không làm gì.

Người trước thì kệ nó, tùy nó chơi, người sau thì đang tính toán, rốt cục có nên đánh nó hay không.

Hai ngày nay vì Phương Uyển Chi không đánh nó, Vương Thủ Tài càng trở nên lớn lối. Nó chui ra khỏi tấm rèm, chân sau nhún một cái nhảy lên bàn của Liên Dụ, móng chân giẫm vào bên trong nghiên mực, rồi lại nhảy lên người hắn, dính một đồng dấu chân mực đen lên người.

Phương Uyển Chi nhìn nhìn, lại nhìn, rồi không nhịn được đi thẳng tới chỗ nó.

Liên Dụ vẫn làm bộ dạng mặc kệ kia, cúi đầu nhìn tấm áo bị dính mực thì quay lên nhìn Phương Uyển Chi một cái, thản nhiên nói: “Đừng ra tay mạnh quá đấy”.

Hiếm khi hắn nói chuyện với nàng, nhưng Phương Uyển Chi lại ôm mèo bất động.

Nàng ngẩng đầu cười mỉm, cầm lấy khăn tay tỉ mỉ lau mấy móng chân dính mực rồi nói với Liên Dụ: “Sao có thể chứ, Liên thượng thư yêu mèo như vậy, ta chỉ giúp nó lau thôi, đâu thể bắt nạt nó được”.

Liên Dụ không nói gì nữa, đưa tay phải lên như muốn dọa con mèo bên cạnh, rồi lại buông tay xuống. Múi mắt nhếch lên, ngòi bút rơi trên bàn, mực đen vương vãi, hắn im lặng đứng dậy kéo Phương Uyển Chi, ném thẳng ra ngoài cửa.

Bây giờ hắn có phần ghét nàng rồi, cái đồ yên phận.

Nhưng mà không lâu sau, Phương Uyển Chi đã quay trở lại, không phải từ ngoài cửa. Cửa khóa rồi, nàng không vào được. Cho nên nàng leo tường, nửa người treo trên thành tường, cười đến khó coi chết đi được.

Nàng nói: Các lão, ngài đừng nóng giận a, ngài thấy ta không vừa mắt chỗ nào, ta đổi có được không?

Vừa nói, vừa vẩy vẩy tay về phía hắn.

“Ôi chao, ngài kéo giúp ta, nếu không ta ngã chết trong viện nhà ngài, có phải là xúi quẩy không?”

Liên Dụ ngửa đầu nhìn Phương Uyển Chi không da không mắt đang đu trên tường, đột nhiên lại thấy ử rử, bởi vì bản thân hình như không có biện pháp nào với nàng cả.

Lại một ngày không tính là hài hòa, Phương Uyển Chi lại tặng đồ cho Liên Dụ, là xấp vải lụa Tây Vực có giá trị xa xỉ. Nàng lại dùng tay vẽ thành một cục, cười nhếch nhếch như giả bộ then thùng đến gần hắn:

“Các lão nhìn xem, có thích không?”

Ngay cả lướt mắt Liên Dụ cũng không thèm, bước thẳng tới cây hòe đi dạo.

Giờ Phương Uyển Chi rất được rồi, hắn không phải xe đi đón nàng, nàng liền canh trên đường lúc hắn hạ triều đón hắn.

Trong một góc giữa đường lớn đầy bụi đất, một cô nương gia xem như cũng biết cổ kị ngôi xóm ở đó, không dám lộ mặt trước người khác. Sau đó lại bất thành lình nháy ra kéo lấy hắn, suýt nữa bị hắn đập chết giữa đường.

Thấy hắn không ra tay, Phương Uyển Chi còn cố tình muốn chết, khóc lóc òm sòm đòi cùng hắn đi dự tiệc.

Hôm nay sau khi lâm triều, Lưu Lễ có đến tìm hắn, nhiệt tình mời mọc hai vợ chồng son nhà họ đi ăn cơm. Về mặt có phần kiêu ngạo, bởi vì trong số các hoàng tử đang kéo bè kéo cánh, cũng chỉ có hắn đã tận mắt nhìn thấy chính thể của Liên Dụ. Lưu Lễ cũng muốn nhân cơ hội này, lôi kéo hắn nhiều hơn. Bởi vì thái độ vô cùng kiên quyết đó, Liên Dụ đang muốn khước từ cũng không dễ dàng làm được.

Càng nói càng hăng, Liên Dụ càng không thể từ chối.

Phương Uyển Chi vẫn liên tục càu nhàu như cũ.

Liên Dụ dẫn nàng đến dưới gốc cây hòe, nhìn chăm chăm tổ ong vò vẽ trên kia rồi đánh giá, có nên chọc nó xuống rồi nhét mặt nàng vào không nhỉ.

Phương Uyển Chi sớm muộn cũng phải lập gia đình, tất nhiên nàng không thể lộ mặt trước Lưu Lễ được. Hắn có thể không sợ chết nói, nhét mặt nàng vào vì sợ người ta nhận ra nàng. Nếu không tương lai bị nhận ra, chỉ sợ là phiền toái không nhỏ.

Liên Dụ nghĩ như vậy, nhưng lại vẫn thấy không thoải mái.

Hắn cảm thấy tính tình Phương Uyển Chi thật xấu. Om sòm, ngốc nghếch, thiếu tâm thiếu phổi, rất không thú vị. Cả ngày chỉ thích hỏi thăm mấy chuyện vặt vãnh, gả cho người nào chính là gieo họa cho kẻ đó.

Thấy nàng nhìn mình rồi bày ra vẻ nịnh nọt, khen lầy khen để, hắn thấy mình nghĩ rất đúng, mặt mày càng lúc càng xấu đi, cổ tay lẳng lẳng chuyển đến cây roi bên hông.

Hắn nói cho nàng biết: “Đứng yên ở đây, để cho ong mật đến, cắn cho mặt cô thành nửa người nửa quỷ thì chúng ta mới đi được, yên tâm, ta có thuốc”.

Phương Uyển Chi nghe xong thì bộ dạng tươi cười cứng đờ trên mặt, trong lòng tự nhủ, ngài có thuốc thì tự dùng đi, nhìn bệnh tình của ngài cũng nguy kịch đến mức có thể cười hạc về tây rồi đấy.

Nàng đương nhiên không thể nào đứng ngốc ở đó cho nó cắn, nhanh chóng nhảy ra phía sau lưng Liên Dụ.

“Sao đại nhân lại muốn cho ong cắn ta? Nếu ngài mà muốn, ta về nhà kéo cha ta ra, để nó cắn cha ta được không”.

Nàng thừa nhận, nàng không thích Phương Chính, tình cảm phụ tử hai người không nhiều, điều duy nhất để nhớ đến, chỉ là hai mươi năm cơm no áo ấm. Nếu như Liên Dụ muốn, thực sự nàng sẽ gọi Phương Chính ra.

Phương Uyển Chi nói vậy, Liên Dụ lại không có gì hào hứng, mày nhíu chặt.

“Cắn ông ta làm gì? Ta đâu có mang ông ta đi ăn cơm.”

Phương Uyển Chi thế mới biết, lần này là Trần vương hẹn gặp.

Hai người cùng nhau đứng dưới tàng cây nhìn tổ ong vò vẽ, nhưng cuối cùng cũng không bị cắn, đó là nhờ Bì Bì mang tới một tấm mặt nạ da hươu.

25. Chương 25

Chương 25: Ăn cơm đi

Trần vương Lưu Lễ trong bụng không có mấy thơ văn, nhìn bên ngoài thì có vẻ u mê đàn độn rất dễ dàng thân cận.

Bữa ăn hôm nay hắn cố ý chọn một nơi gần núi kế sông ở kinh giao. Nói rằng nơi đó rất tốt, hợp với tính tình của Lan Khanh, là một nơi mà văn nhân mặc khách rất thích, ngắm hoa xem nước vô cùng thi vị.

Thực ra là vì Lưu Lễ không muốn mấy người trong cung biết được, có khi còn chạy tới tham gia náo nhiệt.

Xe ngựa lão đạo đi về phía trước, lại còn đi đường rừng, qua mấy vùng đất trống còn nghe thấy tiếng đập thóc. Phương Uyển Chi ngồi nghiêm chỉnh trên xe, có cảm giác như được đưa vào núi làm con dâu nuôi từ bé cho người ta.

Liên Dụ yên lặng đưa cho nàng một tờ giấy, trên đó có đề tên “thê tử” của hắn, nhà ở đâu, tên “thân sinh phụ mẫu”. Trên giấy còn viết, tất cả là do ông nội hắn chọn lựa, hôn sự này cũng là do ông định.

Phương Uyển Chi bĩu môi, hiểu là Liên Dụ không muốn nói chuyện với nàng, bằng không có hai câu này, hai người ngồi song song với nhau cần gì phải đưa giấy.

Liên các lão không muốn mở miệng, Phương đại cô nương cũng không thèm để ý, chỉ cái tên trên tay rồi rất khiêm tốn hỏi:

“Thê tử của ngài tên là Liễu Chi Chi, nhạc phụ là Vương Phú Phú, nhạc mẫu là Lỗ Điều Điều? Ba người trong nhà là ba họ à?”

Liên Dụ liền ngăn người một lúc, sau đó nhận lấy tờ giấy xoát xoát vài nét bút sửa Vương Phú Phú thành Liễu Phú Phú.

Nãy viết bừa không để ý.

Phương Uyển Chi cố gắng không để khóe miệng co rút.

“Cái kia, phu nhân của ngài tính tình như thế nào? Trên này không có viết, ngài nói đơn giản hai câu đi, để tránh ta để lộ trước mặt vương gia.”

Trên mặt Liên Dụ liền mờ mịt, phu nhân của hần tính tình thế nào sao hần biết được? Hần đã có phu nhân đâu. Liên Dụ ôm Vương Thủ Tài trong lòng, dịch ra bên cạnh cửa sổ xe, như thể không để ý đến nàng, nhìn lên nhìn xuống một lúc rồi nói: “Như cô vậy”.

Rồi lại như sợ Phương Uyển Chi không hiểu, một lát sau lại nói tiếp:

“Hay khóc lóc om sòm vờ chết như thế.”

Phương Uyển Chi muốn nói lại thôi, hít một hơi thật sâu.

Nàng thỉnh thoảng mới khóc, cũng rất ít khi giả bộ đòi chết, là một thiên kim phú thương, nàng rất coi trọng đức hạnh đó. Hơn nữa nàng khóc lóc vờ chết là vì ai ép ra chứ?

Nếu như là lúc bình thường, nàng nhất định sẽ cãi nhau với hần. Chỉ là kể từ khi biết được thân phận của Liên Dụ, nàng rất ít khi chống đối lại hần.

Liên Dụ thấy Phương Uyển Chi ngậm quả đắng thì vô cùng sung sướng, sờ loạn lỗ tai của Vương Thủ Tài, còn hừ khê. Giọng hần vốn rất dễ nghe, râm rì trong cổ họng, nhưng lại trầm thấp vui tai. Ấy thế mà lọt vào tai Phương đại cô nương cũng không thấy hay ho chút nào.

Cho nên nàng nhích lại gần Liên Dụ, rất vâng lời nói:

“Đại nhân, vậy ta phải gọi ngài thế nào đây? Gọi thẳng tên có phải không có thể thống không?”

Liên đại nhân phun một ngụm trà ra ngoài, không lên tiếng.

Phương Uyển Chi nói vô cùng tự nhiên:

“Gọi phu quân hình như cũng không tốt lắm đâu? Quá sức khách khí. Tướng công cũng không nên, hơi quái dị, hay là gia chủ? !”

Nàng bỗng nhiên cất cao giọng.

“Khụ”.

Ngay cả tiên tử nước chảy mây trôi như hần cũng sắc một ngụm nước trà.

Hần chau mày háng giọng hai cái, còn chưa kịp nói gì, thì thấy Phương Uyển Chi đã hồng cả mặt, then thùng vịn xoắn cả ngón tay, Liên Dụ mím môi cười khê.

“Gia chủ giống với cường đạo quá, ta hay đọc thoại bản, thấy người ta gọi là tiểu tâm can, tâm can nhi rất nhiều. Nhưng tục khí quá, hay ta gọi ngài là tiểu các các, lạnh lạnh, dễ đọc, lại đáng yêu.

Tiểu các các đáng yêu giờ không ho khan nữa, trực tiếp vén rèm xe lên đi ra ngoài ngồi với Bì Bì. Hần xếp bằng yên lặng ngồi bên ngoài, gió lớn thổi bay tà áo. Ba chữ tiểu các các này đúng là mạo phạm bản thân mình hết sức, một canh giờ tiếp theo cũng không để ý đến Phương Uyển Chi.

Lần này Lưu Lễ chọn một nơi khá vắng vẻ, đừng nói tới mấy vị trong cung kia, ngay cả hần cũng suýt chút nữa không tìm ra nơi đó.

Lượn mấy vòng quanh đỉnh núi, hần tìm được một nông gia rồi hỏi quán Hồi hương.

Chỗ này rất ít người biết đến, nhưng tới rồi lại sẽ lưu luyến nơi này. Đây là quán cơm chứ không phải tửu lâu, là một viện xá dành hoàng, bình thường chỉ có ít khách nhân, ngồi mấy bàn, tán gẫu ồn ào náo nhiệt.

Khách quý đến đây thì được phục vụ trong viện riêng, tất cả đều bày trong tiểu viện đó, đồ ăn theo kiểu dân dã thôn quê, có chim trĩ, có cá, rau dại, đều là món ăn hằng ngày của dân chúng địa phương, còn đối với các quan lão gai môn trong kinh thành lại có phần mới mẻ

Cho nên vị trí này mặc dù xa xôi, nhưng cũng kiếm được không ít lời.

Lưu Lễ mở tiệc chiêu đãi Liên Dụ, đương nhiên là bao hết cả viện. Sân lớn trống trải, nói chuyện cũng nghe được tiếng vang. Bên trong nhà bếp khói tỏa ra, mùi thơm phảng phất, mấy người vừa vào cũng tự nhiên thấy đói.

Một cái bàn to đặt đầy thức ăn ngon. Đầu tiên Liên Dụ khách khí vài câu với Trần vương, qua lại một lúc, khách khí đủ rồi thì bắt đầu làm việc của mình.

Lưu Lễ nhìn hần đầu tiên là hỏi chương quỹ một cái ghế dựa cao chân, sau đó đặt một cái nệm êm lên, thử hai cái thấy thoải mái thì mới đặt con mèo trong lòng vào đó.

Con mèo kia thật mập, khuôn mặt cũng trở nên béo tròn. Hai bàn chân trước đứng thẳng, ngồi vững vàng trên ghế nệm.

Liên Dụ cầm một cái chén đất khá cũ kĩ từ tay Bì Bì, hai tròng mắt của Lưu Lễ trừng ra hồi lâu, phát hiện đây là đồ sứ thời Đông Tấn nguyên thủy. Tên này lại dùng để cho mèo ăn.

Con mèo kia nhìn cái chén một lúc, rồi vươn người đưa tay đề lên cái chén vỗ kêu meo meo.

Muốn ăn cơm.

Mọi người trên bàn còn chưa ăn đâu, nó lại muốn ăn trước.

Lưu Lễ không nói một tiếng nào, thấy Liên Dụ phụ nhân bước vài bước qua, gõ vài cái lên đầu con mèo, nghiêm nghị trách cứ.

“Nhìn hai ngày nay mày lên mặt quá nhỉ, đợi lát nữa mới được ăn.”

Nàng đã muốn thu thập nó từ sớm, cuối cùng hôm nay cũng có cơ hội rồi, những thứ không nói khác, bắt Vương Thủ Tài lại thu thập nó thì chắc chắn phải làm.

Dường như Vương Thủ Tài muốn điên rồi, nó trợn tròn đôi mắt mèo, bày ra tư thế muốn nhào lên, giương nanh múa vuốt meo meo hai tiếng, lại meo meo thêm hai tiếng nữa, nhìn vô cùng lợi hại, Phương Uyển Chi lại vỗ một cái, đừng có mà kiêu căng.

Phương Uyển Chi từng đánh nó, nó cũng biết sợ.

Ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn cha mình, xin xỏ.

Liên Dụ liền ôm nó vào trong ngực, vừa ôm vừa xoa.

“Nhìn ta làm gì, ta cũng sợ nàng.”

Phương Uyển Chi nghĩ, Liên Dụ đúng là yêu tình, rõ ràng cũng muốn dạy dỗ Vương Thủ Tài, nhưng lần nào cũng đều mượn tay nàng cả, hần sẽ là người hiền lành. Nhìn Vương Thủ Tài chán ghét hần mà xem, nó cũng không phải là mèo gốc đâu.

26. Chương 26

Chương 26: Có tư vị

Lưu Lễ cũng đã quen với tính tình kì quái của Liên Dụ, lúc tên này hai mươi tuổi từng ôm một con hổ con trong núi về, khi đó còn là những năm đánh trận, hần là Thống soái, nhưng lại nuôi một con hổ con. Ngay

cả lúc ngồi trên tuần mã, trong lòng hẳn cũng ôm con hổ kia. Nhưng mà nó lớn quá nhanh, Liên Dụ muốn ôm cũng không ôm nổi, nó liền tự mình chạy về vùng đất phong ở với lão Vương gia.

Về sau hẳn lại có ham mê trồng hoa, hết cây này đến cây khác. Cây quý hiếm cũng trồng, không quý cũng trồng, cứ thế không có cây nào sống sót.

Sau khi mọi người vào chỗ ngồi, Liên Dụ bắt đầu cho mèo ăn, Phương Uyển Chi ngồi bên cạnh, thấy không vừa mắt thì đánh, Liên Dụ cũng không nói gì, nhưng con mèo lại đáng hoàng hơn không ít.

Lưu Lễ nghiêng đầu nghĩ, sao hẳn thấy đây giống như một nhà ba người vậy nhỉ. Lưu Lễ thấy Phương Uyển Chi liên tục không động đũa, liền cười cười chỉ vào bàn tiệc: “Đệ muội hiếm khi ra ngoài, nề mặt bản vương không cần phải giữ lễ tiết, ăn nhiều một chút”.

Phương Uyển Chi nghe vậy cũng khẽ cười tươi tắn.

“Đa tạ vương gia khoản đãi.”

Lần này Lưu Lễ mới thấy rõ dung mạo của vị Liên Dụ phu nhân này, bình thường không có gì lạ mắt, cũng có vài phần thanh tú, còn về phần xinh đẹp? Đương nhiên đó không phải là mỹ nhân, tạm thời xem như tư sắc trung bình. Chỉ là khi ngồi bên cạnh Liên Dụ, khuôn mặt bình thường cũng trở nên không nhìn nổi.

Lưu Lễ cảm thấy, tướng mạo hai người thực sự không xứng đôi. Cộng thêm lần khóc lóc đánh đá trước đó bị hẳn nhìn thấy, giờ nhìn lại không thấy phu nhân này có điểm gì hơn người, chỉ được cái trẻ tuổi. Liên Dụ cũng trẻ, khuôn mặt hai người cứ như hai tử vạ.

Ngày thường Liên Dụ không có bạc không mở miệng, cũng không thích tán gẫu, ngẫu nhiên thấy hứng thú thì mở miệng hưởng ứng một hai câu. Lưu Lễ cũng rất tự nhiên chuyển hướng câu chuyện sang Phương Uyển Chi.

Làm chủ nhà mời đôi vợ chồng son này, Lưu Lễ lấy hết nhiệt tình ra xã giao. Tuy trong lòng vẫn còn nghi ngờ về tính chân thật trong quan hệ của hai người, nhưng hẳn cũng thấy kiêu ngạo hơn đám hoàng tử trong cung kia. Ít nhất bọn họ từng tìm kiếm mà không tìm ra một góc áo của Liễu Chi Chi đâu.

Chiếc đũa trên tay Lưu Lễ gấp không ngừng, miệng lại vô cùng chịu khó.

Cái gì mà: “Nghe nói lão gia nhà đệ muội cũng người kinh thành chúng ta sao? Bản vương thấy nàng nói giọng khẩu âm kinh thành.”

“Phụ thân nàng quản lý chuyện buôn muối đường Lương Quảng sao? Thật không tồi, ngày khác có thời gian mời lão gia đến kinh thành đi dạo đi, bản vương mời ông ấy uống rượu”.

Phương Uyển Chi ứng phó đến mức không kịp nhìn.

Dưới khăn trải bàn thêu hoa, nàng chọt vào cùi chỏ của Liên Dụ, cả đầu cũng ơ ơ.

Trước còn nói là sẽ cùng nàng chống đỡ, vậy mà giờ một chút ý tứ cũng không có. Thấy Trần vương mở miệng liên hồi vẫn chưa hết chuyện, nàng lại đánh hẳn mạnh hơn.

Cánh tay phải liên tục bị đâm, Liên Dụ cũng có phần bất mãn, gấp đồ ăn mà cũng run rẩy. Hẳn vô tội nhìn sang Phương Uyển Chi, thả miếng rau cần vừa gấp lên vào chén nàng, nhú mày nói: “Không phải nàng không ăn rau cần à?”

Phương Uyển Chi tức chết rồi. Trong lòng tự hỏi, ai muốn ăn rau cần chứ? Bàn tiệc ba người, Trần vương thì miệng không nhàn rồi, hẳn cứ thế để cho nàng ứng phó hết à?

Còn nữa, nàng đúng là không thích ăn rau cần, trừng mắt hồi lâu lại yên lặng đẩy nó qua một bên, không thích ăn.

Lưu Lễ nhìn bộ dạng loay hoay của đôi vợ chồng son này thì không lên tiếng.

Đến bây giờ hẳn cũng không quá tin tưởng hai người này đúng là một nhà, chỉ là hẳn cũng không phải ăn cơm trong nồi, sao biết rõ đối phương thích ăn gì, không thích ăn gì được. Lưu Lễ lại cười một tiếng, gấp một miếng thịt béo cho vào miệng nhai, làm như vô tình hỏi:

“Lúc trước hay nghe nói Lan Khanh có nhất phòng chính thê, nhưng vẫn không thấy làm hôn sự, bản vương chuẩn bị bao lì xì mà vẫn không được gửi đấy. Hiếm khi mới gặp một lần, cho nên bản vương muốn hỏi hai người, đính hôn cũng đã bảy tám năm rồi, sao còn chưa mở hôn sự đi?” Sau đó lại “khà” một tiếng, “Sao lại không mở tiệc? Không phải là có ả tình gì chứ?”

Cần phải có ả tình?

Phương Uyển Chi nhìn cái chén trước mặt, hần hỏi nàng à? Nàng cũng không biết a, không biết sao trả lời được. Nhưng những lời này cũng không thể trả lời như vậy, tình thế khó xử, nàng liếc Lan Khanh đang nhai kĩ nuốt chậm bên cạnh, lập tức phát hỏa, dùng cùi chỏ đánh hần một cái.

“Vương gia hỏi chàng kia, sao lại không làm?!”

Bộ dạng rất hung thần ác sát.

Lan Khanh đặt đôi đũa xuống vuốt vuốt cánh tay, nghĩ thầm, hôm nay lá gan của Phương Uyển Chi lớn nhỉ, hung dữ như cọp cái vậy.

Thực ra không phải là hần không muốn trả lời, nhưng hần đói bụng, đói thì muốn ăn cơm, không ăn no sao nói chuyện được. Lại gặp thêm một món ăn, cảm thấy lưng lưng bụng rồi mới nhìn Lưu Lễ một cái, cười nói: “Chủ yếu là vì tiết kiệm tiền, bỗng lộc quan ở kinh thành không nhiều lắm, lão gia tử nhà chúng ta tiết kiệm thành quen. Nếu mở tiệc phô trương thì lãng phí, không phô trương thì không thu đủ tiền, cho nên mới thôi không làm nữa”.

Lưu Lễ nghe Liên Dụ nói hươu nói vượn, đương nhiên là không tin. Đang định mở miệng nói lại, thì vị phụ nhân kia đã đặt đũa xuống, nước mắt như đại hồng hũ bắt đầu quở trách:

“Vương gia cũng thấy đấy, ngay cả cái hôn sự cũng không làm. Nhà họ lớn như thế, lúc thành thân ngay cả vàng cũng không có, khỏi phải nói đến gì mà tam môi lục sính, đêm tân hôn cũng chỉ có hai ngọn nến đỏ coi như xong. Lúc trước nếu không phải ta nhìn trúng người này mi thanh mục tú, sao có thể vãng đầu mà hồ đồ đồng ý như thế chứ”.

“Cha ta vậy mà cũng hồ đồ theo, là thương nhân buôn muối Lương Quảng, ngày dài tháng rộng đi kiếm bạc cho nhà người ta, mấy năm rồi cũng không uống được ngụm trà của con rể nữa”.

Phương Uyển Chi không nói thì thôi, tìm được lý do rồi thì học tập mấy tin bát quái nghe được từ phụ nhân măng trượng phu nói hết một lần, càng nói càng khí thế, quở trách càng lúc càng hăng.

Lưu Lễ nghe mà ghen hòng nhìn trần trối, lại không thấy Liên Dụ có gì mất tự nhiên. Tiếp tục bình thản ăn, cho đến khi Phương Uyển Chi nói tới khát, hần còn đưa tay rót cho nàng một chén trà.

Đầu óc Lưu Lễ đơ ra như bị hồ dán, nghĩ cái gì cũng không ra.

Trong lòng tự nhủ, phụ nhân các người cầu nhàu đến mức không để mặt mũi cho lão gia, Liên Dụ không dạy nàng quy củ, lại còn nuông chiều thế à?

Mấy món sau đó Lưu Lễ ăn vào không có mùi vị gì. Bởi vì Phương Uyển Chi và Liên Dụ đã ăn no xong bắt đầu cãi nhau, càng nói càng hăng.

Người thì nói: “Nhà tranh lúc trước có một mảnh đất, hần muốn ăn hành lá, nên ta mới bảo Bì Bì trồng hành”.

Người kia lại phủ nhận dứt khoát: “Phẩm vị của nàng mới kém như thế, hành thối lắm, năm nay ta muốn hoa thủy tiên”.

Người này lại đáp: “Hoa thủy tiên phải trồng trong nước, chàng tưởng trồng trên đất được sao? Trước kia trong nhà có chậu hoa lan, không phải bị chàng tưới nhiều nước quá mà úng chết à?”

Liên Dụ liền phát hỏa, hần chưa trồng thủy tiên bao giờ, đâu có biết cây này trồng trong nước. Hần muốn trồng, thích thế đấy! Xoay người đưa lưng về phía “Liều Chi Chi”, không thèm để ý đến nàng.

“Trồng trên đất thì sao, trồng xong cũng không cho nàng”.

“Ta cần chàng cho chắc? Có bản lĩnh thì lần sau không có Bì Bì, cơm ta nấu chàng đừng có ăn”

Liên Dụ bị chột đúng chỗ đau, ôm Vương Thủ Tài trùm mắt.

“Nàng làm cơm ăn có ngon lành gì, Vương Thủ Tài cũng không thích ăn.”

“Không thích thì thôi, có bản lĩnh thì đi ăn ngoài cả đời đi !”

Sau đó hai người lại như nhớ tới cái gì, quay đầu lại nói với Lưu Lễ.

“Vương gia, thức ăn trên bàn có thể hay gói lại mang về không?”

Lưu Lễ lệ rơi đầy mặt a, giờ thì hần tin rồi, tin thật rồi, đây nhất định là phu nhân của Liên Dụ, không nghi ngờ gì được nữa. Vợ chồng tân hôn không thể bỏ đến vậy, nếu không ở cùng nhau ba năm năm, sau có thể thân thuộc đến thế.

Đúng, chính là thân thuộc.

Lén lút xoa tay, Lưu Lễ nhìn đôi vợ chồng vừa đấu võ mồm vừa gói đồ ăn về làm thức ăn khuya cho Vương Thủ Tài, đột nhiên cảm thấy rất hâm mộ. Dù là vợ chồng hoà thuận, tương kính như tân thì có gì. Như Lan Khanh và Phương Uyển Chi, sống qua ngày như vậy mới tốt. Nghĩ đến vài phòng yêu quái và tiểu thiếp yêu tinh trong phủ, tự nhiên hần lại thấy, không biết những ngày qua mình sống có tự vị gì.

27. Chương 27

Chương 27: Cái gì gọi là thận trọng?

Lưu Lễ tự mình đưa tiễn đôi vợ chồng son đi.

Đúng, là đưa tiễn. Hần nói hần không đi nữa, muốn đi bộ lòng vòng ở vùng thôn quê xem có thể kiếm được một người dám khóc lóc om sòm với hần hay không, cùng nhau trải qua những ngày thân thuộc.

Liên Dụ và Phương Uyển Chi cùng ngược nhìn người kia, thấy hâm mộ ngập tràn trong mắt hần, hai người đều đồng ý rằng hần rất rất ngốc, không thêm nhắc nhở, cứ thế quay trở lại xe ngựa của mình.

Lúc Bì Bì vung roi lên, bên trong xe ngựa vẫn hết sức bình thường. Đến khi vừa ra vùng ngoại ô, hần bỗng nghe có tiếng phịch, không biết là vật gì rơi xuống. Bì Bì nghiêng tai lại gần cửa, vừa dán vào đã nghe giọng điệu đình tai nhức óc.

“Các lão thứ tội a ~, vừa rồi không phải ta cố ý, chỉ đơn thuần là muốn phối hợp với ngài diễn trước mặt Trần vương thôi, không hề đùa giỡn hay cười nhạo ngài, ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với tiểu nữ”.

Bì Bì trùm mắt nhìn, biết ngay Phương đại cô nương lại đi tìm đường chết, đánh xe cũng yên ổn hơn để lắng nghe não nhiệt bên trong.

Bên này sau khi Phương Uyển Chi nói xong thì lại thấy bất an.

Vì sao bất an à? Nãy trách người ta thì hết sức đắc ý, mà khi nàng đắc ý quá sẽ lộ nguyên hình. Khi đó Liên Dụ vì sĩ diện mà không mở miệng chống đối. Bây giờ vừa bước lên xe ngồi nàng đã cảm giác được Liên Dụ cứ ôm mèo liếc mình, ánh mắt có phần quái lạ, khiến nàng không rõ đối phương đang nghĩ gì. Thôi thì cứ tự mình định tội, có câu không ai đánh người tươi cười nên nàng vừa cười vừa bồi tội.

Nào biết Vương Thủ Tài thấy nụ cười đó thì xù lông, quay lưng lại chui vào lòng Liên Dụ.

Thế là sao, mặt suốt ngày cứ đỏ tới đỏ lui, đừng nói Vương Thủ Tài không chịu nổi, đến Liên Dụ cũng thấy Phương Uyển Chi nàng có bệnh.

Liên các lão vừa nhẹ giọng trấn an con trai, “Nàng không ăn mày đâu.” Vừa quay lại nhìn Phương Uyển Chi:

“Nhà mấy người đều thích ngồi xổm thỉnh tội à?”

Tâm tình tốt đẹp từ trên bàn cơm đều bị cái ngồi xổm ngày quét hết sạch.

Hắn nhìn nàng, nhưng lại không muốn nói chuyện với nàng, lúc này đâu có như vậy? Thế vì sao giờ lại không nói được? Sợ cái gì? Sao phải sợ hắn?

Những người sợ hắn vốn không ít, không cần thêm một Phương Uyển Chi nữa đâu.

Phương đại cô nương liền nở nụ cười.

“Không phải đâu, tại vì nơi này chật quá không quỳ được mà? Ngài muốn nhìn ta quỳ thật sao? Đợi xuống xe ngựa rồi ta quỳ lạy ngài thêm mấy cái, tuyệt đối nghiêm túc”.

“Vậy sao?” Liên Dụ cũng cười với nàng, nụ cười không lan vào đáy mắt.

Hắn nói: “Quỳ cũng không cần, cô cứ cười liên tục đi.”

Phương đại cô nương ngoan ngoãn gật đầu một cái.

“Tốt thôi ~ ”

Không lâu sau...

Phương Uyển Chi bởi vì cười quá điên đã bị đuổi thẳng xuống xe.

Nhìn chiếc xe ngựa dứt khoát đi mất, phản ứng đầu tiên của Phương đại cô nương là chửi vài câu thô tục, lại không dám để hắn nghe thấy, mắng mấy câu trong miệng xong thì la hét: “Các lão a, ngài làm vậy sao mà ta về được. Ngài không thích ta cười thì ta không cười nữa là được mà. Các lão? Các lão?”

Chiếc xe ngựa đã chạy được một đoạn rất xa.

Phương Uyển Chi nhớ tới lúc Liên Dụ dứt khoát ném nàng ra ngoài, xem chừng người này tức giận thật rồi, một lúc nữa chắc cũng không cho nàng lên lại. Đây là ngoại ô vắng vẻ ít người, nàng kéo mép váy lên bắt đầu đuổi theo.

Xe ngựa do Bì Bì đánh, hắn biết Liên Dụ sẽ không ném Phương Uyển Chi lại chỗ này đâu, cho nên đánh xe cũng không nhanh. Nhưng mà chân của Phương đại cô nương đứng là khiến chủ tớ hai người khá bất ngờ, vật vã một hồi cuối cùng cũng nhấc được mảnh cửa sổ xe ngựa lên.

Nếu như Phương Uyển Chi biết giờ phút này Bì Bì hoang mang thế nào thì chắc nàng sẽ kiêu ngạo nói cho hắn biết, đây là nhờ trước kia vẫn hay đánh nhau với mấy tiểu phụ phú thương đó.

Lúc còn bé nàng rất nhỏ con, mấy thiên kim bên cạnh hay chê cười nương nàng là một ni cô không được sủng ái, nàng liền xắn tay áo mắng cho họ một trận.

Tài ăn nói của Phương Uyển Chi trước nay đều vô sự tự thông. Các thiên kim phú thương không mắng lại nàng nên kết bè kết đảng đánh nàng. Sau khi Phương Uyển Chi bị túm rưng vô số tóc cũng học ra được một kĩ năng mới. Đó chính là chạy, chạy nhiều đến mức hai bắp chân vô cùng cường tráng. Chạy đến mức không còn ai vượt qua được nàng.

Chuyện Phương Uyển Chi bị đánh cũng chưa bao giờ cáo trạng với phụ thân, tố cáo cũng vô dụng, cho nên nàng không cần tố.

Nàng cũng biết Lan Khanh không thích nàng a dua nịnh hót, nhưng Phương Chính đã dặn như vậy, nàng không thể không nói, nhưng kết quả lại không nằm trong phạm vi kiểm soát của nàng. Nàng sống dựa vào Phương phủ, nàng không thể trở mặt với Phương Chính được.

Rèm cửa xe bị vén ra, một giọng nói thanh lịch vang lên: “Các lão, chờ ta với”.

Lam công tử đang nhắm mắt dưỡng thần suýt chút nữa thì đưa tay đập tới.

Nữ nhân này là cái thứ gì vậy? Đuổi theo xe ngựa? Đây là chuyện mà cô nương gia nên làm hay sao?

Đưa tay gõ gõ vào cửa xe, hắn phát hỏa với Bì Bì:

“Người đánh xe kiểu gì thế? Còn không đi mau.”

Bì Bì lập tức vùng roi, chiếc xe chạy nhanh hơn không ít.

Tuy nói là Phương đại cô nương có thể chạy tốt, nhưng sao so với ngựa được, nàng đành cam bái hạ phong. Mắt thấy chiếc xe đã cách mình một khoảng không nhỏ, nàng không chạy nữa. “Ai ui” một tiếng rồi ngồi phịch xuống, diễn lại tiết mục khóc lóc chửi bới.

“Lan Khanh cái tên khốn kiếp vong ân bội nghĩa nhà ngươi! ! Ngươi bỏ lại mình ta mà chạy thế à? Ta cũng biết mình bây giờ hoa tàn ít bướm không được người yêu thích nữa, nhưng dầu gì cũng làm vợ chồng với ngươi bao năm, chỉ vì không cho ngươi nạp thiếp mà ngươi bắt nạt. Giờ còn vất ta ở lại đây tự sinh tự diệt? Lương tâm của ngươi ở đâu? Cho chó ăn rồi à? Ai nha ~ ta không sống nữa, hôm nay ta chết luôn ở đây cho rồi! !”

Phương Uyển Chi kêu khóc giữa đường lớn, mặt trước là núi, mặt sau thừa thớt dân cư, bởi vì ở ngoại ô kinh giao nên cũng không tính là náo nhiệt. Bên cạnh là một vùng đất trống, tiếng hét cứ thế vọng đi rất xa.

Mấy người dân đang đứng ngoài đồng thấy chuyện như vậy cũng lập tức chạy từ trong nhà ngưỡng cổ ra xem, vô cùng phấn khích.

Thậm chí, có nhóm tốp năm tốp ba đi qua, vây quanh nàng đòi nghe kể chuyện.

Đến khi trước mặt xuất hiện một đôi ủng màu xanh, Phương Uyển Chi đang khóc kể về cái chăn bông mà nhà “phu quân khốn kiếp kia” vứt lông vịt làm ra đã dùng ba mươi năm rồi. Miệng nói hươu nói vượn mà thính giả thì rơi nước mắt không ít.

Liên Dụ trừng mắt nhìn nàng, nữ nhân này đúng là rất giỏi mà! Trong lòng ôm chặt Vương Thủ Tài, mặt hắc đen thùi lùi bước tới chỉ trích: “Phương Uyển Chi, cô điên rồi phải không? !”

Hắn chưa bao giờ gặp một nữ nhân nào như thế, lớn đến vậy, cũng chưa từng thấy qua.

Cái câu “Lan Khanh, cái tên khốn kiếp vong ân bội nghĩa kia” suýt nữa chọc điếc luôn tai hắn.

Nàng dám mắng hắn, còn gọi cả tên cả họ! Ở Đại Yến không nhiều người thích hắn, nhưng cũng không ai dám mắng đâu.

Xung quanh tiếng nghị luận sục sôi, đại khái là đang nói, hóa ra đây chính là tên khốn kiếp vong ân bội nghĩa kia, người thì đẹp mà hóa ra là đồ không tốt.

Phương Uyển Chi ngược mắt lên, khuôn mặt tươi cười nói:

“Ồ, Liên đại nhân, ngài đến đón ta à? Ta biết ngài là người tốt mà.”

Liên Dụ từ trên cao nhìn xuống nàng, thật sự không muốn cho nàng lên xe.

Hắn nói: “Phương Uyển Chi, cô tự về đi. Nếu còn dám mắng ta lần nữa, ta cho người bắt cô lại đấy”.

Phương cô nương chớp mắt, cười cười: “Vì sao ngài bắt ta? Bắt cũng phải có tội chứ?”

.Liên Dụ híp mắt nhìn nàng.

“Đứng giữa đường nhục mạ mệnh quan triều đình, cô còn muốn bao nhiêu tội nữa?”

Phương Uyển Chi xem như không, phỉ bội trên váy rồi đứng lên, nắm lấy tay áo của Liên Dụ.

“Chúng ta không là vợ chồng sao? Thê tử mắng trượng phu nhiều lắm thì hậu trạch không yên, nếu không thì, ngài hừ ta?”

Một câu nói khiến Liên Dụ á khẩu không trả lời được.

Bì Bì nhìn thiếu gia nhà mình mặt mũi như ăn phải quả đắng, đột nhiên lại thấy thật vui vẻ, bởi vì cuối cùng cũng có người không biết xấu hổ thắng được hắn rồi.

Liên Dụ nói: “Phương Uyển Chi, cô có biết cái gì gọi là thận trọng không?”

Phương đại cô nương rất khiêm tốn thỉnh giáo:

“Cái gì là thận trọng vậy?”

28. Chương 28

Chương 28: Tiểu tức phụ Trương Nhị gia làm sao vậy?

Mặt trời chiều ngã về tây, chiếc xe ngựa lại khởi hành lần nữa, bên trong xe trận chiến vẫn bất phân thắng bại.

Xe ngựa rất rộng, nhưng sau khi lên xe nàng vẫn ngồi sát bên cạnh Liên Dụ. Trên trán còn lấm tấm mồ hôi do lúc nãy chạy đuổi theo xe, nàng cầm chiếc khăn tay nhỏ lau lau, lại nhìn Liên Dụ một lát, dùng vai đẩy đẩy hấn một tý.

“Giận à?”

Cũng không phải nàng muốn ồn ào như thế, nhưng mà nàng không thể tự về được.

Liên Dụ không nói gì, cầm lấy bàn tay đầy thịt của Vương Thủ Tài chơi đùa.

Phương Uyển Chi cũng chơi cùng nó một lúc, đột nhiên lại nghe hấn nói: “Nha hoàn kia không có ở đây, cô không làm bộ nữa à?”

Hấn là giận chuyện này kìa.

Ban đầu hai người họ ở cùng nhau đều không có quy củ gì, giờ cũng không hề có. Còn vì sao lại không có, Liên Dụ lại không nói được. Dù sao bình thường Phương Uyển Chi nói chuyện với hấn, hấn cũng không chán ghét.

Phương đại cô nương mím môi không lên tiếng.

Trước mặt Thanh Trúc đứng là nàng diễn cho nàng ta xem. Giờ Thanh Trúc không có ở đây, nàng mà vẫn như thế, không biết hấn có đuổi nàng xuống thêm lần nữa không?

Lúc bình thường nàng rất hay có mấy sở thích ác độc, ví dụ như trời đây mây nàng sẽ đến xem kiến dọn nhà, rồi dùng một nhánh cây nhỏ chặn đường đi của nó. Hay nhìn thấy ốc sên đang bò, nàng thấy nó đi được một đoạn lại xách nó đặt về chỗ cũ. Những thứ thú vị này kể từ gặp được Lan Khanh thì đã không còn nữa. Bởi vì chơi với Lan Khanh vui hơn chơi với chúng, hấn không thích nói chuyện, nàng lại muốn đùa cho hấn nói, thấy khuôn mặt trẻ con kia trở nên méo mó, nàng lại vui.

Lúc còn bé Phương đại cô nương trải qua vô cùng cô độc, nương thì không tìm không phỉ, nhị nương thì cả ngày thương xuân bi thu, huynh đệ tỷ muội cũng không thân thiết như vẻ ngoài. Cho nên Phương Uyển Chi hay phải tự đi tìm thú vui cho mình. Lan Khanh đối với nàng mà nói, giống như một người bạn đáng quý, nàng gặp rồi, lại không muốn buông tay, cứ như vậy trôi qua cả đời? Có lẽ cũng được.

Suy nghĩ đó, nàng không muốn hiểu rõ, cũng không cần thiết phải hiểu. Duyên phận là ông trời cho, có thể đến với nhau hay không cũng tùy vào ông ấy, chứ không phải do bọn họ.

Thời tiết ngày xuân vốn khá ẩm áp, hai người đều mặc áo kép, ngồi cùng một chỗ thì rất nóng. Nhưng không ai chịu nhúc nhích. Nóng cũng không động, cứ ngồi cạnh như thế.

Phương Uyển Chi cuộn cái khăn tay nhỏ trong tay, đột nhiên lại thấy lòng thoải mái, cả đoạn đường về cũng vô cùng thoải mái.

Mà lúc nàng thoải mái thì sẽ nói nhiều.

Nàng nghiêng đầu nói chuyện với Lan Khanh:

“Con heo xề nhà Trương nhị gia ngài biết không? Hai ngày trước sinh rồi, ba con đen hai con trắng, tiểu tức phụ nhà Trương nhị...”

Nói đến một nửa, lại đột nhiên ngừng lại. Bởi vì không biết Lan Khanh có muốn nghe hay không.

Trong xe ngựa yên ắng, nàng thấy Lan Khanh dường như hơi ngẩn người thì cúi đầu gầy gầy móng vuốt của Vương Thủ Tài.

“Tiểu tức phụ Trương Nhị gia thì làm sao?”

Giọng nói rất khê, giống như không quan tâm.

Khóe miệng nàng bắt giác nhếch lên, tạo thành một nụ cười rất ngốc, thanh âm cũng mang vẻ hưng phấn lạ thường.

“Tiểu tức phụ Trương Nhị gia rất vui mừng nha, còn sợ nửa đêm heo con sẽ lạnh, nàng đuổi nam nhân nhà nàng ra, ôm một ổ heo con vào phòng. Hôm sau bà bà nàng tức tối đứng trong viện mắng chửi đấy”.

“Còn Lỗ tú tài yếu điệu nữa, là một đôi với thợ rèn ở đầu thôn Đông, bình thường không nhìn ra nhỉ?”

“Thế sao cô lại biết?”

Phương Uyển Chi liền vỗ đầu gối.

“Ta nhìn thấy bọn họ nắm tay. Đã nói với ngài rồi mà, Lỗ tú tài là đoạn tụ, nửa tháng trước có tin đồn, chắc ngài không biết nhỉ, ta nói tỉ mỉ ngài nghe”.

Lần nói tỉ mỉ này, dĩ nhiên là rất dài.

Hai người một hỏi một đáp, đa số thời gian không ai nhìn ai, nhưng khóe mắt đuôi mày đều vui vẻ, cũng không biết vui chuyện gì, chỉ thấy trái tim như bị một con mèo cào nhẹ, ngứa ngáy ngọt ngào.

Chiếc xe ngựa từ từ đi về phía trước, Bì Bì đang đánh xe bên ngoài buồn chán nhưng mà cũng rất vui.

Hắn cũng không biết mình cười vì cái gì, chỉ là thấy đôi ‘vợ chồng son’ trong xe hình như ổn rồi, có chút ngọt ngào, có chút ngốc nghếch, mình cũng thấy hâm mộ họ.

Trời tháng năm, trời ấm lên cũng rất nhanh. Sau hai trận mưa lớn, người ta đổi hết áo kếp và áo choàng thành áo mùa hè, giờ Mẹo mà đứng sau cổng Đông, thể nào cũng mồ hôi đầm áo.

Ánh mặt trời chiếu lên mái ngói đỏ lục điện Càn Khôn, tạo nên vẻ trang nghiêm quý phái, các quan viên ngũ phẩm cúi đầu lễ bái, hô vạn tuế, gạch đá trên điện sáng đến mức soi được bóng người.

Liên đại nhân mặc quan phục nhị phẩm cũng đứng trong đám người, nghe đầy tai toàn lời ca tụng công đức, tự động xem nhẹ chuyện quân quốc đại sự kia, hình như rơi vào cõi thần tiên thì phải.

Hôm qua hắn và Phương Uyển Chi lại cãi nhau.

Nguyên nhân lại là về vấn đề giáo dục Vương Thủ Tài.

Hằng ngày nhìn một đồng vết cào không ngừng sinh ra, Phương Uyển Chi cảm thấy gậy gộc mới sinh ra được “hiếu tử” nhưng gậy gộc cũng không thể vững mạnh quá.

Thời gian trước đó vì nàng khiến nó quá khó chịu, cho nên Vương Thủ Tài triệu tập các con mèo trong thôn, chạy đến Phương phủ trả đũa. Một vùng hoa sơn chi to như vậy bị chúng đạp đến không nhìn ra hình dáng.

.Thực ra với Phương Uyển Chi mà nói, không phải nàng không thích Vương Thủ Tài, mà thay đó là vì nàng không chịu nổi cái loại chuyên gây sự này. Nàng quy kết nguyên nhân toàn bộ là do Liên Dụ bao che con, cho nên mới yêu cầu hắn đứng về phía mình.

Đương nhiên là Liên Dụ không chịu.

Hắn luôn vào vai người hiền lành, để Vương Thủ Tài thương mình hắn, sao có thể đồng ý với Phương Uyển Chi được.

Một buổi chiều nọ, Liên các lão tựa người lên ghế hoa lê đặt trong sân vườn, bên trái là Phương Uyển Chi đang thao thao bất tuyệt, bên phải là con mèo vô liêm sỉ đang ôm hắn không chịu buông tay, hai người đều muốn đoạt lấy hắn. Khiến cho hắn có cảm giác vô cùng ưu việt, thậm chí cuộc sống thoải mái này khiến hắn đặc biệt thích thú mà hừ một cái.

Liên các lão hiển nhiên là đang đắm chìm trong tâm trạng thoải mái bỗng giật mình phát hiện tất cả mọi người trong triều đều đang trừng mắt nhìn mình.

Hắn tự suy xét một lúc, xác định mình không có hừ lên sung sướng thì mới nói một câu: “Thánh thượng anh minh.”

Về phần anh mình cái gì, hần cũng không biết.

Một câu hần cũng không nghe, đương nhiên không biết mấy lão kia bàn luận chuyện đại sự gì, nhưng Thánh thượng không anh mình cũng vẫn là anh mình, cho nên giờ bốn chữ này hần sẽ không sai.

Lưu Nguyên Đế gõ gõ long án nhìn hần, hiếm khi nhìn thấy người này không an lòng. Ông và vị lão gia ở đất phong kia có chút ít giao tình, đã nhìn Lan Khanh lớn lên, cũng xem như con cháu mà đối đãi, từ trước đến nay ông bao dung hần hơn nhiều triều thần khác. Ông cũng không trách cứ, chỉ cười hỏi: “Khanh thấy trăm anh mình à? Vậy chuyển đi Nhạn Nam này khanh đi một chuyến đi”.

Nhạn Nam?

Liên Dụ nhìn tên Lưu Lăng đứng cách đó không xa một bộ ngồi ăn chờ chết thì hừ hừ hai tiếng.

Đúng là làm ra chuyện tốt rồi.

29. Chương 29

Chương 29: Đại vương phái ta đến tiêu diệt

Vùng Nhạn Nam này đạo phủ hoành hành ngang ngược, đây không phải là địa giới thái bình gì, thị trấn lệ thuộc vào Miêu Cương, tri huyện địa phương cũng ít khi quản lý. Nguyên nhân là vì Miêu Cương là chuyên dùng cổ độc, tuy triều đình có lệnh cấm, còn chém đầu một tên Đại Tế Ti, nhưng người dân Nhạn Nam vẫn hay dùng tới, không ai dám chọc.

Trước đó không lâu tri huyện Nhạn Nam Bạch Yến Trầm gửi thư báo ở địa phương có một số người hay tụ tập, sợ có xu thế khởi nghĩa. Nghe được tin tức này mọi người đều phì cười, thầm nghĩ. Nhạn Nam có mấy người? Đứng trên cổng thành cao nhìn xuống còn không thấy mấy người. Còn sợ khởi nghĩa, mấy người này mà dám động à?

Cả triều đình không ai thêm để ý đến mấy chuyện bát nháo này. Rối loạn thì phái binh châu phụ cận tới trấn áp. Trấn áp không được thì tiêu trừ, vốn chẳng phải chuyện gì lớn. Nhưng mà tri huyện Nhạn Nam lại là người mới, vô cùng có trách nhiệm, nhưng lại gan chuột nhắt. Vừa nhìn thấy có gì không ổn là vội báo tới châu phủ, đưa thư tới thượng kinh.

Lúc lâm triều Lưu Nguyên đế lấy đó làm chuyện cười giảng giải cho các triều thần, vừa trách Bạch Yến Trầm ngốc, vừa xem xét biện pháp, phái một ít quân tới là xong.

Không nghĩ rằng người nổi danh là hồ đồ Lưu Lăng hằng năm chỉ biết ngồi ăn chờ chết lại mở miệng, quỳ xuống đất muốn giữ ấn soái lĩnh binh đi trừ loạn?

Cái chuyện này mà cũng phải lãnh binh, quần thần buồn cười mà không ai dám lên tiếng.

Lưu Lăng là con trai trưởng của hoàng hậu, nếu mà tài tức song toàn thì làm thái tử là chuyện đương nhiên. Nhưng người này lại không cầm nổi thanh gươm, suốt ngày ở trong cung làm mấy chuyện nhàn rỗi. Khương hoàng hậu hận đời bất tranh, muốn hần phải làm được chút thành tích trước mặt hoàng thượng.

Hôm nay thánh chỉ vừa ra, không thể nghi ngờ đó là ý của hoàng hậu. Ai mà không biết, chuyện nhỏ như thế ai đi mà không được, cần gì phải là một hoàng tử tự mình ra quân.

Không nói đến chuyện người này không thể lên ngựa đánh trận, ngay cả bò lên được lưng ngựa thôi cũng đã khó khăn rồi.

Hằng năm hoàng thượng vẫn chướng mắt Lưu Lăng, không phải vì hần ngốc, mà là vì hần ngốc quá mức rõ ràng. Nhưng dù sao cũng là con trai mình, ba mươi tuổi rồi mới lần đầu xin được dẫn binh. Vì không thể để đứa con ngu ngốc của mình ở ngoài một mình, tất nhiên phải cần một người thông minh lanh lợi đi theo.

Mà trong triều đình này, Liên Dụ tinh ranh hơn người không phải sao?

Hữu tướng Trương Tư Trung nói vài câu nịnh hót Lưu Nguyên đế.

“Thánh thượng anh minh, Liên thượng thư tính tình rất tốt, người cũng trầm ổn, chuyện này đi phải hết sức cẩn thận.”

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, không có ai lên tiếng.

Trong lòng mọi người đều râm rì oán thầm.

Tính tình Liên Dụ tốt?

Trên triều đình này ai mà đụng vào hắn, sau khi hạ triệu nhất định sẽ bị hắn xử lý.

Không nói đâu xa, hai năm trước Thái Thường Lô Văn Miếu từng dâng sớ chỉ trích Liên Dụ, nói là trong cung tể tự đại điển cần ngân lượng dự trữ, hắn đến hộ bộ nhận tiền thì Liên thượng thư cương quyết không cho, vì vậy họ không thể chuẩn bị trang phục tể tự và đạo chỉ, thỉnh Thánh thượng minh xét.

Khi đó Liên Dụ còn đang ngủ gà ngủ gật, bị triều thần bên cạnh đánh thức, sau khi hiểu được thì đi đến bên cạnh Lô Văn Miếu, nói:

“Ông bị ngốc à? Năm nay Khâm thiên giám đã báo Nhận Nam chắc chắn nhiều mưa, lương thực sẽ không thu hái được, giờ trời còn đang mưa dầm dề, ông không để tiền cho người sống dùng, lại muốn đưa cho người chết, đâu ông có phải bị lừa đá rồi không?”

Sau đó thì cuốn cuốn ống tay áo mình lại, không nói hai lời đánh Lô Văn Miếu một trận: “Dám chỉ trích ta này”.

Liên Dụ từng mang quân, cũng chưa bao giờ có cái gọi là khí độ quân tử, đối với cái tay trói gà không chặt còn dám trêu chọc hắn, làm như chúng sinh đều ngang hàng với nhau vậy. Không cần nghĩ cũng biết người chưa tới trung niên hằng ngày tửu sắc quá độ kia đã bị hắn đánh thành cái dạng gì.

Cuối cùng, bởi vì Liên thượng thư trên diện mạo lễ nghi mà bị cấm túc ba tháng. Mà người kia cũng vì động thái sự việc quá lớn, khiến cho hắn thẹn thùng, còn tự bày tỏ tế đàn thần long sẽ không phô trương nữa.

Ba tháng cấm túc, Liên Dụ thoải mái nhàn nhã nằm biếng trên giường. Ba tháng mưa dầm, Nhận Nam có lũ, dân chúng đói khổ lạnh lẽo được triều đình tiếp tế, càng thêm cảm động tạ chủ long ân. Về sau cũng không biết là ai trong kinh truyền ra tin Liên đại nhân vì chuyện này mà đánh quan tiết mục tới bởi, lòng dân lại càng cảm động.

Lần này Nhận Nhan bắt ổn, Lưu Nguyên để phái hắn đi cũng là vì nguyên nhân này.

Liên Dụ đối với danh dự và danh vọng của mình đều không thêm để ý. Giờ thánh thượng muốn hắn đi, vậy thì hắn đi thôi.

Điều duy nhất khiến hắn không thích là bên cạnh còn mang theo hai đứa ngu.

Hắn thích bên cạnh người thông minh thôi, bởi vì người thông minh sẽ không nói nhảm. Người ngốc lại khác, nói không hiểu lại chỉ biết ngẩn người.

Hết buổi sáng Lan Khanh trở về Ngọc trần phụng uyển. Gần đây hắn rất ít khi về phủ, vật dụng hằng ngày cũng mang hết sang đây. Bì Bì bị hắn đuổi đi Nhận Nam thăm dò tin tức, không thể giúp hắn sửa sang hành lý, hắn bị một đồng chắn bông chất đồng trên giường, bày ra bộ dạng bó tay toàn tập.

Liên Dụ bắt đầu có phần ghét tính cách của mình. Mỗi lần ra ngoài hắn đều muốn mang chắn mềm chén bát và Vương Đại Tráng theo, hắn không thích dùng đồ bên ngoài.

Nhận Nam rất xa kinh thành, đi đường ít nhất cũng phải nửa tháng, nghĩ tới những thứ ở khách điểm thì không biết đã qua bao nhiêu người dùng, hắn lại hì hục xếp chắn. Định xếp nhỏ nhất có thể mà nhét vào rương.

Vương Thủ Tài ngồi trên xà nhà cao nhìn xuống, nghiêng nghiêng cái đầu híp mắt mơ màng. Cái cuối cùng nó chứng kiến, vẫn là rồi vò một cục.

Lúc Phương đại cô nương bưng chén thuốc bước vào thì Liên Dụ vẫn còn ngồi xếp bằng trên giường nhìn đồng chắn hờn dỗi, thấy cô vừa cầm chén nước thổi thổi, hắn nhìn xuống tay nài: “Nóng à? Sao không lấy gỗ nắm lại?”

Chén này bắt nhiệt lắm.

Phương Uyển Chi cười cười đưa tay lên sờ tai trái.

“Không cần đâu, lúc bụng hơi lười nên bị nóng thôi, ngài bỏ chén đó đi”.

Liên Dụ rất nghe lời thả xuống, duỗi cổ đến nhìn tay nàng, thấy không có gì mới yên tâm cầm thìa múc từng muỗng thuốc.

Hắn không bị ốm, nhưng mà đúng là cần tắm bổ. Nhạn Nam là một vùng ẩm ướt, khí hậu kém hơn kinh thành nhiều, chén thuốc này là thuốc bổ, từ trước tới nay hắn luôn đối xử tốt với bản thân mình.

Phương Uyển Chi thấy hắn uống thuốc thì xoay người thu dọn giường. Nhìn một đồng to đùng như vậy, còn nghe nói người nào đó sửa sang thật lâu thì có phần dở khóc dở cười.

Nàng nói: “Đã bảo ngài sớm mời một bà tử đến rồi mà, không cần phải tự dọn, ngài nhìn xem, mặt chén bị ngài làm nhàu hết cả này”.

“Cái chén sứ xanh này phải lấy vải bông bọc lại, nếu không đi trên đường nhất định sẽ bị vỡ”. Liên Dụ bụng chén nghe nàng mắng, không hề lên tiếng. Sau đó lại ôm Vương Thủ Tài đang làm ổ trên giường, ngồi nhìn Phương Uyển Chi ra vào bận rộn, tư thái thướt tha, không tính là gầy, váy dài bị nàng cuốn lên một đoạn, lộ ra đôi giày gấm thêu hoa.

Có bà tử nào tốt bằng Phương Uyển Chi đâu.

Tay Liên Dụ khi có khi không vượt lên gáy Vương Thủ Tài, nghĩ đến lần này xa nhà, tự nhiên lại không bỏ được Phương Uyển Chi. Một ngày không có Bì Bì hắn có thể sẽ lộn xộn một chút, nhưng nếu không có Phương Uyển Chi, chắc chắn là vô cùng nhàm chán. Đi qua những ngày náo nhiệt, sao mà chịu được khi tịch mịch chứ.

Liên Dụ hay giả giọng khi đối nhân xử thế, nhưng lúc Phương Uyển Chi ở đây, hắn lại toàn nói thẳng ra. Ôm mào đụng đụng vào người phía trước, hắn nói: “Cô cũng sắc một chén thuốc mà uống đi”.

Phương Uyển Chi đang dọn đồ đạc, không để ý đến hắn, thuận miệng ừ ừ một tiếng, cũng không biết có nghe được gì không.

Liên Dụ đứng nguyên tại chỗ nhìn nàng, nhìn một lát mới phát hiện nàng không xem lời nói của mình ra gì, hắn tự đi nhà bếp, bưng một chén đến.

“Này, cô uống đi, đợi lát lại dọn.”

Phương Uyển Chi nhìn chén thuốc đen xì đột nhiên xuất hiện trước mặt, vô cùng hoang mang.

“Ta không muốn uống”.

Thứ này vô cùng đáng sợ, còn nữa, tại sao nàng phải uống chứ.

Liên Dụ lại bưng chén đến trước mặt nàng.

“Thời tiết Nhạn Nam không tốt, uống cái này mới không dễ ngã bệnh”.

30. Chương 30

Chương 30: Đệ nhất ngốc nghếch Đại Yến

“Nhạn Nam?”

Phương Uyển Chi nháy mắt hai cái:

“Ngài muốn mang ta đi Nhạn Nam?”

Thế mới bảo nói chuyện với người thông minh sẽ không thấy phiền mà.

Liên các lão khoái trá gật đầu một cái, hắn rất thích Phương Uyển Chi lanh lợi, nhưng mà câu tiếp theo hắn liền không thích rồi.

Bởi vì Phương Uyên Chi nói.

“Ta không đi, chỗ đó trời mưa, thời tiết rất xấu.”

Liên Dụ đã hạ quyết tâm muốn dẫn Phương Uyên Chi đi, vẫn nghĩ nàng sẽ không từ chối. Nhưng mà bây giờ nàng lại cự tuyệt thoải mái như vậy, phút chốc lại ngây ngấn cả người.

Phương Uyên Chi tiếp tục thu dọn đồ đạc, vùi đầu xếp dọn một hồi, lại nhin không được thả đồ trên tay xuống quay lại hỏi:

“Mà tại sao ngài phải dẫn ta đi?”

Liên Dụ liền thành thật nói:

“Bì Bì không có ở đây, trên đường không có người chăm sóc ta.”

Phương đại cô nương nheo mắt lại, khoanh tay tại nghiền ngẫm nhìn hần.

“Vậy nếu Bì Bì ở đây, ngài sẽ không dẫn ta theo?”

Liên Dụ không thể cho ý kiến, hần cảm thấy ánh mắt của nàng rất không có ý tốt, giống như muốn ăn thịt người.

Xoay người lại đi tới bên giường ngồi xuống, hần nói.

“Hai ta trên đường tâm sự không phải tốt sao?” Sau đó nhìn quanh một lượt, như tìm bia đỡ đạn, hần ôm con mèo mập lên, “Vương Thủ Tài cũng đi.”

Phương Uyên Chi nhướn mày.

“Vì thế thôi?”

Liên Dụ gật đầu.

“Vì thế đó.”

Trong tiềm thức, hần đã xem Phương Uyên Chi như một vật của riêng mình, giống như Bì Bì, cũng là người bên cạnh hần từ nhỏ, đã quen mang theo, cũng muốn mang theo.

Phương Uyên Chi cũng không hỏi, cứ khoanh tay không nói tiếng nào nhìn hần, vẻ mặt đó khiến Liên Dụ nhớ tới tiên sinh dạy hần khi còn bé.

Hần không thấy mình nói sai cái gì, hay bởi vì lâu quá rồi không tiếp xúc với nữ nhân, cho nên cũng không có ý thức được việc mang theo một cô nương không danh không phận là chuyện bất bình thường cỡ nào.

Phương Uyên Chi cứ nhìn hần như vậy, nhìn mãi, nhìn đến mức hần và Vương Thủ Tài đều cảm thấy khó đỡ, nàng mới yên lặng tiếp tục dọn dẹp đồ đạc rồi rảo kia.

Nàng phát hiện ở phương diện này Lan Khanh thực sự chậm chạp quá, nhưng mà những lời đó, một cô nương gia như nàng sao mà mở miệng hỏi được? Dù muốn hỏi, cũng phải chờ mình cảm nhận được tâm ý của Lan Khanh rồi mới nói.

Tính tình của nàng khá dửng dưng, trong chuyện tình cảm lại thiếu cảm giác an toàn. Gia đình thiếu quan tâm khiến nàng có vẻ không tìm không phổi, cũng cẩn thận trong lời nói và việc mình làm.

Nàng cảm thấy Lan Khanh cũng có vẻ không hiểu. Nàng biết mình thích Lan Khanh, nhưng mà Lan Khanh có thích mình không, thì nàng không biết. Nàng cứ như một con ốc sên vác trên mình căn nhà nhỏ, nếu Lan Khanh thích, cả đoạn đường này, dù rất xa, nàng cũng nguyện ý đi cùng.

Phương Uyên Chi trầm mặc làm cho Lan Khanh có phần không hiểu, hần nhúu mày kéo kéo ống tay áo của nàng: “Cô có đi không đó?”

Phương Uyên Chi không để ý tới.

“Có đi không?”

Vẫn tiếp tục không để ý.

Lại kéo.

“Có đi không đó?”

“Gi mà đi đi đi đi thê! ! ! Ta đi! ! !”

Phương đại cô nương bị kéo đến phiến, bực bội rút góc áo mình về, trừng mắt nói với Liên Dụ:

“Cái tên xấu xa vương bát đần trời đánh kia, ngài xem đồ ngài nhiều như vậy, không qua đây giúp ta một tay, trời sắp tối rồi kìa”.

Lan Khanh thả mèo ra, yên lặng đến bên giúp đỡ. Vừa đưa tay ra đã làm đồ đạc lộn xộn hết lên.

Cho nên ai kia ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ, hần thấy hình như hần hơi sợ Phương Uyển Chi rồi.

Phương Uyển Chi nhìn bộ dạng đồ đần kia mà phì cười, ghét bỏ đẩy hần qua bên cạnh.

“Sang bên kia đi”.

Liên Dụ thấy Phương Uyển Chi cười, trong lòng cũng thoải mái hơn, nghe lời về giường làm tổ.

Mấy ngày gần đây các cửa hàng ở kinh thành có chuyện, mỗi tối hần phải xem sổ sách đến tận khuya, dậy thì sớm trước giờ mao, đến sau giờ ngọ thì mệt rã cả người, trong lúc mơ màng đột nhiên nhớ ra Phương Uyển Chi còn chưa uống thuốc, hần vội mở mắt ngồi dậy:

“Cô uống thuốc đi”.

Thời tiết ở đó không tốt, hần sợ nàng bị bệnh.

Liên Dụ chờ nhìn nàng uống đến sạch chén mới lại nằm xuống. Ôm Vương Thủ Tài trong lòng, không còn gì bỏ quên nữa.

Đối với chuyện Phương Uyển Chi đi cùng, Phương Chính đương nhiên là trăm lần nguyện ý.

Liên Dụ lấy lý do là chuyến này đường xa xa xôi, không biết bao lâu mới về, cho nên mang Phương Uyển Chi theo tiện cho việc vẽ tranh.

Phương Chính vừa nghĩ vừa gật đầu, nếu không vì vẽ tranh thì ông cũng phải vắt óc ra tìm cách đưa Phương Uyển Chi theo, giờ chuyện tự diễn ra theo ý định của mình.

Ngày xuất phát, ông đưa cho Phương Uyển Chi một bộ trang phục xa xỉ cộng thêm mấy món đồ tinh xảo, bao lớn bao nhỏ rất nhiều.

Kiệu của Liên Dụ đi tới từ cổng phía Đông, đỉnh kiệu màu đỏ mận, càng thêm mười phần khí phái.

Bao quanh là một đội cấm vệ theo hầu, kiệu đưa lên hạ xuống đều cực kì ổn định, hạ kiệu cũng không thấy rèm lay động, tùy tùng bên cạnh khom lưng xóc rèm lên, nàng thấy hần từ trên bước xuống.

Trên đầu đeo lương quan màu xanh, mặc một bộ quan bào màu hồng tím, bên hông được thắt bởi đai gấm thêu vân phượng bốn màu, bước chân nhẹ nhàng lay động, cực kì lỗi lạc, toàn thân khí phái, cho đến khi đôi ủng đen bước đến trước mặt Phương Uyển Chi vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Đó là lần đầu tiên Phương Uyển Chi biết được cái gì là phái đoàn quan lớn.

Nàng chưa từng thấy hần mặc triều phục bao giờ, nhưng đúng là đẹp hơn trường bào ngày thường rất nhiều.

Nàng nghĩ, người này lớn lên, đúng là như lời hần vẫn nói: đẹp thật.

Phương Uyển Chi thấy hần đi về phía mình rồi nhú mày. Sau đó hai mắt đánh giá cái gì đó, hần đưa tay lấy cây trâm trên đầu nàng xuống. Vừa lấy vừa nói:

“Ta còn tưởng cả cửa hàng trang sức trên đầu cô rồi, cô không sợ ngã à?”.

Cả cái cổ cũng bị đè xuống thấp cả đoạn kìa.

Phương đại cô nương liền cúi đầu cười khúc khích, đến khi trên đầu nhẹ hơn, mặt lại được đắp lên một tầng da mỏng. Nàng biết đó là da hươu của Bì Bì, cho nên cũng không lên tiếng, để Lan Khanh mang vào cho nàng.

Phương Chính đứng một bên lại thấy sững sờ, hai người trước mặt ông mà gần gũi nhau như kiểu hợp tình chính đáng vậy, xem ông như không hề tồn tại.

Nhưng ông lại thấy, hai người này hình như quá sức thân thuộc, thái độ Lan Khanh với Phương Uyển Chi cũng rất tự nhiên, không giống như thân mật giữa nam nữ, mà giống cái gì nhỉ?

Phương Chính cũng mơ hồ, không biết nên dùng từ gì miêu tả, dù sao cũng thấy chuyện này rất không đúng.

Đợi đến khi sắp xếp hết xong, Lan Khanh mang Phương Uyển Chi đi, không thèm nhìn Phương Chính lấy một cái. Không phải hắt hủi, mà vì không cần thiết.

Từ kinh thành đi về phía nam, đi đường thủy, rồi lại đi đường rừng, cả đường đi Phương Uyển Chi đều ngồi trên xe ngựa của Liên Dụ, lúc xuống xe thì nhìn thấy quan cờ Đại Yển treo trên chiếc thuyền rất phô trương, cờ bay phất phới.

Lưu Lăng nói muốn mang binh đi dẹp loạn, nhưng binh ở kinh thành không thể điều động bấy bả, cho nên trên chiếc thuyền chỉ có ba người bọn họ, nha hoàn sai sử và vú già. Xét đến cùng vẫn phải đến vùng phụ cận Nhạn Nam, rồi điều động thống lĩnh Tiểu Thế Đông cùng đi tới đó. Lần này thánh thượng cũng rất bất đắc dĩ, nói như vậy cũng phải tán thưởng Khương hoàng hậu gió thoảng bên gối thôi.

Hậu cung Lưu Nguyên Đế ba nghìn giai lệ, người người đều vô cùng xinh đẹp, trong đám nữ nhân đó bà vẫn chống chọi nâng đỡ được một đứa con không ra hồn, đúng là nhân vật không đơn giản.

Mặc kệ nhà kia thượng vàng hạ cám thế nào, Liên Dụ ghé vào tai Phương Uyển Chi nói:

“Lát nữa thấy tên đệ nhất ngốc nghếch của Đại Yển kia nhớ phải hành lễ, còn phải làm cho quy củ, để cho hắn chút mặt mũi”.

Phương Uyển Chi gật đầu như bầm tỏi, vị Lưu Lăng này nàng cũng từng nghe qua.

Nghe đồn vị vương gia này một bụng vô tích sự không chút văn thơ, đam mê duy nhất là thanh sắc nữ nhân. Lúc chưa thành thân thì lôi kéo cung nữ, sau khi thành thân rồi thì hết phòng này đến phòng khác, làm cho vị vương phi kia mấy phen không thiết sống, cuối cùng cũng không có biện pháp nào với hắn. Lần này họ cùng hắn đồng hành, khó trách Liên Dụ lại mang cho nàng cái mặt nạ xấu như vậy.

Trên thuyền, Lưu Lăng mặc áo măng bào giống với hình trên cờ Đại Yển, kim quang lấp lánh càng làm cho hắn thêm phần tục khí. Tướng mạo Lưu Lăng không biết giống ai, tai to mắt lớn, mắt thì nhỏ xíu, rất giống Phương Chính.

Liên các lão hiem khi quy củ, vừa lên thuyền thì hành quan lễ với Lưu Lăng.

Lưu Lăng nhìn thấy lại làm bộ như không. Chờ một lúc, mới hừ mũi một tiếng, xem như chào hỏi.

Lại nhìn sang Phương Uyển Chi bên cạnh Liên Dụ, hắn nhướng mi.

“Ồ, còn dẫn theo cô nương à? Liên thượng thư thật đúng là biết hưởng phúc.”

Hắn nghiêng đầu lại nhìn, rồi chép miệng hai cái.

“Chắc chắc, ra ngoài sao không mang theo người đẹp một chút.”

Trên mặt nha đầu kia còn có một cái bớt rất to, nhìn không ra bộ dạng gì.

Liên Dụ cười cười, kéo Phương Uyển Chi đi thẳng vào khoang thuyền.

Không thèm phản ứng với hắn.

31. Chương 31

Chương 31: Tình cảm làm người ta lo lắng

Nhắc tới Lưu Lăng, trên triều phân từng đảng phái lôi kéo thêm người, hắn thì một người cũng không lôi được, nguyên nhân không cần phải nói, một hoàng tử không có chân tài thực học, ai lại muốn nâng hắn lên vương vị đây? Hết lần này tới lần khác cũng chỉ có Trương Tư Trung, vô cùng thân tín, hoàn toàn nghe theo lời hắn.

Lúc trước hắn cũng muốn lôi kéo Liên Dụ về phe, nhưng nghe nói hắn khá thân thiết với Trần vương Lưu Lễ, nên cũng muốn ra oai phủ đầu. Người ngoài đến sẵn đón liên Dụ, hắn không thèm sẵn đón, không sẵn đón mới cho thấy mình không giống người thường.

Lần này hiếm khi có cơ hội lập công lại nhẹ nhàng như vậy, hắn không muốn để Liên Dụ cướp mất công lao, nên cố tình muốn gạt bỏ. Lần này đi theo hắn còn có Trương Lương, con trai ngốc nhà Trương Tư Trung.

Nói tới chuyện này, Trương Lương cũng từng có đụng chạm với Liên Dụ.

Hắn là con thứ ba của hữu tướng Trương Tư Trung, đầu óc không phải ngốc, mà là ngốc một cách tự nhiên. Một quyển luận ngữ học từ năm ba tuổi đến năm ba mươi bảy tuổi vẫn chưa xong. Đầu óc tuy ngốc nhưng bụng dạ lại gian xảo.

Lúc trước Liên các lão ô Vương Thủ Tài nhà mình đi gặp mèo bạn, Trương Lương bỏ hai trăm năm mươi vạn mua một con chó lớn.

Vương Thủ Tài cảm thấy chó chó lớn có cảm giác vô cùng ưu việt, cho nên nó vươn móng cào vào mặt con chó kia.

Vương Thủ Tài cào nó cũng không có lý do gì, nếu mà phải tìm một lý do thì có lẽ là thấy con chó kia xấu quá, nó muốn thử răng.

Liên các lão bao che cho con đã thành tiếng, đương nhiên không thấy chuyện này có gì lớn lao. Nhìn một cái cũng không buồn nhìn, cứ thế ôm mèo đi. Trương Lương tức tối chạy về nhà tố cáo với Trương Tư Trung một lượt.

Nhưng mà tố cáo cứ tố cáo, Trương Tư Trung cũng không có cách nào với Liên Dụ cả, giờ phải tính sao? Ông đồ con hai câu coi như xong.

Với Trương Lương, Trương Tư Trung không thích cũng không ghét, cũng không biết có phải từng làm nhiều chuyện thất đức quá hay không, hắn mất ba đứa con trai. Cho nên dù Trương Lương ăn chơi đàng điếm cả ngày không chịu phát triển, hắn cũng bằng lòng.

Mà lần này Trương Lương đi cùng Lưu Lăng, cả hai đều thích dạo kỹ viện, không thích nghiên cứu học vấn, hai kẻ ngu gặp nhau như thế. Hai đứa ngốc bỗng trở thành tri kỷ, cùng nhau đoàn kết gạt bỏ Liên Dụ.

Chuyện gạt bỏ này, hơi phân nửa được thể hiện trên bàn cơm. Rõ ràng là ngồi cùng một chiếc thuyền, họ lại không ăn cùng bàn với Liên Dụ, phải tách ra, nhưng đồ ăn thì không chia. Mình thì mười mẩu mười chày, Liên Dụ thì nửa mẩu nửa chày, cũng chỉ có hai món.

Liên các lão vốn không kiêng ăn, chỉ cần sạch sẽ là được, hắn cầm lấy chén cơm nhỏ nhà mình, không thèm phản ứng với bọn ngốc.

Bị bọn ngốc chơi càn gì phải phiền lòng, không ăn chung hắn mới phải vui mừng đó. Phương Uyển Chi thì lại không được thoải mái như vậy, thấy hắn ăn ít, ban đêm nàng lại đi tới nhà bếp, nấu thêm cho hắn ăn. Cho nên trên bàn ăn Liên thượng thư ăn càng ngày càng ít, còn đồ ăn của Phương đầu bếp lại ăn hết sạch ngon lành.

Ở trên thuyền lớn ba ngày, Phương Uyển Chi là người lớn lên ở kinh thành, cho nên nàng không quen với việc ngồi thuyền trong thời gian dài. Thỉnh thoảng cũng có khi nàng ngồi một lúc, cùng mấy tiểu thư phú thương đi chơi, nhưng giờ với loại thuyền nước này, nàng vẫn thấy vô cùng mới mẻ.

Gió đêm quất vào mặt, hơi ẩm từ dòng sông phảng lên, Phương Uyển Chi lại không hề thấy lạnh, hai chân dài không ngừng lắc lư bên mạn thuyền.

Trong lòng nàng rất là vui vẻ, từ nhỏ đến lớn chưa từng xa nhà như vậy. Cuộc sống của nàng chỉ giới hạn trong cổng lớn, cũng muốn được nhìn vân dã hạc, cũng muốn nhìn núi nhìn sông. Nhưng nàng là cô nương gia, xuất đầu lộ diện sẽ không tốt, cho dù mình không quan tâm, Phương Chính cũng sẽ không chịu.

Thực lòng nàng muốn rời khỏi ngôi nhà kia, rời khỏi cha nàng, rời hết tất cả mọi thứ ở Phương phủ. Nhưng nàng không có công phu, nữ công cũng không tốt, không làm nổi tú nương. Ngoài các món ăn đơn giản mà nương dạy, dường như nàng không thành thạo một nghề gì.

Nàng muốn đi, nhưng ở bên ngoài nàng không sống nổi. Phương Uyển Chi được xem như một tiểu cô nương cực kì hiểu chuyện, hiểu biết hơn những cô nương hai mươi tuổi bình thường. Nàng biết cuộc sống này không hề dễ dàng, cũng biết mình phải có nhiều vàng bạc.

Ngay cả Phương Uyển Chi cũng cười nhạo sự bất lực của bản thân, Phương Chính chưa bao giờ cho nàng bạc, tiền tiêu vặt rất ít, nàng muốn tích cũng không có.

Ngước mắt nhìn mặt nước yên tĩnh trong đêm, nàng nghĩ. Nếu như Liên Dụ thích nàng, nàng sẽ xách hành lý đến Ngọc trần phụng uyển ở với hắn, hắn không cần nàng cũng được, không cần thì nàng sẽ khóc lóc om sòm, đòi chết cho hắn xem.

Đây là quyết định cuối cùng của Phương Uyển Chi, nhưng tình huống hiện tại của hai người đương nhiên còn chưa phải đòi chết. Nàng muốn chờ xem, rốt cục Liên Dụ đối với nàng, là tình cảm gì.

Chuyện tình cảm Phương đại cô nương biết không ít, tự nhận là nếu vận dụng đúng chỗ cũng coi như thuận buồm xuôi gió, nhưng vì không có kinh nghiệm thực chiến mà đôi khi hành xử hơi ngốc. Liên Dụ lại không biết gì về chuyện tình cảm, không gõ đầu hắn hắn sẽ không hiểu được.

Đây cũng là kết luận sau khi nàng lĩnh ngộ ra được. Cho nên lúc Liên Dụ choàng cái áo khoác ngắn cho nàng khỏi lạnh, nàng vô cùng thẹn thùng quay người lại.

Đây cũng là chiêu nàng học được từ nhị nương. Lô Thụy Hoa nói nữ nhân phải biết diễn xuất, không được thể hiện sự hung hãn, vậy thì không ai thương.

Đừng nói là người thương, chỉ vì cái quay đầu kia, ngay cả áo choàng Phương Uyển Chi cũng không có.

Nàng trở mắt nhìn Liên Dụ lấy áo choàng kia về, vừa cầm áo vừa nói: “Hóa ra cô không lạnh à?”

Phương Uyển muốn nhào tới cắn xé hắn.

Nàng vận vẹo nắm chặt tay, chỉ quay một cái thôi mà áo cũng không có?

Nàng mở to mắt nhìn, đôi mắt xinh đẹp hiện ra tơ máu, muốn tỏ vẻ diêm dâm đáng yêu cho hắn thương tiếc. Đây cũng là chân truyền của Lô Thụy Hoa. Nhưng chưa gì Liên Dụ đã lùi về sau hai bước.

“Có phải cô bị bệnh rồi không? Ngồi ở chỗ tối thui này làm gì? Mau vào đi thôi”.

Phương Uyển Chi nghĩ, nàng phải nhịn. Nhưng mà câu nói “Có phải cô bị bệnh rồi không” lại chọc trúng tim nàng, trong chớp mắt, tất cả cái gì mà thẹn thùng của nữ nhi đều bị gió đêm thổi không còn một mảnh, nàng chống nạnh đứng quát Liên Dụ.

“Ngài mới có bệnh đấy, đưa đây cho ta, ta lạnh! !”

Liên Dụ đang yên đang lành muốn quan tâm lại nhận được một tiếng sư tử Hà Đông rống ré, đương nhiên cũng không thấy thoải mái, trong lòng hắn cảm thấy nàng khó hầu hạ hơn Bì Bì nhiều. Bởi vì hắn chưa hầu hạ Bì Bì bao giờ, nhưng đối với Phương Uyển Chi, hắn muốn chủ động đối tốt với nàng một chút.

Không biết hôm nay nàng ăn trúng cái gì, hắn tức giận nhìn Phương Uyển Chi nói: “A Đào, đừng tưởng ta dễ tính, cô mà chọc giận ta, ta ném cô xuống sông cho chết đuối bây giờ”.

Mấy đầu ngón tay của Phương Uyển Chi cũng run lên.

A Đào là tên mới mà Liên Dụ đặt cho, bởi vì nếu là nha hoàn theo hầu, phải có một cái tên mới. Nàng đã nói mấy lần, không được gọi là A Đào, không được gọi là A Đào, nhưng Liên Dụ càng gọi càng thuận miệng.

Phương Uyển Chi trừng mắt nhìn hấn, trừng một hồi lâu, nhìn đến khi hấn lấy cái áo bọc nàng thật chặt, nàng mới không kiên căng nữa.

Liên Dụ nói: “Ngờ ngẩn gì nữa? Hôm nay chưa nói chuyện bát quái nhỉ, không phải cô nói thấy nha hoàn của Lưu Lăng và thị vệ có gì đó sao? Chuyện gì vậy?”

Phương Uyển Chi nháy mắt mấy cái, sao lại quên vụ này được chứ! Một bụng tức kia lại bị nàng ném ra sau ót mất, hơn hở kể cho Liên Dụ nghe: “Đi tới đây, vào phòng rồi nói, chuyện này là bí mật lớn đấy”.

Hai người cứ ta đẩy cô cô đẩy ta, cứ thế ở cạnh nhau, Có lúc người ta cũng không hiểu được, hai người này, rốt cục là ai trị ai.

Cùng lúc đó, ở một góc thuyền cách đó không xa, hai bóng người ngồi đó, một người mập tới mức chảy mỡ, một người thì mập tới mức chảy dầu, chính là hai tên gốc Lưu Lăng và Trương Lương đã gạt bỏ Liên Dụ trong mấy ngày qua.

Bởi vì cách khá xa, cho nên hai người không nghe Liên Dụ gọi “A Đào” gì đó. Bọn hấn chỉ cùng thống nhất một điều. Thưởng thức của Liên Dụ thật kém, thẩm mỹ của mình lại tốt vô cùng.

32. Chương 32

Chương 32: Bạch Yến Trầm tri huyện Nhạn Nam.

Ba ngày lênh đênh trên nước, vất vả lắm mới lên được bờ, chân của Vương Thủ Tài vẫn mềm như cũ.

Vị tiểu gia này chúng ta bị say sóng. Từ khi lên chiếc thuyền này nó đã cảm thấy không được tự nhiên, cộng thêm bản tính không gần nước, khiến nó lần đầu tiên cảm nhận được cái gọi là bơ vơ không nơi nương tựa.

Hiếm khi nó mới chịu để yên cho Phương Uyển Chi chăm sóc, giờ được lên bờ thì muốn vui chơi trên cỏ thật đã, không ngờ vì Lưu Lăng muốn làm mình làm mẩy nên vừa xuống thuyền đã lại lên xe ngựa.

Dịch quán huyện thừa là một người khá lạnh lợi, một miệng ca công tụng đức, gì mà vương gia không ngại cực khổ, tàu xe mệt nhọc còn vội vã lên đường, thật làm cho hạ quan muốn quý bái lạy. Rồi cái gì mà dân chúng Nhạn Nam có vương gia đến tiêu diệt phản loạn, đúng là phúc khí tu luyện tám trăm năm.

Khen đến mức Lưu Lăng cả người như bay lên, liên tiếp khen thưởng nhiều vàng bạc.

Phương Uyển Chi làm tổ trong xe ngựa cũng vén rèm ra xem, chắc chắc hai tiếng rồi lại rụt đầu về.

Nàng bắt đầu thấy lo cho Liên Dụ rồi, tên Lưu Lăng này tính tình kiêu ngạo lại ương ngạnh, nếu Nhan Nam thực sự động binh, hấn có thể nghe lời Liên Dụ được sao?

Nếu không nghe, tên ngu này làm rồi hết mọi việc, thật không biết cuộc chiến này sẽ biến thành cái dạng gì?

Hấn có sợ bị liên quan không?

Phương Uyển Chi nghĩ vậy, liền hỏi thẳng.

Liên Dụ ngồi trên nệm êm, đang tính toán sổ sách từ kinh thành đưa tới. Nghe nàng hỏi thì không ngần ngại, nói thẳng: “Ta không chơi với kẻ ngốc, cô nhìn xem hấn ngốc thành cái dạng gì kia, có gì mà liên quan với hấn, không làm.”

Phương Uyển Chi ngồi bên cạnh nhìn sang, đột nhiên nàng lại thấy, tính tình của Liên Dụ, cũng khá giống tính cách của mình. Lúc thì giả làm người khiêm tốn, khi thì khắp người toàn mùi vô lại.

Nàng không tin Liên Dụ sẽ chịu lỗ như thế, nàng sẽ ngược mắt nhìn xem, hấn định xử lí tên Lưu Lăng này thế nào?

Bên này Liên đại nhân không muốn xác lập quan hệ đồng minh, Lưu Lăng bên kia cũng không có ý nghĩ đó. Đầu tiên, hắn không hề thấy mình không thông minh, cũng không thấy Liên Dụ có gì hơn người. Hơn nữa trước đó cũng có nói, hắn không hợp mắt với khiêu thẩm mỹ của Liên Dụ.

Bởi vì hắn không nghĩ ra được, Liên Dụ để một ngựa bị chàm nửa mặt như vậy đi theo cả ngày, nha đầu vừa xấu vừa ngốc có gì tốt chứ. Hai người lại còn khá thân thiết, lúc ở chung một chỗ, có khi nha đầu kia còn hung dữ với hắn, hắn cũng chịu, vậy không phải là có bệnh sao?

Nhưng Lưu Lăng cũng phát hiện được, Liên Dụ lúc nào cũng ăn ngon hơn hắn, bởi vì được nha đầu xấu kia thiên vị. Sau khi thuyền lớn đến Giao Châu, Liên Dụ liền thay xe ngựa. Hắn với Lưu Lăng, là xe cửa hàng hắn mang tới.

Lưu Lăng cũng biết hắn có làm ăn ở Giao Châu, vốn muốn trách cứ hai câu, bắt hắn phải đi xe ngựa cùng loại với mọi người, nhưng khi nhìn chiếc xe vừa đưa tới, bề ngoài không có gì lạ, cũng không bằng một nửa xe hắn, cho nên không làm khó dễ nữa.

Nào có biết, khi xe vào đến Liêu thành, Lưu Lăng muốn cải trang đi bộ, thuận tiện dạo kỹ viện hai vòng, khi đó hắn mới phát hiện bên trong xe ngựa của Liên Dụ như thế nào.

Xe của hắn mặt trong cực kì tinh xảo, không gian rộng rãi, còn có một chiếc bàn gỗ hoa lê nhỏ bày một bàn cờ bằng ngọc, chắc là làm ở trong này đánh cờ với A Đào.

Sau khi Lưu Lăng nhìn thấy thì cực kì không vui, trừng mắt nói: “Bổng lộc triều đình được bao nhiêu, rõ ràng là nhà người tham ô”.

Liên Dụ không nói, chỉ cười, cười nhẹ nhàng, như không có biểu cảm gì.

Trong lòng Lưu Lăng càng ghen, nhưng lại không phát tác lửa giận được, cái miệng rộng mở ra một lúc mới nói được một câu:

“Rõ ràng là người tham ô, ở xe của người cái gì cũng tốt. Cốc trà là sứ ngọc Nam triều, ta nhìn ra được”.

Liên đại nhân vốn đang không để ý, bị Phương Uyển Chi đẩy một cái rồi trừng mắt, hắn mới thông thả đặt quân cờ xuống, chỉ vào vật trang trí bên trong rồi nói với Lưu Lăng: “Nhân lực của vương gia thật tốt. Cái này là cha ta tặng cho ông nội, ông nội tặng lại cho ta. Món này là cha của Trương Lương tặng cho cha ta, cha ta tặng cho cha ngài, cha ngài lại ban cho ông nội ta, ông nội ta mới đưa cho ta. Còn cái này là cha ta hiếu kính ông nội ta, ông nội ta lại giao cho ta”.

Lưu Lăng không nói được gì, ghen hòng nhìn trân trân, nghe hắn nói mà đầu cũng ong ong, tức tối trở về xe ngựa của mình.

Hắn nghiêng người đọc diễm bản rồi nói với Trương Lương: “Hai chúng ta đừng đấu với Liên Dụ nữa, hắn có rất nhiều đồ do cha người tặng cho, ngay cả cha ta cũng thưởng”.

Trương Lương nghe vậy thì gập sách lại, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu được cha ta cha người gì, sau đó dứt khoát không nghĩ nữa, kéo Lưu Lăng đi tìm kỹ viện.

Nữ nhân phía nam phong tình hơn so với phía bắc, tư vị cũng không giống nhau, thấy thú vị thì có thể mang thêm hai người về.

Tuy Liêu thành có nhiều thú vị, nhưng Lưu Lăng vẫn không quên mục đích chuyến đi này. Không lưu luyến hai nữ tử xinh đẹp bên cạnh, hắn nhanh chóng đi đến địa giới Nhạn Nam, tiếp một đội quân khô giáp hùng hậu là do Tiểu Thế Đông gọi tới.

Tiểu Thế Đông là thuộc hạ của Liên lão gia, đương nhiên không có binh hèn dưới tướng. Nhìn những tướng sĩ kia bước chân chỉnh tề, người người tay cầm kiếm dài, dáng người anh dũng, đứng thẳng.

Người biết là tới Nhạn Nam dẹp loạn, chứ không biết còn thưởng là cuộc chiến giữa hai đội quân lớn lắm.

Thật là khí phách.

Tri huyện Nhạn Nam Bạch Yến Trầm nghe nói có người trong cung đến, giày cũng không kịp mang, một đường lao đảo ra đón, nhìn thấy đội quân trước mặt cũng suýt tè ra quần, sao nhiều người quá vậy? Hắn

nhìn lại một lần nữa, ôi chao các vị thần tiên ơi, bắt chặp hết chạy tới như điên ôm một cái chân lớn rồi òa khóc.

“Các vị đại nhân đến rồi, đội quân khí phách quá, nhất định sẽ đập chết được bọn kia”.

Xung quanh yên tĩnh không tiếng động, vài vị quan to từ kinh thành đến đều lẳng lặng nhìn tên Bạch tri huyện kia quần áo không chỉnh tề đang ôm đùi ngựa khóc lóc tâm sự.

Chờ mãi không thấy ai trả lời, Bạch Yến Trầm khóc lóc cũng thấy không có ý nghĩa, bèn ngẩng đầu lau mắt, khi đó mới nhìn rõ mình ôm sai chân, mặt cũng không thấy thẹn thùng. Hắn đỏ mắt mang giày vào, mặc đồ quy củ rồi ra hành lễ.

Đợi đến khi đứng trước mặt Phương Uyển Chi, hắn không hề nói lắp, mở miệng chào: “Thỉnh an Thượng thư phu nhân”.

Lời vừa nói xong, Liên Dụ và Phương Uyển Chi còn chưa lên tiếng, Lưu Lăng đã toét miệng nói trước: “Này tên mất mặt kia, con mắt nào của ngươi thấy người bên cạnh Liên thượng thư là phu nhân hắn hả? Ngươi nhìn lại cẩn thận đi ha ha ha ha”.

Mắt Bạch Yến Trầm đúng là không tốt, hắn bị cận thị, không nhìn gần thì không rõ. Nhưng điều này không có nghĩa hắn không nhìn xa được, suốt ngày đôi mắt cứ hí hí lại, nhìn cái gì cũng như phủ một tầng sương mù dày đặc.

Hắn nghe Lưu Lăng nói xong thì lui về sau hai bước ngồi chồm hổm trên mặt đất nhìn Phương Uyển Chi từ trên xuống dưới, đến khi thấy rõ ràng mới vội nói: “Ôi ôi, xin lỗi Liên thượng thư, xin lỗi, sao lại xấu thành như vậy chứ!”

Liên Dụ đưa tay kéo nha đầu xấu kia ra sau lưng mình, nhắc chân đạp lên eo tên kia một cái.

“Nhìn cái gì vậy hả, chuẩn bị thức ăn đi, này giờ toàn nghe người khua môi múa mép? !”

33. Chương 33

Chương 33: Một bộ bát đũa

Nhạn Nam là vùng huyện thành nhỏ lệ thuộc vào Miêu Cương, cửa thành không rộng, thể hiện sự bủn xỉn hẹp hòi.

Bạch Yến Trầm là thất phẩm tri huyện, hắn mặc bộ quan phục màu xanh mơn mơn thêu cò trắng xuyên qua một hàng người mặc áo choàng đỏ đứng trước cổng thành, nhìn như một con gà con.

Người này so với mọi người thì già hơn, không phải nói về tướng mạo, mà là độ tuổi, hắn cũng hơn ba mươi tuổi rồi. Khuôn mặt hắn lại khá nhỏ tuổi, cũng không tính là quá trẻ, một bộ dạng thư sinh bình thường. Dù sao cũng không cần biết là ai, chỉ cần đứng bên cạnh Liên Dụ thì đều thành người không có tướng mạo hết.

Lưu Lăng và Trương Lương không cần so cũng đã không giống người, thế cho nên Phương Uyển Chi thấy tên Bạch Yến Trầm lại thuận mắt hơn họ không ít.

Nói về tính tình của Bạch Yến Trầm, hắn cũng giống như lời người ta đồn tới thượng kinh, cực kì nhất gan. Trên bàn cơm vừa chào hỏi đám người Lưu Lăng, vừa run rẩy nhìn quanh nhìn quẩn, nói mấy chuyện bát quái trong phủ mình.

Lưu Lăng lười phải nhìn bộ dạng này của hắn, bắt chéo hai chân lên hỏi.

“Người nói quân phản loạn Nhạn Nam ở đâu? Sao bản vương thấy trong trấn rất bình thường, một cái rầm cũng không có hả?”

Không chỉ không có rầm, mà cả phố cũng không thấy mấy người. Không phải là chết hết rồi chứ.

Bạch Yến Trầm vừa khóc, vừa để đũa xuống, phịch một tiếng quỳ xuống đất.

“Vương gia mình giám, quân phản loạn kia, quân phản loạn kia đều ở Hoa Quả Thôn. Nằm ở đỉnh núi xa cách chúng ta ở đây, hạ quan cũng là nghe thuộc hạ báo, cho nên mới vội gửi thư về kinh, không ngờ vương gia lại đích thân đến.”

“Hoa Quả thôn?”

Lưu Lăng nhướng mày.

“Thôn này nuôi khi à?”

Đặt tên kiểu gì vậy.

Cả người Bạch Yến Trầm đều hoang mang lo sợ, hai tay không ngừng chà xát, không trả lời câu hỏi của Lưu Lăng, run rẩy nói.

“Quân phản loạn này, thực ra cũng không phải là quân phản loạn gì! Tên thủ lĩnh hần là thần tiên.”

Lưu Lăng nghe vậy thì vỗ bảp đùi, dáng vẻ không kiên nhẫn khiến Bạch Yến Trầm phải nói nhanh.

Hóa ra đây là một giáo phái, thành lập được ba năm, chúng có triển khai nhiều hoạt động tụ tập. Nhân số của chúng càng lúc càng lớn, dân ở thị trấn Nhạn Nam cũng đến đó hơn phân nửa.

Về chuyện tại sao lại nổi tiếng như vậy, không phải là do thờ phụng, mà là giáo chủ tự xưng là đã thành tiên, cũng có người gọi hần là Thiêu Thần. Hần không biết xem bói, mà chỉ biết bắt quỷ. Các loại phù chú thì rất tốt, sau khi bắt quỷ xong thì dán lên, vật kia có thể hóa thành vũng nước.

Điểm quan trọng nhất đó là hần còn có thể nuôi cổ độc.

Dân chúng Miêu Cương rất thích cổ độc thuật, đối với đạo giáo ở Trung Nguyên thì không hứng thú. Nguyên nhân chủ yếu là thánh thượng đã chặt đầu một vị Đại Tế Ti mà họ thờ phụng nhất, làm cho giáo chúng không dám xuất hiện ở Nhạn Nam, cũng rất nhiều thiên môn cổ độc thất truyền.

Mà Thiêu Thần tuy là người Trung nguyên, nhưng rất am hiểu cổ độc thuật, lại từng bắt quỷ quấy phá trong thôn, nên được mọi người sùng bái.

Người trong thôn không biết tục danh của hần, cứ gọi hần là đại tiên. Đại tiên cũng tự cho là có thành tựu, đặt cho mình một cái tên, gọi là La Bàn Nhi, về phần trước đó hần tên gì, sao lại đặt cái tên như vậy, đại tiên không có học vấn, tự mình cũng không giải đáp được.

Bạch Yến Trầm còn nói, tên La Bàn Nhi này cực kì bỉ ổi, mất chuốt, ngũ quan bình thường, mặt chữ điền, nhìn ra rất giống yêu tinh. La Bàn Nhi còn bị gù lưng, cả sống lưng còng lại như tôm, lại rất thích mặc áo bào đen phủ đất. Từng bước từng bước như không chạm đất, cả người cũng muốn bay lên.

Bạch Yến Trầm nói rất tỉ mỉ, Phương Uyển Chi lại cảm thấy chuyện này quá không có thật, cũng không dễ nghe như mấy thư sinh kể chuyện bên ngoài, nàng ngáp một cái rồi gấp thức ăn, không ngờ bên trong có ớt, cay đến chảy nước mắt, khiến nàng không ngừng le lưỡi.

Ớt phương nam trước nay đều cay hơn phương bắc.

Liên Dụ nhìn nàng thè lưỡi như con chó nhỏ, tự nhiên cũng thấy thú vị. Hần đưa chén rượu trên môi xuống tới trước mặt nàng, bảo uống vào hết cay.

Phương Uyển Chi bị hơi rượu xộc lên, trợn trắng mắt, cũng quên còn có một vị vương gia ngồi trên bàn ăn, đưa tay bấm Liên Dụ một cái.

“Cay”.

Nàng còn muốn mắng hần thêm, nhưng mà đầu lưỡi tê dại đến mức chỉ có thể nói ra được chữ đó.

Liên Dụ nhìn nàng quay cuồng thì cười vui vẻ, chống cằm lại gấp một miếng dưa tới miệng nàng, động tác cực kì tự nhiên.

“Ở đây ẩm ướt, uống nhiều rượu với mấy món cay mới không cay, sao cô ngốc thế”.

Phương Uyển Chi cũng rất nghe lời, ăn món hần đưa qua.

“Đúng nha.”

Dù vẫn còn cay. Nhưng nàng không muốn ngã bệnh, sợ làm vương váu hân.

Cả bàn ngồi trơ mắt không lên tiếng.

Liên Dụ là người thích sạch sẽ, lúc ăn cơm không phải đĩa của hân thì không ăn. Giờ lại dùng chung một cái cốc, một bộ bát đĩa với nha đầu xấu này.

Nhìn nha đầu kia xem, thực ra cũng không phải xấu đến vậy. Mái tóc dài lộn xộn che hơn nửa mặt, đôi mắt lại như sóng nước lay động lòng người.

Bạch Yến Trầm vẫn còn đau lòng khóc lóc tiếp:

“La Bàn Nhi uy hiếp hạ quan, không để cho hạ quan quản chuyện ở Hoa Quả Thôn, nếu không sẽ hạ cổ độc. Cổ độc kia rất đáng sợ, nhiều thủ hạ đây tớ của hạ quan bị hạ, cả người cứng ngắc, toàn thân biến thành màu đen. Hân còn nuôi được mấy con tiểu quỷ, thật lợi hại”.

Bạch Yến Trầm liên tục nói, La Bàn Nhi nuôi cổ độc, La Bàn Nhi giết người, La Bàn Nhi làm cái gì, dân chúng đều tin hân, người vây quanh Hoa Quả sơn toàn là dân chúng cả.

Lưu Lăng thấy hân càng nói càng lộn xộn, tát lên mặt hân một cái.

“La Bàn Nhi La Bàn Nhi, La Bàn Nhi là cha ngươi à! Sợ lắm thế, nhìn ngươi như muốn tiểu ra quần nhĩ.”

Mấy người đi liên tục nhiều ngày đường cũng mệt mỏi, ăn cơm lại bị tên Bạch Yến Trầm nói đến mức không thoải mái. Sau khi cơm nước xong thì chỉ muốn nghỉ ngơi một chút, mai tự mình lên núi điều tra xem.

Đâu mà ngờ được, chỗ ở này lại nhỏ đến vậy.

Bạch Yến Trầm tuy là huyện lệnh thất phẩm, nếu thị trấn này giàu có đông đúc thì cũng là cha mẹ một phương, nhưng đây so với quan lục phẩm kinh thành còn khổ hơn. Vì nơi hân ở quá xa xôi, thế cho nên cả nhà chỉ có hai viện, số phòng ở cũng ít đến đáng thương.

Lưu Lăng nhìn quanh rồi thở dài một hơi, hân quay người lại đánh cho Bạch Yến Trầm một cái.

“Ngươi xem ngươi làm được cái gì! !”

Muốn phòng không có phòng, muốn dân chúng cũng không có dân chúng. Là ‘cha mẹ’ một phương, mà ‘các con’ đều chạy đến Hoa Quả Thôn. Nhìn Nhạn Nam thành này xem, cả khách điểm cũng không có, chỉ có thể ở tạm chỗ này thôi”.

Lúc chọn phòng, Lưu Lăng cầm cái khăn trắng phe phẩy đi vòng vo qua mấy nơi. Thực ra trong phòng cũng không có mùi gì, có thể nói là sạch sẽ, nhưng Lưu Lăng lại muốn làm bộ làm tịch.

Ba gian phòng trống, hai viện, ngay cả cái cửa thủy hoa cũng không có, đáng chú ý nhất chính là nhà chính và hai phòng bên, vốn là tam hợp viện, nhưng nơi này lại nhỏ quá, sương phòng dời đến hậu viện, để lại hai viện trụ lủi, chẳng ra cái gì.

Lưu Lăng cảm thấy sương phòng là tốt nhất, sạch sẽ, còn độc môn độc viện, nhưng lại không có nhà chính rộng rãi, hân lại là vương gia, phải giữ thân phận, cho nên chọn chọn lựa lựa quyết định lấy nhà chính.

“Cái này đi, dù sao cũng ở không tới vài ngày”.

Liên Dụ tiếp tục làm ổ dưới tàng cây với Phương Uyển Chi, cùng trêu chọc mèo, thấy hân đã chọn xong thì đứng lên, kéo tay Phương Uyển Chi đi sương phòng hậu viện.

“Ta và A Đào ở hậu viện.”

Đối với chuyện nam nữ, Liên Dụ rất thủ lễ, khi kéo tay nàng vẫn luôn cách một lớp xiêm y.

Phương Uyển Chi nhìn cổ tay mình, gò má lại hồng lên, ngẫm nghĩ, lần sau hân mà kéo tay nàng nữa nàng đã kéo xiêm y lên, cho hân cảm trực tiếp. Để đầu gối kia tìm đường chết đi.

Hơn nữa ở hậu viện cũng tốt, hậu viện rất thanh tĩnh. Nàng cũng không muốn ở cùng một viện với bọn họ.

Nhưng mà Trương Lương đang đứng một bên chờ chọn phòng lại mất hứng, hắt chạy tới cản bước, trợn mắt nói: “Tại sao ngươi lại được chọn trước, ta còn chưa nói gì đâu”.

Phòng ở vốn không nhiều, phòng ngủ chính không có, sương phòng hắt lại chọn, Bạch Yến Trầm và tôi tới cùng nhau ngủ chung một giường lớn, chỉ còn lại một phòng sát bên, hắt không thích.

Liên Dụ từ giữa trưa đã mệt rũ rời, nhướn mày nhìn hắt.

“Chức quan của ngươi lớn hơn ta sao?”

Trương Lương ngu ngốc dần dần đáp:

“Không có.”

“Ngươi có nhiều đồ như ta không?”

Trương Lương nhìn Liên Dụ còn đang ôm chăn đệm.

“Không có.”

“Vậy ngươi còn ở đây ngăn cản làm gì?”

Trương Lương không nói lại được, cắn răng nghiêng lợi tròng Liên Dụ hồi lâu, rồi xoay người lấy giấy bút từ trong rương ra vọt vào phòng bên.

Phương Uyển Chi nhìn người vừa biến mất trong nháy mắt, kéo vạt áo Liên Dụ hỏi.

“Hắt làm cái gì vậy?”

Liên Dụ vừa sai người đem chăn mền của mình tới, vừa nói với Phương Uyển Chi.

“Hắt viết thư cáo trạng với cha hắt đó.”

34. Chương 34

Chương 34: Ta có được hay không?

Nửa tháng đi đường, dù ngồi trên xe ngựa cũng đã khiến người ta mệt mỏi, đặc biệt là Liên Dụ còn thức mấy đêm xem sổ sách, hắt đã buồn ngủ không chịu được.

Cho đến khi bà tử trải chăn xong, hắt không nói hai lời liền ôm Vương Thủ Tài bò lên. Đó là một cái giường nhỏ, dù mất không mở ra nổi, hắt cũng biết nhường giường lại cho Phương Uyển Chi.

Sương phòng không lớn lắm, giường nhỏ và giường lớn cũng cách nhau khá gần, lại không có rèm che.

Hai người đều mệt mỏi, cho nên không để tâm mấy chuyện đó nữa, vừa nằm lên giường là ngủ thiếp đi.

Ngủ say một hồi, khi tỉnh lại đã là giờ Thân. Liên Dụ còn buồn ngủ ôm mèo ngồi dậy, mắt hơi lơ đãng, hắt nhìn sang giường của Phương Uyển Chi, người không ở đó. Trong lòng tự nhiên lại thấy không thoải mái.

Liên Dụ đẩy cửa sổ ra, đón ánh nắng tràn đầy sau giờ ngọ.

Ánh sáng màu vàng nhạt chiếu xuống, bên dưới là bóng lưng của Phương Uyển Chi đang nhón chân phơi y phục. Tư thái yếu yếu điệu điệu, dù mặc một chiếc váy rất bình thường cũng có thể nhìn thấy vòng eo mảnh khảnh, không đầy một nắm tay.

Trong tay nàng là bộ quần bào màu đỏ, được giặt giũ sạch sẽ rồi phơi lên đoạn gậy trúc, nàng đưa tay vuốt lại mấy nếp gấp.

Liên Dụ không biết tại sao lại thấy rất đẹp, tựa tay nghiêng đầu dựa vào cửa sổ, vừa vuốt ve đầu Vương Thủ Tài còn chưa tỉnh ngủ.

Hắt hỏi nó:

“Mày có biết hay đồ nàng giặt là của ai không?”

Vương Thủ Tài sao mà nghe hiểu, nhưng mà dù có hiểu nó cũng không muốn trả lời, nó vốn lạnh lùng mà. Móng vuốt mèo đưa lên đề ngón tay của hắn xuống, híp mắt như kiểu cả thiên hạ không được trêu chọc nó.

Đương nhiên là Liên Dụ cũng không cần nó trả lời, trong cổ họng khẽ hừ một câu.

“Của ta.”

Có một loại kiêu ngạo không hiểu được, cũng không biết hắn nói, y phục này là của ta, hay người này là của ta nữa.

Vương Thủ Tài bị hắn quấy rầy đến phiền, rung rung đồng lông rồi ngồi dậy. Một người một mèo yên lặng ngồi bên cửa sổ, chăm chú nhìn Phương Uyển Chi. Nói thật, hai người này đều có vẻ khá ngốc, nhìn kỹ thì giống như đứa bé đòi ăn.

Bởi vậy, lúc Phương Uyển Chi phơi y phục xong xoay người lại nhìn thấy hai người họ như vậy, nàng nhin không được mà phì cười.

Nàng lấy khăn tay lau nước trên tay rồi cười hỏi:

“Đói rồi à?”

Liên Dụ và Vương Thủ Tài liếc mắt nhìn nhau, gật đầu.

Bếp lò ở phòng bếp còn cháy lửa, là do nàng vừa rang mơ để lại, tìm khắp bếp mới làm ra hai món ăn và một nồi cháo cá, người và mèo đều có thể ăn, không phải phiền phức.

Lúc bưng vào nhà, hai người kia đã chuẩn bị xong, một người ngồi trước cái bàn đất nhỏ, một người có cái chén không phía trước.

Nàng đột nhiên có chút dở khóc dở cười, cái đế trên tay cũng được Liên Dụ nhận lấy.

Hắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh nói.

“Ăn cơm đi.”

Phương Uyển Chi cũng không nói gì, học bộ dáng ngồi xếp bằng của Liên Dụ, ngồi bên cạnh hắn, cầm lấy cái muống múc cháo ăn.

Lúc này ánh mặt trời đã từ từ phủ xuống, sắc vàng nhạt hơn, như đứa bé đã chơi mệt mỏi, chuẩn bị chạy về nhà.

Liên Dụ nghiêng đầu nhìn Phương Uyển Chi, thấy cái bốt lớn trên mặt nàng.

Nhớ đến mọi người quanh mình đều nói Phương Uyển Chi xấu, hắn lại cảm thấy Phương Uyển Chi tuyệt không xấu, dù có như thế này cũng không xấu. Hơn nữa hắn cũng không muốn người khác thấy nàng xinh, Phương Uyển Chi có đẹp hay không thì liên quan gì tới họ.

Phương đại cô nương thấy hắn chỉ ăn thịt thì đưa đĩa chặn đĩa của hắn lại, như nương dạy dỗ con trai:

“Ăn thêm chút rau, đừng ăn mặn suốt thế.”

Nàng đã từng đọc qua y điển, biết buổi tối không nên ăn nhiều đồ mặn quá, Liên Dụ ăn cơm không kén chọn, nhưng lại rất hay ăn thịt, như thế không tốt.

Liên các lão liên ừ một tiếng, đợi khi Phương Uyển Chi không chú ý lại vụng trộm gấp một ít.

Hôm nay tâm tình Phương đại cô nương khá tốt, nàng thấy cũng xem như không, cười tủm tỉm cắn chiếc đĩa, lộ ra hàm răng trắng.

Nàng hỏi Liên Dụ.

“Ta có tốt không?”

Liên Dụ nghiêng đầu nhìn nàng, nở nụ cười.

“Tốt.”

Phương Uyển Chi mừng thầm, cháo cũng không thềm uống, xích lại gần hần.

“Tốt chỗ nào?”

Từ sau khi Liên Dụ xem Phương Uyển Chi như người một nhà, nàng hỏi gì hần sẽ đáp, trả lời cũng vô cùng thành thật.

“Lúc không hung dữ thì đều tốt”.

Phương Uyển Chi gật gật đầu, hỏi lại.

“Ta và Bì Bì ai tốt hơn?”

Liên Dụ nhìn thức ăn trước mặt rồi trả lời.

“Bì Bì.”

Bì Bì biết làm rất nhiều món chính, sườn xào chua ngọt, cá hầm dấm, thịt nướng củ sen, nhiều lắm.

Cháo cá trước mặt Liên Dụ cũng bị bưng đi.

Phương đại cô nương nổi giận đùng đùng ôm đồ mang về phòng bếp, ngay cả cái gậy cũng không để lại.

Không hiểu phong tình, thế thì chờ chết đói đi !

Trời Nhận Nam xanh hơn kinh thành, không khí càng thêm ướt át, lúc dậy sớm thể nào sương mai cũng dính trên người trên mặt.

Ngoài Lưu Lăng và Trương Lương mặt trời chưa lên cao thì không chịu rời giường, những người còn đều ra ngoài chống chọi với thứ thời tiết này. Thiết giáo chủ La Bàn Nhi thường xuyên chọn lúc sáng sớm để làm lễ cho giáo chúng, cho nên mọi người mới phải vừa ngáp vừa khởi hành giờ này.

Kỳ thật Liên Dụ cũng không phải người chịu khó, hần vừa giạng chân trên lưng ngựa vừa khép mi khép mắt.

Tối hôm qua hần tán gẫu mấy chuyện bát quái với Phương Uyển Chi đến rất khuya, cách một tấm rèm lụa trắng, ánh nến leo lắt trong phòng, nhưng lại phác họa rõ ràng gian nhân nằm nghiêng bên kia.

Hần cảm thấy mình làm cái rèm này đúng là sáng suốt. Bởi vì dù sao Phương Uyển Chi cũng là một cô nương, khác với cách hần ở cùng Bì Bì. Nhưng treo thì treo, hần vẫn thấy chướng mắt, cái rèm đó khiến hần không nhìn được những biểu cảm sinh động khi nói chuyện của nàng.

Ngoài phòng yên tĩnh, trong phòng tiếng nói chuyện càng lúc càng nhỏ dần.

Liên Dụ vượt đầu Vương Thủ Tài, còn đang hỏi chuyện bà tử Lưu Lăng mang theo vì sao lại véo tai nha đầu, nhưng lại không có hồi âm. Hần tròn mắt một lúc, nghe tiếng hô hấp đều đều bên kia rèm, có lẽ là đã ngủ.

Lúc trưa mình ngủ nhiều mà giờ lại không thấy mệt chút nào.

Hương an thần len lỏi vào chóp mũi, đó đã từng là thói quen của hần.

Hằng năm phải thức đêm nhiều, giấc ngủ của hần vẫn luôn không tốt, cho nên trước khi ngủ sẽ châm một ít hương. Nhưng hôm nay lại càng không ngủ được, không chỉ vì buổi trưa ngủ nhiều, mà còn vì mùi thơm của nữ nhân đầu rèm bên kia lượn lơ phảng phất.

Liên Dụ trở qua trở lại, nằm ngang nhìn lên mái hiên, không hiểu vì sao trong lòng lại thấy rối loạn, có phần nóng nảy. Hần là nam nhân, nhu cầu và khát vọng tự nhiên của thân thể hần cũng sẽ có, nhưng đã nhiều năm như vậy, với nữ nhân, tâm hần vẫn như hồ nước lặng. Không phải hần không nghĩ đến, mà chỉ cảm thấy vì chuyện đó mà đưa một nữ nhân vào cửa, hần không muốn.

Lần trước lúc tán gẫu với Bì Bì, hần đã từng hỏi: “Người có biết tình yêu là gì không?”

Bì Bì nhìn hần như nhìn thẳng góc nói: “Đương nhiên là biết, là tìm một cô nương mình thích, sau đó ngủ với nàng.”

Liên Dụ cảm thấy hần quá sức thô tục, một khoảng thời gian rất dài sau đó cũng không tìm người này nói chuyện phiếm nữa.

Hần nghĩ, tình yêu và cùng ngủ là hai chuyện khác nhau, bởi vì đó là ở bên nhau trong lúc hoạn nạn, là làm bạn cùng nhau suốt một đời. Nếu có ngủ, thì cũng phải ngủ cả đời, ngủ đến khi hai người cùng khép mắt trong quan tài mới thôi. Thích thì dễ, yêu mới khó.

Nghĩ đến đó, hần tự cho rằng mình đã đạt tới một cảnh giới rất cao siêu, thành ra nhìn ai cũng thấy chướng mắt.

35. Chương 35

Chương 35:

Bên kia màn tiếng hít thở vẫn đều đều, không trở người lộn xộn.

Liên Dụ không cần nghiêng lỗ tai lắng nghe cũng có thể tưởng tượng ra hình ảnh của nàng. Bởi vì tai quá thính, đến bây giờ hần mới thấy chán ghét vì tai mình tốt như vậy.

Hít thật sâu rồi thở dài, hình như hần muốn ngủ cùng Phương Uyển Chi, không phải là loại chuyện đổ mặt kia, mà chỉ là muốn ôm nàng trong lòng mình, tựa đầu vào mái tóc dài đó. Cơ thể nàng rất đẹp, nhất định cũng sẽ phù hợp với hần.

Đêm khuya yên tĩnh mà cứ nghĩ lung tung thật sự là không được, Liên đại nhân bực bội ngồi dậy, cúi đầu ủ rũ đi đến bên bàn nhỏ rót một chén trà lạnh, làm cho mình tỉnh táo.

Sau khi tỉnh rồi, hần nhận ra gió vừa thổi tắt ngọn nến. Phương Uyển Chi cũng ngủ rồi, hần không nên châm đèn lên lại.

Ông trời cũng hảo tâm, ánh trăng trắng muốt chiếu lên bóng người nho nhỏ trên giường, vô cùng rõ ràng. Hần nhìn thấy khuôn mặt ngủ say của Phương Uyển Chi, cái mặt nạ đã được tháo xuống, khuôn mặt sạch sẽ không hề trang điểm. Ánh trăng chiếu lên mặt nàng, trong veo như nước, sắc môi hơi nhạt, như nụ hoa hé nở giữa ngày xuân, cực kì mềm mại.

Liên Dụ biết rõ môi của Phương Uyển Chi rất mềm, bởi vì lần trước, hần vẫn còn nhớ.

Hần đứng ở đầu giường nhìn nàng, ánh mắt lưu luyến khuôn mặt và cánh môi, cảm thấy mình vô cùng ngốc, cũng hết sức vô sỉ.

Có lẽ động tác vén rèm làm ảnh hưởng đến Phương Uyển Chi, nàng giật mình trở người, hần vội vàng để màn xuống nằm lại lên giường.

Ban đêm yên tĩnh, tim đập mạnh như thể vừa trải qua một việc vô cùng mệt nhọc, hoặc là như một đứa bé làm chuyện xấu sợ người ngoài biết được, đã lâu Liên Dụ chưa từng hoảng loạn đến thế.

Nằm trên giường lại trở mình, Liên Dụ đột nhiên lại cảm giác chột dạ. Trong lòng lại thấy may mắn vì lần này không ai thấy được hần có tâm tư không tốt. Nhưng mà hần vẫn bị sợ hết hồn. Bởi vì Vương Thủ Tài không biết đã tỉnh từ bao giờ, ngồi trên giường mở to mắt nhìn chằm chằm vào hần.

Đôi mắt trong bóng đêm sáng màu xanh lục, còn có vẻ ý vị sâu xa.

Liên Dụ có phần bực bội túm lấy nó, lần đầu tiên trách cứ.

“Mày có bệnh à, ngủ!”

Vương Thủ Tài nghiêng đầu, cũng không biết vì sao lại chọc giận người kia. Nhưng mà nó vốn tham ngủ, tiếp tục trở lại mộng đẹp với bữa thịnh yến toàn là cá. Chỉ còn Liên Dụ lặn lội lại cả đêm trên giường, không cách nào ngủ được.

Cho nên bây giờ, hai con mắt thâm quầng cực lớn, như thể đêm qua gặp đại nạn gì kinh khủng.

Phương Uyển Chi thấy Liên Dụ lại ngáp thêm một cái, ban đầu còn tưởng hần bị ốm, đưa tay thử trên trán xem sao, cũng không thấy nóng. Sau đó lâu lâu lại chọc chọc hần một cái, trêu chọc cho hần nói chuyện. Vì

tối qua Liên Dụ suy nghĩ lung tung, cho nên giờ không dám thân thiết với Phương Uyển Chi. Sau mấy lần bị lạnh nhạt, “A Đào” cũng bộc phát tính tình, trừng mắt mắng hấn mấy câu rồi khôi phục bình thường.

Đối với chuyện này Lưu Lăng và Trương Lương đã tập mãi thành quen, nhìn trộm một lúc lại có ảo giác A Đào là phu nhân của Liên Dụ.

Đoàn người dọc theo đường núi, không đưa binh đi theo, mà để lại toàn bộ dưới chân núi.

Bọn họ định tự mình xem thử, nắm được tình hình rồi nói sau.

Hoa Quả Thôn nằm ở trên núi Tiểu Lan thuộc huyện Nhạn Nam. Diện tích không phải là lớn, núi Tiểu Lan cũng không cao. Nhìn từ xa có khi chỉ bằng sườn đất.

Lưu Lăng và Trương Lương ngày thường chưa trải qua khổ cực gì, giờ tự mình leo núi cũng là lần đầu tiên. Hoa Quả thôn kia giống như một trại thổ phỉ, trên cửa chính treo một tấm biển gỗ thật lớn, viên ba chữ xiêu xiêu vẹo vẹo thật to.

Bạch Yến Trầm nhìn quanh một hồi, bàn tay lau vào áo không biết bao nhiêu lần, lo lắng nói:

“Chữ này là do La Bàn Nhi viết, nghe nói bên trên có chú thuật, ai đường đột xông vào sẽ gặp xui xẻo.”

Lưu Lăng thấy Bạch Yến Trầm đã xem La Bàn Nhi như cha ruột của mình rồi, mặc dù ngoài miệng không thờ phụng hấn, nhưng trong lòng lại vô cùng thần phục. Hấn không thích trả lời người này, nhìn về phía lầu các đằng trước.

Cửa Thiết trại không có ai canh gác, chắc là đều chạy tới Thiêu các để giáo chủ ban “phúc lộc” rồi. Hấn nhớ trước kia từng học với tiên sinh, ông có dạy, nếu đứng ở nơi cao sẽ nhìn thấy hết tình hình bên trong.

Cao như thế, làm sao mà lên được?

Nhìn sang Liên Dụ đang ngáp dài bên cạnh, Lưu Lăng bỗng nhiên bừng sáng. Hấn bước dứt khoát tới bên cạnh, bảo hấn ta mang mình bay lên.

Liên Dụ là người văn võ toàn tài hiếm có ở Đại Yến, khinh công hấn cũng hết sức am tường.

Liên đại nhân cũng vô cùng hiền hòa, nằm sấp trên lưng ngựa nói:

“Năm trăm lượng.”

Mắt Lưu Lăng tròn trăng .

“Năm trăm lượng một lần bay? Người dám đòi bạc ta? ! ! !”

Hấn thấy tên này là tên không thể nói lý được.

Liên Dụ đến đây không phải để làm quân sư à? Bọn họ là châu chấu trên cùng một dây, vì sao ôm hấn bay lại còn muốn đòi tiền?

Còn nữa, hấn ta là hạ thần, mình là vương gia, mình to hơn chứ.

Liên các lão khi nói chuyện về bạc thì vô cùng kiên nhẫn, giải thích cho tên ngốc nghe.

“Quân sư chỉ hiển đầu óc, bày mưu tính kế, không có trách nhiệm ra chiến trường giết địch, mỗi người một nhiệm vụ. Cũng giống như ngài vào khách điểm ăn cơm vậy, đầu bếp làm món xào, ngài lại muốn ăn cá, có phải là nên trả thêm bạc cho hấn không?”

Lưu Lăng mơ mơ màng màng thấy có lí, liền gật gật đầu.

“Phải trả, nhưng mà...”

“Hoặc là trong nhà ngài muốn thuê thợ mộc, có một thợ mộc làm tốt lắm, ngài thấy tay nghề của hấn rất được, mà lại muốn hấn làm nhanh gấp, có phải cũng nên đưa bạc không?”

Đầu óc Lưu Lăng không đủ dùng, theo bản năng tán thành.

“Đúng thế.”

Trên mặt Liên đại nhân hiện lên vẻ trẻ nhỏ dễ dạy, ngồi thẳng người thuận tay vuốt lông Vương Thủ Tài.
“Vậy ngài muốn ta ôm ngài bay lên, vì sao lại không đưa bạc cho ta?”

Lưu Lăng liền ngoan ngoãn nộp tiền, cho đến khi bị Liên Dụ tóm như chó chết xách lên nóc nhà hắn cũng chưa phản ứng kịp, tại sao mình không trả giá chứ.

36. Chương 36

Chương 36: Tâm tư của hai tên gốc

Thiết Thiêu các đúng là rất cao, bởi vì được làm từ gỗ, cho nên không hề chắc chắn, lung lay muốn đổ.

Lưu Lăng là người béo hiêm thấy, chỉ cần không cẩn thận nghiêng qua một bên, dưới chân lại vang lên tiếng kêu kẹt.

Bên trong trại mọi người đang chạy tới làm lễ với giáo chủ vĩ đại của họ, “Thiết vừa ra ai dám tranh phong” câu nói vừa vang lên lập tức dập tắt mọi tiếng vang.

Đúng như tri huyện Bạch Yến Trầm nói, tên La Bàn Nhi là người lưng gù, hơn nữa vóc dáng cũng thấp vô cùng, áo bào đen chấm đất kéo kéo túm túm rất dài, lúc leo lên cũng suýt nữa ngã chống vó.

Nhưng mà điều này cũng không gây trở ngại đến sự vĩ đại của hắn, bởi vì chỉ cần thờ phụng hắn, cho dù hắn là một đồng phân chó, tầm ảnh hưởng cũng không thể khinh thường.

Nhạn Nam vốn là một huyện thành nhỏ, người ở Hoa Quả Thôn cũng sắp được trăm người. Lưu Lăng cảm thấy chuyện này không đáng để ra tay, ở kinh thành một đoàn diễn hát có khi cũng có trăm người phụ diễn đấy.

Nhưng nghĩ kĩ lại, Miêu Cương đâu chỉ dừng lại ở vùng Nhạn Nam. Nếu để mặc La Bàn Nhi phát triển lớn mạnh, trăm người có thể biến thành hơn ngàn người, hơn ngàn người thì cũng có thể biến thành trên vạn người.

Dân chúng mê tín ngưỡng, càng phát triển hơn nữa thì sẽ vô cùng đáng sợ.

Đầu óc Lưu Lăng vốn không tốt, không hiểu thế nào là nghĩ sâu xa. Người phân tích lợi hại như vậy, tất nhiên là Liên Dụ.

Tiếng của tên Thiêu Thần vẫn còn vang vọng, hắn nhìn dân chúng đang lễ bái đầy đất, thậm chí xen lẫn rất nhiều phụ nữ và trẻ em. Tất cả đều quỳ hết xuống, bái lạy, vô cùng thành kính. Mấu chốt nhất là, đó toàn là dân chúng, toàn là dân chúng trong thành! !

Tình thế còn nghiêm trọng hơn so với hắn tưởng.

Lưu Lăng run rẩy lấy áo choàng lau nước mũi nói: “Nếu không thì, chúng ta đánh vào đây giết hết bọn bạo dân này đi?”

Hắn thấy mình sắp lạnh chết rồi, nơi này ngày hè mà gió lạnh như mùa đông vậy.

Liên Dụ nhìn tên ngu ngốc kia rồi gật đầu nhẹ, biểu đạt tán thành.

“Vương gia nói rất đúng, giết hết rồi đem chôn, đến lúc đó Thánh thượng mà có hỏi thì nói dân Hoa Quả Thôn khởi nghĩa bị giết hết rồi, không ai chạy thoát thì chúng ta cùng lắm chỉ gánh tội vô năng thôi.”

Lưu Lăng ngây ngẩn cả người, thấy cái này không tốt à, hắn không thể để cho phụ hoàng đánh giá mình vô năng được. Hắn vùi đầu nghĩ một lát, nhắc đại đao bên hông ra.

“Vậy chúng ta cứu dân ra, rồi giết tên thủ lĩnh.”

Liên Dụ nhướn mày, sờ sờ chuôi đao của hắn.

“Cũng tốt, chỉ cần vương gia nhìn thử, phân biệt được trong ba trăm người này ai nguyện ý đi cùng chúng ta, ai khăng khăng một mực đi theo La Bàn Nhi là được. Nếu không cứ thế náo động, lại làm cho người dân thêm ghét.”

Lưu Lăng giận, cái gì cũng không được, hấn tròng mắt giật tay áo của Liên Dụ.

“Vậy người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Liên Dụ chấp tay, hết sức khiêm tốn.

“Thần đều nghe vương gia .”

Lưu Lăng biết rõ Liên Dụ giả giọng với mình, hấn bực bội phất tay áo, không muốn ngây ngẩn trên nóc nhà nữa, ra lệnh:

“Mang bản vương xuống!”

Liên Dụ không động,

Lưu Lăng lại đẩy hấn một cái.

“Mang bản vương xuống ngay! !”

Liên Dụ vẫn không động đây, rất hòa nhã nói với hấn.

“Bạc còn chưa đưa mà.”

Lưu Lăng: “. . .”

Hôm đó đoàn người không có động thái gì, yên tĩnh đi xuống núi.

Trên đường trở về, Lưu Lăng thuật lại đoạn đối thoại của mình với Liên Dụ cho Trương Lương nghe.

Hấn nói: “Liên Dụ thực tình ranh. Hấn muốn chơi xỏ ta, còn bảo để ta quyết định, ngoài mặt thì tán thành nhưng thực tế một câu cũng không đồng ý, muốn ta đi cầu hấn đây mà”.

Tên này hấn là biết rõ, hấn nói thẳng ra có khi mình cũng không thềm tiếp nhận, cho nên mới dùng phương pháp này.

Trương Lương cũng gãi đầu, chuyện như vậy hai người bọn họ hấn có thể nghĩ ra chủ ý tốt, không đến mức bị Liên Dụ dắt mũi đi. Hấn hoang mang nói.

“Không phải là do hai chúng ta quá ngu ngốc chứ?”

Rồi sau đó từng người suy xét bản thân, trăm miệng một lời, nói.

“Nhất định không phải là ta.”

Để nhất ngốc nghếch của Đại Yển không muốn thừa nhận chỉ số thông minh tài nghệ của mình không bằng người, khó tránh khỏi để tâm vào mấy chuyện vụn vặt mà không lo nghĩ kế. Đương nhiên, hấn còn kéo theo một tên Trương Lương, bởi vì như vậy dù hấn nghĩ ra phương án gì, cứ nói đó là kiệt tác của hai người, chứ không phải chỉ do mình ngốc.

Như thế vài ngày, hấn tìm Liên Dụ vô số lần, cũng nói vô số phương pháp. Đương nhiên là không hề bị phản bác, chỉ là lúc tán thành, người kia sẽ chế nhạo một phen. Đúng vậy, Lưu Lăng đã hiểu, Liên Dụ đang chế nhạo hấn, hấn muốn trở mặt, nhưng mà thái độ người ta rất tốt, nói gì cũng có lí, muốn lật cũng không lật được.

Phương Uyển Chi cũng hiểu ý của Liên Dụ.

Hấn muốn cho Lưu Lăng tự mình mở miệng nhờ hấn nghĩ kế, chuyện này có vẻ không dễ dàng. Dù Lưu Lăng có ngốc đi nữa, đó cũng là hoàng tử, là vương gia. Hấn không ủng hộ, Liên Dụ sẽ không thể tự làm, đó gọi là vượt quyền. Trong triều đảng phái tranh đấu gay gắt nhiều năm, sở dĩ Liên gia có thể đứng vững, hoàn toàn là nhờ Liên gia luôn đúng mực.

Có tài cán là thật, nhưng mà biết nhu biết cương mới là điểm mấu chốt nhất .

Liên Dụ biết phải làm quan như thế nào, cũng hiểu cách buôn bán.

Lưu Lăng và Trương Lương sau mấy lần bị lừa rồi cuộc cũng hiểu, hấn ta muốn kiếm bạc đây mà.

Lại là một buổi trưa, hai tên gốc tỉnh ngủ rồi thì cầm rương bạc tới hậu viện.

A Đào đang chăm mèo, ép buộc Vương Thủ Tài đi bộ trong sân.

Gần đây nó càng ngày càng mập, lại hay phơi bụng nằm ườn.

Liên Dụ mang cái sập nhỏ đặt dưới tàng cây hóng mát, nghe nàng nói vài câu cầu nhàu.

Đại khái là nàng nói, hần chiều Vương Thủ Tài không ra thể thống gì, giờ mập như heo. Liên Dụ cũng không còn cách nào khác, lười biếng nằm trên sập lột hồ đào cho nàng ăn.

Lưu Lăng và Trương Lương liếc mắt nhìn nhau, sau khi vào cửa thì lên tiếng chào hỏi A Đào.

Hai tên này gần đây rất chăm chạy đến hậu viện, Phương đại cô nương cũng tập mãi thành thói quen, nhìn thấy cái rương sau lưng họ thì hiểu ra.

Nàng cười tủm tỉm bưng chung trà tới mời người ta ngồi xuống, rồi tự đi vào phòng chơi cùng Vương Thủ Tài.

Ưu điểm lớn nhất của Phương Uyển Chi chính là hiểu được thế nào là đúng mực, chuyện nàng nên quản là Vương Thủ Tài, là việc ăn ngủ của Liên Dụ, chuyện nàng không nên quản, như chuyện của Hoa Quả Thôn, như triều đình, nàng đều mặc kệ.

Ngoài phòng liên tục vang lên tiếng nói chuyện đứt quãng, Phương đại cô nương cũng không rảnh lắng nghe, từ trước đến nay nàng luôn tin tưởng Liên Dụ sẽ xử lý mọi chuyện thật tốt. Ước chừng là một canh giờ sau, nàng nghe tiếng Liên Dụ gọi mình ở trong sân, nói là mình khát, muốn uống trà.

Nàng liền tới phòng bếp mang lá trà ra, là trà tuyết sương thượng hạng. Nàng còn lấy thêm hai cái cốc, thêm một ít lá trà bột vào trong.

Liên Dụ nói, người tao nhả mới phẩm trà, nghe hương thiên tuyệt. Lưu Lăng và Trương Lương thì cực kì thô, trà ngon đưa họ uống cũng không phân biệt được tốt xấu.

Phương đại cô nương vừa pha trà vừa tự giễu.

Cái kiểu keo kiệt này thật giống với tính cách của Liên Dụ.

Ừ, không phải là người một nhà không vào một cửa đó sao.

Nghĩ xong nàng lại thấy vui vui vẻ, híp mắt bưng trà đi ra, bước chân cũng trở nên rất nhẹ.

37. Chương 37

Chương 37: Còn nhiều thời gian

Lúc Phương Uyển Chi đi ra ngoài, ba người kia đã nói chuyện xong.

Một người thì thần sắc xán lạn lau chùi bạc, hai người còn lại thì yên lặng nhìn.

Phương Uyển Chi nhìn sang, thấy vẻ biểu cảm của hai người này cực kì giống cha mình khi nhịn đau vùng bực, buồn cười mà cũng phải nhịn lại.

Liên Dụ thấy nàng chỉ mang ba cái cốc ra, vốn là muốn lấy lại cái chén trà của Trương Lương về Nhưng vừa cầm trên tay lại thấy vui vẻ.

Trong chén của Trương Lương lá trà bột còn đang nổi lên.

Hắn nghiêng đầu nhướng mi, cảm thấy Phương Uyển Chi đúng là càng lúc càng giống mình, thối thối rồi uống một hớp nhuận họng, còn dư hơn phân nửa chén thì đưa cho Phương Uyển Chi. Rồi lại rót thêm chén khác.

Lá theo gió đung đưa, vài chiếc lá rụng xuống bay lên áo của Liên Dụ, Phương Uyển Chi nhìn thấy thì đưa tay lấy xuống giúp hắn. Ống tay áo khê trượt xuống, hắn thấy cổ tay nàng rất gầy.

So với cổ tay của mình, Liên Dụ nói với Phương Uyển Chi: “Buổi tối ta muốn ăn ngon, lấy huyết yến Lô Châu ra hầm cách thủy đi”.

Phương đại cô nương không nhịn được cười ra tiếng, thầm nghĩ, có ngày nào ngài không ăn ngon à?

Nàng không nói gì, cho dù Phương Uyển Chi không biết Liên Dụ đau lòng, trong lòng vẫn hiểu hẳn là người thích ăn no, đói bụng thì lúc nào cũng tùy hứng.

Lưu Lăng và Trương Lương nghe xong thì nuốt nước miếng, hẳn cũng muốn ăn.

Liên Dụ nói: “A Đào chỉ biết làm cơm hai người ăn thôi, nhiều món không biết nấu.” Nói gần nói xa rất rõ ràng, hai người chực ở đây cũng vô dụng thôi, nên đi thì đi đi.

Phương Uyển Chi cười vô cùng bất đắc dĩ, lúc ngẩng đầu nhìn Lưu Lăng và Trương Lương thì cực kỳ nghiêm túc.

Nàng nói: “Ta không biết làm cơm cho nhiều người ăn thật, không phải Bạch tri huyện nói tối nay hầm gà à? Hai ngài có thể bổ sung thêm chất bổ.”

Gà có thể so với huyết yến sao?

Hai tên ngọc mắt to tròng mắt nhỏ, thống nhất không lên tiếng. Bởi vì đầu thể so với độ vô liêm sỉ của hai ‘Vợ chồng’ người ta chứ.

Lúc ăn cơm tối, Phương Uyển Chi và Vương Thủ Tài lại đánh nhau lần nữa.

Nguyên nhân là ngoài canh huyết yến, họ còn có một món chính là thịt kho tàu. Vương Thủ Tài ngửi được mùi kia thì nổi điên, giương nanh múa vuốt đòi ăn.

Nó đã rất béo rồi, béo như vậy mà còn không sợ chết muốn ăn nữa.

Phương Uyển Chi mấy lần mang mềo ra ngoài chơi đều bị người ta hỏi, mềo mang thai mấy tháng rồi. Nàng không cách nào phản bác được, chỉ có thể cười ngượng ngùng: “Mềo nhà ta là mềo đực”.

Liên Dụ nhai kỹ nuốt chậm thưởng thức canh yến, đối với chuyện này thì vô cùng lạnh nhạt. Hai ngày một lần trong nhà sẽ có một trận gà bay chó sủa, sớm tập mãi thành thói quen.

Cho đến khi Vương Thủ Tài bại trận, nó kinh sợ chạy đến trong góc ăn con cá chiên bé xíu, Liên Dụ mới đặt đĩa xuống, vẫy vẫy ý bảo Phương Uyển Chi đến ngồi.

Bên cạnh bàn cơm là cái rương gỗ hôm nay Lưu Lăng mang đến, chiếm một vị trí rất lớn.

Hắn khóa kỹ cái rương, rồi đặt chìa khóa vào tay Phương Uyển Chi.

Một câu cũng không thềm nói, một chữ cũng không thoát ra khỏi cổ họng. Rồi người kia lại tới bên giường cầm lấy Vương Đại Tráng cáo trạng với Phương Uyển Chi.

“Vương Thủ Tài cào này.”

Phương Uyển Chi cũng không để ý, chỉ nghĩ về chiếc chìa khóa trong tay, hỏi hẳn.

“Để ta giữ à? Không sợ ta ôm tiền chạy mất sao?”

Liên Dụ cũng không thềm xoay qua chỗ khác, kéo hai sợi dây trên đầu Vương Đại Tráng bị Vương Thủ Tài lôi ra rồi nói.

“Ồ Đại Yến mà trộm bạc của ta thì không chạy xa được đâu”.

Trong lòng Phương đại cô nương thì cười nở hoa, trên mặt lại làm ra vẻ bình thường, bước tới bên cạnh hẳn hỏi.

“Tại sao lại đưa ta giữ?”

Làm bà quản gia à? Nói được thế mới chấp nhận.

Liên Dụ im lặng ôm Vương Thủ Tài ra ngồi ngoài hậu viện, ngược mắt nhìn sao.

Hắn nói không câu nào động lòng, chỉ đưa cho nàng một chiếc chìa khóa, hắn chỉ muốn cho nàng, về nguyên nhân tại sao, hắn còn chưa suy nghĩ cẩn thận.

Người ta lúc yêu không tránh khỏi ám đầu, hắn không nghĩ mình lại thế, có một số việc muốn nghĩ thông, nghĩ cho rõ ràng, mới có thể bỏ ra cả đời.

Liên Dụ hai mươi bảy tuổi, sớm đã qua tuổi u mê thời trẻ, cho dù về ngoài không già, nhưng nội tâm trưởng thành hơn người khác, hắn không muốn nói thích đơn giản như thế, chỉ muốn dùng hành động minh chứng tình yêu.

Hai người đều suy nghĩ, cách một bức tường, Phương Uyển Chi cũng không đuổi theo, nàng mím môi nắm chặt chìa khóa trong tay, cảm giác vô cùng chân thực.

Nàng nghĩ, mình không cần nóng vội, còn thời gian cả đời, họ còn rất nhiều thời gian.

Sáng sớm hôm sau, bốn người một mèò đều dậy thật sớm.

Mỗi người đều mặc y phục thôn dân bình thường, Liên Dụ còn đeo thêm một lớp mặt nạ.

Bọn họ muốn đột nhập vào trong trại để hiểu rõ tình hình bên trong.

Cùng lúc đó, Lưu Lăng và Trương Lương cũng đổi trang phục dân thường, nhìn mặt nạ trên mặt Liên Dụ hồi lâu, ngây ngốc hỏi.

“Chúng ta có cần mang mặt nạ không?”

Liên Dụ vừa sửa lại cổ áo vừa bớt chút thời gian nhìn bọn họ một cái, lời ít mà ý nhiều bảo.

“Không cần.”

Bọn họ mập như vậy, tìm mặt nạ phù hợp cũng khó.

Cửa Thiết trại không đóng thường xuyên, ngược lại, họ mở rộng cửa để người ngoài vào trong quan sát. Như vậy họ mới có thể truyền giáo, gia tăng tín đồ. Tin truyền đi cũng nhanh hơn, rất dễ lôi kéo.

Lúc Lưu Lăng mang theo cấm vệ đến Nhạn Nam, binh chỉ đóng dưới chân núi, bởi vậy ngoại trừ tri huyện Nhạn Nam và người dân không tin Thiêu Thần, không ai biết triều đình đến đây.

Nhưng không hề nghe động tĩnh gì thì Liên Dụ lại không tin, trước khi đi, hắn nhìn lướt qua Bạch Yến Trầm, vẻ mặt như cười như không, bảo hắn ở lại thị trấn Nhạn Nam, không được hành động thiếu suy nghĩ.

Đương nhiên Bạch Yến Trầm đáp ứng dàng hoàng, ngậm ngùi nuốt nước mắt nhìn bọn họ lên núi.

Hoa Quả Thôn này vốn là không phải là thôn gì lớn, có trúc lâu, có đường phố, cũng chỉ có một toàn Thiêu các.

Liên Dụ lẫn trong đám người hỗn tạp, quần áo vải thô cũ rách, nhờ thế nhận được chiêu đãi không tồi.

Người dân địa phương nói cho họ biết, Thiêu Thần rất lợi hại, cũng rất thương dân, xem họ như người nhà. Những cổ độc được nuôi này từ trước đến nay muốn xa người. Độc trùng lại là loại không được gần người, dính vào sẽ dễ bị bệnh, cho nên hắn xây tòa thiêu các đó. Hơn nữa lúc nuôi cổ rất dễ bị cắn, Thiêu Thần thay họ trừ vô số ma quỷ, ngăn ngừa tai nạn, lên trời muốn trừng phạt hắn, bởi vì hắn đã làm trái với thiên mệnh.

Phương Uyển Chi vốn có tiếng là vô sự tự thông, nàng ngồi xổm trong đám người nói chuyện với một đại nương, híp mắt cười hỏi.

“Chúng ta là người nhà quê không hiểu nhiều về cổ độc, chỉ nghe lúc đầu có mấy người thờ phụng, sau đó thì thấy không còn ai”.

Đại nương nghe xong thì gật đầu: “Đại Tể Ti ở Hoa Quả Thôn chúng ta xảy ra chuyện đó. Ở đây dân chúng đều tin hắn, nhưng người triều đình lại không ưa, phái binh chém đầu. Ban đầu giáo chúng đều sụp đổ, chết nhiều người, về sau cũng không ai dám nói chuyện nuôi cổ nữa”.

Một người khác ngồi xổm bên cạnh phụ họa.

“Đúng vậy, vài năm đó, người dân trong thôn cũng yên ổn nhiều, nhưng không biết vì sao lại có quỷ đến náo loạn, còn có người bị quỷ hồn che thân, ai cũng sợ. Hán tử nhà Lưu Hoa Quế cũng chết không minh bạch, tội nghiệp nàng, vừa qua ba mươi đã cô nhi quả mẫu. Khi đó chúng ta rất sợ, cứ nghĩ vị Đại Tể Ti kia thấy mọi người không tin phụng hấn nên hấn mới về trả thù”.

“Trả thù?”

Phương Uyển Chi cảm thấy mọi người lớn tuổi quanh mình đều trầm mặc, có lẽ họ rất sợ người này.

Cụ ông ở bên đập đập tẩu thuốc, thở dài nói.

“Chúng ta có xây cho hấn một tòa thần điện, nhưng sợ người triều đình đến tra. Bạch tri huyện dưới chân núi cũng không cho phép chúng ta tới. Khi Thiêu Thần đến đây, hấn mặc áo đạo bào, là cách ăn mặc của người Trung nguyên, nhưng lại biết nuôi cổ bắt quỷ, có ơn cứu mạng mọi người.”

Phương đại cô nương cười cười, nàng cảm thấy, thôn dân Hoa Quả Thôn đều là người chất phác. Mặc dù nàng biết họ nhiệt tình chiêu đãi nàng và nói chuyện cùng như vậy là vì nghĩ nàng cũng tin phụng La Bàn Nhi, cho nên mới thổ lộ.

Cho họ cơm ăn cũng là vì nghe nói họ chạy nạn từ nơi khác tới.

Nàng nhai nửa cái bánh bao trong tay, hỏi ông lão: “Thôn ông xảy ra chuyện ma quái bắt đầu từ khi nào? Thiêu Thần bắt nó thế nào vậy?”

Sao lại trùng hợp đến thế. Một thôn chưa từng có ma lại đột nhiên có quỷ đến náo loạn. Quỷ vừa tới Thiêu Thần cũng tới luôn?

Nàng không muốn giảng đạo lý cho họ, giờ có giảng họ cũng không nghe lọt, chỉ cần hỏi thăm thôi.

“Hán tử nhà Lưu tỷ tỷ kia là bị quỷ giết?”

Lão gia tử liền vỗ đùi.

“Đúng là bị quỷ giết, con quỷ kia cực kì hung hãn, hấn cầm dao cắt cổ người ta. Lưu quả phụ khóc đến mờ mắt, sau khi Thiêu Thần đến mới thanh tỉnh một chút, rồi nói. Nói là triều đình năm đó giết nhiều người như vậy, oán khí hóa thành quỷ. Quỷ không phân chính tà, chúng chạy tới hại dân chúng chúng ta. Giờ trong thôn cũng có chuyện ma quái, đều là nhờ Thiêu Thần ra tay giúp đỡ, chúng ta mang bạc đến hiếu kính hấn. Đó là việc nên làm. Cô có nhìn thấy hấn bị gù không, là do đuổi quỷ mà bị vậy, nên chúng ta phải hiếu kính hấn”.

Người xung quanh nghe Lưu lão gia nói thì đều gật đầu, hết sức tán thành, tin tưởng không chút nghi ngờ.

38. Chương 38

Chương 38: Đấu khẩu dẫn tới huyết án

Sau đó một thời gian dài Phương Uyển Chi và Liên Dụ đều đi nghe ngóng.

Họ muốn trong lúc nói chuyện với những người kia, có thể cảm nhận được tín ngưỡng của những người này, tại sao lại tín ngưỡng điều đó.

Giả sử như một Phật tử thành kính, ăn chay niệm Phật nhiều năm, lại phát hiện ra tên hòa thượng trước kia hay ăn thịt rượu biến thành Phật.

Họ sẽ nghi ngờ, hóa ra nhiều năm như vậy chân lí mình thờ phụng là giả. Bởi vì “hòa thượng thật” không thành chín quả, mà tên “hòa thượng giả” rượu thịt lại thành Phật.

Lại có một ngày một người cũng ăn chay như mình thành Phật, hấn quay lại nói cho mình biết, ăn chay cũng có thể thành chính quả. Trong lòng hấn lại có thêm hi vọng, cảm thấy những năm tháng qua mình đã không uổng công. Còn chuyện thờ phụng hay không không quan trọng.

Hấn chỉ muốn kết quả, mà khi kết quả đó chưa có được, thì tín niệm sẽ không sụp đổ.

Liên Dụ cảm thấy, dân chúng tin La Bàn Nhi, cũng không phải là vì tin hần, giống như trong lòng bọn họ cũng hiểu được, La Bàn Nhi không phải đại từ đại bi, đuổi quỷ hàng ma thì phải cống bạc lên. Nhưng mà bọn họ tin, cũng có phần run sợ, nếu không sợ nữa, thì cũng sẽ không cam tâm tình nguyện.

Hần chăm chú nghe, thỉnh thoảng lại đưa tay quần hai vòng nhúm tóc dài bên thái dương của Phương Uyển Chi.

Gần đây nàng ăn mặc rất xấu, không phải giả nha hoàn thì cũng thành tên ăn mày, đầu tóc cũng không gọn gàng, bị rối tung lên.

Phương Uyển Chi vốn đang lắng nghe rất chú tâm, nhưng tóc lại bị Liên Dụ quần lại, trên mặt thì ngứa ngứa, nàng đưa tay kéo lại, hần kéo về. Cứ kéo đi kéo lại như thế một lúc, rốt cục nàng cũng mặc kệ hần.

Có mấy người phụ nữ xung quanh, lớn tuổi nên cũng không kiêng kị gì, nhin không được cười nói.

“Ồ, nhìn đôi vợ chồng son thương nhau chưa này, mới vừa tân hôn hả? Quần lấy nhau thế.”

Cả khuôn mặt của Phương Uyển Chi cũng đỏ bừng lên.

Phụ nhân kia nói tiếp: “Chuẩn bị khi nào thì sinh con vậy? Đã hai mươi chưa? Ta thấy tuổi như cháu bây giờ đều là mẹ của hai đứa bé cả. Ba mẹ chồng đâu? Không tới đây với hai người à?”

Phương Uyển Chi không thể trả lời được một câu.

Là một cô nương gia, đối mặt với những chuyện này đương nhiên nàng cũng sẽ ngượng ngùng, huống chi hai người còn chưa xác định quan hệ. Nhưng mà chỉ có mình nàng xấu hổ, Liên Dụ vẫn còn không da không mặt cầm lấy tóc nàng chơi.

Nàng giật lại tóc của mình, bực bội nói: “Hỏi ngài kia, khi nào thì sinh? Ba mẹ chồng đâu?”

Liên Dụ lại kéo nhúm tóc về, nghĩ nghĩ một chút rồi cãi lại:

“Vương Thủ Tài không phải con trai cô à? Gần đây nó còn rất béo nữa.”

Mọi người đều biết, đó là một chuyện rất dễ dẫn tới ‘chiến tranh’, đối với chuyện Vương Thủ Tài béo, và cái miệng bĩ ỉ của Liên Dụ, Phương đại cô nương luôn có một niềm nhiệt huyết chiến đấu rất lớn.

Quả nhiên, lời này vừa nói xong, hai người lập tức khai chiến.

Phương Uyển Chi nghiêm túc trừng lớn mắt: “Đó không phải do thói quen của ngài sao? Buổi tối khuya mà cứ đòi ăn này ăn nọ, mình ăn thì thôi đi, còn cho cả Vương Thủ Tài.”

Liên Dụ chăm chú nhìn nàng, nói: “Cô không làm thì ta lấy gì ăn?”

Là ai cứ đòi kia chứ?

Phương Uyển Chi tức đến mức muốn cào hần rồi.

“Là ai la hét nói mình sắp chết đói hả?”

Liên Dụ vờ như không nghe thấy, sau đó đưa tay nắm lấy cổ tay nàng.

“Buổi tối ăn đầu cá thiên ma đi, đầu cá chép nữa, bảo Bạch Yến Trầm đi mua đi.”

Phương Uyển Chi bực bội, gây gổ với nàng xong còn bảo nàng làm đầu cá cho ăn, còn nữa, đang yên đang lành ăn đầu cá làm gì? Giờ cần thận nghĩ lại, khóe môi mím lại vui vẻ, cũng không bắt nạt hần nữa, tùy hần kéo tóc mình.

Cá Thiên ma rất bổ, đầu cá chép cũng thế, toàn dùng để bồi bổ người gầy.

Xung quanh mọi người nhìn thấy đôi vợ chồng son cãi nhau, cảm thấy vô cùng thú vị.

Cùng lúc đó, cách bọn họ không xa cũng có hai người cãi nhau. Nhưng mà không phải một đôi, mà là hai tên ngốc.

Lúc Liên Dụ và Phương Uyển Chi đấu võ mồm, Lưu Lăng ở bên kia cũng nghe được chuyện triều đình giết Đại Tế Ti, khiến cho dân chúng ở đây oán trách.

Hắn cảm thấy những người này quá sức vô liêm sỉ, nhìn bọn họ một đám áo rách quần manh, còn gầy trơ cả xương thì cũng thấy được, thứ tốt đều vào bụng La Bàn Nhi rồi.

Trong cổ họng ho một tiếng, lúc ấy hắn đã muốn phản bác, bỗng nhiên lại nhớ tới lời dặn dò của Liên Dụ, đành nhịn xuống.

Không biết sao đứng trong đám người ca công tụng đức La Bàn Nhi, càng nghe hắn càng không quen, càng ghen muốn phát hỏa. Ghen đến cực điểm, hắn gân giọng rống lên một câu: “Ta chưa thấy có người gù nào bắt được quý cả, từ khi cha sinh mẹ đẻ tới giờ cũng chưa từng thấy. Lưng gù mà cũng nghĩ ra cho hắn một mỹ danh, đầu óc các người bị bệnh à?”

Trương Lương nghe xong cũng hòa theo: “Đúng thế, triều đình giết Đại Tế Ti, đó là bởi vì hắn vợ vết của cải, chiếm đoạt nữ nhân, đức hạnh thối tha, Thiêu Thần của các người bây giờ cũng cùng một kiểu đức hạnh đó, giờ hắn muốn bạc, sau này không biết còn muốn cái gì đâu.” Nói xong lại rút điều thuốc ra hút. “Ta thấy người cả người gầy đến mức đó, mình ăn không đủ no mà còn muốn nuôi hắn? Có tiền dư đó thì sao không tu bổ phần mộ cha mẹ tổ tiên đi.”

Hai tên gốc nói chuyện thẳng tuột, nhưng mà có lý hay không? Bọn họ cũng phải thừa nhận, đúng là có lý. Người biết chuyện cũng nhìn ra được tên La Bàn Nhi dựa vào dân chúng ngu ngốc ở Hoa Quả Thôn để sống. Nhưng mà những lời này, cho dù muốn nói, cũng không thể nói lúc này.

Hiện thời cả thôn dân chúng đều đã bị đầu độc, người nói họ không đúng, nói La Bàn Nhi là người gù, đó chính là vũ nhục người dân ở Hoa Quả Thôn.

Cũng giống như trên mặt cát có một cọc tiêu, nó dựng lên đã mấy năm, gió táp mưa sa đều đứng đó. Nhưng người vừa đến, lại nói nó không tốt, chắc chắn không ai cảm kích người, cũng không ai tán thưởng, họ chỉ biết, đó là nói xấu thần thánh của họ.

Rõ ràng là Lưu Lăng và Trương Lương đã chọc tới cái cọc tiêu này

Đám người xông xáo bắt đầu không ngừng văng nước miếng, trách cứ hắn là đồ nhà quê không hiểu lý lẽ.

Trong đó còn có vài người hỏi thăm ân cần một vòng các đời tổ tiên của Lưu Lăng.

Lại nói đến Lưu Lăng, tuy rằng hắn không có học vấn, nhưng cũng là con em hoàng thất, đâu giống với người ít học trên phố, lui tới cũng có vài chữ thô tục.

Trong lòng hắn biết mình không phải đối thủ của lão nương kia, bực bội vén áo ngoài lên lộ ra áo măng bào bên trong, quơ cánh tay nói.

“Mẹ nó, phản hết rồi sao. Các người có biết lão tử là ai không? Lão tử là...”

Không có người nào quan tâm lão tử người là ai, sau khi nhìn thấy áo quan bào kia dân chúng đã mang gây gộc tới chào hỏi.

Đối với người của triều đình, thôn dân cực kỳ oán hận, nhưng họ cũng sợ. Chuyện ma quái ở trong thôn còn chết nhiều người, La Bàn Nhi có nói là vì triều đình chém giết nhiều người sinh ra quỷ. Cho nên họ phải đưa bạc cho La Bàn Nhi, đó đều là lỗi của triều đình. Hơn nữa ở đây họ đâu có biết phẩm cấp gì? Bạch Yến Trầm ở đây bị chào hỏi thế nào, Lưu Lăng cũng vậy thôi.

Phải nói Lưu Lăng và Trương Lương tuy là bần nhào không trát được tường, nhưng ở kinh thành không ai dám đụng, giờ lại bị một đám dân chúng nhân vừa xô vừa đẩy đập đánh đến sao bay đầy mặt, cả người choáng váng.

Trong miệng Lưu Lăng vẫn còn la hét: “Bản vương giết chết cừu tộc các người, có tin không hả? Toàn bộ giết sạch, ta có mang binh đến, ai dám đánh ta. Ta chửi con mẹ nó chứ! Người đánh lại ta thử xem? Tên khốn kiếp, Trương Lương! Trương Lương! Bảo vệ bản vương! Liên Dụ đâu? Liên Dụ! !”

Liên Dụ đã sớm kéo Phương Uyển Chi lên cành cây cao nhất ngồi xuống, hai người vừa xem vừa lắc lắc chân, mặt không chút thay đổi nhìn xuống phía dưới.

Phương Uyển Chi nhìn một lúc thì hỏi Liên Dụ.

“Còn không đi cứu à?”

Liên Dụ lắc đầu.

“Để bọn họ đập một lát đi.”

Bởi vì Lưu Lăng công khai chửi đổng và đánh rần động cỏ, kế hoạch thăm dò bị rối loạn toàn bộ.

Ngồi dưới tán cây nhỏ ở núi Tiểu Lan, không ai có sắc mặt tốt.

Lưu Lăng vẫn còn hùng hùng hổ hổ, trên đầu đầy rau và vỏ trứng gà lấy mãi không hết, nước bắn từ trên tóc chảy xuống. Hắn mắng xong vẫn không thấy thoải mái, lại không dám phát hỏa với Liên Dụ, đành chỉ đầu mắng hòe mà chửi Trương Lương:

“Vừa rồi ngươi làm cái gì hả? Vì sao không cứu ta? Ngày thường bản vương cấp bạc cho ngươi còn thiếu sao! Lúc cần mặt thì không thấy bóng dáng.”

Ngay cả nhìn Liên Dụ cũng chưa từng nhìn hắn.

Liên Dụ không nhìn, Lưu Lăng tiếp tục mắng không ngừng.

“Ngày mai lại đi một chuyến, không phải còn có mặt nạ sao? Mang mặt nạ rồi đi, lão tử không tin, ta không hơn một vị thần linh?”

Cuối cùng là Phương đại cô nương không nghe nổi nữa, mở miệng nói thẳng.

“Ta là cô nương mà cũng hiểu được không thể đánh rần động cỏ, vương gia nhanh mồm nhanh miệng nói thì thoải mái đó, nhưng dân chúng kia đều bị La Bàn Nhi mê hoặc rồi, ngài như vậy còn giống trống khua chiêng bảo có mang theo binh. Giờ mà muốn vào thăm dò cũng không có cửa nữa đâu. Vốn định tìm cách đưa binh vào tốt nhất, giờ chuyện gì cũng không rõ, muốn đưa vào thế nào?”

Đôi vợ chồng son này rất biết cách bao che khuyết điểm, thấy Phương Uyển Chi mắng Liên Dụ thì thoải mái là thể, nhưng người ngoài mắng hắn một câu thôi nàng đã không vui rồi. Nhưng dù sao Lưu Lăng cũng là vương gia, cho nên mấy câu này cũng có bảy phần khách khí. Lưu Lăng nghe xong không còn lời nào để nói. Bởi vì hắn cảm thấy A Đào nói có lý. Lại nhìn Liên Dụ một cái, người dựa vào tàng cây loay hoay nghịch nhẫn, sắc mặt không phải là tốt, lúc này mới biết bản thân gây ra họa, giận cũng không dám phát nữa.

Hắn có hơi sợ Liên Dụ, Liên Dụ đánh người, quan trọng triều cũng từng bị đánh.

Đưa tay lau mấy lá rau trên mặt, hắn then thùng nói.

“Cái kia, bản vương cũng không phải cố ý. Ngươi xem bọn họ đấy! Ta không nhịn được mà. Liên Dụ, ngươi đừng nóng giận nữa.”

Nói cho cùng, Lưu Lăng và Lưu Lễ là hai người hoàn toàn khác nhau. Người trước là gốc thật, không có đầu óc. Người thứ hai là giả ngu, giả bộ không có đầu óc. Bởi vậy khi Lưu Lăng nói mấy câu này, là hết sức thực tâm thực ý.

Hắn vốn không thông minh, vẻ mặt nhìn như thể gặp đại nạn.

Liên Dụ vẫn không nói gì, đứng lên rồi yên lặng bước đi.

Lúc trước hắn chưa từng ở cùng người gốc, giờ lại ở bên, thật có lúc không hiểu họ nghĩ gì.

39. Chương 39

Chương 39: Hiếm khi hồ đồ.

Ngày kế, mọi người đều dậy thật sớm, không biết Liên Dụ kiếm đâu ra một cái áo choàng đen thui, mặc dài chấm đất, bên ngoài còn có đính mũ.

Phương Uyển Chi nhìn hắn giống như đang đưa tang, nàng nhú lông mày lắc đầu.

“Cái này đâu ra thế? ”

Liên Dụ nghiêng đầu cười một tiếng, cà lơ phớt phơ nói.

“Ta đoạt.”

Phương Uyển Chi nhìn bộ dáng không nghiêm chỉnh của hắn, thiếu chút nữa đã nhéo tai người kia trách, đoạt cũng phải đoạt cái gì đẹp chứ.

Nhìn một lúc mới biết là y phục hộ pháp của Thiết Thiêu các ở Hoa Quả thôn. Nàng thấy Liên Dụ mang một chiếc mặt nạ xấu xí thì cắn hạt dưa hỏi:

“Đem qua ngài đi Hoa Quả Thôn à? ”

Hắn liền gật đầu, cổ áo của bộ y phục này không kéo được. Phương Uyển Chi liền ném hạt dưa trên tay đến sửa lại cho hắn. Vừa sửa vừa hỏi:

“Hôm nay còn muốn lên núi à? ”

Nàng đoán hắn chuẩn bị để đến căn nhà gỗ kia, nói chuyện với La Bàn Nhi thử.

Liên Dụ gật đầu, cúi đầu thấy vết cắt trên đầu ngón tay nàng, hắn đưa tay nắm lại rồi nhú mày nói.

“Hôm qua cô bị thương à? ”

Phương Uyển Chi cảm giác được ngón tay kia hết sức dịu dàng, mặt cũng đỏ bừng, cười nói.

“Ta thấy phải hỏi ngài ấy, trên người có đau không? ”

Hôm qua lúc Liên Dụ xông vào đám người cứu Lưu Lăng ra, khó tránh khỏi bị thôn dân Hoa Quả Thôn đánh trúng. Những người kia đều là dân chúng, đa số còn là trưởng giả, Liên Dụ không muốn đánh bọn họ, chỉ có thể lao thẳng đến kéo Phương Uyển Chi vào lòng mình, dù thôn dân không dùng gậy gộc nhưng tiếng gào thét và tiếng gió bên tai nàng cũng biết được, hắn bị đánh mạnh cỡ nào. Nàng không nghe tiếng hắn kêu rên, nhưng cũng đau lòng muốn chết. Nếu như Lưu Lăng không phải là vương gia, nàng đã xông lên cứu xé hắn rồi.

Liên Dụ còn không thèm nháy mắt, nhú mày nhìn ngón tay nàng như cũ, sau đó lấy một bình thuốc trong ngực ra bôi lên vết thương trên tay nàng, rồi thổi thổi.

“Không đau, chờ ta trở về.”

Trong lòng Phương đại cô nương đã thích hắn từ lâu, nàng cần môi không biết lấy dũng khí từ đâu, đột nhiên giang hai tay ra ôm lấy hắn, ôm thật chặt. Đầu tựa vào ngực hắn, cả khuôn mặt cũng hồng như muốn nổ tung, cả người không chỗ nào không nóng rực.

Nàng biết rõ như thế không đoan trang, nhưng trước mặt nam nhân nhà mình cần gì phải đoan trang chứ. Tận đáy lòng, nàng đã sớm nhất định Liên Dụ là của nàng, hắn không cần nàng cũng không được.

Nhưng mà nói cho cùng, Phương Uyển Chi muốn tự mình bày tỏ, cũng muốn mình can đảm hơn một chút, nàng ôm như vậy có vẻ rất ngốc, nhưng lại không biết phải làm thế nào. Tiếng nhịp tim thành thịch khiến nàng an tâm hơn một chút, hắn hồi hộp, hồi hộp nhưng ít nhất cũng không đẩy nàng ra.

Nàng cảm nhận được hắn ôm lại mình, từ từ, ôm chặt, hai người không ai nói gì, nhưng đều đỏ bừng cả mặt, như chồi non đâm lên giữa nắng sớm, theo gió đung đưa, vui thích. Lại giống như giữa biển lớn mênh mông, con thuyền dập dềnh qua lại, nghe được hai trái tim cùng rung động.

Liên Dụ khẽ nói: “A Đào, ta phải đi.”

Giọng nói rất trầm, còn có phần nói lắp. A Đào chôn trong lòng hắn ừ một tiếng, đột nhiên lại không dám ngẩng đầu nhìn thẳng.

Liên Dụ cũng không muốn đi, cánh tay thu hẹp khoảng cách giữa hai người, ôm lấy vòng eo thon nhỏ, hắn thấy Phương Uyển Chi quá gầy, gầy không đầy nắm tay, gầy đến mức như thế hắn không quan tâm chăm sóc nàng thật tốt.

Thật lâu sau, Phương Uyển Chi nói: “Chàng, đi sớm về sớm.”

Cuối cùng mới tách khỏi người hấn.

Liên Dụ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã hồng một mảnh, ánh mắt dừng lại nơi cánh môi mịn màng của nàng, dư vị của đôi môi đó khiến hấn động lòng.

“Ta muốn hôn nàng.”

Hấn nhẹ giọng nỉ non, không đợi nàng đáp lại đã cúi người hôn xuống đôi môi ấy.

Không chỉ là lướt qua rồi ngừng lại như hai lần kia, nụ hôn lần này hấn rất nghiêm túc, thậm chí có một chút vội vàng, ngón tay luồn qua mái tóc dài giữ lấy gáy nàng, khiến cho hai người gần sát nhau hơn, như muốn say mình trong ôn hương nhuyễn ngọc.

Phương Uyển Chi chạy thẳng một mạch về phòng, đóng cửa lại rồi cười khúc khích, thực sự rất phấn khích.

Nàng lặng lẽ đi tới bên cạnh cửa sổ nhìn xuống sân, thấy Liên Dụ vẫn còn đứng ngơ ngác trong viện, bóng lưng cứng đờ mê man, nàng bật cười, then thùng hắng giọng: “Còn không đi đi, muốn đợi mặt trời xuống núi à.”

Liên Dụ liền qua đầu lại, nhìn nàng một hồi lâu rồi chỉ vào cửa sân.

“Ta đi bây giờ.”

Nhưng mà không phải đi tới cửa, hấn nhún chân một cái khinh công bay ra ngoài.

Sao lại không đi qua cửa lớn...

Cả ngày hôm nay Liên Dụ luôn mất hồn mất vía.

Lúc đi đến tòa trúc lâu ở Thiết Thiêu các, hấn thấy rất nhiều người người đi vấn an giáo chúng. Hấn nghĩ mình cũng phải như bọn họ đến nói hai ba câu, nhưng cuối cùng lại không biết phải nói gì, trong đầu đều là hình ảnh của Phương Uyển Chi, khuôn mặt then thùng và đôi môi sưng đỏ.

Lúc La Bàn Nhi khom lưng gù đi tới, nhìn thấy tên hộ pháp đang ngồi ngẩn người trên giường. Hấn bước tới bên cạnh, đẩy đẩy tên kia:

“Người làm gì thế hả?”

Giọng đậm chất địa phương, toàn khẩu âm của vùng.

Liên Dụ biết hấn bước vào, gật gật đầu ý bảo mình nghe được.

La Bàn Nhi có tứ đại hộ pháp, hấn lựa chọn người này, nguyên nhân quan trọng nhất, vì A Tu là người câm.

La Bàn Nhi vốn cũng quen với việc A Tu trầm mặc ít nói, hấn thấy người kia cứ ngồi trên giường hồi lâu, vóc dáng không đủ cao, nên phải mang một băng ghế tới, bò lên rồi nói:

“Ở Cung gia có quỷ náo loạn, họ tới mời ta mấy lần nhưng ta cũng không ứng, người lưu ý thấy họ tới lần thứ ba, nhận một trăm lượng thì thông báo với ta.”

Liên Dụ tiếp tục gật đầu.

Thấy tên lưng gù này đúng là biết cách mua bán.

Quỷ náo loạn ở Cung gia.

Hấn nắm một ít bột gì đó, ném vào trong chén cổ độc, bên trong đó tự giết lẫn nhau. Thứ náo loạn ở Cung gia, không phải là quỷ, mà là người.

La Bàn Nhi có vẻ cũng không thích nói chuyện phiếm với người khác, tự cầu nhậu một lúc rồi chống cằm ngẫm nghĩ: “Mấy ngày trước nghe nói người triều đình đến, người bớt chút thời gian đi qua thông báo với Thiên tôn một tiếng, chuyện đó ta quản không được”.

Hai tay lại đặt đầu gối.

“Nghe nói người đến là một vương gia, có câu nói trời thì cao mà hoàng đế thì xa, lão tử ở xa như vậy mà hần cũng biết tin. Có thể thấy không phải cứ xa là ít rủi ro”.

Liên Dụ liên tục im lặng nghe hần nói, có thể thấy người này học thức không cao, hần cũng không vội giải quyết, nhưng Thiên tôn vừa nhắc đến lại khiến hần hào hứng.

Hần vừa mới xem tay của La Bàn Nhi, gầy gò, vô cùng tiều tụy, làn da thô ráp, nhưng đó là do hần gầy. Hàng năm vì độc trùng và bột thuốc thấm vào người, phần lớn những người dưỡng cổ độc có làn da chuyển thành màu đen.

Tay của La Bàn Nhi lại không thế.

Điều này cho thấy, người nuôi cổ độc là người khác, sau lưng hần còn có người lợi hại hơn.

Sư phụ của Liên Dụ Nhiều Tiêm Trần là chương môn đời thứ mười sáu của Điểm hoa các, ít người biết được Nhiều Tiêm Trần lại có một nửa dòng máu là người Miêu Cương, bởi vậy phương pháp nuôi cổ cũng biết được ba phần. Nhưng mà với chuyện này Nhiều Tiêm Trần lại quá gà mờ, nuôi hơi phân nửa đều chết hết, cho nên cũng ngại quảng cáo kỳ môn dị thuật của mình.

Từ nhỏ Liên Dụ đã lẫn lộn với ông, cho nên cũng hiểu biết chút ít.

Thanh danh của Điểm hoa các vốn không có gì đặc sắc, lại thêm chuyện đối xử với trần thế không phân biệt chính tà, có phần tam quan bất chính, làm loạn trên giang hồ một thời gian nên thanh danh cũng ngày một xấu đi, ông ta lại vui vẻ khi trở thành chương môn ma giáo, còn thường xuyên tuyên bố đệ tử của mình là Lan Khanh công tử.

Liên Dụ lại không chịu thừa nhận người sư phụ bất chính này, chỉ những lúc ông không có bạc mới đưa tay cứu tế một ít.

Còn về chuyện của La Bàn Nhi, cầu nhàu đủ rồi hần liền bò xuống giường chuẩn bị ra ngoài. Cứ ngồi một chỗ lại thấy trong lòng không yên được.

Bởi vì hần thấy A Tu nhìn mình lắc đầu, mặt mày ủ rũ. Tự nhiên mình cũng buồn theo.

La Bàn Nhi vốn không có việc gì làm, đi tới Hoa Quả Thôn này nhờ vào lừa đảo mà có thêm chút bạc, giờ chuyện bấy bọ còn kinh động tới vương gia, hần đương nhiên sẽ hoảng hốt. Đi qua đi lại trong phòng hai lượt, hần nói với Liên Dụ.

“Ôi chao, người nói ta có nên tự mình đi đến chỗ Thiên tôn không, lần trước có vẻ hần không muốn ta qua. Nhưng giờ nếu cứ chờ tin thì biết đến khi nào.”

A Tu ôm trùng cổ độc đi về giường, nhú mồm, bày tỏ mình cũng rất thất vọng.

Theo tính tình của La Bàn Nhi, nếu chuyện như vậy mà bị người khác giật dây, có khi nửa đường lại bỏ cuộc, giờ nhìn bộ dạng của A Tu hần lại thấy phiền.

“Đi thôi, tìm Thiên tôn.”

Đây đương nhiên là chuyện vô cùng tốt.

Trên mặt Liên Dụ không biến sắc, từ từ đi theo sau lưng La Bàn Nhi.

Hai người ra khỏi cửa, đi theo hướng chợ của Hoa Quả thôn, mấy người dân thấy La Bàn Nhi đi ra thì cúi người quỳ bái, thái độ với Liên Dụ cũng cung kính lạ thường.

Hôm qua Liên đại nhân mới bị đánh, hôm nay lại được ủng hộ, nhân sinh quan của bản thân cũng trở nên vụn vẹo, hần thuận tay nhận mấy đồ ăn vặt người ta đưa tới.

Nhưng mà còn chưa kịp lấy, tâm tình đã lạnh hơn phân nửa.

Bởi vì hần thấy trong đám người, có hai bóng dáng lén la lén lút, một người là Lưu Lăng, một người là Trương Lương.

Có lẽ là sợ người ta nhận ra, cả hai người này đều bôi một lớp bụi đen lên mặt. Giống như vừa chui từ mộ lên. Lần này Liên Dụ thực sự không muốn quen biết họ, nhưng cũng không thể để mặc họ làm chuyện bày bạ, nói cả đêm rồi mà giờ hai tên gốc này vẫn chạy đến đây.

Hắn trợn ngược cả mắt, đột nhiên lại thấy Lưu Lăng nhìn chằm chằm vào cổ tay mình.

La Bàn Nhi đi đứng không thuận tiện, đi vài bước lại muốn người khác dìu, Liên Dụ duỗi tay ra, trên cổ tay là chuỗi vòng hạt ngọc. Thực ra Liên Dụ làm việc rất ít khi bắt cần như vậy, nhưng hôm nay hắn lại quên chuỗi hạt này, cũng là vì chuyện lúc sáng sớm, làm rối loạn tâm tư của hắn.

Lưu Lăng bên cạnh thì đâu biết chuyện gì, hắn biết vật này chẳng qua là vì thích, lại hỏi Liên Dụ mấy lần mà hắn vẫn không cho.

Bây giờ thấy lại, nhìn vóc người kia, trong lòng lại bùng lên cơn tức.

40. Chương 40

Chương 40: Đạo sĩ lên núi

Lưu Lăng và Trương Lương lần này tới đây là vì hôm qua bức quá, trong lòng không thông, cho nên muốn quay trở lại. Trong lòng hắn cũng thấy có lỗi với Liên Dụ, cho nên mới muốn tới thăm dò tin tức, để hắn đừng giận mình nữa.

Nhưng mà người này lại xuất hiện bên cạnh La Bàn Nhi.

Điều khác biệt nhất giữa người gốc và người thông minh chính là ở nhận thức. Người thông minh dù hai người có đối lập nhau thì cũng bỏ qua hết mà hợp tác, cùng chung nguy hiểm. Mà người gốc thì dù người là thù hay là bạn, thấy người không bàn bạc với hắn, phản ứng đầu tiên sẽ là, mình bị phản bội rồi.

Không nghi ngờ gì nữa, bây giờ Lưu Lăng đang cảm thấy mình bị phản bội.

Hắn kéo tay áo của Trương Lương, bọn họ tức tối trao đổi ý kiến, sau đó cùng thống nhất cảm thấy, Liên Dụ làm như vậy là muốn chiếm công, lấy hết công trạng về mình. Cho nên mới không dẫn theo bọn họ.

Đối mặt với tình huống như vậy, họ nhất định không để hắn thực hiện được.

Liên Dụ bên này một đường dìu bước người kia, nhìn thấy hai tên gốc liên tục nhìn mình thì biết họ đã nhận ra, hắn dùng ánh mắt cảnh cáo: Cút xa ta ra.

Mà hành vi cảnh cáo này lại càng làm Lưu Lăng và Trương Lương khẳng định chắc chắn hắn muốn cướp hết công lao. Không muốn mình đi theo, mình càng phải theo dõi.

Liên Dụ nhìn hai tên gốc bước tới gần, thật sự rất muốn tung ra một chưởng đập chết bọn họ.

La Bàn Nhi chọn một con ngựa tốt, chuẩn bị tư thế ra khỏi thôn.

Liên Dụ cũng im lặng đi theo, kéo dây cương đi vội, mặc kệ hai tên gốc đang điên cuồng đuổi theo cũng không dừng lại.

Hai chân sao địch được bốn vó, tất nhiên, hai tên đó không đuổi kịp. Mắt thấy hai người kia như làn khói giục ngựa đi xa, ra khỏi thôn rồi sẽ có chuyện họ không được biết, cho nên Lưu Lăng không để ý nhiều như vậy nữa, mở miệng hô to:

“Liên Dụ ngươi muốn cướp hết công trạng chứ gì, bản vương nói cho ngươi biết, không có cửa đâu.”

Như thể gióng trống khua chiêng hô hào quần chúng.

“Mau có ai không, người của triều đình mai phục đến bắt đấy, có nhìn thấy tên kia không, đó không phải hộ pháp, đó là Hộ bộ thượng thư Liên Dụ “.

Không có gì bất ngờ, Liên thượng thư bị các thôn dân trói lại, đương nhiên là hắn có thể thoát ra, nhưng hắn lại không động tay. Bởi vì đã cực kỳ mệt mỏi, tâm rất mệt, không muốn lặn qua lặn lại nữa, tiện tay thả viên ngọc thất hương xuống, chờ cấm vệ dưới chân núi lên đón hắn.

Lưu Lăng và Trương Lương cũng bị buộc lại, đập đập bên chân hấn, nổi giận đùng đùng nói.

“Ai bảo người không mang ta theo.”

Cả ngược mắt lên Liên Dụ cũng không muốn nhìn hấn.

Hai tên này lần trước đã lộ mặt, các thôn dân vẫn còn nhớ, cho nên mới hô hào hết quần chúng tới trời.

La Bàn Nhi sợ đến mức mặt không còn chút máu, làm sao mà ngờ được có một ngày mình lại gặp một cao nhân như thế.

Khuôn mặt kia giống y đúc A Tu mà.

Các thôn dân vẫn còn bầy miêng tám lời nói, người này là vương gia, người kia là thượng thư, tất cả đều bị chúng ta bắt lại, hay ngài thả cổ độ mê tâm mê trí bọn họ đi, hoặc là biến họ thành một mớ nước, như vậy chẳng phải tốt hơn sao.

Trong lòng La Bàn Nhi tự nhủ, đó đều là quỷ do ta tạo ra, đương nhiên mới có bản lĩnh biến này biến nọ, đây là quan to nhị phẩm triều đình đó, cuối cùng hấn đưa ra quyết định, đem bọn họ trầm đường.

Sau lưng Hoa Quả Thôn có một ao nước nhỏ, nước ao không phải là quá sâu, nhưng chìm chết ba người thì tất nhiên là thừa sức.

Có giáo chúng thành kính lại nói, không thể trầm đường, bản lãnh của ngài lớn như vậy, tại sao không lấy cổ độ ra, như thế bọn họ không phải sẽ đi vào khuôn phép sao.

Nói đến loại mất tâm cổ độ này, đây đúng là cổ độ tà môn trước kia vẫn lưu truyền ở Miên Cương, người bị cổ độ không chế sẽ chiếm luôn thần trí. Đại Tế Ti của Hoa Quả thôn bị chặt đầu lúc trước đã từng dùng lên người tri huyện Nhạn Nam, chỉ là loại cổ độ này khá tổn hại âm đức, không thể dùng nhiều.

Nhưng mà tên La Bàn Nhi là loại gà mờ, làm sao biết được, không riêng gì hấn, tên Thiên tôn kia cũng không thể biết. Hấn dùng lí do này để thoái thác, các vị già trẻ ở đây thế mà lại tin, bởi vì họ từng được chứng kiến sự thần thông của hấn, cũng oán thầm trong lòng, chỉ là không nói ra miệng mà thôi.

Lúc Phương Uyển Chi đi theo cấm vệ vượt qua đường núi, Liên Dụ đã ướt nửa người.

Lần đầu La Bàn Nhi gặp một đội khôi giáp hùng hậu như vậy thì suýt chút nữa tiểu trong quần, sau đó không giả vờ niệm siêu độ mấy người kia nữa, nhanh chân chạy vào trong đám người, vén áo choàng lên, hét:

“Tai nạn buông xuống, chúng sinh bảo hộ ta.”

Hấn chưa đọc sách bao giờ, nhưng cũng không hề ngốc. Hấn biết người triều đình đến đây nhưng vẫn chưa động tay, là còn bận tâm dân chúng đang nằm trong tay hấn.

Liên Vụ vốn còn đang nằm trên phản, thấy Phương Uyển Chi sốt ruột thì vội đi lên. Hấn xoay người lại nhìn Lưu Lăng và Trương Lương vẫn còn đang oán giận, đúng là rất muốn đánh bọn họ, nhưng vừa tiến lên hai bước, hấn lại lui về đám vào đầu Trương Lương.

Lần này xuất quân, đúng là trúng ngày chó má.

Đánh xong Trương Lương, trong lòng Liên các lão thoải mái hơn một chút, hấn xoay người tới xem La Bàn Nhi. Bảo cấm vệ lui xuống, đến bên cạnh hấn, nhìn như vậy khiến La Bàn Nhi đột nhiên chột dạ.

Hấn nuốt một ngụm nước miếng rất lớn hỏi Liên Dụ: “Người, người muốn bắt ta sao?”

Liên Dụ đáp: “Người không muốn à? ”

La Bàn Nhi vội vã lắc đầu.

“Không, không muốn.”

Liên Dụ lại bước qua hấn.

“Không muốn thì thôi, giờ ta không có ý mời người uống trà đâu”.

Liên Dụ hiểu rõ, bắt người này cũng chỉ là trị phần ngọn mà không trị được gốc, nếu như xử lý không tốt sẽ làm thôn dân bạo loạn, sau đó sẽ còn nhiều hậu họa hơn. Vẫn là câu nói kia, La Bàn Nhi không phải là trọng điểm, Thiên tôn sau lưng thao túng hẳn mới là mấu chốt.

Buổi chiều trở về hậu viện, Lưu Lăng và Trương Lương liên tục quanh quẩn bên ngoài phòng của Liên Dụ. Bọn họ thấy mình đã thiếu suy xét, nào có ai hăm hại người nhà như vậy.

Thấy cửa sổ phòng Liên Dụ đóng chặt, họ cứ thế loay hoay bên ngoài, lo sợ Liên Dụ giận, gửi một tờ sớ đi đuổi họ về thì xong.

Trên mặt Trương Lương bị Liên Dụ đánh xanh cả mắt, trong lòng tự nhủ, hai người cùng chung chủ ý, giờ chỉ có một mình ta bị đánh, người lại tới mắng ta, trong lòng càng nghĩ càng uất ức, liền rùm beng một trận với Lưu Lăng.

Hai người cứ thế oán giận đối phương, giọng cũng không dám quá lớn, nhưng mà vẫn ầm ĩ tới Liên Dụ, hẳn mở rầm cửa một cái, bọn họ mới cầm miệng lại.

Hai người người nhìn ta, ta nhìn người, thống nhất đi về phòng bếp xem Phương Uyển Chi mắng mè.

Tiếng động đó còn lớn hơn hai người bọn họ, vậy mà Liên Dụ lại không mắng nằng. Hai người tự biết mình không so được với A Đào, đành lủi thủi ủ rũ trở về.

Liên Dụ nhốt mình trong phòng liên tiếp nhiều ngày, Bì Bì cũng từ trong núi trở về, hai người không biết nghiên cứu bàn bạc cái gì, lúc đi ra lại mặc một bộ đồ đạo sĩ, hẳn gọi Phương Uyển Chi lại, đưa một bộ tiểu đạo sĩ đưa cho nằng thay, nói muốn mang nằng lên núi.

Trước khi đi bọn họ không làm kinh động bất luận kẻ nào, cũng gọi hai tên ngốc kia đến phòng nghiêm túc phân tích lợi hại một hồi, bảo họ ngoan ngoãn phòng thủ dưới núi, thấy xảy ra chuyện gì thì lập tức điều binh.

Đối với quyết sách của Liên Dụ, Lưu Lăng không dám phản bác, bởi vì hẳn bây giờ đã bó tay toàn tập rồi, theo suy nghĩ của hẳn, cứ giết sạch toàn bộ là xong việc, không nghĩ chuyện này lại có nhiều vấn đề như vậy.

Liên Dụ nói với hẳn: “Ngài thông tuệ hơn Trương Lương rất nhiều, ta để ngài ở lại là vì tránh ngài lỗ mãng. Phàm là ra chiến trường giết địch thì chủ soái luôn là người đứng sau, lần này ta lên núi nếu thành công không phải được lợi chính là ngài sao”.

Lưu Lăng gật đầu như bầm tỏi, thấy Liên Dụ nói vô cùng có lý. Hẳn cũng cho rằng Trương Lương quá ngu xuẩn, cho nên mấy ngày nay không quan tâm đến tên kia làm gì.

Quả nhiên là Liên đại nhân ranh ma thành tính, dụ dỗ kẻ ngốc cũng hay như vậy.

Hẳn vuốt đầu Vương Thủ Tài như đang sờ đầu Lưu Lăng, cảm thấy tên này vô cùng vụng về, nhưng là coi như là nhu thuận, sắp sửa phải dụ dỗ thêm một khoản.

Hẳn nói với Lưu Lăng: “Đưa ta tiền, ta đến bên núi mua một tòa nhà, nhà phải lớn mới thấy đây là một môn phái tốt”.

Lưu Lăng ghen hờn nhìn hẳn trân trối.

“Tại sao mua nhà cũng là ta bỏ tiền?”

Liên Dụ nhìn như thể sao ngài không thức thời quá vậy.

“Trước đại chiến, lương thảo phải đi trước, ngài không có lương thảo thì xuất binh kiểu gì?”

Nói xong ngay cả phát trần cũng không cảm, tiện tay ném lên giường rồi bỏ ra cửa.

Lưu Lăng nhìn Liên Dụ chơi xỏ lá, đưa tay kéo kéo A Đào, nhần nhần lông mày hỏi.

“Hẳn lại muốn lừa ta sao?”

A Đào đang ở thu dọn bên trong, nghe vậy thì nhìn Lưu Lăng một cái, cực nghiêm túc nói.

“Giờ đang cần bạc, nào có pháp sư đức cao vọng trọng nào lại không ở một tòa nhà to đâu, nếu hấn giả làm hòa thượng, ngài cũng phải xây miếu cho hấn đấy. Đây có tính là gì”.

Đầu óc Lưu Lăng vốn không dùng được, nhưng hấn cũng nhìn ra được, A Đào và Liên Dụ đang cấu kết với nhau làm việc xấu. Nhưng dù có nhìn ra hấn cũng không có biện pháp nào, bởi vì đâu có ai có khả năng bằng Liên Dụ.

Trong lòng tự thuyết phục mình nhiều lần, Gia Cát Lượng ba lượt đùa giỡn mà Lưu Bị vẫn đi mời, Hoa Mộc Lan bỏ giáp về quê còn mang theo không ít tiền riêng.

Lưu Lăng tự thuyết phục nhiều lần, cứ thế cho đến khi Liên Dụ mang theo Phương Uyển Chi và Bì Bì ôm bạc biến mất.

Trương Lương ngu ngốc dần dần đứng ở bên cạnh hấn nói: “Ngài lại không mặc cả à?”

Lưu Lăng lười phải nhìn hấn, vùi đầu đếm mấy ngàn phiếu còn thừa: “Người thì biết cái gì, nói chuyện với hấn cũng thế thôi, ta không đưa cái này thì bị lừa cái khác”.

Trong lòng lại như nhỏ máu, mất số bạc này, hấn vô cùng phiền muộn đó.

41. Chương 41

Chương 41: Cao nhân giá lâm

Lúc Lưu Lăng ở lại khách quan phiên muộn, thì đám người trên núi cũng không tốt hơn là bao.

Đối với chú thuật của La Bàn Nhi thôn dân đã cực kì tin phục, nhưng lần trước La Bàn Nhi lại không thể hóa ba vị đại nhân trong thôn thành nước, hoặc là thả mất tâm cổ độc để mê loạn tâm trí đám người Lưu Lăng, cho nên việc đó cũng khiến bọn họ xì xào to nhỏ.

Liên Dụ cũng không phải chỉ nằm trên bờ ao chờ chết. Lòng dân dao động, dù chỉ là một bộ phận nhỏ, trong tương lai ai dám nói trước sẽ không thành nhóm lớn.

Đương nhiên La Bàn Nhi sẽ không ngồi yên như vậy, trong tay hấn có nuôi nhiều tiểu quỷ, cho nên cũng không sợ thôn dân không phục mình.

Ngày hôm sau khi đám người Liên Dụ đi, quỷ ở Cung gia lại phá phách dữ tợn hơn, làm Cung lão gia muốn nổi điên nổi khùng.

La Bàn Nhi ở trên lầu các chờ đợi, thấy người ta mời ba bốn lượt mới miễn cưỡng bước tới Cung gia.

Người dân trong thôn đã giữ ở cửa. Mấy ngày qua họ đã nghe rất nhiều chuyện về Cung gia, nói tam di nường của Cung lão gia hình như bị vật gì đó nhập thân, cho nên mỗi đêm lại nhỏ cỏ trong sân để ăn, càng về sau lại càng điên khùng, nói là thấy có quỷ đến hại nàng.

Cung lão gia cho người trói nàng lại nhốt vào kho chứa củi, mấy ngày đầu chỉ nghe thao thao bất tuyệt bên trong, bây giờ lại càng kêu càng to. Không nói yêu tinh hại mình thì lại đập phá cửa. Ngày kế thì chết ở trong phòng chứa củi, thi thể không ai dám nhìn, mang thẳng đến linh đường để đó.

Chuyện càng về sau càng loạn, hai con quỷ cùng đi đòi mạng, khiến toàn bộ người dân Hoa Quả thôn la hét ầm ỉ.

Cung lão gia cũng nói đã chính mắt thấy, một con tóc dài buông thõng, mặc áo trắng bay bay, làm nha hoàn và gia đình trong nhà nhiều phen giật mình.

Cung lão gia vốn là nhà giàu ở Hoa Quả thôn, có đất đai, có cửa hàng, trong thôn cũng xem là có tiếng. Ngày thường vẫn nghiêm túc cẩn thận, người dân trong làng cũng cực kì kính trọng. Giờ sắc mặt ông vàng vọt như củ nghệ, nhìn là biết bị hù dọa không nhẹ.

Lúc La Bàn Nhi kéo áo choàng đen nhánh đi đến cửa viện, thái độ của mọi người đều hết sức cung kính.

Hấn nói với Cung lão gia: “Con quỷ ở nhà ông có chút bản lĩnh. Bỏ tiền thu năng lực của nó cũng được, nhưng e có thể bị cản trở”.

Cung lão gia cũng là người hiểu chuyện, vừa nghe những lời này là biết có ý gì .

Chỉ là lần này La Bàn Nhi ra giá, nói dễ nghe thì như sư tử ngoạm, nói không dễ nghe, thì chính là công khai đòi tiền như rác.

Ông là phú hộ ở Hoa Quả Thôn, hằng năm cung phụng La Bàn Nhi không ít vật, giờ nhà họ gặp khó khăn, hẳn lại chặt chém như vậy, trong lòng nói thoải mái tất nhiên là giả.

Nhưng những chuyện âm ỉ kia đúng là khiến ông sợ hãi, đành phải cho người mang rương bạc ra. Đang lúc ông đau lòng vuốt ve cái rương không biết nên trả hay không thì thành linh có một con mèo xám trắng đan xen từ từ đi tới.

Ở Hoa Quả thôn mèo núi mèo nhà mèo hoang gì cũng rất nhiều, nhưng tại sao một con mèo lại gây nhiều sự chú ý như vậy.

Không phải bởi vì nó quá xinh đẹp, cũng không phải vì nó ngang ngược, mà là vì, nó quá mập.

Nó mập, còn nên mỗi bước chân đều phải đi thẳng, cả người toàn mỡ đùng đùng. Đi qua rất nhiều bàn chân, giẫm lên không ít giày vải, nó đi đến trước mặt Cung lão gia rồi tung người nhảy lên rương bạc, tạo ra một tiếng loảng xoảng cực lớn.

Cung lão gia ngây người, mọi người ở đây cũng sững sờ, nhìn con mèo mập kia giang bốn chân ôm rương, bất động.

Theo sau đó, có hai người cầm phát trần phẩy nhẹ, sóng vai đi đến. Ai cũng đều tuần tú, trẻ tuổi, đặc biệt là người bên trái kia, tướng mạo khá giống một cô nương, cực kì thanh tú.

Xa xa phía sau là bốn người khiêng kiệu tới, thân kiệu rất lớn, cực kì phô trương, bốn bề lụa trắng tung bay, người trong kiệu đang nằm nghiêng lười biếng.

Không lâu sau cỗ kiệu vững vàng hạ xuống, tiểu đệ từ đến vén rèm lên, bên trong là một người mặc áo đạo bào vải gấm, thắt lưng màu đen dắt thêm ngọc bội, tóc xõa một nửa, một nửa buộc hờ bằng khoanh ngọc bích. Dáng người hết sức lịch lãm, mặt mày sáng sủa, chỉ cần nhìn hẳn là biết, đây là một đạo trưởng trẻ tuổi có đạo cốt tiên phong.

Tiểu đệ tử cúi người gọi: “Thiên tôn.”

Thiên tôn lại không trả lời, cầm lấy cốc trà trước mặt uống một hớp, hỏi:

“Mèo của ta đâu? ”

Cung lão gia tự thấy mình là người từng trải sự đời, nhưng lại chưa từng thấy có vị đạo trưởng nào phô trương như vậy, ông chỉ vào con mèo mập đang nằm trên cái rương của mình, lấp bắp nói:

“Thiên, Thiên tôn muốn tìm, đang ở đây... ”

Bất giác cũng xưng hô với hẳn như đồng đạo.

Thiên tôn đại nhân nhìn tới, tay trái đưa lên bấm một cái, nói câu thứ hai:

“Trong phủ có quý.”

Tất cả mọi người đều nín thở.

Ở Hoa Quả thôn đã từng có vài tên đạo sĩ đi qua, cũng biết bói toán, cũng biết bắt quỷ, Nhưng không ai phô trương bằng vị này, cũng không ai có khí độ nhường đó. Kể từ khi La Bàn Nhi đến đây, các đạo sĩ đều chết đói hết, cho nên không ở lại nơi này nữa. Cho dù ở lại cũng không được chào đón.

Giờ lại có một vị Thiên Tôn đi tới bất thành linh như vậy, bọn họ không ai dám nói gì. Không phải bởi vì người này tính chuẩn, chuyện của Cung gia ai ai cũng biết, có khi là hẳn nghe ngóng từ đâu đó biết được. Nhưng về phần thái độ, họ nhìn sang bộ dạng bỉ ổi của La Bàn Nhi bên kia. Không nói cũng biết gương mặt đó rất giả. Thiên Quân sao, không đọc sách cũng hiểu, người trên trời ai cũng đẹp cả.

Thiên tôn gật đầu, như thể mọi chuyện đều nằm trong mắt hắn, như có như không.

Tà áo dài nhấc lên muốn đi, ngay cả một câu nói đều không để lại.

Cung lão gia nhìn thấy cỗ kiệu kia đúng là nâng lên định đi, ông sợ hãi đuổi theo:

“Thiên tôn chờ chút, Thiên tôn chờ chút, ta không đối gặt ngài, quý trong nhà ta rất lợi hại, nếu ngài có thể đuổi được nó, lão tất có hậu tạ.”

Cỗ kiệu không hề có ý dừng lại, cứ tiếp tục đi.

Cung lão gia vội muốn chết, cũng không biết phải nói thế nào, ông xoay người lại nói với mấy đứa con trong nhà:

“Còn không nhanh van cầu Thiên tôn đại nhân.”

Mấy đứa con vô cùng phối hợp, cùng nhau đi sang. Chỉ có La Bàn Nhi là không vui, người đã nói đưa bạc mời ta, nay bạc còn chưa đưa, người đã mời một tên không rõ lai lịch tới.

“Cung lão gia, ý người là bốn tiên không bằng người này chứ gì, như vậy là ném mặt ta đi đâu?”

Cung lão gia không sợ hãi, cả thôn cũng muốn mời người kia. Bởi vậy ông nói thẳng:

“Thiên Thần thay chúng ta bắt quý nhiều năm như vậy, thường xuyên vì chú thuật mà đêm không say giấc. Ta là phạm phu tục tử cũng biết đâu là đại tiên, giờ vị đạo trưởng này nhìn ra được trong phủ ta có quý, có thể thấy ngài ấy rất bản lĩnh. Nếu vị đạo trưởng này cũng có thể đuổi quý, vậy thì ngài cũng đỡ mệt mỏi rồi”.

Lời nói vẫn còn chút tôn kính, là bởi vì La Bàn Nhi gọi ông là lão gia, vậy là có tôn trọng ông.

Mà cung lão gia muốn xin Thiên tôn hỗ trợ, cũng không phải vì chần chừ người này bắt được quý. Chẳng qua mỗi lần La Bàn Nhi đến bắt, làm chưa xong mà nhà đã như không đáy. Về bùa thì đòi bạc, làm tế đàn cũng đòi bạc, ngay cả một ngụm nước tiên cũng đòi bạc gấp năm lần bình thường.

Trong nhà Cung lão gia đời đời làm thương nhân, dù không hiểu chuyện ma quỷ mờ ám nhưng bị lừa gạt mấy lần thì hiểu được ít nhiều.

La Bàn Nhi bị nói đến mức không phản đối được gì, thanh minh thì như tự vả miệng mình, cho nên bực bội đi tới trước cỗ kiệu của thiên tôn, nhìn xem đây là người phương nào dám tới đây náo loạn, mà người kia cao quá, hần cũng chỉ có thể ngưỡng đầu.

“Cung gia có quý không phải ngày một ngày hai, người tới rồi nói đây có quý, người không biết cũng có thể giả vờ được, nếu bản lĩnh lớn như vậy sao ta chưa từng thấy vị đạo sĩ nào xa xỉ như người. Tới đây, người bày ra vẻ bí ẩn làm gì, ta muốn xem thử người làm được cái gì?”

La Bàn Nhi nói giọng lạnh lạnh, la hét ầm ĩ như gà bay chó sủa. Bên trong kiệu vẫn không có tiếng trả lời.

Một đám dân chúng cứ đứng vây xem, cho đến khi vị đại tiên kia la hét ầm ĩ sắp tắt thở, người trong kiệu mới xốc rèm, nhú mào nói.

“Thứ gì đó?”

Giọng nói rất bình thản, cũng không phải đang mắng người. Đơn thuần như thể không biết chú lùn kia là ai.

La Bàn Nhi hoành hành ngang ngược ở Hoa Quả Thôn đã nhiều năm, chưa khi nào bị thất lễ đến vậy, hần như con khỉ leo leo lên kiệu, gương nanh múa vuốt nói.

“Ta là Thiên Thần.”

Thiên tôn sờ sờ đầu hần.

“Tại sao xấu như vậy?”

“Người, người dám lặp lại lần nữa xem.”

Thiên Thần bị chọc giận đến điên lên rồi, sống đã nhiều năm, hần cũng không quan tâm chuyện dung mạo lắm, thôn dân ở đây cũng không chê trách gì, dần dà hần lại thấy mình như vậy vô cùng hợp lí. Giờ lại có

một tên nhảy ra chế nhạo, hấn gươm vuốt vuốt muốn leo lên, nhưng mà còn chưa kịp làm gì, rèm đã buông xuống, người bị một làn gió đánh ngã, La Bàn Nhi như tờ giấy trượt xuống đất.

“Đêm mai ta sẽ đi qua.”

Để lại một câu nói như vậy, cổ kiệu của Thiên tôn và đoàn người bồng bênh đi xa.

Cung lão gia cùng một đám dân chúng ngây ngốc nhìn La Bàn Nhi bị đánh ngã, nuốt từng ngụm nước bọt.

Trong lòng e sợ, lần này tới, chỉ sợ đúng là một vị cao nhân.

42. Chương 42

Chương 42: Cái này gọi là tình thú

Tọa lạc ở đầu hẻm Hoa Quả Thôn, có một khu trạch viện rất lớn, sân nhỏ ba thước, cửa lớn chạm khắc tinh xảo, cũng là trạch viện lớn nhất trong thôn .

Đây vốn là nhà của một vị thổ tài chủ mưa ở trong thôn, ruộng cột chạm trở hết sức công phu, khiến người người ngưỡng mộ.

Nhưng mà đời sau con cháu đều có tiền đồ, chúng không muốn ở lại một nơi nhỏ như Hoa Quả thôn nữa, tòa nhà này cũng trở nên vắng vẻ.

Cung lão gia từng muốn mua về, nhưng họ ra giá đắt quá, nên thôi.

Bây giờ khi nhà này đột nhiên có chính chủ, lại chính là vị thiên tôn đại nhân không nhuộm trần thế kia. Rất nhiều thôn dân trở mắt nhìn cửa chính sơn son. Trong lòng thầm nhủ: thật là xa xỉ a.

Nhớ lúc trước La Bàn Nhi đến thôn, giống như một người sa cơ thất thế, sau khi phát đạt lên cũng không khác ngày xưa là mấy. Đều cùng là người mới đến, người ta phong cách gì, hấn lại thế kia, đúng là đối lập hoàn toàn.

Cho nên mới nói, ấn tượng đầu tiên vô cùng quan trọng.

Nhưng phàm là người, trong lòng luôn cân đo đong đếm, họ nói thầm với nhau, quyết định ngày mai phải đến tận nơi mở mang tầm mắt, xem vị này bản lĩnh thế nào.

Cùng lúc đó, mấy vị trong trạch viện kia đã vất hết tiên phong đạo cốt. Vừa vào nhà đã la hét nóng quá, từng người đi về phòng mình thay y phục.

Phương đại cô nương mấy ngày gần đây không giả nha hoàn thì mặc áo đạo sĩ, rất lâu rồi không để dung mạo thật. Nàng đổi một bộ áo quần cẩm tú, trên đầu cài trâm nhỏ, mang thêm hoa tai ngọc bích thủy, thanh tú động lòng người, như một đài sen nhỏ đang từ từ hé nở.

Nhất là đôi mắt bồ câu thật to và lông mi thật dài, nàng đánh giá Bì Bì từ trên xuống dưới.

Trước đây nàng chưa từng thấy bộ dạng khi không mang mặt nạ của hấn, không ngờ lại là một tiểu ca tuấn tú như vậy, mặt mày tròn trịa, khi cười thì cực kì ấm áp, đúng là vô cùng mới mẻ.

Liên Thiên tôn tâm huyết dâng trào, hấn tự nhận mình dung mạo tựa thiên nhân, cho nên người bên cạnh cũng phải lựa chọn người mi thanh mục tú.

Bì Bì lập tức cảm thấy, sao có thể để kiệu phu còn đẹp hơn mình, cho nên tháo hết mặt nạ trên mặt xuống.

Phương Uyển Chi ngồi xổm dưới tàng cây nhìn kiến dọn nhà, vừa ngẩng đầu nhìn Bì Bì rồi cười, nàng nói:

“Mặt mày đẹp như vậy, sao lại phải mang mặt nạ chứ?”

Thanh Liễu nhà nàng gần đây bắt đầu tư xuân, thích nhất là những người cường tráng, dung mạo dịu dàng, nếu mà nàng ấy thấy Bì Bì, chắc sẽ nhào lên để gặm quá.

Bì Bì cũng cười, dựa vào tàng cây, tiện tay cầm một cái lá phe phẩy, nháy mắt ra hiệu nói.

“Gia chủ nhà chúng ta không biết xấu hổ như vậy, ta lại phải làm mấy chuyện không biết xấu hổ với hân, không mang mặt nạ thì khác nào ném đá vào mặt mình.”

Liên Thiên Tôn thay đổi thường phục ra khỏi phòng thì thấy Phương Uyển Chi và Bì Bì đang ngồi chễm chệ trên đất chộc kiến, hai người đều đang cười đùa vui vẻ, mỗi người một câu. Bì Bì hình như đang nói đùa gì đó, chọc cho Phương Uyển Chi cười khanh khách.

Hắn nghiêng người dựa vào mái hiên, Phương Uyển Chi nhìn thấy thì lên tiếng chào hỏi, rồi lại tiếp tục nói chuyện với Bì Bì.

Liên Dụ cũng đánh giá Bì Bì một lượt.

Trên người Bì Bì là bộ cẩm bào gấm tứ xuyên, có phần phong lưu phóng khoáng. Hắn lại nhìn bản thân mình, không nói không rằng xoay người vào đối y phục, rồi lại ra hành lang đứng tiếp.

Đợi đến lúc Phương đại cô nương quay đầu, thấy Liên Dụ mặc một bộ cẩm bào gấm màu trúc xanh, đai lưng hình vòng, trên đầu mang ngọc quan sáng lóa, mặt mày vô cùng trang nghiêm, như kiêu không thèm nhìn bọn họ, vô cùng thâm trầm quan sát đất trời.

Phương Uyển Chi thừa nhận, Liên Dụ hết sức đẹp mắt, dù mặc cái gì cũng thấy dễ nhìn, chỉ là không hiểu sao hôm nay hắn lại mặc bộ đồ hào quang bắn ra bốn phía như thế. Nàng ghen hờn nhìn một lúc rồi chép miệng hỏi:

“Chàng muốn ra ngoài à?”

Áo quần này mà mặc khi đi quốc yến cũng được nữa là.

Liên Dụ lắc đầu, thấy Phương Uyển Chi nhìn mình chăm chú thì không buồn giả bộ nữa, vẫy vẫy nàng đến, vừa chỉ tay sang phòng bếp nói với Bì Bì: “Ta muốn ăn cơm, cá quế chiên với cơm gạo nếp ngó sen”.

Bì Bì ngược mắt nhìn mặt trời sau giờ Ngọ, lòng tự nhủ, ngài không thích ta nói chuyện với tức phụ của ngài thì cứ nói thẳng đi, mới ăn trưa chưa tới một canh giờ đã đòi ăn nữa, trong lòng cực kỳ khinh bỉ người kia lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng mà những lời này chỉ có thể nói khi hai chủ tớ đóng kín cửa phòng, bên ngoài vẫn phải để cho người kia ít mặt mũi. Thấy vợ chồng nhà họ nắm tay nhau đi vào nhà hóng mát, Bì Bì tiếp tục suy tư, có nên hạ độc vào đồ ăn của Liên Dụ không đây.

Chờ tới lúc hắn có người yêu thương, hắn cũng phải thân thiết trước mặt Liên Dụ. Bất nạt người khác như vậy thì không có kết cục tốt đâu.

Phòng ngủ chính của viện này hết sức rộng rãi. Liên Dụ kéo tay Phương đại cô nương đi một lèo, lúc đầu thì không cảm thấy gì, càng đi vào nhà lòng bàn tay càng đổ mồ hôi nhiều hơn. Hắn tự nhiên lại thấy khẩn trương, trong lòng bàn tay là cổ tay trắng mịn, khớp xương khác hẳn với tay nam tử, gầy gầy nhỏ nhỏ, mềm mại không xương.

Lúc trước hắn cũng đã nắm tay Phương Uyển Chi mấy lần, nhưng lần nào cũng cách một tầng xiêm y. Hôm nay hắn lại nắm tay trực tiếp, nắm được rồi thì không muốn buông ra.

Sau khi vào trong phòng trên mặt hai người đều đỏ rực, giống như say nắng.

Liên Dụ không tìm được chỗ kéo Phương Uyển Chi đến ngồi, liền kéo thẳng đến bên giường.

Trên cái rương lớn cạnh giường là một cái mặt mèo rất lớn, nằm ngửa ra ngủ, bụng hướng lên trên, thỉnh thoảng móng vuốt vuốt vuốt. Cái rương kia, khối phải nói, đương nhiên là của Cung lão gia, bạc bên trong chắc cũng non nửa rương.

Con mèo mập của Thiên tôn không có ý muốn di chuyển, mà cũng không ai dám thất lễ với nó, muốn mời nó ra ngoài nó lại dùng móng vuốt bầu chặt lấy cái rương, không ai dám đến gần. Về mặt hết sức hung tàn.

Cuối cùng Cung lão gia không có cách nào khác, dù sao cũng phải mời thiên tôn bất quý, nên đưa rương bạc đó hiệu kính luôn.

Lão gia tử già rồi, nhưng cũng là người hiểu lí lẽ, ông thuê bốn tráng hán ôm cái rương và Vương Thủ Tàn vào nhà.

Từ trước đến nay Liên Dụ vẫn thích con mèo này, nhưng bây giờ nhìn nó lại cực kì không vừa mắt, thấy nó làm tổn hại không khí ẩm áp trong phòng kinh khủng.

Phương đại cô nương cũng liếc Vương Thủ Tàn một cái, nhin không được cười.

“Giờ chàng cũng thấy ghét nó rồi hả, đã bảo là đừng cho nó ăn nhiều như vậy mà”.

Liên Dụ không quay đầu lại, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, đến bây giờ hắn mới biết, mình có thể sợ đến thế, theo thói quen mạnh miệng: “Không phải tối qua nàng cũng thấy nó đáng thương, bảo ta dứt cho nó đuôi cá à”.

Phương cô nương hiếm khi thẹn thùng không nói được. Nàng nhìn trộm bàn tay hai người đang đan vào nhau, lần này lại không rút tay về, cần môi hỏi: “Kéo ta tới đây làm gì?”

Bên ngoài không đứng, cần gì phải chạy thẳng vào phòng đầu.

Thực ra Liên Dụ cũng không biết vì sao mình lại kéo nàng tới đây, mặt mày cũng thoáng nét hoang mang.

Hắn chưa từng qua lại với nữ nhân, nhưng cũng biết sẽ không giống với cách nâng li cạn chén cùng các quan lớn triều đình, cho nên mới thấy khó xử. Hắn cứ muốn ngồi vậy với nàng thôi, không có việc gì thì ngồi ngơ ngẩn, ngồi ở đâu cũng được.

Tuy nói là thế, nhưng cũng không thể ngồi im như thóc, suy nghĩ một lúc hắn mới nhớ tới một chuyện: “Ta thấy nàng mang hành lý tới gian nhỏ bên kia, sao lại không ngủ với ta?”

Lúc trước dưới chân núi hai người luôn ngủ lại một phòng, hắn đã quen mỗi tối nằm nghe nàng nói chuyện. Phòng này còn lớn hơn hậu viện kia nhiều, chuyển một cái sập nhỏ đến là ngủ được.

Liên Dụ nói mấy lời này thực ra không suy nghĩ gì nhiều, nhưng người khác nghe được lại thấy không hề tế nhị.

Mặt Phương Uyển Chi ửng hồng, nàng liếc hắn một cái: “Nói hươu nói vượn gì thế, ai muốn ngủ cùng chàng hả?”

Liên Dụ nghiêng đầu, vẻ mặt hết sức vô tội:

“Không phải nàng vẫn luôn cùng ta ngủ sao?”

Phương đại cô nương nhẩn nhin, hôm nay nàng không muốn dạy dỗ hắn, cúi đầu nhìn xuống mũi hài, nàng thông thả giải thích:

“Khi đó là do không có cách nào hơn, giờ phòng ở đây lớn như vậy, ta là cô nương gia, chàng có hiểu không đó?”

Liên Dụ càng nghe càng không hiểu, ngón tay vuốt ve theo từng móng tay của nàng, xấu hổ nói: “Cô nương trước kia buổi trưa và buổi tối đều ngủ cùng ta đấy”.

Phương Uyển Chi bị sự vô liêm sỉ của hắn làm á khẩu không nói được.

Nàng nhớ Lô Thúy Hoa từng nói, nữ nhi phải biết nữ nhi gia huấn, lúc ở cùng nam tử, khi chưa lập gia đình thì không được quá mức thân thiết, Phương Uyển Chi nghĩ mình nên nghiêm túc giáo dục Liên Dụ một phen, nhưng vừa liếc mắt nhìn qua thì thỉnh thoảng thấy Bì Bì lộ mặt vào.

Hắn gọi họ đi ăn cơm, không ngờ là lại nghe được một chuyện kinh hãi đến vậy, con mắt mở to như chuông đồng, rõ ràng là vô cùng khiếp sợ.

Một hồi lâu sau hắn mới kì quái nhìn Liên Dụ nói:

“Ngủ, sớm như vậy à?”

Lời nói này cộng thêm vẻ ngu si trên mặt càng tăng thêm phần công kích.

Phương Uyển Chi ngượng đến mức muốn đào ba thước đất mà chui xuống, nàng xoay người lại tròng Liên Dụ một hồi, cũng biết mấy chuyện này không thể nào nói rõ ràng hết được, thế là đành phải cầu tay hấn một cái, xoay người chạy đi.

Bì Bì vẫn chưa tỉnh lại, thấy Phương Uyển Chi chạy nhanh như vậy, thì chỉ vào hướng cửa hỏi:

“Hai người không ăn cơm à?”

Liên Dụ không buồn nhìn mặt hấn, chau mày nghiêng người ngã xuống giường, tức giận bảo:

“Chúng ta đang thân mật, người tiến vào làm gì hử, không ăn cơm nữa.”

Hấn còn đang định khuyên Phương Uyển Chi mang hành lý chuyển vào kia.

Bì Bì nghe vậy thì đặt mông ngồi xuống cạnh hấn.

“Ngài thích ăn hay không ai mà biết được, ban ngày mà còn muốn ngủ, bị nhéo là đáng đời”.

Liên đại nhân vuốt vuốt cánh tay, lười chấp nhặt với hấn, ôm Vương Thủ Tài vào lòng vuốt ve.

“Người biết cái gì, cái này gọi là tình thú đó.”

43. Chương 43

Chương 43: Hai người một phòng

Quý ở nhà Cung lão gia ai cũng biết là rất lợi hại.

Về phần tại sao lại lợi hại như thế thì không ai biết. Chỉ biết sau khi đại phu nhân Cung gia chết, rất nhiều người đều nói, vị tam di nương của Cung lão gia kia ý vào được sủng ái mà không coi chính thất ra gì, chèn ép bà còn không bằng thiếp thất.

Cung gia đại phu nhân chịu đựng đến mức buồn bực mà chết. Về sau Tam di nương gặp quý, diên diên khùng khùng nói là gặp được đại phu nhân muốn hại nàng, chuyện này cứ thế thuận lý thành chương. Nếu suy đoán theo cách này, chuyện ma quái ở Cung gia là do đại phu nhân không được chết tử tế, biến thành quỷ về hù dọa Cung lão gia, là nhân quả báo ứng, thế đạo luân hồi.

Quý ở nhà Cung gia thực ra là do La Bàn Nhi thả ra, cho nên phải thu lại như thế nào, đương nhiên là hấn biết. Nhưng bây giờ đột nhiên có một người tới đây, đừng nói người ngoài xôn xao, hấn cũng đang suy tính. Người có vẻ ngoài đẹp đẽ đó tự xưng là Thiên tôn, hấn cũng có một vị Thiên tôn đồ đệ, nhưng thiên tôn của hấn không như thế, đưa tin ba phen mấy bận cũng không gặp được.

Dưới chân núi giờ đang giới nghiêm, hàng trăm hàng ngàn cấm vệ canh giữ Hoa Quả sơn. Hấn không biết Thiên tôn dưới núi có suy tính gì không, nhưng hấn vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng mà hấn ta không động, La Bàn Nhi sắp không chịu nổi rồi, trong lòng tự nhủ, khi cần bạc thì một phen hấn ta cũng không cần thiếu, giờ xảy ra chuyện thì không thấy mặt mũi ở đâu.

La Bàn Nhi không phải kẻ có thể ngồi chờ chết, đoàn đạo sĩ kia hấn cũng đã gặp, có bản lĩnh thật hay gạt người thì không ai biết được. Huống chi đạo sĩ có thể bắt quý, nhưng ở Cung gia lại không phải là quý, cho nên hấn có phần an tâm.

Lần trước tên Thiên tôn kia làm hấn ngã, hôm nay hấn cố ý mang theo một đôi cày kéo, để mình cao hơn một đoạn, hấn ngồi lên cái bàn cao ba thước, nói với Cung lão gia: “Vị thiên tôn này nói mình có bản lĩnh, vậy chúng ta đứng đây xem cho rõ. Nhưng bỗng nhiên cảnh cáo trước, ông bỏ qua ta chạy đi tìm hấn, nếu người này không làm được, chạy đi tìm ta thì giá phải tăng gấp đôi”.

La Bàn Nhi tự nhận lời mình nói vô cùng có khí thế, giờ ngồi cao như vậy, xem còn ai dám không tôn kính hấn không.

Không biết vì sao thôn dân tụ tập rất đông, ai cũng muốn xem thiên tôn bắt quý cách nào, tất cả chú ý đều đặt ở bên kia, không ai quan tâm đến thiên nhân này phát biểu cái gì.

Bên này Liên Dụ nâng trường bào thông dong đi tới, phát trần thỉnh thoảng đảo quanh, còn dẫn dò đệ tự bên cạnh vãi bột phấn lên mặt đất. Bột phấn kia rất thơm, có mùi của đậu, đại tiên nói cái này có thể xu cát tị hung, tiểu đệ tử cầm cái thìa múc từng muống từng muống vung lên mặt đất, như đang rải hoa vậy.

Mùi này có phần giống với mùi thuốc chuột, nhưng thiên tôn tiên phong đạo cốt như vậy, sao lại vung thuốc chuột được, cho nên mọi người đều nghĩ mình đoán sai.

Có một đạo lý thế này, nếu một người mặc quần áo rách nát có thể dùng ngực phá vỡ một tảng đá lớn rồi mời mọi người mua thuốc tăng lực, có thể mọi người không tin. Nhưng nếu một người chỉ lan ngọc thụ như vậy ngồi trên phố, cho dù hẳn có bán gì người ta cũng nguyện ý tới mua.

Liên Dụ nhìn quanh một vòng, quỷ thì không thấy, chỉ thấy một đám người.

La Bàn Nhi vừa thấy liền nở nụ cười, giọng lạnh lạnh cười nhạt:

“Thiên tôn không phải là cao nhân sao? Sao có con quỷ mà cũng không tìm thấy vậy? Bao nhiêu người ở đây không phải để cho người đùa giỡn?”

Liên Thiên Tôn không trả lời hẳn, mà hỏi ngược lại Cung lão gia.

“Âm khí tối thịnh, con quỷ lại không sợ người, ngày thường đều chạy ra vào canh giờ này có phải không?”

Cung lão gia nghe xong thì gật đầu.

“Đúng thế. Lúc đầu thì chỉ náo loạn, trêu chọc nhiều gia đình tuần tra. Vốn nếu dương khí vượng thì có thể trấn được chúng, nhưng không ngờ vật đó lại chọn lúc đông người để nhảy ra, còn dọa nhiều người hôn mê”.

Thiên tôn bước về phía trước, rắc bột phấn lên nhiều nơi quỷ thường nhảy ra.

Hết một vòng, đệ tự bên cạnh cũng bị hấn rắc đến thơm ngát cả người. Thiên tôn đại nhân vén áo dài ngồi lên bồ đoàn, một tay kết ấn, miệng thì lầm bầm.

Người ngoài không được phép đến gần, chỉ có thể nhìn thái độ trên mặt hẳn. Chỉ có hai vị đệ tử Phương Uyển Chi và Bì Bì đứng cạnh là nghe rõ nhất, người này đang tụng Tam tự kinh.

Sau khi niệm một hồi nhân chi sơ tánh bổn thiện, Liên Dụ đứng lên, phát phát trần trong tay rồi sờ sờ vào đầu Cung lão gia.

“Nói phòng bếp chuẩn bị cho ta ba chén cháo cá, hai đĩa thức ăn và một ít điểm tâm. Trong thức ăn đừng thêm rau cần, cháo nhiều cá một chút”.

Cung lão gia tử ngay cả cái nói lắp cũng không nói được, vội vàng cho người đi chuẩn bị.

Xoa xoa đôi bàn tay, hẳn đi theo sau lưng Thiên tôn khẽ hỏi thăm:

“Ngài định cung phụng vị đó sao? Chỉ dùng cháo cá có phải ít quá không? Có cần thêm vài món ăn mặn nữa không?”

Cung lão gia từng thấy nhiều đạo sĩ làm vậy, hơn phân nửa là để thỉnh tiên. Bình thường là thỉnh Thái thượng lão quân, thỉnh thoảng mở tế đàn thì thêm vài món mặn, những thứ Liên Dụ yêu cầu chuẩn bị lại đơn giản hơn nhiều.

Liên Dụ nghe xong thì lắc đầu.

“Đây là để ta ăn khuya.”

Cuối cùng Liên Thiên Tôn cũng không bắt được quỷ, bởi vì không có quỷ để bắt, La Bàn Nhi không thả quỷ ra vào lúc này. Liên Dụ không vội, La Bàn Nhi cười nhạt một hồi lại thấy vậy cũng chẳng có ích lợi gì.

Bởi vì Liên Dụ trực tiếp ở lại Cung gia.

Có thôn dân tới nói với Cung lão gia: “Chuyện ma quái nhà ông, hôm nay mà không bỏ ra, ta nghĩ là không trừ được rồi”.

“Ta đã nói con quỷ này rất cao thâm, nó yên lặng mấy ngày là vì có người trấn giữ”.

Mọi người lúc này mới hiểu, hẳn không phải không bắt, mà là chờ quỷ bò ra để bắt.

Nửa đêm.

Cung lão gia tự mình bưng chén cháo cá từ phòng bếp ra, sau khi để xuống, ông lấp lửng muốn nói mấy lần lại thôi. Nghĩ tới nghĩ lui lại thấy không có gì đáng hỏi.

Nhắc tới vị đạo trưởng này, ông thực sự không hiểu được. Ông đã gặp rất nhiều đạo sĩ, nhưng không ai là không đánh như vị này. Không chỉ không đánh quỷ, mà ông còn không nhìn ra được chiêu thức võ thuật nào. Cung lão gia ngồi trong phòng một lát, rồi chấp tay với Liên Dụ:

“Hàng năm hậu viện này không dùng nên không có hơi người, ngài có thể hạ mình ở đây không?”

Nghe nói Thiên tôn muốn ở lại nhà mình, Cung lão gia đương nhiên là vô cùng đồng tình. Không tính tới chuyện con quỷ này còn chưa bắt được, nếu bắt được, mời người ta ở đây thêm vài ngày ông cũng đồng ý. Chỉ là vị gia này không muốn ở cùng người khác. Hậu viện của ông tuy lớn nhưng chỉ còn thừa một tiểu viện. Dọn dẹp xong thì cũng khá thơm mát, nhưng chỉ đủ một người ở. Dù là nhỏ nhưng Cung lão gia cũng không muốn chậm trễ.

Trên bàn cơm là bộ bát đĩa bằng sứ tinh xảo, Liên Dụ múc từng thìa cháo đẩy tới trước mặt Vương Thủ Tài. Thông thả nói một câu: “Không sao.”

Cung lão gia tử không nói gì nữa, trình bày xong thì bước đi.

Ba người trong phòng ăn xong bữa khuya thì cũng mệt mỏi. Sau khi Cung lão gia ra khỏi cửa, Liên thiên tôn không ngồi đứng tướng nữa, tắm rửa xong thì lười biếng nằm nghiêng trên giường.

Khi Bì Bì mang hành lý bước vào phòng thì Liên Dụ đang nằm trên giường trêu chọc mèo, thấy hẳn tới thì hết sức không vui, Liên Dụ hỏi: “Sao người lại vào?”

Bì Bì cũng rất kinh ngạc, nhú mày.

“Viện này chỉ có hai phòng trống, ta không vào đây thì ngủ ở đâu? ”

Liên Dụ khoanh chân ngồi dậy nhìn cậu ta, thấy Bì Bì này quá không hiểu thức thời.

Đương nhiên là hẳn biết phải hai người một phòng, Liên Dụ đưa tay chống người tiếp tục nằm nghiêng rồi nói: “Đó mới là phòng của người”.

Bì Bì trừng mắt nhìn, tưởng hẳn đang nói hươu nói vượn.

“Ngài để cho ta ngủ cùng với Phương đại cô nương à?”

Liên Dụ lấy cái gối đập thẳng vào đầu hẳn.

Sau khi hai chủ tớ đóng cửa phòng xì xào bàn bạc một lát, cuối cùng Bì Bì cũng hiểu người nào đó nhỏ mọn thế nào. Ánh mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ.

Ôm chăn đệm đứng trước cửa, Bì Bì quay lại nói: “Sao càng ngày ngài càng vô sỉ thế?”

Liên Dụ căn bản không thèm để ý mấy lời kia, lông mày nhú chặt chỉ chỉ Bì Bì:

“Người quá kém thông minh rồi đấy, lúc sang bên kia phải nói là qua phòng đó để tiện nghe ngóng động tĩnh trong phòng, hoặc là nói người ghét ta, không muốn ngủ cùng.”

Còn cố ý nhấn mạnh hai chữ sau nữa.

Đa số thời điểm Bì Bì luôn phối hợp với vị gia này, trong lòng ngẫm nghĩ một lúc rồi cũng đi sang bên kia.

Không lâu sau hẳn lại ôm hành lý về.

Cúi đầu ừ rừ đặt hành lý lên giường, Bì Bì đang định bò lên nằm xuống thì Liên Dụ đã giơ chân lên đập một phát. Bì Bì cũng bực bội nói: “Phương đại cô nương nói ngài không muốn bị đánh thì đằng hoàng chút đi”.

Quả nhiên Liên đại nhân trở nên rất đằng hoàng, sau đó ôm hành lý của mình bỏ đi.

Trong phòng Phương Uyên Chi vẫn còn ánh đèn, lúc Liên Dụ vừa đi tới thì thấy nàng đang chuẩn bị đóng cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, Phương đại cô nương trừng mắt liếc hắt một cái. Liên Dụ lại xem như không, yên lặng chen lẫn vào phòng.

Hai người bắt đầu cãi nhau, Liên Dụ nghe nàng mắng liên hồi thì nhú mày nói, mình là chính nhân quân tử, không hề có lòng dạ gì bất chính, vì sao lại không cho hắt vào ngủ.

Phương đại cô nương tức chết rồi, thấy hắt cầm hành lí bước thẳng tới giường, tung chăn ra thành một đồng lộn xộn, Liên Dụ nhìn lại vô cùng phiền muộn. Cũng không muốn xếp nữa, hắt quay lại nhìn Phương Uyên Chi.

Phương đại cô nương vốn đang trừng mắt nhìn hắt, trừng một lúc lại không nhin được bật cười, nàng nói: “Này, sao ta lại phải trải giường chiếu cho chàng chứ?”

Liên Dụ cũng cười, người nhìn thì thông minh mà lại thích tỏ vẻ đáng thương, giống như đứa bé bị người ta vứt bỏ tự chạy về nhà.

Phương đại cô nương không nhẫn tâm đi trách cứ hắt. Nàng thở dài một tiếng rồi khom người trải giường cho hắt, vừa trải vừa nói: “Chỉ đêm tối nay thôi, mai chàng phải ngủ với Bì Bì, còn sang nữa ta sẽ đánh đấy. Còn chuyện của La Bàn Nhi, chàng nghĩ hắt có thể nuôi cổ độc được không?”

Một câu một chữ Liên Dụ cũng không nghe lọt. Hắt cứ nhìn nàng đến thừ người ra, cuối cùng kìm lòng không được ôm lấy nàng từ phía sau.

Đầu tựa vào tóc nàng, ngửi mùi hương thoang thoảng.

Ở trong thành Liên Dụ có một tòa nhà rất lớn, nhưng hắt chỉ cảm thấy rất cô độc. Về sau hắt đổi thành một ngôi nhà nhỏ, ngày thường vẽ tranh, dù là phòng nhỏ hắt vẫn cảm thấy tĩnh mịch như thế. Đến bây giờ hắt mới hiểu được, phòng lớn hay nhỏ cũng được, quan trọng là trong phòng đó có người mà hắt cần hay không.

Bóng đêm phủ xuống viện nhỏ, bên song cửa sổ có hai bóng người gắn chặt vào nhau.

Mặt Phương đại cô nương đã đỏ rực kì, nàng đưa tay vỗ vỗ bàn tay bên hông, nhẹ giọng nói:

“Có ngủ hay không thế?”

Liên Dụ khẽ ừ một tiếng, cảm thấy khuôn mặt đỏ hồng của nàng thật đẹp, hắt vén mái tóc dài lên cọ cọ vào gương mặt của nàng, thật thích.

Làn da hai người có cùng một nhiệt độ, nụ cười trên mặt cũng không ngừng lại được. Hai người nhìn nhau, khóe môi mím lại, mỉm cười.

44. Chương 44

Chương 44: Nữ tử diễm tính

Rất nhiều năm nay Bì Bì không thấy mình cần một nữ nhân.

Cho dù mấy tiểu tử bên cạnh đã làm cha cả, cho dù lão nương ở nhà vẫn ngày ngày thúc giục. Nhưng Liên Dụ không có nữ nhân, Liên Dụ cũng chưa làm cha, lại còn thường xuyên nói cho hắt biết hôn nhân đáng sợ thế nào, dần dần hắt cũng thấy chuyện đó không hề quan trọng.

Trong tiềm thức của Bì Bì, hắt vẫn cảm thấy người như Liên Dụ rất khó tìm được nữ nhân. Bởi vì từ khi mười bảy tuổi, khi quen với Liên Dụ hắt đã thấy đây là người vô cùng phiền toái, vô cùng tùy hứng, lại còn hay tự kỉ.

Tính xấu thì vẫn thế, tuổi thì ngày càng lớn thêm, hai mươi bảy tuổi rồi mới tìm được một nữ nhân chịu nổi hắt.

Liên Dụ từng nói với Bì Bì: “Nữ tử diêm tĩn mới có thể nghi thất nghi gia, tương lai ta có tìm, cũng phải tìm một người biết nghe lời”.

Khi ấy Bì Bì còn cho rằng câu này rất hợp lí, nhưng bây giờ Liên Dụ lại chọn Phương Uyển Chi.

Mà Phương đại cô nương lại là người cực kì không nghe lời, nói một câu thì phát hỏa, nói hai câu thì khóc lóc om sòm. Hai ngày trước không biết hai người kia giận nhau cái gì, không ai chịu mở miệng, Liên đại nhân còn cực kì ngây thơ lấy đồ đạc của hấn ném vào trong viện.

Về sau Phương đại cô nương nổi điên lên, đuổi cả người cả mèo ra ngoài, còn mắng hấn té tát, Liên Dụ một câu cũng không nói được, hơn nửa đêm còn ngồi hờn dỗi trong sân.

Cuối cùng một người trong cửa một người ngoài cửa tiếp tục cãi nhau, Liên Dụ nhặt đồ đạc của mình lại. Cửa lớn không mở thì mình leo cửa sổ.

Hơn nữa Bì Bì còn phát hiện, Liên Dụ đặc biệt thích kè kè bên cạnh Phương Uyển Chi.

Mặc dù hấn không nói gì, nhưng lúc Phương đại cô nương ra bếp nấu cơm, hấn sẽ lặng lẽ mang cho Vương Thủ Tài một sợi dây tròng cổ rồi cùng đi ra ngoài.

Con mèo mập kia có đi nổi đâu, đa số thời gian Vương Thủ Tài phải lao lực bò lên khung cửa sổ, Liên Dụ tựa vào cánh cửa nhìn Phương Uyển Chi.

Bì Bì cảm thấy thật quá nhàm chán, làm cơm thôi chứ có gì hay mà nhìn.

Nhưng mà Liên Dụ lại nói, chờ đến lúc hấn tìm được người nguyện ý vì mình vào bếp nấu cơm, hấn sẽ hiểu cảm giác này.

Lúc Liên Dụ nói mấy lời kia, giọng điệu có thêm phần kiêu ngạo, cho nên Bì Bì không thèm tán gẫu nữa, phiền.

Có đôi lúc nhìn thấy Liên Dụ và Phương Uyển Chi ngồi dưới tàng cây hóng mát, hấn lại cảm thấy rất hâm mộ.

Trên đầu Vương Đại Tráng bị rách một lỗ, Phương đại cô nương đang may vá lại, từng đường chẳng chít như con rết. Bì Bì thấy nàng cười thẹn thùng với Liên Dụ, nói: “Xin lỗi, ta vá không tốt lắm”.

Liên đại nhân cầm lấy nhìn thử, rồi hết sức thành thật trả lời: “Không phải là không tốt, mà là kém cực kì, phá hủy nó luôn rồi còn đâu”.

Cuối cùng kết cục của Liên đại nhân tất nhiên là không hay, cho đến khi Phương Uyển Chi mang mèo mập phẩy tay áo bỏ đi, hấn mới ngược đầu lên nói với Bì Bì:

“Ta phải thừa nhận, người vá tốt thật”.

Cứ nhàn nhả tự tại như thế năm ngày liên tiếp, trong Cung trạch cũng không thấy động tĩnh của quý. Nhưng mà không thấy thì càng tốt, Liên Dụ không hề sốt ruột, suốt ngày cứ chơi với mèo, đánh cờ, rồi nhìn Phương Uyển Chi.

Cung lão gia mấy lần đến cửa, một mặt cảm thấy chuyện như vậy không nên kéo dài, mặt khác lại thấy vị Thiên tôn này thật bản lĩnh, hấn ở đây thì quý không dám ra.

Giống như một pho tượng Phật vậy, trấn trạch đuổi quỷ, bảo ông quý xuống thấp hương cũng cam lòng.

Nhưng mà Cung lão gia nguyện ý thì người trong bóng tối kia cũng không bằng lòng đâu, La Bàn Nhi ở Thiết Thiêu Các sắp nổi điên rồi.

Từ khi tên Thiên tôn tới đây, lời đồn đại nổi lên tứ phía, nói vị đạo trưởng đạo hạnh thâm sâu, quý cũng sợ hấn, không dám ra. Lúc La Bàn Nhi bắt quý thì quý toàn vui vẻ bỏ nhào tới, điều này cho thấy vị kia còn lợi hại hơn nhiều.

Mấy lời này đương nhiên là vụng trộm nói với nhau, thôn dân cũng đâu có điên mà khoa chiêng gióng trống, La Bàn Nhi nghe giáo chúng bẩm lại, bực tới mức vỗ đùi liên tục.

Lúc trước hắn thả thứ này vào Cung gia, kết quả cái tên thiên tôn gì đó tới, cứ thể đoạt việc làm ăn của hắn, còn ảnh hưởng tới tiếng tăm của mình.

Vài ngày đầu La Bàn Nhi còn cố ý không thả quỷ ra để dập tắt khí thế của người kia, nhưng giờ nhìn lại, dù thả hay không cũng không có lợi gì. Cho nên hắn không muốn đợi thêm nữa, gõ bàn gọi hai người tới

Muốn bắt quỷ à, vậy chúng ta thử xem tên đạo trưởng kia có bản lĩnh gì.

Nói đến Cung gia bên này.

Tòa nhà của Cung gia là do tổ tông để lại, khá giống với khu viện trạch Liên Dụ mua ở trong thôn, có ba viện một sân. Cung lão gia thích làm vườn, trong tiểu viện trồng rất nhiều cây cối. Cung gia xuất thân từ thương nhân, cho nên cũng coi trọng phong thủy, có nhiều cây thần tài là do con trai trưởng mang từ ngoài về, không ai dám đụng.

Đêm nay, mây đen mù mịt, ánh trăng cũng không len được khỏi bóng cây. Trưởng tử Cung gia theo thông lệ tới tàng cây tưới nước. Đi vòng quanh gốc nửa vòng, bảy bước, đó là bày tỏ sự tôn kính với cây thần tài. Nghe đầu vào lúc ánh trăng sáng nhất, cây sẽ hấp thu linh khí trời đất, nếu thành tâm cầu nguyện, tâm tưởng sự thành.

Người làm ăn buôn bán đều thích điềm lành, gả cưới đưa tang đều chọn ngày tốt, còn về phần có linh nghiệm hay không, có bạch đầu giai lão hay mỉm cười nơi chín suối hay không, người ta cứ tin vậy thôi.

Cung Thịnh cầm đèn lồng nơm nớp lo sợ đi tới phía gốc cây. Dù sao hôm nay trăng không tỏ, thậm chí đốt đèn cũng không thấy rõ đường, nhưng mai là ngày cửa hàng khai trương, hắn phải tới đây một chuyến.

Hắn treo đèn lên chạc cây, múc bầu nước từ trong thùng tát lên cây, vừa đi vừa khấn: “Ngày mai con khai trương, mong thần cây thương cảm cho nhiều tiền tài hơn”.

Giọng Cung Thịnh trầm thấp, giữa hậu viện im ắng lại càng rõ ràng hơn. Hắn chấp tay trước ngực, nhắm hai mắt lại, còn chưa nói xong mấy câu đã thấy một làn gió lạnh sau sống lưng.

Ngày thường Cung Thịnh rất chú trọng vẻ ngoài, tóc dài đều buộc lại quy củ trên đầu. Giờ đột nhiên lại cảm giác có sợi tóc bay bay nơi gò má.

Hắn cảm thấy không đúng, cả người đều cứng ngắc lại, bởi vì làn gió mát bên tai nói cho hắn biết, đó là một mái tóc dài tung bay.

Cung Thịnh sợ không dám mở mắt, nhưng mái tóc dài kia dường như tiến tới gần, sợi tóc đó rất lạnh, như thấm vào xương cốt. Bên tai vang lên tiếng khóc nỉ non. Rốt cục Cung Thịnh không chịu nổi lui về phía sau, hai mắt mở lớn nín thở. Hắn thét lên một tiếng: “Nương, nương à”.

Người nọ chính là mẹ hắn.

Cung gia Đại phu nhân Lưu Quế Nguyệt đứng trước mặt Cung Thịnh, da mặt trắng thối rửa, hốc mắt trống trơn, lưỡi duỗi thật dài, nhào tới chỗ Cung Thịnh, trong miệng tiếp tục gào thét: “Người là ta sinh ra, nuôi bên cạnh nữ nhân kia lại thành con trai của nàng ta, ngay cả linh đường cũng không chịu giữ cho ta”.

Sau đó giọng nói lại thê thê ai ai: “Không bằng người đi theo ta đi, kiếp sau lại làm con trai của ta, không đưa cho người khác nuôi nữa, được không?”

Cung Thịnh nghe giọng nói trầm trầm kia, giống hệt giọng nương mình, nhưng lại có phần không giống. Thấy nữ nhân kia càng lúc càng gần, mùi thối rửa khiến hắn buồn nôn kinh khủng, người kia lại không cho hắn cơ hội để nôn, ngón tay duỗi ra bóp lên cổ hắn, khuôn mặt đầy dữ tợn: “Đến đây, đi theo ta”.

Cung Thịnh bị bà ta giữ không phản kháng được, hơi thở bị bóp chặt. Hắn liền mạng chút sức lực cuối cùng cũng không hít được ra, cảm giác hít thở không thông làm cả lồng ngực đau đớn. Mắt cũng càng lúc càng mờ đi.

Nhưng mà ngay lúc hắn nghĩ mình sẽ bỏ mạng ở đây, một cái phất trần vụt tới giữ chặt cổ của nữ quỷ.

Gia đình tôi tới trong phủ nhanh chóng chạy tới, cuối cùng Cung Thịnh cũng được cứu.

Dưới bóng cây, vài cái lồng đèn cũng không nhìn rõ được tình hình bên trong. Mọi người chỉ biết nữ quý gia bị Thiên tôn kéo tới chỗ bóng cây tối nhất, không thấy rõ cảnh tượng, chỉ nghe tiếng gào thét bên tai, rợn cả tóc gáy.

Cung lão gia chống gậy đứng run run đi tới, nữ quý đã bị đệ tử Thiên tôn trói lại. Ông cũng không dám nhìn kĩ, nhưng bóng người đó cũng đủ cho ông đoán ra, là thê tử đã chết của mình.

Ngay cả khi Lưu thị còn sống ông đã không muốn gặp, lúc chết lại càng không muốn. Từ sau khi nữ nhân này ngã bệnh ông chưa từng tới thăm, trong lòng tự nhiên lại thấy e ngại, nhìn thoáng một cái rồi vội vã núp ra xa.

Liên đại nhân không quản chuyện hậu viện nhà người ta, tung người nhảy xuống trước mắt mọi người, nói với đệ tử:

“Bày đàn, làm phép.”

45. Chương 46

Chương 46: A Đào và Tiên nữ

Liên Dụ nhìn cái tên chỉ chức lao tới người của mình thì rất phiền lòng. Nhưng nếu đã đến đây, dù sao cũng phải ở lại ăn một bữa cơm đã. Còn áo quần trên người hắn nữa, không biết làm gì mà rách tươm nát bét như vậy... Cũng thiệt thòi cho hắn vì phải mặc lên người, nên dặn Bì Bì: “Đưa Tứ Hậu Vương gia và Bạch tri huyện đến Lưu Hương các đổi y phục đi”.

Hắn sợ trên người họ có rận quá.

Đương nhiên Lưu Lăng không quan tâm chuyện thay quần áo, hắn chỉ một lòng một dạ nhìn chăm chăm Phương Uyển Chi.

Cô nương này thật đẹp quá, ở kinh thành đốt đèn lồng chưa chắc tìm ra người có tư sắc như vậy. Càng nhìn càng si, càng xem càng thích.

Bạch Yến Trầm cũng nhìn, nhưng là nhìn trộm, không dám quang minh chính đại như Lưu Lăng.

Liên đại nhân im lặng nhìn bọn họ, rồi không biết sắc kéo Phương Uyển Chi vào lòng, chặn ánh mắt của Lưu Lăng. Trong tay áo rút ra một cây trường tiên màu bạc vụt trước tầm mắt của Bạch Yến Trầm, tốc độ vừa nhanh vừa chuẩn, nghe tiếng gió cũng thấy có bảy phần ác liệt.

Hắn cạ lơ phất phơ hỏi Bạch Yến Trầm: “Đẹp không?”

Bạch Yến Trầm suýt bị hù chết, run rẩy nửa ngày mới phản ứng được, theo bản năng trả lời.

“Vâng, đẹp.”

Liên đại nhân thu cây trường tiên lại, nhìn hắn cười tươi tắn, tư thái hết sức ôn hòa, ôn hòa làm cho người ta càng thêm khiếp sợ.

Hắn nói với Bạch Yến Trầm:

“Đẹp cũng không được nhìn, còn nhìn nữa ta móc mắt ngươi ta.”

Bạch Yến Trầm sợ đến cứng cả người.

Lưu Lăng hết sức thúc thời xoay người lại đi ra ngoài, trong miệng còn la hét: “Bì Bì, mau đưa bản vương đi thay quần áo, bộ này phải thay, phải thay nhanh.”

Bước chân gần như muốn chạy.

Lưu đại ngốc hiểu, Liên Dụ đang muốn nhắm vào Bạch Yến Trầm để chỉ mặt hắn, đâu phải muốn móc mắt Bạch Yến Trầm, mà là muốn móc mắt hắn. Trong lòng hắn thấy người này hết sức hẹp hòi. Nhưng hắn cũng không dám nhìn tiếp nữa, sợ tên kia móc mắt mình thật.

Toàn bộ quan triều Đại Yến đều biết Liên Dụ vô liêm sỉ thế nào, ai chỉ trích hắn thì bị đánh, Lưu Lăng cũng đã từng chứng kiến, cho nên mới không dám chọc giận người kia. Có đôi khi Lưu Lăng nghĩ Liên Dụ và vị lão gia ở đất phong kia, hai người đều không phải là người kiên nhẫn, quy củ, không có dáng vẻ quan lớn, cũng không giống người đọc sách.

Người đọc sách sẽ không đánh người, quan lớn sẽ điềm tĩnh, Liên Dụ đâu có biết hai thứ này là cái gì đâu.

Sau khi dùng cơm trưa xong, Lưu Lăng ăn mà không biết ngon.

Bởi vì hắn lại nhìn thấy A Đào. Vừa mới gặp Tiên nữ xinh đẹp, giờ cô nương ấy lại mất tung mất ảnh, hắn chỉ đi đối y phục thôi mà mỹ nhân đã không thấy tăm hơi.

Gắp một miếng thịt, Lưu Lăng nhìn A Đào một cái, lại nhìn thêm một vòng, hắn cảm giác A Đào và Tiên nữ tư thái rất giống nhau, nhưng còn khuôn mặt... Lưu Lăng để đũa xuống hỏi: “A Đào, sao vị tiểu mỹ nhân kia không ra ăn cơm? Quá trưa rồi”.

Nói xong lại người một lát, giả ngây giả dại nhìn Liên Dụ giải thích:

“Cái kia, bản vương sợ giai nhân đói bụng thôi, không có ý gì hết a.”

Liên Dụ làm như không nghe thấy. Mắt lướt qua nhìn Vương Thủ Tài đang bò bò bên cửa sổ.

Con mèo này đang nhìn mâm cơm đến ngẩn người, ánh mắt đầy oán niệm. Cả khuôn mặt đã béo xệ như một vòng tròn lớn. Móng vuốt không ngừng leo lên cửa sổ, không dám tạo tiếng động quá lớn, đôi mắt híp thành một đường, như muốn trừng Phương Uyển Chi mà không dám, lâu lâu lại liếc háy một cái.

Thời gian gần đây Vương Thủ Tài quá mập, mập tới mức cửa phải mở rộng nó mới đi lọt.

Hai ngày trước đi chơi về mắc lại nơi khe cửa. Chắc là thấy mình xấu hổ quá, không dám gọi, đến ngày hôm sau Liên Dụ tỉnh mới mang nó xuống được.

Từ đó về sau, Vương Thủ Tài liền bị lệnh cưỡng chế không được xuất hiện lúc ăn trưa, vì vậy tên này cứ nhìn thấy thịt là muốn xông tới gặm, nhưng mà không thể bò xuống, nó chỉ có thể ôm lấy thanh cửa nằm bất động.

Liên Dụ nhìn thấy bộ dáng kia đáng thương quá, gắp một miếng thịt nạc và ít cơm trắng đi dút cho nó.

Lưu Lăng vừa nhìn thấy Liên Dụ đi ra ngoài, lập tức chuyển đến bên cạnh A Đào hỏi. Hắn cũng không dám ngồi gần quá, thứ nhất, A Đào là người của Liên Dụ, thứ hai là do A Đào quá xấu. Lưu Lăng thực lòng không muốn thừa nhận mình nông cạn, nhưng mà nguyên nhân thứ hai mới là chủ yếu.

Cố gắng không nhìn mặt người kia, hắn hỏi A Đào: “Tiên nữ đó có quan hệ thế nào với Liên Dụ vậy? Chúng ta tới đây đã lâu, tại sao không thấy nàng ấy đâu?”

Phương đại cô nương vui đầu múc cơm, lộ hơn phân nửa khối bột trên mặt, vừa gắp thịt kho tàu nhai nhai vừa nhú lông mày nói:

“Tiên nữ à? Ai biết là từ ngọn núi nào nhảy xuống đâu? Chúng ta vừa đến Hoa Quả thôn đã thấy nàng rồi, nhưng mà không hay xuất hiện, không biết có phải quý không.”

Lưu Lăng thấy tướng ăn của A Đào cực kì thiếu lễ độ, cộng thêm vết bột trên mặt càng cho thấy sự thô tục, tự dưng lại nói Tiên nữ là quý, hắn cũng mất hứng.

“Cái gì mà không biết từ ngọn núi nào nhảy xuống chứ? Hoa Quả thôn thì có bao nhiêu ngọn núi lớn nhỏ bên ngoài, hỏi cô mà cô lại trả lời thế đấy! Cô đừng có ăn nữa!”

A Đào không nghe khuyên bảo, tiếp tục ăn.

Lưu Lăng bực mình nửa ngày, nhưng rồi lại dần dần hiểu ra.

Hắn nghĩ, nhất định là A Đào không thích Tiên nữ. Bởi vì Tiên nữ đẹp như vậy, Liên Dụ và nàng lại thân thiết, làm gì có nữ nhân nào lại không ăn giấm chua đây? Có khi còn muốn giết chết người ta nữa ấy chứ.

Nghĩ như vậy, trong lòng Lưu Lăng không khỏi suy đoán. A Đào không thích nàng, hắn thì thích a. Hắn có thể giúp A Đào loại bỏ nàng ta, sau đó. . .

Lưu Lãng cười hì hì đầy bí ối, rất muốn hỏi A Đào tiên nữ đang ở núi nào.

Phương Uyển Chi vừa nghe hần mở miệng đã biết là có ý gì, không đợi hần nói đã nhăn mặt gắt: “Nữ nhân đẹp thì có ích lợi gì chứ, cuối cùng cũng không thoát khỏi cảnh lúc tuổi xế chiều. Lão nương của nô tì lúc đầu cũng là mỹ nhân, cuối cùng không phải cũng nương nhờ cửa Phật à. Nam nhân luôn có mối nối cũ, giống như nô tì mà nói, muốn nhìn người thì phải nhìn tính tình nhân phẩm. Bởi vì chỉ có hai thứ này mới có thể sánh cùng năm tháng. Như đại nhân nhà chúng ta mới tốt”.

Lưu Lãng nghe A Đào nói mấy lời nho nhã như vậy, ngẫm nghĩ một hồi thì thấy không hợp lí. Hần nhìn cái bột đỏ trên mặt nàng, đập bàn nói: “Cô mà còn biết năm tháng trôi qua, lúc tuổi xế chiều à? Cô thấy gia chủ của cô có thể gửi gắm được hả? Hần mà không thích xinh đẹp á? Chắc cô không biết, vừa rồi Liên Dụ và tiên nữ, hai người họ ...”

A Đào đứng bật dậy, cao giọng hỏi Liên Dụ đang cho mèo ăn bên cửa sổ:

“Đại nhân, chàng thấy ta đẹp không?”

Lưu Lãng bị tiếng kêu của A Đào làm cho sợ hãi, hần thấy nàng rất có dũng khí, còn dám hỏi một vấn đề như vậy.

Liên Dụ lúc này chính nửa nằm nửa ngồi trên cái sập nhỏ dưới gốc cây cho mèo ăn, thường phục Quảng Đông càng thêm phần lười biếng. Bóng cây loang lổ rọi bóng trên mặt hần, từng góc cạnh rõ ràng.

Nghe thấy nàng hỏi câu kia, Liên Dụ vừa dứt cho Vương Thủ Tài miếng thịt, vừa khăng khái đáp: “Đẹp”.

Phương Uyển cười phẩn khởi, hất tóc lên lộ hết khuôn mặt cho hần xem.

“Như bây giờ cũng đẹp sao?”

Liên Dụ liền nói: “A Đào, nàng vẫn nên để tóc xuống đi.”

Sau khi nói xong hai người đều cười ha hả, trong mắt đều là bóng dáng của nhau.

Dung mạo tại lòng người, bọn họ đều biết đâu mới là quan trọng.

Lưu Lãng nhìn hai người nói qua nói lại như tên ngốc, đột nhiên có phần không lí giải được khiêu thẩm mỹ của Liên Dụ.

Xấu cũng thích, đẹp cũng biết thưởng thức.

Hần đảo mắt lại nhìn A Đào một lượt, hy vọng tìm được trên người nàng ưu điểm gì đó. Có lẽ Liên Dụ thích tính tình thẳng thắn của nàng ta chăng? Nhưng mà vừa mới giác ngộ chưa được chung trà, Lưu Lãng đã thấy xú nha đầu dối mặt, chống nạnh nhứ mày hét: “Có phải chàng lại cho Vương Thủ Tài ăn thịt không?”

Liên Dụ vội vàng lắc đầu.

“Không có.”

“Ta thấy rồi!”

“Không nhìn thấy được, vừa rồi nàng đâu có thấy ta cho mèo ăn đâu.”

A Đào nghiêm mặt đi ra ngoài, chuẩn bị đấu khẩu với hần. Khí thế cực kì hung hăng. Liên Dụ thấy Vương Thủ Tài hết sức đáng thương, Phương Uyển Chi lại thấy Liên Dụ quá thương người.

Lưu Lãng đứng bên cạnh cửa sổ nhìn xem, tính tình này của A Đào thật sự không cách nào chịu nổi.

Đúng là phải nói, khẩu vị của Liên Dụ hết sức đặc biệt.

Sau khi ăn trưa xong, mấy người ngồi xuống uống chung trà, vẫn như cũ, một bình trà tốt, Bạch Yến Trâm và Lưu Lãng hai chén lá trà bọt, Lưu Lãng cứ giả vờ giả vịt uống một ngụm nhỏ, rồi nói trà ngon.

Nhưng mà Liên Dụ cũng không có kiên nhẫn để Lưu Lãng ở lại lâu trên núi, cho nên muốn hần uống trà xong thì phải về.

Giờ Lưu Lăng cũng biết cái gọi là tự xét lại, cũng biết Liên Dụ ghét mình là có lí, dù sao hai lần trước đều do mình và Trương Lương gây họa. Cho nên bây giờ hắn liên tục đổ tội cho Trương Lương.

Trương Lương đầu óc không tốt, Trương Lương nghĩ mưu tính kế, dù sao toàn bộ đều là lỗi của Trương Lương. Hắn thông minh hơn Trương Lương, nên có tư cách ở trên này.

Liên Dụ cũng không phản bác hắn, chỉ nói trước khi tấn công chủ tướng luôn ở phía sau, giờ còn chưa bắt đầu cuộc chiến, chủ tướng đã chạy ra thì rất xấu mặt, ngài không quan tâm thì ta cũng không có ý kiến gì.

Lưu Lăng là người coi trọng mặt mũi, nếu chuyện này truyền về kinh, nghĩ thế hắn cũng có phần dao động.

Sau khi Liên Dụ và Phương Uyển Chi đi, hắn và Bạch Yến Trầm mắt to trừng mắt nhỏ ở lại uống trà.

Lưu Lăng thấy Bạch Yến Trầm khúm núm như vậy thì hỏi lại:

“Này, người nói, lúc đánh nhau chủ tướng đều xuất hiện sau cùng phải không?”

Sau khi hỏi xong còn chặc chặc hai tiếng: “Hỏi người cũng vô ích, người đã đi chiến trường bao giờ đâu”.

Bạch Yến Trầm vâng lời gật đầu, ấp úng như có lời muốn nói.

Lưu Lăng bực bội đập bàn hai cái.

“Có rắm thì phóng đi!”

Bạch Yến Trầm liền thả, mà đúng là thả một cái rắm. Thối đến mức hai người không muốn ở lại trong phòng nữa. Trước khi ra cửa Bạch Yến Trầm nhìn hậu viện rồi nhỏ giọng nói:

“Vương gia, chúng ta nên trở về đi, nhưng mà trước khi về hạ quan cũng muốn xem quỷ mà Liên các lão bắt được. Hạ quan lớn như vậy nhưng còn chưa thấy quỷ bao giờ”.

46. Chương 45

Chương 45: Là của ta

Ở Hoa Quả thôn mấy trăm năm qua cũng không phải chưa từng bắt được quỷ.

Tai nạn quấy nhiễu Cung gia nửa tháng cứ như vậy giải quyết trong một phút đồng hồ.

Mọi người ai nấy đều khiếp sợ. Phần đông dân chúng đang ngủ say cũng dậy kéo đến.

Liên Dụ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, trước mặt là cái bàn bát quái nhỏ, một lư hương tám chân đúc bằng đồng, đốt hương mùi thơm ngát, trên người cũng đổi thành áo đạo bào màu tím.

Ngày thường nhìn hắn có phong thái thần tiên, giờ ăn mặc như vậy lại càng tăng thêm phần khí thế, đức cao vọng trọng.

Phương Uyển Chi đứng một bên, thấy hắn cầm lấy một tờ giấy vàng vẽ một đạo phù, rất kinh ngạc nói.

“Không ngờ chàng cũng biết đuổi quỷ à?”

Hắn vừa đưa phù tới ngọn nến đỏ bên cạnh đốt đi, vừa tranh thủ lúc rảnh rỗi nói một câu.

“Ừ, ta biết.”

Đầu ngón tay run lên, suýt nữa nóng đến phỏng tay mình.

Hắn biết cái rắm.

Nhưng mà nhìn tư thế kia thì đúng là am hiểu.

Con quỷ bị Bì Bì giữ dưới kia vẫn kêu khóc loạn lên, Liên các lão phát phát trần xuống đàn, tay đưa dấu làm kết ấn mà chính mình nhìn cũng không hiểu, rồi nói: “Độ ta mất mạng linh, chuyện cũ đã qua, thiên đạo luân hồi, hành khôn chọn thiện, định.”

Quý là giả, Thiên tôn cũng là giả, đương nhiên không thể nào vì một câu nói của hần mà định cái gì được. Chỉ là Liên Dụ biết điểm huyết, điểm giữa trán đối phương, nhìn rất có phong thái.

Đó là hải huyết trên đỉnh đầu.

Nữ quý thật sự bất động, đôi mắt mở to duy trì vẻ dữ tợn, mùi máu tanh vẫn bay đầy không không khí.

Các thôn dân vốn tưởng rằng Thiên tôn sẽ như La Bàn Nhi, bắt được quý rồi sẽ biến hóa, nhưng Liên Dụ chỉ dẫn đệ tử đưa nữ quý vào một cái vạc lớn, đập dập lại. Con quý kia cứ thế không nhúc nhích.

Liên Thiên Tôn nói, độ tốt hơn là hóa, hần muốn độ những oan hồn này, tan hết lệ khí trên người nó, để nó sớm ngày đầu thai chuyển thế.

Dân chúng nghe xong đều tiến tới bái phục, cảm thấy vị Thiên tôn này đạt tới một cảnh giới quá cao, vất hết mấy thứ Thiết giáo chủ đã dạy qua vài con phố.

La Bàn Nhi thu quý thường mất ba ngày. Ngày đầu tiên tìm quý, ngày hôm sau bị quý đánh, ngày thứ ba diệt. Trên thực tế là muốn cho người dân thấy con quý này lợi hại thế nào, cho nên phải mời nhiều lần mới chịu rời núi, giá tiền cũng vì thế phải nâng lên. Giờ vị thiên tôn này vừa ra tay đã bắt được, đủ thấy lợi hại biết bao nhiêu.

Sau ngày ở Cung gia, dân chúng liền đổ tới viện của Liên Thiên tôn, ngày làm lễ mỗi nửa tháng một lần của Thiết giáo cũng không đi nữa. La Bàn Nhi tức không chịu được, lại thả thêm nhiều quý ra.

Nhưng những con quý này đều một đi không trở lại, bị bắt vào mấy chum vạc lớn. Cuối cùng hần không dám thả nữa, sợ Liên Dụ bắt hết tay sai của hần, cũng sợ bắt càng nhiều danh tiếng của mình càng ít đi.

Thế cho nên cuối cùng La Bàn Nhi suốt ngày làm ổ trong Thiết Thiêu Các, đối xử với dân chúng cũng ôn hòa hơn rất nhiều.

Liên đại nhân vẫn cứ không mặn không nhạt, đường ta ta cứ đi. Nhưng bước chân đó hết sức nhẹ nhàng, bởi vì cuối cùng hần cũng tìm được kế, đánh bại La Bàn Nhi triệt để, trở thành vị thần tiên mới của Hoa Quả thôn, cuộc sống vô cùng xuôi chèo mát mái.

Mà xưa nay có câu, một người đắc đạo, gà chó thắng thiên.

Bên này Liên Thiên Tôn sở hữu nửa giang san Hoa Quả Thôn, hai tên gốc dưới núi kia cũng kích động không ít. Giống như là nhà nghèo tìm ra thân thích, họ rất muốn lên thăm người họ một chút.

Thực ra ý nghĩ trong lòng hai tên gốc này rất đơn giản. Hần thấy trước kia bị dân chúng lấy trứng gà rau củ đánh mình mất mặt như vậy. Giờ Liên Dụ thành công rồi, mình cũng muốn đi dạo oai một phen. Còn có một điểm nữa, Liên Dụ tự xưng là bắt được quý, hơn nữa còn bắt được không ít.

Quý nó là như thế nào, buổi tối Lưu Lăng không dám nhìn, nhưng ban ngày thì dám xem. Hần nghĩ ban ngày trông thấy quý, so với đi dạo kỹ viện thì khá là mới mẻ.

Ngày hôm đó dùng xong bữa trưa, Lưu Lăng gọi Trương Lương và Bạch Yến Trầm đến, lời ít mà ý nhiều bày tỏ mình muốn lên núi.

Trương Lương có phần nghi ngờ, bởi vì Liên Dụ đã dặn không để cho hai người bọn họ lên đó nữa. Quan trọng hơn là, Lưu Lăng chỉ định đi một mình, mà không có ý mang theo hần, cho nên hần càng không chịu.

Mà Lưu Lăng bây giờ lại thấy rất xem thường Trương Lương, nhất là khi Liên Dụ nói với hần Trương Lương còn không thông mình bằng một nửa hần, cho nên hần không muốn đi chơi với tên này nữa. Hần muốn đi với người thông minh, như Liên Dụ vậy, khi đó đầu óc mới linh hoạt hơn một chút.

Lưu Lăng không chịu đưa Trương Lương đi, bên cạnh lại cần một người hầu hạ.

Hần nhìn thấy Bạch Yến Trầm đứng ở cách đó không xa, như thể muốn né tránh tầm mắt hần, co đầu rút cổ trốn sau cửa, ngay cả vạt áo cũng giấu đi.

Lưu Lăng nhìn bộ dạng không tiền đồ kia thì nổi điên, kéo hần tới bên cạnh, nói như phun nước bọt:

“Con mẹ nó, người có tiền đồ không thể hủ, giờ trên núi đã thái bình rồi mà người còn không dám đi, tên La Bàn Nhi đó là cha ruột người à, sao mà sợ thế hử?”

Bạch Yến Trầm bị quả trách đến run rẩy, lại không dám mạnh miệng, như con gà con dè dặt nói.

“Ngài cũng nghe lời đồn ở trên núi mà, nhà Cung lão gia có quỷ thật, chuyện ồn ào đến vậy. Sau đó vài hộ cũng xảy ra chuyện, từ nhỏ đến lớn gà hạ quan còn không dám giết, nào dám nhìn mấy thứ đó. Ngài là vương gia, là con trai chân long thiên tử, trên người có long khí, quỷ cũng sợ ngài. Hạ quan phạm phu tục tử, không dám đi đâu.”

Bạch Yến Trầm rầm rì đáng thương nói một lèo, nước mắt nước mũi giàn dụa đầy mặt. Đúng là không ra thể thống gì.

Lưu Lăng nghe mấy lời khen kia thì vô cùng thoải mái, phất tay áo lên ngửi một cái, như thực sự có mùi long khí. Rồi Lưu Lăng lại nói, người muốn đi, có khi ta còn không thích dẫn. Giờ người không muốn ta lại càng phải ép. Hơn nữa Trương Lương ở kinh thành cũng là chủ tử, không biết cách hầu hạ người khác.

Lưu Lăng nghĩ xong thì kéo tay áo Bạch Yến Trầm đi ra cửa, vừa đi vừa nói:

“Này người sợ cái gì, giờ trên núi đã thái bình rồi, chúng ta không phải cũng là bán tiên sao? Trương Lương, Trương Lương người ở lại xem nhà nhé, Liên Dụ nói, ngay cả con ruồi cũng không được cho bay lên núi, đó là một câu ẩn dụ, người đừng có tưởng là phải bắt ruồi muỗi đó, nghĩ cho kĩ vào”.

Trương Lương nhìn người kia chuẩn bị vào thôn, không thêm phản ứng.

Còn về Liên Dụ bên này, sau khi trừ quỷ xong, toàn bộ trong ngoài thôn đều hết lòng ủng hộ, ngay cả chi phí ăn mặc ở đều được cung ứng loại tốt nhất, cung kính hân như Phật gia.

Liên Dụ thật là then thùng.

Trong kinh thành thanh danh của hắn vô cùng kém, mặc dù không ai dám mắng thẳng vào mặt, nhưng là thái độ đối với hắn cũng chưa nhiệt tình bao giờ.

Hắn ngồi xếp bằng trên ngưỡng cửa nhà mình, ngăn người, mặc những đại gia đại nương từ dưới kia quan sát.

Bì Bì liên tục nghiêng đầu nhìn xem, thấy Liên Dụ đang hết sức hưởng thụ. Vốn một người chịu tiếng xấu tham quan, giờ Liên các lão được đãi ngộ như vậy đúng là hiếm có.

Hết cả buổi trưa, Liên đại nhân đều đoan đoan chính chính ngồi trước cửa cho người ta quỳ bái, mặt và cổ đầy mồ hôi cũng không hề có vẻ thiếu kiên nhẫn.

Con mèo mập Vương Thủ Tài làm ổ trên đệm cỏ bên cạnh, uốn cái bụng to chình ình, đuôi mèo nhàn nhã quét tới quét lui, hình như cũng rất hưởng thụ.

Cuối cùng vẫn là đệ tử của Thiên tôn đi ra, cười nói với mọi người vài câu, mọi người mới về nhà dùng bữa.

Đợi đến khi dân chúng đi hết rồi, tiểu đệ tử quay lại cười với Thiên tôn đại nhân, trêu chọc một tiếng: “Sư phụ, trời nóng mà ngài phô trương như vậy không sợ cảm nắng à? ”

Lần đầu tiên Liên Dụ lộ vẻ then thùng trước mặt Phương Uyển Chi. Đương nhiên, chỉ có một chút, sau đó hắn lục đục kéo nàng vào phòng.

“Bọn họ đều muốn nhìn ta mà.”

Giọng nói thản nhiên không biết xấu hổ.

Phương Uyển Chi đã sớm thành thói quen, thấy Liên Dụ như vậy cực kì đáng yêu, híp mắt khoác tay hắn đi vào trong.

Liên Dụ cũng vui vẻ. Sau khi vào nhà thấy bàn đã dọn xong thức ăn nhưng lại không ngồi xuống, gọi bà tử dời đi rồi leo lên trác, nằm xuống đùi Phương Uyển Chi, hai người trò chuyện.

Lúc Lưu Lăng và Bạch Yến Trầm hai đầu đầy bụi đất bò tới, đôi vợ chồng son vẫn đang thân mật, một người mây như vẽ, một người híp mắt cười duyên, vô cùng xứng đôi.

Lúc đầu Lưu Lăng tưởng cô nương đó là A Đào, vì vóc người và một bên mặt đều cực kỳ giống. Nhưng nhìn cẩn thận một lúc, hấn lại nhóp nhép hai cái miệng, hấn không thể tát thẳng vào mặt mình

A Đào sao có thể xinh xắn đến vậy chứ. Các cô nương trong kinh thành mảy liễu mắt hạnh hấn đã thấy nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy ai xinh như thế.

Hấn đi tới đối diện với Liên Dụ, nuốt một ngụm nước bọt rồi hỏi.

“Vị này là...”

Liên Dụ không thèm trả lời hấn.

Không tình nguyện ngồi dậy bên cạnh Phương Uyển Chi, hấn thông thả nói ba chữ:

“Là của ta.”

Ai cũng không đụng được.

Lưu Lăng định nói một câu, người thay đổi từ khi nào vậy, không yêu A Đào nữa à.

Nghĩ một lát rồi cũng không dám nói.

47. Chương 47

Chương 47: Muốn gặp quý

Bạch Yến Trầm nói chưa từng gặp quý, Lưu Lăng nghe xong liền trở nên tỉnh táo.

Câu nói này đúng là đã đánh thức hấn.

Đúng rồi, hấn còn chưa thấy quý mà, cứ ngơ ngơ xuống núi thì có gì mà khoắc lác với Trương Lương đây.

Chỉ là Liên Dụ nói, con quý này giờ không thể nhìn thấy ánh sáng, nếu để nó thấy ánh sáng sẽ biến mất, vậy giờ không xem được rồi. Lưu Lăng chần chờ.

Bạch Yến Trầm nói: “Vậy không bằng sau này chúng ta đến xem, chuẩn bị về thôi”.

Lưu Lăng nghiêng đầu nhìn hấn, cảm thấy rất kinh ngạc: “Lúc trước không phải người rất sợ quý à, giờ sao lại tỉnh táo thế”.

Bạch Yến Trầm xoa xoa đôi bàn tay, thẹn thùng nhìn mũi hài của mình.

“Hạ quan bây giờ vẫn sợ, nhưng lại thấy hiếu kì. Dù sao cũng chỉ nhìn một chút thôi, nhưng mà không nhìn cũng được, nhìn xong có khi lại ngủ không yên”.

Lưu Lăng lười nghe hấn lắm bầm lầu bầu một mình, tự nhiên lại thấy hào hứng muốn nhìn quý, hấn nhìn ra ngoài viện rồi nói lớn: “Liên Dụ, bản vương xuống núi cũng được thôi, nhưng sắc trời hôm nay cũng tối rồi, ta ở trong viện của người một đêm, một đêm thôi, không nhiều đâu, không lẽ người không giữ được à”.

Chỉ cần một đêm thôi, hấn không tin mình không nhìn thấy con quý kia.

Liên Dụ không cho nhìn thì hấn tự đi tìm.

Lưu Lăng cảm thấy mình không hề ngốc, đầu óc vẫn có thể dùng được.

Nhưng mà hấn nói việc hấn, Liên Dụ đâu có ý muốn giữ khách, Lưu Lăng nói sắc trời tối rồi, xuống núi thì không hay, hấn bảo Bì Bì lấy ngựa tốt tới, một khế cũng không muốn giữ, chỉ muốn đuổi đi ngay lập tức.

Lưu Lăng tự nhận mình cơ trí, hấn ép mình đi thì mình rửa chân. Thế là Lưu Lăng bảo Bạch Yến Trầm tới phòng bếp múc cho hấn thùng nước lớn, để ngâm chân. Ngâm xong rồi nằm ngủ, mệt chết đi được, thế mà mặt trời vẫn còn chưa xuống núi, Lưu Lăng thấy mình mà không đi thì quá không biết xấu hổ, nên kéo Bạch Yến Trầm cùng nhau ngâm chân, ngâm mãi cho tới khi mặt trời xuống núi mới lạch bạch ra khỏi phòng.

Liên Dụ đứng cạnh cửa sổ nhìn hấn một lúc rồi không nói gì, xoay người đi cùng Phương Uyển Chi tới xem mèo.

Lúc nửa đêm, bên ngoài phòng cực kì yên tĩnh, ngoài thôn có người gõ ba cái, nhắc nhở cẩn thận để cháy.

Lưu Lăng ngồi trong phòng ngáp liên tục, thấy đèn ở nhà chính đã tắt liền vội vàng rửa mặt bằng nước lạnh, trùm một tấm vải trắng rồi nhẹ nhàng đi ra. Bạch Yến Trầm cũng đi theo sau lưng mình, đi được một lúc hẳn lại thấy mình ngu. Làm gì có ai hơn nửa đêm còn trùm vải trắng ra ngoài không.

Nhưng mà Lưu Lăng nghĩ, buổi tối đi ra cũng phải che mặt, hắc y đại hiệp đều rất đẹp trai. Chúng ta hiếm khi được làm một việc như vậy, không cần quá sợ hãi. Hẳn không tìm được vải đen, cho nên lấy vải trắng dùng tạm.

Đi xuyên qua hành lang, Lưu Lăng thấy tòa nhà này lớn quá, lại không đốt đèn lồng, bốn phía tối tăm không biết nơi nào mới là nơi nhốt quỷ,

Hắn lại khá béo, mới đi được một vòng đã thấy mệt, bèn đặt mông ngồi xuống hòn non bộ không đi nữa. Đưa tay vuốt mồ hôi trên trán, hắn nói với Bạch Yến Trầm: “Không đi nữa, ta phải về nghỉ ngơi đây. Tìm không mục đích như vậy khi nào mới ra, hai ta trở về đi.”

Trên người Bạch Yến Trầm lại không có chút mồ hôi nào, Lưu Lăng nói không đi, hắn cũng đành hoàng ngồi bên cạnh. Trong tay không biết từ khi nào cầm mấy khối gỗ nhỏ, gạch gạch trên mặt đất.

Lưu Lăng thấy hắn ta như đang thì thầm gì đó, nghe không rõ, trên mặt cũng là vẻ nghiêm túc hiếm có, hắn càng thêm nghi ngờ, đi vài bước tới bên cạnh: “Này, người lấy mấy vật này làm gì?”

Bạch Yến Trầm không trả lời, phải nhắc lại một lần nữa hắn mới ngẩng đầu lên.

Trên mặt trở về bộ dạng góc ghech ngoạc.

Hắn nói với Lưu Lăng: “Đây là đồ mấy tiểu hài tử hay chơi thôi. Lão gia nhà hạ quan hay nói, cái này có ở trong núi, nếu viết phương hướng ra rồi quay, miếng gỗ này có thể chỉ đúng”.

Lưu Lăng nghe xong thì vỗ tay một cái.

“A, còn tưởng là cái gì. Cái này lúc nhỏ Bản vương có chơi rồi, chúng ta còn nói là: hai chúng ta cùng phân xử, nói đến nói đi đều tại người, ai thúi, đánh người đó, cuối cùng chữ nhĩ rơi xuống người nào”.

Nói xong hắn cầm lấy miếng gỗ trong tay Bạch Yến Trầm, hoang mang: “Chúng ta cần ba miếng là nhiều lắm rồi, người cầm nhiều thế.”

Bạch Yến Trầm chỉ làm không đáp, trên mặt vẫn là nụ cười nịnh nọt, giống như ngại lắm.

Lưu Lăng cũng không nói gì thêm, trông thấy hắn đưa tay chỉ hướng, liền đi tới phương hướng đó tìm kiếm, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của Bạch Yến Trầm. Lúc này đây, vẻ mặt hắn hoàn toàn khác với lúc nhất gan sợ sệt, khuôn mặt trắng bệch dưới ánh trăng, như che giấu một điều gì đó.

Quả nhiên, hai người tìm kiếm ở hướng đó một lúc thì thấy nơi bắt quỷ. Lưu Lăng vỗ bả vai Bạch Yến Trầm một cái.

Hắn nói: “Được lắm lão Bạch, ngày thường thấy người như phế vật, lúc mấu chốt lại có ích hơn Trương Lương nhiều. Việc này lớn như vậy, nếu không nhờ người lấy mấy miếng gỗ đó ra thì trời có sáng chưa chắc chúng ta đã tìm ra đâu”.

Bạch Yến Trầm cười vô cùng khiêm tốn.

“Vương gia quá khen, hạ quan cũng chỉ đánh bậy thôi. Mới rồi ngài cũng thấy đó, cứ làm lung tung, có khi là vì ngài ở bên, hạ quan dính chút long khí nên mới tìm được đó”.

Tên Lưu Lăng góc ghech này ngày thường rất thích nghe khen. Bạch Yến Trầm khen hắn, hắn cũng cảm thấy nhờ mình mới tìm được nơi này.

Hai người bước vào sân, Lưu Lăng nhìn mấy chum vại bên miệng giếng, hơi lo sợ.

Tòa nhà Liên Dụ thuê rất lớn, khắp trong sân đều có cây to, đứng ở đâu cũng thấy bầu trời dày đặc âm khí.

Giờ lại là nửa đêm, bên các vại lớn như có một làn khói quỷ. Nhìn lại miệng giếng tro trọi càng khiến người ta sợ hãi.

Hắn lùi về sau hai bước, sau đó đưa tay đẩy Bạch Yến Trầm từ phía sau lên, cũng không chịu thừa nhận là do mình sợ hãi, chỉ nói, người sang đó vén lên nhìn thử, cái gần chúng ta nhất đó. Bản vương không muốn chạm vào mấy thứ đồ bẩn này.

Lúc đầu Bạch Yến Trầm cũng sợ, liên tục trốn tránh không chịu tiến lên, cuối cùng Lưu Lăng nổi giận, hắn đành phải bắt đắc dĩ.

Cái vạt lớn giữ quỹ là loại người dân dùng để ướp rau, bên dưới rất nhỏ, phần giữa thì như cái bụng bự, giống một nam nhân béo. Miệng vạt được quần bằng vải trắng, dán một vài kí hiệu loạn xạ, chữ thì như gà bới, không cần nghĩ cũng biết là từ tay của Liên đại nhân.

Bạch Yến Trầm nhìn một lúc, cảm giác thứ bên trong vẫn còn hô hấp, ống tay áo phủ xuống, hắn lấy một ngân châm từ trong túi ra.

Lưu Lăng không biết Bạch Yến Trầm đang làm gì, nhìn cái bóng lưng kia hồi lâu thì thúc giục:

“Này, sao ngươi còn chưa vén lên, người có thấy tà khí quanh đây không hả? Vén nhanh lên rồi đi, cái chỗ quỹ quái này”.

Lưu Lăng thấy Bạch Yến Trầm gật đầu nhẹ, bởi vì bóng cây che xuống, thấy hắn vén tấm vải ra thì mình cũng bước lại gần. Hắn phải nhìn tận mắt, thấy rõ ràng rồi mới về kể cho Trương Lương được. Nhưng không ngờ Bạch Yến Trầm lại quay phắt người lại.

Lưu Lăng cảm giác có một ánh sáng bạc vụt lên trước mắt, vọt tới sau gáy mình. Chỉ là còn chưa tới gần, xung quanh đã bừng sáng lên.

Không biết từ lúc nào Liên Dụ đã đốt đèn lồng ngáp liên tục dựa người bên sân, cả người vô cùng lười biếng, bên cạnh là Bì Bì và A Đào. Ai cũng đốt đèn lồng, rõ ràng là chưa tỉnh ngủ.

Bạch Yến Trầm như xoay người muốn chạy, nói là bị hù, con quỹ bên trong rất đáng sợ, ngã xuống bên cạnh Lưu Lăng.

Giờ Lưu Lăng không có thời gian nhìn quỹ nữa, bởi vì Liên Dụ đã nhắc đèn lồng đi tới.

Hắn ngồi xổm xuống, dùng đèn lồng chiếu Bạch Yến Trầm.

Ừ, bộ dạng không chút huyết sắc, hắn nhìn vạt miệng đã mở ra một lúc rồi đây lại, cười nói với hai người: “Sắc trời không còn sớm, hai người không ngủ à?”

Ở Hoa Quả Thôn Lưu Lăng vẫn phải dựa vào Liên Dụ, hôm nay không chịu nghe lời của hắn, tự mình mò đi xem quỷ, cho nên cũng lo hắn sẽ giận.

Giờ nhìn thấy hắn mỉm cười trong lòng càng sợ hơn, Lưu Lăng nghĩ thôi có gì mai hỏi Bạch Yến Trầm cũng được, cho nên vội gật đầu: “Ừ, nên ngủ rồi. Bản vương đi nhà xí thôi, mơ màng nên đi tới nơi này. Việc của người thật rộng quá”.

Bạch Yến Trầm cũng hòa theo: “Đúng là rộng quá, thưởng thức của Liên đại nhân từ trước đến nay đều không tầm thường.”

Liên Dụ rất thần nhiên nhận lấy những thứ khen này, hắn đưa tay thay Bạch Yến Trầm sửa sang lại vạt áo lộn xộn, rồi nói:

“Xưa nay có một loại trùng cổ độc có thể mê hoặc tâm trí người ta, người kia không chết mà cứng lại. Ngân hạnh hương là tên của một loài hoa, được dùng làm thuốc, rất ít người biết đó là cây có thể thao túng tâm trí con người”.

Bạch Yến Trầm vô cùng kinh ngạc lắc đầu, hoang mang nói với Liên Dụ:

“Đại nhân, ngài nói cái này, hạ quan nghe không hiểu chút nào.”

Liên Dụ cúi đầu nhìn cây đèn cây trong lòng đèn, cười mà như không nói:

“Không hiểu sao? Thực ra ta cũng không hiểu.”

Nói xong cũng không nhìn hấn nữa, Liên Dụ quay người quàng áo choàng lên người Phương Uyển Chi rồi đi.

“Đêm lạnh rồi, mọi người nghỉ ngơi đi, nếu vương gia đã thích tòa nhà này thì ở lâu thêm mấy ngày cũng được”.

48. Chương 48

Chương 48: Chàng đi ngủ đi

Đầu hôm lần qua lần lại một hồi, cuối cùng Lưu Lăng và Bạch Yến Trâm cũng ngoan ngoãn trở về phòng không dám hé răng nửa lời.

Liên Dụ và Phương Uyển Chi cũng trở về phòng, vốn mặt mày có vẻ hơi mệt mỏi, nhưng mà gió thổi một hồi cũng trở nên có tinh thần.

Phòng ngủ chính hết sức rộng rãi, giường cùng sập nhỏ cách nhau một tấm bình phong. Liên Dụ cảm thấy tấm bình phong này vô cùng chướng mắt, hấn cầm cây dao nhỏ khoét một lỗ thủng trên đó, Phương Uyển Chi nhìn thấy thì trừng mắt khiển trách hấn: “Sao chàng cứ thích đục lỗ bình phong thế?”

Liên Dụ không lên tiếng, tiếp tục ngồi khoét.

Đó không phải là thích, mà hấn muốn nhìn Phương Uyển Chi.

Cuối cùng, một tấm bình phong xinh đẹp bị hấn khoét ra hai lỗ, vừa vặn nghiêng đầu là nhìn thấy Phương Uyển Chi bên kia.

Lúc đó, Phương đại cô nương đang khoác chăn ngồi trên trác ăn điểm tâm. Liên Dụ thấy thì cũng muốn ăn. Phương Uyển Chi liền vẫy vẫy tay, gọi hấn tới ăn cùng.

Liên Dụ hầu như không thích tất cả các đồ ngọt, hấn thích ăn món kho mặn hơn. Hấn cũng biết Phương Uyển Chi không thích, nhưng hôm nay nàng lại ăn cực kì hăng say.

Bánh quế có mùi đường rất nồng, Liên Dụ cắn nửa cái thì không chịu ăn nữa, nghiêng đầu nhìn Phương Uyển Chi vẫn ăn từng miếng từng miếng một, hấn không khỏi ngạc nhiên:

“Chẳng lẽ cái nàng ăn ngon hơn của ta à?”

Phương đại cô nương bật cười, đưa nửa miếng bánh còn dư vào miệng hấn:

“Chàng thấy sao?”

Liên Dụ nhú lông mày nhai nhai, vẫn ngọt ngào. Hấn lấy tách trà trên bàn súc miệng rồi quay về giường ngồi.

Phương Uyển Chi vẫn ngồi ăn tiếp, cái miệng nhỏ dính đầy vụn bánh. Kể từ sau khi ở cùng Liên Dụ, nàng rất ít khi bộc lộ vẻ ngượng ngùng của cô nương, khi hai người ở bên nhau thì vẫn làm theo tính cách của mình, nhưng giờ nàng lại ngồi tĩnh tọa như niệm kinh, vô cùng ngay ngắn.

Liên Dụ quan sát nàng thật kĩ, thấy sắc mặt nàng tái nhợt hơn trước, vẻ mặt cũng không tốt, hấn vội đưa tay tìm mạch đập của nàng.

Phương Uyển Chi thấy hấn chần rất nghiêm túc thì không ăn nữa, một tay chỉ chỉ cái cằm của hấn:

“Chàng có thể bắt mạch à?”

Liên Dụ mờ mịt lắc đầu.

“Không biết.”

“Vậy sao chàng cảm cẩn thận thế? ”

“Ta cứ nghĩ cẩn thận thì sẽ bắt được.”

Đối với sự tự kỉ của Liên các lão, đa số thời gian Phương đại cô nương đều dễ dàng tha thứ, nàng đưa tay vỗ vỗ lên cổ tay của hắn để hắn buông ra thì nghe Liên Dụ nói:

“Phương Uyển Chi, có phải nàng bị bệnh không?”

Về mặt hết sức ân cần, khiến cho nàng không cách nào trách hắn được.

Liên Dụ hình như rất thích dùng từ này, ví dụ như ai đó đầu óc bị bệnh, ai đó mặt bị bệnh, đương nhiên, câu hắn nói nhiều nhất là: Phương Uyển Chi có phải nàng bị bệnh không?

Có vẻ như hắn đang lo nàng bị ốm thật, bởi vì thời tiết Nhạn Nam không tốt, trong thôn lại có nhiều thứ bẩn. Hắn quan tâm nàng, nên mới lo như vậy.

Nhưng mà hôm nay đúng là nàng bệnh thật, Phương Uyển Chi cười bất đắc dĩ:

“Là không thoải mái chút thôi. Nhưng mà không có gì lớn cả, nghỉ ngơi một lát là được rồi”.

Mấy ngày quý thủy đến nữ tử nào cũng sẽ mệt, hôm nay nàng lại mới đi ra ngoài, gió lạnh thổi nên thấy đầu óc choáng váng, ăn mấy miếng bánh ngọt xong thì đỡ hơn nhiều.

Liên Dụ nghe nàng nói muốn nghỉ thì xếp gối đầu lại, nhưng vẫn không chịu đi, cứ thế ngồi ở đầu giường nhìn nàng chăm chú.

“Không thoải mái chỗ nào?”

Đôi mắt của Liên Dụ vốn rất sáng, dưới ánh nến leo lắt lại càng lấp lánh hơn, như một hồ nước trong veo. Phương đại cô nương bị hắn nhìn đến ngượng, bèn đưa tay đẩy người kia một cái:

“Thôi, chàng về ngủ đi, ta không sao.”

Liên Dụ vẫn không nhúc nhích, cuối cùng Phương Uyển Chi cũng không còn cách nào. Nàng bực bội kéo chăn trùm lên đầu, chịu ngọt nói:

“Nguyệt sự của ta đến, cái chàng ngốc này!”

Thoắt cái, khuôn mặt của Liên đại nhân đỏ bừng.

Phương đại cô nương trong chăn không nghe thấy động tĩnh gì, xem chừng người này hẳn là đã hiểu.

Nàng ngẫm nghĩ một lát lại thấy đáng nhẽ hắn không nên hiểu chuyện này chứ, vội kéo chăn ra, nhìn Liên Dụ đang bẻ một miếng bánh quế đứt cho mình.

Lúc nguyệt sự đến, Phương Uyển Chi lại rất thích ăn đồ ngọt, hắn đưa liền há miệng ăn thêm, vừa ăn vừa hỏi: “Sao chàng lại biết nguyệt sự?”

Không phải là không biết xem mạch sao? Chuyện như thế này mấy tiểu nha đầu đâu có thể nói cho hắn biết được.

Đây là suy đoán của nữ nhân.

Liên Dụ nhìn Phương Uyển Chi tức tối thì lại bẻ một miếng to hơn nhét vào miệng nàng, nhướn mày nói:

“Sao ta lại không biết được, ta cũng có nương mà.”

Đương nhiên, đó cũng là do lúc nguyệt sự đến, nương của Liên Dụ thường hay tâm huyết dâng trào chỉ dạy cho hắn thế nào là nguyệt sự, đó là việc mà thời điểm đó mẹ hắn rất hay làm, không ngoan ngoãn như Phương Uyển Chi, cho nên Liên Dụ mới hiểu chuyện này. Mà cũng chỉ hiểu đến mức độ, mấy ngày này nữ nhân sẽ rối loạn tì khí, thể cốt không tốt, nhưng lại không biết phải chăm sóc thế nào.

Phương đại cô nương nghe xong thì lại chui vào chăn, cảm thấy như mình đang cố tình gây sự vậy. Chỉ lộ ra đôi mắt nhìn người kia: “Thôi mà, chàng về ngủ đi”.

Liên Dụ rất biết nghe lời nằm xuống kê bên nàng, cách một tấm chăn to ôm lấy nàng vào lòng, không phải vì sắp nhỏ lạnh, mà chỉ là muốn ôm nàng hôm nay.

Phương Uyển Chi biết Liên Dụ vô lại tới mức nào, cũng biết hôm nay mình không tiện, cho nên chỉ có thể cảnh cáo: “Không được động tay động chân”.

Liên Dụ rất thông minh không hề lên tiếng.

Trời bên ngoài giờ đã giáng sương, từ trước tới nay Phương Uyển Chi ngủ rất có quy luật, lúc này nàng đã buồn ngủ không chịu nổi. Trong lúc mơ hồ nàng cảm giác chân bị vén lên một góc, Liên Dụ chui vào bên trong. Chỉ là nàng lại lười, không muốn động. Liên Dụ hôm nay có vẻ không thành thật, hắn vừa ôm nàng vào lòng, vừa đưa tay đặt lên bụng nàng.

Phương Uyển Chi xê dịch, như muốn đứng lên dạy dỗ hắn, nhưng mà hắn chỉ đặt yên ở đó, hơi nóng không ngừng lan từ lòng bàn tay, làm khó chịu giảm đi không ít.

Phương đại cô nương đành bất động, cả người từ từ buông lỏng, ảm ảm làm ổ trong vòng ôm của Liên Dụ, rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Không biết vì sao, lúc nào nàng cũng thấy tin tưởng nam nhân này, có lẽ là vì tình cảm, cũng có lẽ vì hắn quan tâm. Tóm lại, một Liên Dụ như vậy lúc nào cũng có thể khiến cho Phương Uyển Chi không hiểu hết được. Thậm chí một câu tâm tình hắn cũng chưa bao giờ nói.

Nhưng nàng vẫn thấy rất vui, rất tốt. Vui vẻ đến vô dục vô cầu, nàng nghĩ, cuộc sống như vậy, thật tuyệt vời.

Bởi vì buổi tối nghỉ muộn, khi Phương đại cô nương tỉnh lại thì trời đã sáng. Liên Dụ nằm bên cạnh cũng đã thức dậy từ sớm, chẳng được dèm quanh, có lẽ vì sợ nàng lạnh. Phương Uyển Chi giật mình ngồi dậy, nghĩ hắn Liên Dụ còn chưa ăn, cho nên vội mặc xiêm y ra ngoài.

Cửa phòng cũng cùng lúc mở ra.

Liên Dụ mặc một trường bào gấm màu tím nhạt, eo buộc đai vân văn ngọc đá, cách mặc đồ cực kì tùy ý nhưng vẫn đủ tuân theo quý khí mười phần, trong tay bưng một cái chén sứ màu trắng, vừa dùng muỗng đảo vừa bưng vào.

Hắn thấy nàng đứng dậy thì đi thẳng tới đặt lên trác ở phòng trong, rồi xoay người bưng thau nước ấm trên giá gỗ tới.

Phương Uyển Chi liền đi rửa mặt, dùng nước muối súc miệng rồi đi sang.

Mái tóc dài của nàng chưa buộc lên, xoa mềm mại qua một bên, càng khiến cho nàng thêm dịu dàng khéo léo. Nàng nhìn trong chén một cái, là cháo táo đỏ, hắn là đã hầm rất lâu, hương nồng vị ngọt.

Phương Uyển Chi biết rõ Liên Dụ không thể làm mấy thứ này, đối với chuyện trong bếp, người này vẫn dừng lại ở trình độ không đun lửa vẫn luộc được trứng gà, cho nên hỏi hắn: “Bì Bì nấu à? ”

Liên Dụ gật gật đầu, không muốn nói cho Phương Uyển Chi biết, mình cũng làm thử, suýt chút nữa đã đốt luôn cả phòng bếp.

Tay nghề của Bì Bì trước nay vốn rất tốt, cháo đỏ thơm mềm. Phương Uyển Chi hay thích ăn nóng, cái miệng nhỏ cũng trở nên đỏ rực. Nàng lại múc một thìa nữa cho vào miệng, nhưng thấy Liên Dụ không ăn, cho nên cũng múc một thìa đưa đến bên miệng hắn, hai cánh môi sưng thành một đóa hoa hồng nhỏ.

“Ném thử đi, ăn ngon lắm.”

Liên Dụ vốn không thích đồ ngọt, cháo cũng chỉ ăn mặn, nhưng nhìn Phương Uyển Chi ăn đáng yêu như thế, hắn cũng theo ý nàng, ăn một ngụm, còn tranh thủ trộm hương.

Cảm giác vị ngọt nồng đậm trên môi, không chỉ là ngon miệng thôi đâu.

Hai người thân mật thiết một lúc lâu, hai gò má cùng hồng ửng.

Phương đại cô nương cũng dứt cho hắn thành nghiệm, hai người cứ thế ăn hết sạch một chén cháo táo đỏ lớn.

Liên Dụ thấy tóc Phương Uyển Chi còn xõa ra, liền xung phong nhận việc chải đầu cho nàng. Chỉ là việc này hình như gian nan hơn hẳn tưởng nhiều, làm mấy lần cũng không được kiểu gì. Cuối cùng Liên đại nhân cậy trâm cắm lung tung lên mái tóc dài của Phương Uyển Chi, cuốn thành cái chuồng gà, hoàn toàn không lí giải nổi sao chuyện này lại có người xem là vui thú khuê phòng.

Phương đại cô nương nhìn vào gương đồng nổi đóa, đuổi đánh Liên Dụ một vòng, hai người đang cười đùa thì nghe bên ngoài có tiếng đập cửa dồn dập.

Phương Uyển Chi nghe tiếng của Cung lão gia, giọng nói vô cùng lo lắng.

Hắn nói: “Thiên tôn có trong phòng không vậy, mời ngài ra ngoài một chuyến, hai nhà Trương Ngọc Lâm và Lưu Thành Vĩ trong thôn xuất hiện cổ trùng phá hoại rất đáng sợ, giờ một nhà trên dưới đang gặp nạn, cầu ngài đi xem một cái”.

Phương Uyển Chi nghe xong thì kinh hoàng, không ngờ trong thôn lại có cổ độc. Liên Dụ bắt quỷ được, bởi vì thứ đó vốn là người. Giờ cổ trùng lại xuất hiện, không biết hắn có biện pháp xử lí không.

Liên Dụ vẫn không chút hoang mang, như thể trong lòng đã sớm có dự liệu.

Hắn thông thả sửa sang áo quần lại rồi nói với Cung lão gia:

“Đừng hoảng sợ, chúng ta đi bây giờ.”

49. Chương 49

Chương 49: Hàng Đầu ta không trị được

Phương Uyển Chi từng đọc một quyển sách về các bí mật của Miêu tộc, trong đó có kể những thủ đoạn cực đoạn âm hiểm, bức người ta đến chết, kết cục lại vô cùng thê thảm, người dùng cổ độc cũng không được chết già. Những thứ này chỉ miêu tả sơ qua, ấy thế mà những thứ trên sách vở đã khiến nàng khó có thể chấp nhận, đến lúc nhìn thấy tận mắt nàng vẫn bị giật mình sửng sốt tại chỗ.

Nơi này là phía đông của Hoa Quả thôn, gần bên có vài mảnh đất trống, trong viện có một cây cổ thụ lớn, nghe nói là lớn tuổi nhất trong thôn, ngày thường dù trời có nóng đến mức nào cũng không ai mang ghế tới đây hóng mát. Bởi vì họ cảm thấy cây này có linh tính, không khinh nhờn được.

Nhưng lúc này ở đây hồi hải những người, giống như họ sợ hãi một thứ gì đó, và chỉ có cây cổ thụ có linh khí này mới có thể xua tan sợ hãi trong lòng họ. Dưới cây chen chúc một đám người, ngay cả chỗ để chân cũng không có.

Cung lão gia chống quái trượng cao giọng hô: “Thiên tôn đến, mau tránh ra.” Đám người lập tức tản ra tạo một con đường. Phương Uyển Chi nhìn sang, trên mặt bọn họ, hơn phân nửa đã bị dọa đến đại ra, phải là rất sợ, sợ đến mức không chịu nổi.

Dưới bóng cây có tám nam tử mặt mày xanh mét tiêu tụy nằm ở đó, cả người run rẩy đến co rút.

Gầy.

Đây là cái mà Phương Uyển Chi nghĩ đến, miệng bọn họ sưng lớn, ngay cả lợi cũng nhìn thấy rõ. Trên người có nhiều vết máu, là do móng tay cào phải. Đặc biệt là vị trí huyệt, máu thịt lẫn lộn, cổ người còn thấy được cả xương.

Phải cực kì khó chịu, bởi vì những dấu vết đều là do họ tự gây ra. Cánh tay của họ bị một sợi dây buộc chặt, trên móng tay mỗi người đều tản ra mùi máu tanh.

Lăn qua lăn lại không còn chút sức lực, cũng có lẽ là vì đau đến cực hạn, cho nên không ai còn sức cử động nữa. Nếu không phải vẫn còn hô hấp, ngực phập phồng, có lẽ Phương Uyển Chi đã nghĩ đó là xác chết. .

Người Hoa Quả Thôn cũng biết, cổ độc Miêu Cương có nhiều chủng loại, chủ yếu là gồm hai loại lớn, sinh cổ độc và tử cổ độc.

Loại thứ nhất lấy cổ trùng làm trung gian, để cổ trùng ẩn sâu trong cơ thể rồi làm cho người ta cứ thế mà chết đi.

Loại thứ hai là loại cổ như bụi phấn, trộn trong thức ăn hoặc nước uống, người chịu cổ cứ suy yếu dần, rồi mới chết.

Người già ở Nhạn Nam đều biết tới một hai loại cổ này, nhưng mặt của tám người này không phải suy yếu từ từ, cũng không phải cứ thế tắt thở, mà trong một ngày này, họ trở nên gầy đi nhanh chóng. Tiếng rên rỉ tận cùng đau đớn, nhưng lại không cách nào phát ra khỏi cổ họng, chỉ có thể thở hổn hển, hai mắt đỏ bừng khiến người nhìn sợ hết hồn hết vía.

Tám nam tử này đã không khóc thành tiếng, không ai tưởng tượng được trong một ngày này, người nhà họ lại gặp phải đại nạn như thế. Loại cổ trùng gì ghê gớm tới mức đó.

“Không phải là cổ độc, là Hàng Đầu.”

Giữa lúc mọi người hoảng loạn, một tiếng nói vang lên. Không nhanh không chậm, nhưng lại khiến cho mọi người dần an tâm.

Họ nhìn nam tử kia đưa phát trần cho đệ tử bên cạnh, đưa tay tìm được trên đầu một nam tử đang co rút một cái châm bạc.

Đây là thứ mà Liên Dụ học được từ sư phụ của hắn.

Nhiều Tiêm Trầm cũng chỉ là gà mờ trong cổ độc thuật, nhưng chuyện này hắn vẫn biết.

Quả nhiên, châm này vừa rút ra, người họ không co quắp nữa, nhưng hai mắt vẫn hồng như cũ, khớp xương cũng vang lên từng tiếng rắc rắc giòn vang. Không thể động, vừa động là như vạn trùng phệ tâm, đau đến mức không thể cắn lưỡi tự sát.

Liên Dụ rút liên tiếp tám cái châm, cuối cùng cũng hóa giải một chút đau đớn của những người này. Nhưng hắn biết rõ, biện pháp này chỉ trị được ngọn mà không được gốc, một canh giờ nữa họ sẽ đau đến tê tâm liệt phế, sợ là khó mà trụ được.

Cung lão gia và mấy người già trong thôn rối rít tới trước mặt Liên Dụ, giọng cũng phát run:

“Thiên tôn vừa mới nói, mấy người này trúng Hàng Đầu, loại này còn ghê vò hơn cả cổ trùng, ngài có thể phá giải không?”

Vài gia quyến của người bị hạ hàng đầu cũng quỳ rạp xuống chân hắn, khóc không thành tiếng.

“Van cầu Thiên tôn đại nhân, phải cứu tính mạng của bọn họ.”

Thực sự rất đáng thương.

Hoa Quả Thôn không phải là huyện thành gì lớn, chi phí ăn mặc ngày thường đều dựa vào mấy thửa đất cần trong nhà. Giờ mấy thanh niên trai tráng này không thể động đây, cả nhà già trẻ có thể bị chết đói.

Liên Dụ cất mấy ngân châm kia, lắc đầu: “Ta không trị được Hàng đầu.”

Đây là lời nói thật.

Thực ra Hàng Đầu cũng là một loại cổ độc thuật, đặc biệt trong ngũ độc Hàng Đầu là hung hãn nhất, cực kỳ đáng sợ. Những người này hai mắt đều đỏ ngầu, nhìn như trúng độc, nhưng giữa lòng trắng lại có cái gì đó, như là âm độc.

Cái gọi là hàng đầu, người gieo xuống mới là mấu chốt. Phương pháp hóa giải chỉ có hai cách, một là người thực thi chết, hai là người đó rút cổ thuật. Mà cổ độc này âm hiểm ở chỗ, trừ khi người thực thi rút lui nếu không nếu người đó chết toàn bộ mọi người đều phải chôn cùng.

Nói cách khác, chỉ có ai gieo nó mới có cách giải quyết. Dù là chết, cũng không chịu xuống suối vàng một mình.

Liên Dụ vừa nói xong, người trong thôn đều biến sắc.

Trong lòng bọn họ, Liên Dụ là một vị thần. Giờ thần nói không cứu được, họ còn biết trông cậy vào ai.

Giữa trưa, gió thổi đưa nhành cây già, từng chiếc lá rơi rụng, im ắng đáp mình xuống đất. Ngõ hẻm như bị bao trùm bởi một đám mây đen, nặng nề đến mức không ai ngóc đầu lên được.

Liên Dụ thong thả đi về phía trước hai bước, ngồi dưới tàng cây. Không nói lời nào, cũng không hỏi chuyện gì, khuôn mặt không hề lo lắng, cũng chưa từng do dự.

Thôn dân bắt đầu xông xáo, Cung lão gia chống gậy bước vài bước nhỏ đến hỏi hần: “Vậy chúng ta... cứ chờ họ chết sao?”

Liên Dụ lắc đầu, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Bọn họ không chết được, sẽ có người tới cứu bọn họ.”

Nếu không người nọ cũng không sẽ tổn công tổn sức như thế.

Các thôn dân nghe xong thì xì xào bất mãn, tiếng bàn tán không lớn, nhưng lại cực kỳ rõ ràng.

Bọn họ oán hận Liên Dụ không thông thái, đối mặt với những chuyện như vậy mà cứ không nóng không lạnh. Lại cảm thấy hần không phải người trong thôn, cho nên không để ý tới bọn họ.

Trong đó còn có vài người, có lẽ quá tức giận, cho nên sử dụng câu từ đầy kích động.

Liên Dụ hờ hững.

Phương Uyển Chi đứng giữa đám người, nàng không nói gì, cũng không tranh cãi thay Liên Dụ. Nàng biết Liên Dụ luôn là người lạnh lùng, đó không phải là không có tình cảm, chỉ là hần đã quen dùng cách biểu đạt này.

Hần nói người này sẽ không chết, thì nhất định họ sẽ không chết.

Nếu như người này phải tắt thở, hần cũng sẽ không an ủi gì, chỉ nói thẳng cho họ biết, người đó sẽ chết. Hần chưa bao giờ quá mức để ý đến cái nhìn của người khác với hần, chỉ cần không chọc hần, lúc bình thường hần cũng sẽ không đánh ai.

Cho nên, khi La Bàn Nhi không biết đào đâu ra một cổ kiệu phủ lụa đen, vênh vang đắc ý nhảy xuống cười nhạo Liên Dụ vô năng. Hần cảm thấy người rất đáng ghét, phẩy một làn gió đẩy người này đi xa mình hơn.

La Bàn Nhi tức không chịu được, cũng tự biết mình là đánh không lại Liên Dụ. Dáng người nhỏ xíu đứng dậm chân tại chỗ mắng:

“Cái gì mà Thiên tôn, ngay cả điểm quan trọng của cổ độc thuật cũng không hiểu. Quỷ trong thôn bắt được thì có tính là gì, toàn làm bộ làm tịch như mình cao thâm lắm.”

“Vùng Nhạn Nam này đều tin phụng cổ, người không hiểu về cổ độc thì sớm rút ra khỏi cái thôn này đi, chỉ biết bắt có vài tên tiểu quỷ. Bốn đại tiên một mình ra tay, không biết sẽ bắt được mấy chục con đâu.”

Từ trước đến nay ngoại trừ Phương Uyển Chi, Liên Dụ không cãi nhau với bất cứ người nào, cứ mặc cái tên lùn kia tự biên tự diễn. Cho tới khi La Bàn Nhi lên mặt đủ rồi, hần mới dứt cho tám người một viên đan.

Trong lòng bàn tay hần lại tung ra một thứ bột phấn gì đó, rất thơm, ngọt đến ngấy người, nhưng lại sợ Liên Dụ thấy được, hần xoay người lại lặng lẽ chà xát tay. Vừa ngó dáo dác Liên Dụ kia, thấy hần không quan tâm mình thì lại tức giận.

La Bàn Nhi ho khan hai tiếng, lấy bột phấn lau lên chóp mũi của mỗi người, chỉ một lát sau, mấy người kia trở nên bình thường lại, ánh mắt từ ngây dại trở nên sáng hẳn. Kì lạ như thế, giống như có một thứ vô hình kiểm chế họ.

La Bàn Nhi đi dạo một vòng rồi hét lớn một tiếng: “Khởi”.

Bộ dạng giả thần giả quỷ, nhưng mấy người kia quả nhiên ngồi dậy được, sắc mặt cũng chuyển biến tốt.

Người dân Hoa Quả thôn nhiều năm bị quỷ quái hành hạ, cho nên cứ một lòng một dạ tin theo. Nói dễ nghe chút chút thì là nước chảy bèo trôi, nói khó nghe thì là mù quáng. Ai có thể giúp họ họ sẽ tin.

Thấy tám người kia được La Bàn Nhi cứu, họ liền tin hẳn, không còn cung kính với Liên Dụ như xưa nữa. Không chỉ không cung kính mà còn có phần bất mãn, như thể hấn chiếm của họ nửa phần thờ phụng vậy.

Đối với những chuyện này, Liên các lão hầu như không để vào mắt, thấy người đã tỉnh, hẳn cũng lười ở lại đó, khi ngồi trên kiệu mới vén rèm lên, hẳn nói với La Bàn Nhi.

“Hàng Đầu chỉ có người gieo mới giải được, đó là người trị được Hàng Đầu.”

Chỉ một câu, không nói thêm gì nữa, cỗ kiệu được khiêng đi.

50. Chương 50

Chương 50: Ta không có tâm tư gì xấu

Hàng Đầu xuất hiện, toàn bộ Hoa Quả Thôn đều lâm vào khủng hoảng. Họ sợ cuộc sống yên tĩnh sẽ bị phá hủy một lần nữa, giống như nửa đêm tỉnh lại thấy có người đứng bên cạnh giường.

So với quỷ, dường như Hàng Đầu khiến họ càng thần phục, bởi vì nó ở đâu cũng có, cho dù là giữa ban ngày, cũng có thể hành hạ người ta chết đi sống lại. Bọn họ vô cùng sợ hãi, ngày đêm điên đảo.

Bởi vậy, Thiên tôn mà họ thờ phụng nửa tháng bị giáng xuống, một lần nữa họ lại quỳ lạy dưới chân người lùn La Bàn Nhi.

Trong chuyện này, Cung lão gia tự cho là người hiểu biết, ông vẫn nhớ rõ ràng câu Liên Dụ nói.

“Hàng Đầu chỉ có người gieo mới giải được, đó là người trị được Hàng Đầu.”

Cung lão gia không hồ đồ, ông triệu tập vài vị lão nhân trong thôn, cộng thêm mấy người nhà giàu đứng về phía Liên Dụ.

Ông vẫn cảm thấy tên La Bàn Nhi có phần kỳ quặc, bây giờ nhìn lại, dù không phải mười phần, nhưng cũng đã tin đến bảy phần. Ông không muốn để con cháu đời sau bị người khác áp chế.

Hoa Quả Thôn trong một đêm bị chia làm hai phe, cổ độc thuật và đạo môn. Thực ra họ không tin phụng thứ gì cả, chỉ cần có thể sống sót, cái gì cũng được.

Bắt đầu từ ngày đó, ở Hoa Quả thôn vẫn bị Hàng đầu hoành hành. Họ chạy đi mời Thiêu thần tới trị, bạc cũng đưa không ít, lời nịnh nọt vô số kể, ép người ta đến sức cùng lực kiệt. Tiếng khóc trong thôn càng ngày càng nhiều, mấy phụ nhân yếu đuối, nước mắt chảy cả đêm, vừa khóc vừa mắng, hận không thể giết kẻ gieo hàng đầu.

Bên ngoài tiếng la hét ầm ĩ vô biên, chuyện sốt ruột cứ ùn ùn kéo đến, làm Phương Uyển Chi cũng rất lo lắng.

Một ngày kia, nàng đưa một bình bột phấn cho Cung lão gia, là phương thuốc Liên Dụ chế, không biết có phải vớ vẩn không, nhưng đúng là ở nhà bọn họ không có chuyện gì xảy ra.

Bưng mâm gỗ hoa lan vào phòng, nàng pha thêm một bình trà nhỏ. Trên giường lớn phòng ngủ, Liên Dụ đang làm tổ ở đó, lười biếng đọc sách. Là một quyển sổ nhỏ không dày không mỏng, bị hấn lật đến gần rách rồi. Vẫn im lặng như thế, không vui không buồn, đúng cái kiểu lạnh nhạt hằng ngày.

Liên Dụ ít khi biểu lộ tâm tình, chuyện đại sự cũng chưa từng rối loạn. Phương đại cô nương ngồi một bên nhìn đến phát ngốc, không nhin được hỏi một câu:

“Trên đó có cách hóa giải à?”

Nàng nhìn thấy trên bìa sách có nhiều chữ kí hiệu, có lẽ là của sư phụ hấn truyền lại.

Liên Dụ lắc đầu, lại lật một lát rồi vát bịch qua một bên, hỏi Phương Uyển Chi:

“Buổi trưa ăn cái gì thế?”

Phương Uyển Chi đỡ khóc đỡ cười.

Liếc mắt nhìn trên mặt sách, nửa trang giấy bị lật ngược. Chữ viết đó rất ngoáy, nhìn đã biết người đó lười như thế nào.

Chữ thảo rồng bay phượng múa, viết mấy câu: Trong các cổ trùng, âm độc và ngũ độc là khó khổng chế nhất, dễ bị cắn lại nhất. Ta biết phương pháp phá giải nhưng dạo này lại không nhớ rõ, hình như là dùng chu sa, máu chó, những vật thuần dương để hóa giải.

Ngũ độc rất nguy hiểm. Loại này Đại Tể Ti của Miêu Cương thường dùng trước kia, nhưng sau đó người này đã bị chặt đầu. Con toàn ở trong triều, chắc không gặp phải mấy chuyện xúi quẩy này, nếu gặp thì cứ phun nước miếng vào nó. Lúc phun đừng nói là đồ đệ của ta, mất mặt.

Còn nói gì mà, à đúng rồi, nếu người bị gieo độc không cứu được, thì phải thiêu, nếu không hấn sẽ điên loạn cắn người, còn phải phí sức đi giết hấn, rất phiền.

Ý trước ý sau cực kì lộn xộn, đột nhiên Phương Uyển Chi lại hiểu vì sao Liên Dụ lại muốn ăn cơm. Nhìn cũng vô dụng, cứ như không nhìn.

Nàng lại nghĩ, Liên Dụ được một người như thế dạy dỗ nên người, chỉ hơi tự kỉ một chút thôi, may mà không có khuyết điểm gì quá lớn.

Đương nhiên, Phương Uyển Chi càng tin tưởng rằng, cái kiểu tự kỉ này, là do Liên Dụ từ khi sinh ra đã có. Bởi vì nó ngấm sâu vào tận xương tủy, mất cao hơn đầu, sao mà dạy ra thể được.

Nàng vỗ vỗ đùi của mình, ý bảo Liên Dụ nằm xuống, ngón tay đặt lên trên huyệt thái dương của hấn, ấn nhẹ nhàng.

Đã vài đêm hấn không ngủ nghỉ, Cung lão gia cũng mua không ít chữ gà bới của hấn về dán, mới đầu Phương đại cô nương cứ nghĩ hấn quệt lung tung, về sau mới biết những lá bùa kia đều được ngâm nước thuốc, cổ trùng đơn giản không dám đến gần.

Liên Dụ là người ít nói, làm nhiều mà cũng không nói một câu. Hấn không mong người khác tán dương mình, không phải là không lạ gì, mà đã quen tự tán dương mình từ lâu, cho nên cũng không quan tâm người ta có tán dương mình hay không.

Trên cái trác nhỏ bên giường đặt một ấm trà hoa, hơi nóng bốc lên khỏi chén làm cho cả căn phòng phẳng phất hương trà.

Hiếm khi được yên tĩnh như vậy, thần kinh cũng bớt căng thẳng hơn nhiều. Nàng thấy mình quả là người có phúc, hiếm có nữ tử nào lớn tuổi như vậy có thể gặp một nam nhân cùng nàng chia sẻ ấm trà. Có hấn ở đây, nàng sẽ an tâm. Phương Uyển Chi cảm thấy rất thỏa mãn, tay chuyển tới bờ vai của hấn tiếp tục xoa nắn.

“Chàng muốn ăn cái gì để ta đi làm, phần còn lại để cho Bì Bì làm nhé.”

Nàng muốn hấn được đối xử thật tốt.

Liên Dụ hí hóp mắt nằm trên đùi Phương Uyển Chi, cả người hết sức lười biếng, thần thái giống hệt như Vương Thủ Tài.

Hấn nói:

“Không ăn đồ hấn nấu, ta thích nàng làm. Ngày hôm qua món xào đó rất ngon, ta muốn ăn. Ta cũng giúp nàng một tay nhé.”

Phương Uyển Chi nở nụ cười, vuốt ve mái tóc dài của hấn, người này đúng là rất dễ hầu hạ, không kén ăn, ngoan hơn Vương Thủ Tài nhiều.

Về phần giúp đỡ, hay là thôi đi. Nàng đã từng chứng kiến uy lực của hấn rồi.

Tóc đen như mun, xoa trên tay nàng, mượt mà như suối. Nàng thấy Liên Dụ cái gì cũng tốt cả, mặc dù nhiều lúc rất đáng ăn đòn, nhưng lại khiến người khác rất thương, rất yêu hấn.

Nhìn không được néo néo chóp mũi của hấn một cái, Phương Uyển Chi nói:

“Được, muốn ăn thì làm cho chàng.”

Liên Dụ gật đầu, khoe miệng lặng lẽ cong lên, dáng vẻ hết sức thoải mái, hẳn thấy Phương Uyển Chi rất chiều mình, cho nên vui vẻ chết đi được. Ngửi mùi hương gần trong gang tấc, đầu óc cũng linh hoạt hơn nhiều. Hắn cọ cọ trên đùi Phương Uyển Chi một lúc rồi kéo tay nàng nắm trong lòng bàn tay. Sự nàng xoa bóp nhiều sẽ mỏi.

Vuốt ve các đốt ngón tay một lúc, Liên Dụ ngồi dậy, đưa tay cầm lấy gối đầu của mình rồi nói với Phương Uyển Chi.

“Cơm trưa ta không muốn ăn, ta hai nằm nghỉ một lát đi, tỉnh dậy ăn sau.”

Phương đại cô nương coi như không nghe thấy.

Cái người này, từ lần trước cùng nhau ngủ lúc nửa đêm, sau đó hắn luôn muốn dùng chung gối với nàng. Rõ là lòng lang dạ thú, dù nàng đã giáo dục mấy lần, mắng thẳng vào mặt mà cứ làm về cây ngay không sợ chết đứng, mạnh miệng:

“Ta không có tâm tư gì xấu cả.”

Giờ lại muốn tìm đường chết đấy. Nhưng quả thật đa số thời gian Liên Dụ vẫn giữ quy củ, lẩn qua lẩn lại tự làm mình khó chịu, thì ngoan ngoãn chạy về cái giường nhỏ của hắn thanh tâm quả dục. Vừa than thở ôm Vương Thủ Tài thì thầm, muốn về kinh ngay thôi, hai chân co lại như ông phật, nhìn rất đáng yêu.

Làm như thế sau khi về kinh rồi sẽ có nhiều điều tốt.

Cho tới bây giờ hắn chưa từng hứa hẹn gì với Phương Uyển Chi, cũng không hoa ngôn xảo ngữ, hai người cứ như thế, trong lòng đều xác định sẽ cùng người kia đi thật lâu thật lâu.

Lúc Lưu Lăng kéo tóc Bạch Yến Trầm một đường xông vào phòng ngủ chính, Phương Uyển Chi và Liên Dụ đang làm tổ nói chuyện, quần quýt yêu thương, hắn nhìn mà cũng thấy cực kỳ khó chịu.

Hôm nay Phương Uyển Chi không mang mặt nạ, là gương mặt xinh xắn thanh thanh tú tú, làn da trắng trẻo mịn màng, thấy họ đột nhiên xông vào thì ngẩn ra. Nhưng chỉ một lúc sau nàng vội vàng ngồi dậy, làm cho họ hai chén trà lá bọt. Cả quá trình vô cùng tự nhiên hào phóng, không hề có chút ngưng ngừng.

Lưu Lăng biết rõ Tiên cô và xấu nha đầu đều thích Liên Dụ, trong lòng dù không thích cũng không dám đoạt người. Hắn đưa tay nhận lấy ly trà, hai mắt vẫn dán trên người Phương Uyển Chi.

“Tại sao không thấy A Đào đến hầu hạ, nước này nóng lắm, da thịt nàng lại mềm...”

Câu kế tiếp hắn không dám nói, bởi vì Liên Dụ liếc mắt sang nhìn hắn một cái.

Lưu Lăng sợ bị đánh, hai bàn tay nắm chặt, lúc này mới nhớ tới tay phải mình còn đang nắm một đồng tóc, thuận tiện túm Bạch Yến Trầm đến bên cạnh Liên Dụ.

“Người nói trước khi hai người chúng ta lên núi thì thôn này vẫn còn bình an vô sự, nhưng sao vừa tới đã xuất hiện hàng đầu, buổi tối bản vương suy nghĩ, thấy tên này hết sức khả nghi. Người nói bản vương xuống núi, hẳn lại khuyến khích ta đi xem quỷ, người nói xem hẳn đúng là kì lạ phải không?”

Lưu Lăng là một tên mập mạp, Bạch Yến Trầm lại gầy như cành liễu, giờ bị kéo như vậy thì đau đến nhe răng nhếch miệng, nước mắt chảy đầy.

Liên Dụ co chân ngồi dậy, nhận lấy cốc trà Phương Uyển Chi đưa tới, một tay chống cằm, hỏi Bạch Yến Trầm:

“Hàng Đầu là người hạ sao?”

Bạch Yến Trầm trừng lớn mắt, hoàn toàn không nghĩ tới hắn sẽ hỏi trắng ra như vậy, sững một hồi lâu mới lắp bắp nói:

“Đại nhân minh giám, hàng đầu kia không phải do hạ quan hạ. Hạ quan làm gì có bản lĩnh như thế chứ.”

Nói xong liền muốn khóc.

Liên Dụ cười khoát tay áo.

“Ồ, không phải thì không phải thôi.”

Nói xong thì kết thúc, không có ý truy vấn tiếp, người trong phòng hoàn toàn không hiểu, không ai đoán được rốt cục hắn đang nghĩ gì.

51. Chương 51

Chương 51: Quỷ phơ nằng

Lưu Lăng vẫn tiếp tục nghi ngờ Bạch Yến Trầm có vấn đề. Không phải vì hắn nhìn ra được manh mối gì, mà vì ở Hoa Quả thôn hắn không biết người nào khác, ngoại trừ tên La Bàn Nhi, cũng chỉ có thể nghi ngờ hắn ta.

Hắn nói với Bạch Yến Trầm: “Ta đang giám thị ngươi.” Dù là ngày hay đêm cũng phải chú ý quan sát, ngay cả đi nhà xí cũng phải phòng thủ.

Nhưng mà dường như Liên Dụ không quan tâm tới Bạch Yến Trầm lắm, cho nên Lưu Lăng không rõ có cần phải đi theo cái tên suốt ngày khóc lóc này hay không.

Một ngày kia, Bạch Yến Trầm cầm giấy đi từ nhà xí ra, chạm vào khuôn mặt béo nịch của Lưu Lăng. Mắt Lưu Lăng không lớn không nhỏ, hôm nay hiếm khi lóe sáng. Hắn nói với Bạch Yến Trầm: “Gần đây có phải người bị táo bón không? Bản vương ngồi nghe đã lâu không thấy động tĩnh gì hết”.

Bạch Yến Trầm đứng khóc, kéo áo lên lau nước mắt.

“Vương gia, nếu ngài thật sự hoài nghi hạ quan, thì cứ bắt hạ quan giam vào đại lao đi, ngài cứ hành hạ thế này hạ quan thực sự không chịu nổi. Còn nữa, chuyện ở Hoa Quả thôn không phải là do hạ quan gửi sớ lên sao, nếu chuyện mờ ám là do hạ quan làm, tại sao còn muốn tự tìm phiền toái thế chứ?”

“Hạ quan ở Hoa Quả thôn đã mười năm, dân chúng Nhạn Nam đều biết ta. Kể từ khi La Bàn Nhi đến đây xưng vương xưng bá, hạ quan cũng thành con chuột trên đường, sao lại giúp người ta đi làm loạn được”.

Lưu Lăng nghe xong thì thấy hắn nói cực kì có lý, vội vàng gật đầu một cái, đưa tay phải kéo cái mũi Bạch Yến Trầm một cái, giật lên giật xuống, làm cho đối phương kêu gào khóc loạn, nước mắt nước mũi đều chảy ra, xác định đây không phải mặt nạ mới tin người này chính là Bạch Yến Trầm. Hắn chùi tay vào áo người kia rồi nói: “Ừ, là mặt thật. Giờ ta biết ngươi không lừa gạt rồi”.

Vài ngày sau đó, Hoa Quả Thôn lại náo loạn chuyện cổ trùng, nghe nói có một thứ gì đó như sâu, leo vào sân nhiều nhà dân, cắn người. Giữa ban ngày dùng lửa cũng không đốt cháy. La Bàn Nhi đang định sống chết mặc bây, thì thấy Liên Dụ cầm một đồng bột thuốc tiêu diệt hết cổ trùng, sắc mặt hắn cũng trở nên hết sức khó coi.

Liên tiếp ba ngày, hai người liên tục đấu đá. Liên Dụ có thể trị cổ độc, cho nên Cung lão gia lo sợ La Bàn Nhi sẽ lại gieo Hàng đầu, ngay cả ra khỏi cửa ông cũng không ra, như thể đã hao hết tâm sức giờ phải nghỉ ngơi dưỡng bệnh, ông không tin hắn có thể bỏ được cái gì vào.

Lưu Lăng suốt ngày ngồi ì trong nhà Liên Dụ nghe ngóng, cho tới ngày đó nhìn thấy Bạch Yến Trầm đi ra, trên mặt như bôi một lớp phấn, mắt lơ đãng không nhìn thấy gì, trông mắt cũng trắng trợn.

Hắn nói với Lưu Lăng vài ngày gần đây mình không ngủ được, bị mấy thứ kia hù dọa, cho nên muốn xuống núi. Huống hồ cơ thể hắn vốn không tốt, ở lại cũng không giúp được Liên đại nhân cái gì, có khi còn thêm liên lụy.

Lưu Lăng tự phân tích một lúc, thấy hắn nói rất đúng, mình cũng sợ sâu, nhớ tới cái thứ đầy lông bò bò hai ngày trước mà rợn người, buổi trưa hai người quyết định nói với Liên Dụ muốn xuống núi.

Trên bàn bày bốn mẹt một canh, thêm mấy món xào, tỉnh xảo thì chưa tới mức, nói chung là hết sức bình thường. đều là tay nghề của Phương đại cô nương. Suốt ngày nàng cứ làm lui làm tới mấy món đó, mà Liên Dụ dường như ăn không biết chán.

Lưu Lăng gấp một miếng thịt béo, nói: “Dưới chân núi thức ăn ngon hơn, bản vương ở đây sắp gãy như cành liễu rồi, phải về thôi”.

Người trên bàn dường như không ai đoán hoài tới hắn, bởi vì họ đâu có thấy cành liễu nào. Vương Thủ Tài đang nằm sắp găm thịt nạc bên cạnh liếc hắn một cái, ánh mắt như thể đồng tình. Nó cũng cảm thấy mình gãy rồi, nhưng mà Phương Uyển Chi vẫn cho rằng nó béo.

Giận dữ vì mặt vào bát cơm, suất nữa thì mắc kẹt, nó cố gắng một lúc mới rút đầu ra được, uất ức găm thịt vụn và cơm viên, tâm tình cực kém.

Liên đại nhân không buồn lí giải tâm tình của hai tên mập, hắn vẫn thấy món ăn A Đào nấu là ngon nhất, đặt đĩa xuống mức thêm một muỗng canh thang.

“Cũng đúng lúc ta chán ở đây rồi, cùng nhau về thôi”.

Chiếc đĩa trong tay Bạch Yến Trầm trượt từ trên tay xuống, rơi thẳng đến chân Liên Dụ.

Hắn sợ đến ngẩn ra, vội cuống quýt đứng dậy, chấp tay nhận lỗi:

“Hạ quan thất thổ, do mấy ngày gần đây ngủ không được ngon giấc, cho nên mới...”

Liên Dụ như cười như không, rũ mắt đảo hai cái trong chén canh.

“Không sao, ta cũng thấy mệt mỏi, không cảm nổi đĩa rồi.”

Rồi sau đó căn dặn bà tử.

“Đưa cho Bạch đại nhân đôi mới.”

Lưu Lăng ngồi giữa hai người bọn họ, cảm thấy những lời này không phải chỉ có ý tứ đơn giản như mặt ngoài, nhưng hắn nghe không hiểu, cũng không muốn đoán, dù sao Liên Dụ về cùng bọn họ, hắn sẽ không sợ bị sâu cắn.

Ăn trưa xong, ngoại trừ Bạch Yến Trầm, những người còn lại dường như ăn rất ngon lành.

Thân thể hắn có vẻ luôn không tốt, như hắn giải thích, là vì bị hù dọa, kinh hãi quá mức, suất nữa thì nôn ra máu cho nên mới mệt mỏi đến vậy, Lưu Lăng nhìn mà tắc lưỡi. Bạch Yến Trầm này quá là nhát gan, chỉ có mấy con trùng mà sợ đến nôn cả máu.

Nhưng mà khi mấy người muốn xuống núi, Hoa Quả thôn lại có chuyện xảy ra. Thậm chí, có lời đồn rằng Liên Dụ là đại quan trong triều, tới đây để bắt bọn họ. Người trong thôn càng thêm sợ hãi, không còn ai dám ra đường, nhà đóng chặt như nêm.

Khi Cung lão gia biết tin, ông cùng với mấy lão nhân cùng nhau chạy tới, khóc lóc kể lể với Liên Dụ một hồi.

Bây giờ ông đã không còn quan tâm thân phận của Liên Dụ là gì nữa, ông chỉ lo lắng, hắn đi về rồi, sau này trong thôn lại xảy ra chuyện gì, ông biết kêu ai. Giờ ông đặc tội với La Bàn Nhi như thế, đưa bạc hắn ta cũng không thêm quan tâm nữa.

Liên Dụ thuận tay sờ sờ đầu của ông, nói: “Không xảy ra chuyện nữa đâu, hắn mệt mỏi rồi.”

Nói xong thì nhìn thoáng qua Bạch Yến Trầm.

Hắn ta bước chân đi ra ngoài, vội vã muốn xuống núi.

Hắn ta nói với Liên Dụ:

“Đại nhân, bên ngoài tòa nhà rất náo loạn, e là một lúc lâu cũng không giải tán được. Không bằng để hạ quan xuống núi trước, chuẩn bị bữa tối cho ngài trước.”

Liên Dụ ngược mắt nhìn mặt trời chính giữa đầu.

“Không vội, hôm nay thời tiết tốt, trước cứ mang quỹ ra phơi nắng đã, ta sợ bọn nó mốc luôn rồi”.

Nói như vậy nhưng lại xoay người ngồi xuống cái ghế chân cao trong viện, với lấy miếng bánh trên bàn cho vào miệng, bộ dạng hết sức nhàn nhã, sai người ra hậu viện vác mấy cái vạc lớn ra đây.

Cung lão gia vừa thấy mấy thứ kia đã sợ tới mức liên tiếp lùi về sau, mấy con quỷ này náo loạn nhà ông lâu như vậy, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nhưng những thứ đó không còn quấy nữa, lòng ông cũng thấy yên tâm hơn.

Bên ngoài tòa nhà người dân vẫn ngưỡng cổ lên ngóng tin, không ngờ cửa lớn lại mở ra, một đồng vạc lớn được đưa ra ngoài. Thứ này mọi người vẫn còn nhớ rõ. Trong đó đều là quỷ, ngay cả lá bùa phong ấn cũng chưa động tới.

Thôn dân Hoa Quả Thôn nhiều năm bị mấy thứ này đả thương, cho nên không dám đứng gần.

Liên Dụ vung tay một cái, mười hai cái vại bột nắp hết lên, lần lượt lộ ra từng khuôn mặt máu me dữ tợn.

Mọi người đều biết, quỷ không thể nhìn thấy ánh mặt trời, cho dù có mạnh mẽ thế nào cũng không dám xuất hiện lúc giữa trưa, nếu không sẽ bị hóa đến hồn phi phách tán.

Nhưng mà những thứ này, dưới ánh nắng chói chang chỉ hơi nheo mắt, hoàn toàn không có dấu vết tiêu tán.

Mặt, là mặt người. Thậm chí Cung lão gia còn nhận ra đại phu nhân nhà mình và Tam di thái. Nhưng da trên mặt các nàng đã bong tróc hết cả.

Liên Dụ thấy họ thúi quá, vội cầm khăn bịt kín mũi miệng, chọn người tương đối sạch sẽ nhất, đưa tay xé ra, tấm da người rơi xuống đất.

Một đám người ồ lên.

Người này không phải là tên hộ pháp Tiểu nhị cầu quanh năm vẫn ở bên cạnh La Bàn Nhi sao? Liên các lão thích sạch sẽ, không muốn đưa tay ra nữa, trong đám người có mấy tráng hán gan lớn tiến lên giật xuống, tiếng bàn tán càng lớn hơn, dần trở thành la hét ầm ĩ.

“Bọn họ là là người, làm sao có thể là quỷ được.”

Bọn họ đương nhiên là người.

Không có những người này, La Bàn Nhi sao có thể lừa gạt được.

Liên Dụ nói: “Những thứ này đều là da người, lấy từ xác người chết, mọi người nghĩ lại cẩn thận xem, có phải sau khi trong nhà có người mất, không bao lâu sau lại có quỷ hiện ra”.

“Da mặt đã rửa nát, phải dùng thuốc mới ngăn không bị rửa ra. Vài ngày gần đây mấy thứ da này không được bôi thuốc cho nên mới khô héo quần xoắn lại, bong tróc ra”.

Mọi người nghe vậy thì ngẫm nghĩ, quả đúng là như thế.

Cứ nhà nào mới có người mất, sẽ có quỷ đến phá phách.

Không hiểu người kia điên loạn đến mức nào, mà người chết cũng không tha, không để cho họ chết toàn thây, còn lột da mặt người ta, người dân càng nghĩ càng thấy phần nộ.

Liên Dụ ngồi trở lại trên cái ghế cao chân, bảo bà tử mang nước tới rửa tay, đối với chuyện này cũng không buồn bã thở dài gì hết. Ruồi bọ không bầu trứng không nứt, trong lòng người ta không có quỷ, thì sao có thể bị người chết làm giật mình bể mật.

Giống như đại phu nhân đã chết của Cung lão gia, có thể dọa chết Tam di thái, cũng vì nàng đã làm chuyện có lỗi với bà ấy. Mọi việc đều có nhân duyên, ngày thường không làm việc trái với lương tâm, sẽ không sợ quỷ tới gõ cửa.

Sau khi rửa sạch tay, hẩn nhủu lông mày oán giận với Phương Uyển Chi.

“Bọn họ thối quá.”

Phương đại cô nương dờ khóc dờ cười nhìn hẩn, đột nhiên rất muốn xoa xoa gương mặt kia. Chỉ là bây giờ có nhiều người quá, thôi đợi đến lúc vào phòng đóng cửa đã rồi xoa.

Thuộc hạ của La Bàn Nhi cũng có đến, giờ thấy cảnh tượng như vậy, hấn không có cách nào không chế, vội cuống quýt lên về mật báo.

52. Chương 52

Chương 52: Lão nương lột da của người ra

Hoa Quả Thôn không lớn, người bên này vừa đi bao tin, La Bàn Nhi đã đi cà kheo tới. Bộ đồ đen che không thấy mặt, nhưng bước chân sưng lại cũng đã cho thấy sự khiếp sợ của hấn.

Hấn ở Hoa Quả thôn xuôi chèo mát mái xưng vương xưng bá nhiều năm. Bản lãnh thì hấn không có, đa số đều giả thần giả quỷ, tuy nhiên mấy chuyện giả quỷ này chưa từng bị phơi bày.

Giờ Liên Dụ vừa đến đây đã bóc trần hết thấy, hấn hận, lại càng bất an. Lúc thôn dân giận dữ nhìn mình, hấn mạnh miệng:

“Ai biết người trong vạc kia có phải thuộc hạ của ta không, không chừng lột thêm lớp da nữa lại thành người của người đó, người đừng quên, hàng đầu đang náo loạn trong thôn, mà hàng đầu này chỉ có mình ta trừ được thôi”.

Thôn dân lại đưa mắt nhìn nhau.

“Giờ các người muốn tạo phản à, không tin ta thì chết, còn tên Thiên tôn kia rõ ràng là người của triều đình, chuyện Đại Tế Ti năm đó chết như thế nào các người quên rồi à, là người triều đình giết, còn mấy con quỷ hành hạ các người hằng đêm không thể say giấc cũng là do tên quan đang ngồi trước mặt các người đó”.

Thực ra, tiếng tăm của La Bàn Nhi trong thôn đa số là do thôn dân sợ hấn lạm quyền. Bởi vì sợ quỷ, bởi vì sợ cho nên mới cung phụng hấn. Cứ thế, không tin cũng thành tin. Ai mà không mong mình có ngày tốt lành chứ.

Hấn vừa dụ dỗ đe dọa, cuối cùng vẫn có một số người kích động đứng về phía hấn, tuy là không nhiều nhưng có còn hơn không. Nhưng Liên Dụ căn bản không quan tâm, bảo tôi tớ lấy quan ấn tới, vừa vuốt ve vừa lơ đãng nói: “Đúng, ta là quan không nhỏ đâu, còn có cấm vệ, ai không nghe ta ta giết hết”.

Sau đó nghĩ nghĩ lại chống cằm thêm một câu:

“Ta là Liên Dụ.”

Hai chữ Liên Dụ ở kinh thành danh tiếng vô cùng xấu, dân chúng ai cũng sợ hấn, họ thấy hấn là người không biết tốt xấu, chỉ dựa hơi gia đình quyền cao chức trọng. Quan lại cũng sợ hấn, bởi vì chỉ cần chọc giận hấn, họ sẽ bị đùa sống dở chết dở.

Giờ nhị thế tổ đến đất Nhạn Nam, tự nhận muốn giết bọn họ, nhưng người dân lại phản ứng khác hấn với dân kinh thành.

Cung lão gia nghe xong thì ngơ ngẩn một lúc, run rẩy chống quải trượng tới, cẩn thận nhìn quan ấn kia, càng nhìn rõ ràng rồi thì đôi mắt càng thâm ứớt, cuối cùng là khóc.

Ông nói với Liên Dụ:

“Ngài đúng là hộ bộ thượng thư Liên đại nhân, Liên Dụ sao? Hai năm trước, ở Nhạn Nam lũ lụt hoành hành, nhờ ngài can gián trong triều mới giúp chúng ta thoát khỏi nguy nan, còn vì thế mà bị cấm túc. Nếu không phải nhờ lời khuyên can của ngài, dân Nhạn Nam chúng ta đã chết đói hết rồi. Liên đại nhân, xin ngài cho lão già này lạy một lạy.”

Mọi người phía dưới cũng cùng dập đầu theo Cung lão gia, vừa mở miệng hô to: “Khẩu tạ Liên đại nhân, dân Nhạn Nam chúng ta nhờ có ngài mới sống được đến hôm nay, trong lòng chúng ta luôn ghi nhớ ân tình này của ngài.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta chỉ hận không thể lên kinh tạ ơn ngài, kinh thành xa Nhạn Nam quá, giờ ngài lại đích thân đến đây.”

“Tạ Liên đại nhân ân cứu mạng a.”

Liên Dụ cũng bị dọa cho sợ hãi, từ lâu hắn đã quên mình ở Nhạn Nam lại có thanh danh tốt đến thế.

Mắt thấy những người kia tiếp tục quỳ lạy mình, hắn nhú lông mày nhìn về Phương Uyển Chi bên kia, hiếm khi luống cuống. Hắn đang định hù dọa họ mà.

Phương đại cô nương cần môi, tự nhiên lại thấy tên này gốc vô cùng, nàng kéo tay áo hắn nói:

“Còn không mau mời mọi người đứng lên.”

Hắn cũng rất nghe lời:

“À, tất cả đứng lên đi.”

Hắn không quen được người ta tung hô thế nào chút nào.

Trên đỉnh đầu lại lóe sáng hào quang ân nhân cứu mạng, hình thượng Liên Thiên Tôn bắt đầu rực rỡ hẳn lên. Dân chúng Hoa Quả thôn hơn phân nửa đều theo Liên Dụ xuống núi, để lại mấy người vẫn còn khổ sở chờ Thiêu Thần cứu rồi. Nói trắng ra là khá ngu muội.

Cuối cùng Liên Dụ cũng không đuổi tận giết tuyệt La Bàn Nhi, không muốn bức đối phương đến bước đường cùng, thậm chí ngay cả cấm vệ cũng không để lại một ai. Mà đương nhiên không phải chỉ một mình La Bàn Nhi, còn cả Thiên tôn sau lưng hắn.

Ngũ độc cổ độc có thật sự như trong sách thuật hay không, cả kí chủ và thôn dân đều phải chôn cùng nhau. Tạm thời hắn không thể mạo hiểm như vậy.

Bao nhiêu người cùng nhau xuống núi, giống như một đội quân nhỏ.

Buổi chiều Liên Dụ xếp đặt một bữa tiệc dưới chân núi, xem như là để an ủi người dân đã xuống đây.

Trong bữa tiệc hắn để Lưu Lăng ngồi ghế chủ vị, còn mình ngồi xuống kế bên Phương Uyển Chi, trong lúc nâng ly cạn chén, cũng không thể không nói mấy lời khách sáo. Người ngoài gấp thức ăn cho hắn thì hắn ăn, kính rượu thì hắn uống, đối với sự nhiệt tình của các thôn dân, hắn vẫn không thể tự nhiên được.

Hắn nghĩ mình vẫn thích hợp làm gian thần hơn.

Rượu qua ba tuần, hắn hỏi Cung lão gia: “Ông có biết mộ phần ban đầu của Đại Tế Ti ở nơi nào không?”

Cung lão gia gật đầu: “Ta biết, ở trên Tiểu Lan sơn đằng sau trấn Nhạn Nam. Nghe nói tổ tông Đại Tế Ti đều chôn cất ở đó, có phong thủy rất tốt”.

Liên Dụ liền gật đầu, không hỏi nữa.

Ngược lại, Bạch Yến Trầm siết chặt đôi đũa trong tay, sững người một lúc mới rót chén rượu kính Liên Dụ, mặt cười hỏi:

“Đại nhân tìm mộ phần Đại Tế Ti làm gì vậy? Hạ quan nghe nói chỗ kia giờ cỏ dại mọc cao, đi vào dễ lạc đường, Tiểu Lan sơn cũng là nơi tà môn lắm”.

“Ồ.”

Liên Dụ đáp một tiếng, nhận chén rượu uống một hớp.

“Ta định đến đào phần mộ tổ tiên nhà bọn họ.”

“...”

Liên Dụ nói đào phần mộ tổ tiên nhà Đại Tế Ti, lời này không phải hàm hồ, sau khi dùng xong bữa tối, toàn bộ cấm vệ quân đóng dưới chân núi đều đi lên. Ở trong quân doanh, Liên Dụ vào quân trưởng dặn dò cận kề.

Bạch Yến Trầm là văn thần, không biết thương thảo hàng ngũ, cho nên bị Trương Lương mang tới sau núi bắt cá.

Về phần vì sao phải bắt cá, Liên đại nhân nói, hẳn muốn cho Vương Thủ Tài một bữa ăn ngon, ăn cá nhiều cho mập .

Phương Uyển Chi không hiểu chuyện triều đình, dùng xong cơm thì kéo Vương Thủ Tài về phòng, không phải là nàng không muốn ôm nó, mà ôm thì nó không chịu hoạt động.

Liên Dụ ở trong quân doanh, khi trở lại trời đã về đêm, ánh sáng của cây đèn dầu nhỏ như hạt đậu, chiếu bóng một người một mèo lên cửa giấy. Hắn cảm thấy Vương Thủ Tài thật mập, không nhìn cẩn thận còn nghĩ đó là cái hộp gỗ tròn. Phương Uyển Chi đang cúi đầu thêu, tư thái vô cùng yếu điệu thanh tú.

Từ lần trước hắn cười nhạo khả năng thêu thùa của nàng, dường như nàng có vẻ rất cố chấp, nhất định phải làm được một món đồ xuất sắc. Nghe nói là muốn thêu bát tiên quá hải, hắn không dám tưởng tượng, những vị thần tiên kia sẽ có hình dáng thế nào, hắn dựa người vào tảng cây trong viện nhìn đến mê mẩn, có một thứ ấm áp không thể nào hiểu được.

Liên Dụ làm quan cũng đã mười năm, từ khi mười bảy tuổi được phong làm thị lang, hắn bắt đầu độc lai độc vãng. Tính hắn không thích gần người, cũng có phần lạnh nhạt, có thể cứu hắn sẽ cứu, không thể cứu thì sẽ không tự tìm phiền toái.

Gió lướt qua đầu cành, vài chiếc lá bất ngờ rơi xuống, giống như cảm nhận được nhau, cửa sổ trong phòng bị đẩy ra. Phương Uyển Chi đứng ở trước cửa sổ trông hắn, khuôn mặt xinh đẹp mang theo vài phần oán trách.

“Sao về mà không vào phòng, muốn lạnh chết à.”

Cả người Liên Dụ đều thấy lười nhác, đuôi mày nhếch lên, cười vô cùng không đứng đắn.

“Giờ mà đi vào có khi là chuyện không tốt đấy”.

Giọng nói trầm thấp như rượu nồng.

Trong gió phảng phất mùi rượu, hắn hít hà như thể có thể ngửi được mùi hương của người trong phòng. Liên Dụ rất ít khi say, nhưng đêm nay, người đứng đó, lại khiến cho hắn cảm thấy say mê. Hơn nữa cũng không muốn tỉnh, cứ muốn say như thế. Muốn đùa giỡn vô lại, muốn Phương Uyển Chi thương mình.

Từ rất lâu hắn không muốn dừng bước chân, thượng kinh trạch viện, hộ bộ nha môn, quan ngoại đất phong... không có một nơi nào khiến hắn nguyện lòng dừng lại.

Giờ nữ nhân này xuất hiện, dường như nơi nào không còn quan trọng nữa, chỉ cần nàng ở đó, hắn sẽ muốn về nhà.

Tiểu viện không lớn, gió thu phảng qua mát lạnh, hai trái tim lại tiến gần ấm áp. Phương đại cô nương hiểu rõ ý tứ trong lời nói kia, nụ cười hồng như hoa hải đường.

Nàng cuốn chiếc khăn trong tay, giận dữ. Chỉ một chút lỡ đăng ngây ngô như thế, cũng làm nội tâm Liên Dụ run lên. .

Không ai nói gì nữa.

Phương Uyển Chi nhìn áo quần đơn bạc trên người hắn, đóng phịch cửa sổ lại. Không lâu sau nàng cầm một chiếc áo choàng dày đi ra.

Mép váy màu lam nhạt như bọt sóng nổi lên giữa đêm, không phải xinh mà là rất đẹp, đẹp nghi gia nghi thất.

Nàng muốn đưa Liên Dụ khoác lên, nhưng nhìn vào đôi mắt sáng quắc của hắn, không hiểu sao nàng lại thấy hồi hộp. Nhét chiếc áo khoác vào lòng hắn, nàng trừng mắt: “Còn không mặc lên đi, hôm nay chàng phải ngủ với Bì Bì”.

Liên Dụ vươn tay ôm nàng vào lòng. Trán chạm vào trán nàng, thanh âm cũng khàn hẳn đi: “Ai muốn ngủ với hắn chứ”.

Đầu ngón tay xoa hai gò má mềm mại, hấn cứ chậm rãi vuốt ve. Mặt của Phương Uyển Chi rất nóng, đầu ngón tay hấn lại hơi lạnh. Nàng ngửi thấy mùi rượu trên người hấn, nhẹ nhàng, nhưng cũng khiến tim đập thình thình.

Nàng muốn đẩy hấn ra, nhưng hai tay lại bị hấn giam cầm trong lòng ngực. Có thể thoát ra, nhưng nàng lại không còn sức, cũng không muốn tránh.

Lúc cánh môi mềm mại nghiêng đầu chạm vào môi mình, Phương Uyển Chi đột nhiên thấy mê muội, mệnh mang như lục bình giữa biển, mơ màng không tìm ra phương hướng.

Nàng cảm thấy người mình rất nóng, hai tay lại lạnh run cả người, chỉ có thể theo bản năng ôm lấy eo Liên Dụ, tất cả phó mặc cho hấn.

Đây không phải là lần đầu tiên họ hôn nhau, nhưng những lần đó không hề giống tối nay. Quấn quýt giữa răng môi khiến người ta xao xuyến, trong đêm yên tĩnh tiếng thở dốc lại càng trở nên rõ ràng.

Nàng cảm giác bàn tay Liên Dụ xen vào làn tóc, lớp quần áo mỏng vì cái ôm nồng nhiệt mà dần mất trật tự. Thậm chí nàng còn cảm nhận được lồng ngực to lớn mạnh mẽ của người kia.

Một nụ hôn kết thúc, Liên Dụ hôn lên trán nàng một cái, khom người ôm nàng đi vào phòng.

Chiếc giường lớn chạm trở tỉnh xảo, Vương Thủ Tài nằm ngủ bên bàn gối.

Liên Dụ nhìn Phương Uyển Chi căng thẳng thì bật cười, hấn phẩy tay dập tắt ngọn nến trong phòng, ôm nàng ngã xuống giường, khẽ cười nói:

“Ngốc. Hôm nay không ăn nàng đâu.”

Lập tức Phương Uyển Chi tức giận giương nanh múa vuốt, đâm đâm vào ngực hấn, nói:

“Chàng muốn ăn, lão nương cũng không cho đâu, lột da chàng ra đó.”

Liên Dụ cầm lấy tay nàng đặt lên ngực, thấy nàng đáng yêu chết mất, vừa ôm vừa vuốt ve người trong lòng, khẽ bảo: “Ừ, lần sau cho nàng lột. Đêm nay còn phải đi bắt cá lớn nữa”.

53. Chương 53

Chương 53: Con thỏ đáng chết

Nửa đêm, mọi người đã ngủ rất say, ánh trăng mờ ảo màu trắng xanh, từ bóng cây nhảy ra một bóng ma, loang loang lơ lửng, vô cùng quỷ dị.

Sau dạ yến buổi chiều, tất cả mọi người đều uống nhiều thêm mấy chén, bởi vậy ngủ say cũng là tất nhiên.

La Bàn Nhi quay con quay trong phòng, vô cùng nôn nóng.

Buổi trưa Liên Dụ đem mấy con quỷ ra phơi nắng, kéo theo hơn nửa thôn dân xuống núi, giờ ở Hoa Quả thôn chỉ còn vài người như vậy. La Bàn Nhi đâu còn tâm tư chiếm núi nữa, cũng biết thôn dân không còn thờ phụng mình, hấn còn có thể đi nơi nào bây giờ.

Đi quanh Thiết Thiệu các hai vòng, ánh mắt hấn nhìn về phía chân núi. Hữu hộ pháp Trương Nhị Mao thấy hấn đi đến hoa mắt, không nhận được nói:

“Thiên tôn đã nói, mấy con quỷ lúc trưa Liên Dụ đẩy ra ngoài đã bị hạ độc phần, phơi dưới nắng mặt trời sẽ tàn độc ra, chỉ cần ngài phóng tín hiệu thì chúng ta sẽ xuống tiếp ứng, ngài còn gì không yên tâm nữa?”

Có cái gì không yên tâm à?

Áo trường bào đen nhánh bị La Bàn Nhi phết trên mặt đất thành một đường bụi bặm.

Hấn nào biết cái thứ bột thuốc kia có dùng tốt không.

Từ lúc rất lâu rồi, hắc và vị thiên tôn này đã có giao tình, nhưng mấy chục năm qua không mấy thân thiết. Đa số thời gian hắc đều tự làm, người kia chống lưng, bạc thì hắc một người kia chín, ngoại trừ đồ ăn, đồ mặc, còn lại đa số bạc đều do người kia giữ.

Giờ người triều đình đến đây, thậm chí người kia còn muốn vất hắc chạy trốn. Nếu không phải Liên Dụ sai cấm vệ đào phần mộ tổ tiên của hắc, không biết người này có trơ mắt nhìn hắc rơi đầu không kia.

Lúc tín hiệu màu đỏ dưới chân núi bắn lên, La Bàn Nhi còn ngồi trong sân suy nghĩ có nên tiếp tục giúp Thiên tôn nữa không. Hắc thực sự muốn chạy trốn, nhưng trong đầu lại hiện ra khuôn mặt nửa người nửa quỷ kia, khiến hắc rùng mình.

Hắc thực sự sợ người kia, cũng giống như thôn dân Hoa Quả Thôn sợ mình. Nếu như hắc dám đi, có khi có một cái chết đáng sợ đang chờ hắc phía trước.

Trương Nhị Mao nói: “Gia, chúng ta phải xuống núi thôi.”

Hắc hừ hừ hai tiếng, cuộn vạt áo đi theo.

Đêm nay, mặc kệ có thành bại hay không, hắc đều phải đi.

Bên trong Bạch phủ đại trạch ở thị trấn Nhạn Nam, tối đến mức không nhìn thấy gì, bởi vì nó nhỏ, bởi vì tên huyện lệnh sợ sệt bên trong, cho tới bây giờ nó cũng giống như chủ nhân của mình.

Từ trước La Bàn Nhi đã là khách quen của Bạch phủ, bởi vậy đường đi hắc biết rõ ràng.

Cửa Bạch phủ mặc dù không to, nhưng dù sao Bạch Yến Trầm cũng là quan phụ mẫu, khó khăn lắm mới đặt được hai con sư tử bằng đá nhỏ.

Ánh trăng trắng trẻo bên ngoài, hắc nhìn thấy một người mặc đồ trắng giống hệt Bạch Yến Trầm.

Hoặc là nói, đó là da mặt của Bạch Yến Trầm, còn bên trong chính là khuôn mặt nát của Thiên tôn Lục Triệu Phong.

Đúng vậy, Bạch Yến Trầm đã chết từ lâu rồi, Bạch Yến Trầm kia là Lục Thiệu Phong mang mặt nạ. Nhạn Nam những năm gần đây vẫn luôn là thiên hạ của La Bàn Nhi và Lục Triệu Phong. Bạch Yến Trầm tính tình thành thật, lại sợ bọn họ lạm quyền, sau khi bị quỷ não loạn trong nhà mấy lần đã trở thành bù nhìn trong tay họ.

Mặt Lục Triệu Phong đã bị phá hủy hoàn toàn, thân thể cũng vì chú thuật phản lại mà người không giống người nữa. Hắc đành phải lười nhác mang tấm da người Bạch Yến Trầm làm Huyện lệnh Nhạn Nam. Dù sao toàn bộ Nhạn Nam đều là của hắc, căn bản không cần thiết phải làm gì.

Nhưng mà chó cắn người thì không sửa. Không ai ngờ tới, tên thư sinh ngày thường vẫn khúm núm núp lại dám đưa sớ về kinh.

Cũng không ai nghĩ đến, đối với chuyện phản loạn dân gian, kinh thành lại phái hắc một quan to nhị phẩm và cấm vệ tới.

Danh tiếng của Liên Dụ bọn họ đều biết rõ, Lục Triệu Phong cũng không muốn cứng đối cứng. Bên này sau khi biết được tin thì vội giết Bạch Yến Trầm, bên kia cấm vệ cũng vừa đến.

Nói không hoảng loạn là giả, nhưng là hắc ở đây diễn hát đã lâu, giờ chỉ cần mang theo gương mặt đó diễn như vậy là được.

Mặc dù La Bàn Nhi và Lục Triệu Phong quen biết đã lâu, nhưng hắc vẫn không dám nhìn mặt người kia. Bởi chỉ cần nhìn xong sẽ mở gặp ác mộng, còn đáng sợ hơn cả quỷ.

Hắc biết người kia giờ đang ngồi trên con sư tử bằng đá, cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ ngoan ngoãn tới thỉnh an.

“Thiên...Thiên tôn, ngài có dặn dò gì ạ?”

Lục Triệu Phong đưa mắt nhìn hắc, con mắt trắng đục híp lại thành một đường, không rõ đang nhìn về đâu, hắc đưa tay chỉ vào phòng.

“Tất cả đều ở trong kia, đốt đèn lên”.

Giọng nói bất nam bất nữ không già không trẻ, giống như giữ một cục đàm giữa cổ họng, cũng giống tiếng người dưới suối vàng vọng về.

La Bàn Nhi chưa bao giờ dám nghi ngờ lời nói của Lục Triệu Phong, càng không dám lên tiếng hỏi thăm, sau khi nghe được lệnh thì lập tức xoay người bảo hạ nhân đốt nến.

Từ trạch viện đến phòng khách, một dãy đèn lồng liên tục cháy lên, cả khu viện sáng như ban ngày.

Lục Triệu Phong vẫn không nhìn thấy gì, có lẽ là không thấy rõ, phải nhờ người dìu mới đi vào được bên trong.

Hắn sai người đưa mấy người đã hôn mê chồng chất ngoài đại sảnh, còn mình dựa trên ghế chủ vị, không biết đang suy nghĩ gì trong đầu.

La Bàn Nhi khom lưng về phía hắn, nhìn những người chống lại mình giờ chồng chất ngoài kia, trong lòng cũng nhẹ đi không ít.

Hắn không có kiến thức gì, cũng không biết nhìn xa trông rộng. Nhìn thấy người này đã hôn mê đúng như lời Lục Triệu Phong nói, sự kiêu ngạo trước kia lại ùa về.

Chỉ là không dám ngạo mạn trước mặt Thiên tôn, hắn cười nịnh bợ:

“Thiên tôn thật là bản lĩnh, làm cho bọn họ ngã xuống đầy đất như vậy. Hừ, ai còn dám nói tên Liên Dụ kia là người thông minh nhất Đại Yến không, ta còn thấy xem thường hắn.”

Lục Triệu Phong không nhìn người kia, hắn cúi đầu vuốt ve chiếc nhẫn bạch ngọc trên ngón tay phải. Ngón tay của hắn rất dài, khớp xương rất lớn, các ngón đều biến thành màu đen, giống như móng vuốt, đó là do hàng năm phải nuôi luyện cổ, tay cũng dính vô số bột thuốc và nọc độc.

Tay của Bạch Yến Trầm không hề như thế, cho nên mỗi lần dùng bữa lúc hắn đều ở trong phòng một lúc lâu, bôi trát nhiều thứ.

La Bàn Nhi nói Liên Dụ ngốc.

Lục Triệu Phong hừ lạnh. Kể từ khi Liên Dụ đến Nhạn Nam, hắn ta đã thử dò xét hắn vô số lần. Nhiều lần không cho hắn cơ hội thở dốc. Nếu nói hắn ta không nhìn ra, hắn không tin. Nếu đã nhìn ra, có lẽ hắn ta chưa hoàn toàn nhìn thấu, nếu không cũng sẽ không để cho hắn có cơ hội làm việc này.

Lục Triệu Phong thấy Liên Dụ có chút kiến thức về cổ độc, chẳng qua hắn ta chưa bị động đến, nên mới có ý nghĩ dụng vào Tiểu Lan sơn.

Nghĩ tới đây, đôi mắt xám trắng của Lục Triệu Phong lóe lên ánh nhìn khinh miệt.

Sinh mệnh.

Đó chẳng qua chỉ là con kiến hôi hèn nhọt, muốn bóp chết, chỉ trong nháy mắt mà thôi.

Từ trước đến nay La Bàn Nhi đã biết tên Lục Triệu Phong này tính tình cổ quái, hắn ta không lên tiếng, hắn cũng chỉ có thể đành hoàng đứng bên cạnh chờ. Nghe tiếng thở mạnh mấy lần, có lẽ hắn ta bị cổ cắn trả.

Lại hết nửa chung trà, Lục Triệu Phong nghỉ ngơi đủ rồi, hắn phất tay lên, bảo bọn họ mang bảo bối của hắn ra. Một đám tới tở sợ không dám nhúc nhích. Đó là một cái bình gỗ nhỏ, lúc hắn mở nắp ra, bên trong toàn là cổ trùng đen nhánh bò loạn.

Là cổ độc.

Lục Triệu Phong cầm nó trong tay, rồi sau đó hừ hừ, khoe miệng cong lên thành hình thù kì quái. Hắn đang cười, giống như một trưởng giả bị bệnh nguy kịch, không đoán được tuổi, không phân rõ hỉ nộ, chỉ nghe tiếng khô khè trong cổ họng.

La Bàn Nhi cười cười đi tới bên cạnh.

“Thiên tôn thực anh minh, có thể nghĩ tới việc hạ độc lên mấy cái vạc đó. Liên Dụ tự cho rằng quỷ phơ nằng sẽ lung lạc được lòng dân, không ngờ là khi chiếu sáng thứ này sẽ tỏa ra độc tính. Phàm là những người ở gần sẽ hôn mê hết, còn bày đặt làm tiệc mừng công, đúng là không biết tự lượng sức”.

Rồi sau đó hắn dùng sức đá chân Lưu Lăng nằm bên cạnh.

“Cái gì mà vương gia, đợi lát nữa chúng ta hạ ngũ độc lên người hắn, sau đó không phải sẽ ngoan ngoãn nghe theo chúng ta sao?”

Ở đây toàn là người có máu mặt trong kinh thành, còn thêm mấy tên hiệu úy cấm vệ quân, một khi đã dùng bọn họ, vinh hoa phú quý sau này sẽ như nước chảy mây trôi.

La Bàn Nhi nghèo hơn nửa đời người, giờ chỉ mong có vàng bạc quyền thế.

Lục Triệu Phong cực kì chú ý cái vẻ tiểu thị dân của hắn ta, chờ tới khi hắn có được Lưu Lăng, Trương Lương và Liên Dụ trong tay, còn cần phải dùng cái tên người lùn này nữa chắc.

Thể cốt của Lục Triệu Phong hằng năm đều đắm mình trong độc trùng độc phấn, cơ thể đã không còn tốt nữa. Bởi vậy hắn lười phải nói lời khách sáo với La Bàn Nhi. Độc trùng trong tay được phóng tới, cần thẳng vào cổ người kia.

Ngũ độc là thứ độc nhất trong vạn vật, một khi đã bén vào động mạch thì sẽ không nhả ra.

La Bàn Nhi chưa kịp lùi ra đã bị cổ độc cắn cho không hô hấp nổi. Tiếng cổ trùng hút máu càng vang lên rõ ràng giữa đêm khuya yên tĩnh, tới tấp xung quanh trùng lớn hai mắt, đồ dẫn nhìn La Bàn Nhi biến thành thây khô trong phút chốc.

54. Chương 54

Chương 54 A Đào, ta khát

Đối với việc tự tay giết chết người đã phụng dưỡng mình vài chục năm, sắc mặt Lục Triệu Phong không hề có một tia thương cảm.

Hắn dùng chân đá đá thi thể khô quắt của La Bàn Nhi, rồi nói với mấy người phía dưới: “Thất thần làm gì? Đưa đi.”

Hắn vươn tay lấy lại con cổ trùng kia, mùi máu tanh nồng nặc, nhìn con cổ trùng khép miệng trong lòng, quả là yêu thích không buông tay được. Đây là bảo bối của hắn, chỉ có cho nó ăn no, nó mới có thể giúp hắn làm việc thật tốt. Về phần những người không liên quan, đã không còn giá trị lợi dụng thì giữ lại cũng chỉ là phế vật. Mà hắn, từ trước đến nay đều không giữ phế vật.

Mấy tên xung quanh đã hầu hạ La Bàn Nhi vài năm, nhìn thấy hắn hóa thành thây khô trước mắt mình, hai chân đã không còn đứng vững.

Thở chết chó hừ, bọn họ không dám chất vấn Lục Triệu Phong, cũng không dám bỏ chạy trước mặt hắn, dù rất muốn làm. Nhưng nếu bọn họ tiếp tục ở đó, không biết mình có phải là người tiếp theo sau La Bàn Nhi không.

Con mắt màu trắng xanh của Lục Triệu Phong lướt một vòng qua những người nằm trong phòng khác, không lấy gì làm hào hứng, hắn cũng không vội giết chết bọn họ, cho nên từ từ đi dạo một lượt. Đứng lại bên cạnh Liên Dụ, là một gương mặt hết sức dễ nhìn, hắn đánh giá thật lâu.

Lại nhìn Lưu Lăng cách đó không xa, trong đầu suy tính, sau này mình nên làm một tên ngốc quyền cao chức trọng đi, quyền sát phạt trong tay. Hắn cân nhắc tới lui, thấy làm nhị thế tử cũng không tốt lắm, trên đầu vẫn còn một người cha, tên này rất khó lường, không dễ gạt. Cho nên hắn dời bước chân về phía Lưu Lăng.

Những người này đều bị hạ ngũ độc, chờ một lúc nữa sẽ thành cái xác không hồn, mặc cho hắn sử dụng, nhưng hắn đã chán ở Hoa Quả thôn rồi, muốn vào kinh, cho nên cần một lớp da mới.

Nhưng cái mặt mập mạp của Lưu Lăng thực sự quá đáng ghét, hắn đưa bàn tay đen gầy hung hăng bóp một cái, đầy dầu nhờn trên tay.

Tên mập mạp này chán quá.

Lục Triệu Phong vừa ghét bỏ vừa lôi một cây dao găm trong ngực ra, lướt ra sau tay Lưu Lăng, mấy người đứng xem cũng không nhịn được nổi da gà. Lục Triệu Phong cầm dao quan sát, phải ra tay từ chỗ nào đây. Hắn ghét toàn bộ những người mập mạp ngu xuẩn như thế, chứ không phải là không muốn chạm vào Lưu Lăng, Lục Triệu Phong dứt khoát dựng đứng mũi dao, định cắt da ở phần cổ của hắn.

Nhưng mà mũi dao còn chưa đâm vào da đối phương, tên Lưu Lăng “đã ngất” lại đột nhiên xoay người mạnh mẽ ngồi dậy, phun một ngụm nước bọt vào người hắn. Lưu Lăng vội vàng đứng dậy, đập Bạch Yến Trầm bay xa, miệng còn hùng hùng hổ hổ hét:

“Tên biến thái kia, còn muốn lột da lão tử à, ta giết ngươi!!”

Mấy người còn lại trong phòng cũng không giả bộ chết nữa, toàn bộ đều đề phòng ngồi dậy.

Lục Triệu Phong nhìn những người kia sung sức như sinh long hoạt hổ, hắn thoáng dờ người ra, bước chân cũng lùi xuống mấy bước, ống tay áo vung lên, lộ mặt nạ ra.

Lưu Lăng lùi về một bước mới nhìn rõ thứ không phải người không phải quỷ kia, hắn cũng bị hù dọa không nhẹ, vội vàng chạy tới gần cửa hô to:

“Liên Dụ người xem, mẹ kiếp, con này là biến thân sao?”

Liên đại nhân nằm trên mặt đất như ông phật, hiếm khi thở dài một tiếng.

Sao lại thiếu kiên nhẫn vậy chứ, hắn đã xem náo nhiệt xong đâu.

Nhưng mà Lưu Lăng kia gọi quá mức tê tâm liệt phế, hét đến mức tai hắn cũng đau, đành phải tung người ngồi vào cái ghế chủ vị, hắn nhìn chén trà nhỏ đang bốc hơi nóng, hình như cũng rất muốn uống. Nhưng thứ này Bạch Yến Trầm kia dù chưa chạm qua, hắn cũng sẽ không muốn uống, nhieu mà một lúc rồi nhìn về phía Phương Uyển Chi.

“A Đào, ta khát quá.”

Phương đại cô nương liếc mắt nhìn một cái, rồi đáp:

“Vậy thì cứ khát đi!”

Chuyện chính sự còn chưa làm xong đâu.

“Cuối cùng là thế nào? ! ! Người không trúng cổ độc sao? ! Tại sao lại như vậy được?”

Dường như Lục Triệu Phong muốn điên rồi, hắn không chịu được sự miệt thị của người khác. Giờ thấy cả đám người ngồi ở kia, khuôn mặt cũng vắn vẹo thành một đống.

Liên Dụ trước nay vốn không thích người xấu, trước kia hắn thấy tên Bạch Yến Trầm suốt ngày khóc lóc đã xấu rồi, giờ so với Lục Triệu Phong thì vẫn đẹp hơn nhiều.

Không đếm xỉa tới chuyện chén trà kia nữa, hắn nói:

“Vùng Nhạn Nam có một loài hoa tên là nhạc tây, người dân bản xứ rất thích dùng để đặt lên quan tài, bởi vì hoa đó rất thơm, hình dạng cũng khá giống với mạn đà la. Họ thấy như vậy có thể đưa cố nhân đi hết đoạn đường trong trần thế, nhưng lại không biết rằng, thứ hoa này khi thi thể rửa ra sẽ tỏa ra khí độc, phàm là ai hít vào, nhẹ thì ảo giác, nặng thì ngủ say. Mọi người đều cho rằng độc này khó giải, nhưng thực ra chỉ cần uống vài ngụm hoa quế là được rồi”.

Đêm nay hắn mở tiệc, mọi người đều uống nhiều thêm mấy chén, không vì thứ gì khác, chỉ đơn giản để giải độc mà thôi.

Phương pháp kì diệu này chính là nhờ sư phụ hắn nghĩ ra.

Trước kia ông từng đi loanh quanh vùng Miêu Cương, thấy có người vô tình gửi độc hoa nhạc tây rồi ngắt đi. Ông châm mấy ngàn châm cũng không tỉnh dậy được, cho nên tiện tay đứt cho người đó hai ngụm rượu hoa quả mang theo.

Thực ra là do ông đã uống quá nhiều.

Nhưng người nọ sau khi bị ép uống hai ngụm lại tỉnh dậy thật.

Lục Triệu Phong vẫn nghĩ độc hoa nhạc tây rất khó giải, giờ nghe chuyện này lại thấy như trò đùa, hần giận đến điên lên, trừng to mắt: “Vậy thì sao, cho dù có giải được nhạc tây, người cũng đừng quên ta đã hạ ngũ độc, ta chết, cả thôn dân cũng phải chết theo ta! Khi đó Lục Triệu Phong ta cũng có không ít bạn ở hoàng tuyền đâu”.

Liên Dụ nói.

“Ngũ độc có khó giải hay không, đến bây giờ đều chỉ là truyền thuyết. Phụ thân người nghiên cứu nửa đời người, tạo ra nhiều thành quả như thế, có hữu dụng hết hay không cũng chỉ có mình người biết. Người là con trai duy nhất của hần, chắc chắn sẽ có không ít chân truyền, nếu không giờ người cũng không thể có bộ dạng không ra người không ra quỷ này được. Huống chi. . .”

Liên Dụ mở chén cổ độc nhìn thử.

“Người muốn khống chế chúng ta, với thể cốt của người bây giờ, chỉ có thể rút cổ lại, không rút thì người cũng không có sức lực gieo cổ lần nữa, ta nói không sai chứ?”

Cả khuôn mặt Lục Triệu Phong chuyển sang màu trắng xanh, dữ tợn như muốn tróc cả lớp thịt.

“Cho nên căn bản người không định đào phần mộ tổ tiên nhà ta? Mà chỉ là để buộc ta rút cổ đã gieo trên người bọn họ? !”

Bởi như vậy, dù ngũ độc có thật sẽ dính lú đến nhiều người dân hay không, Liên Dụ cũng có thể phóng tay một lần.

“Đúng.”

Liên đại nhân đáp một tiếng, cầm một chiếc khăn che mũi mình lại, sao lại thú vị thế chứ. Thật sự quá mức buồn nôn.

“Ta không quen chạm vào đồ bẩn.”

Cướp phần mộ tổ tiên người khác rất tổn hại âm đức, hần cũng chưa điên tới mức đó.

“Đồ bẩn? !”

Lục Triệu Phong giận dữ.

“Phụ thân ta là Đại Tế Ti đức cao vọng trọng của Nhạn Nam!! Nếu không phải triều đình các người sợ thế lực của ông ngày càng lớn mạnh, phái binh đến chém hết một nhà mười chín người, ta sao phải tự hủy dung thể này! !”

“Đức cao vọng trọng?”

Liên Dụ hừ lạnh.

“Nhân lúc mưa gió năm đó lấy người sống ra cúng tế, lấy trẻ sơ sinh ra tế luyện đan, chăn nuôi cổ trùng, dân chúng Nhạn Nam ngày ngày lo lắng, ngày ngày lâm than. Các người gọi cái đó là thờ phụng à, đó là tín ngưỡng của các người, lại muốn ép dân chúng hiến máu quyền thịt cho mình. Về phần người vì sao phải thế này. . .”

Hần xoa cằm, nghiêm túc đánh giá Lục Triệu Phong.

“Ta đã xem bức họa truy nã của người. . . Kỳ thật người tự hủy dung là đúng.”

Gương mặt đó còn không đẹp bằng cái mặt nát hiện tại đâu.

Lục Triệu Phong không nói lời nào, hắn không muốn cãi nhau với người khác. Người đó lại còn là Liên Dụ, chọc tức hắn đến cấp hỏa công tâm. Hắn không muốn nói nhảm nữa, hai tay thu lại trong vạt áo, không biết thì thầm cái gì, đột nhiên hắn vung tay ra, thả vô số độc trùng lớn bằng bàn tay, bò tới hướng mọi người.

Liên Dụ bình tĩnh ứng đối, một mặt chỉ huy Bì Bì đưa Phương Uyển Chi đi, một mặt bảo đám đông đi ra phía sau mình.

Loại cổ trùng kia toàn thân màu đỏ thẫm, lông tua tủa, tròn mập, tám chân, bò đi rất nhanh, lại nheo nhóc một đồng. Thi thể của La Bàn Nhi còn chưa kịp đưa đi đã bị chúng gặm chỉ còn nắm xương khô, thậm chí còn nghe tiếng xé rách.

Đi theo bên cạnh Liên Dụ còn có hiệu úy trong quân, những người này đã từng dẫn binh ra trận, nhưng nhìn thấy cảnh tượng này cũng thấy sống lưng phát lạnh.

Sao lại có một đám độc vật như thế chứ, thậm chí còn ăn thịt uống máu.

Độc trùng bò tới, thủ hạ của La Bàn Nhi bỏ chạy tứ phía. Nhưng chỉ một chớp mắt sau, toàn bộ đều không nhúc nhích được, như bị thứ gì kiềm chế, cứ thế chặn trước đường cổ trùng đang đi.

Nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện, mũi chân của bọn họ đều nhón lên cao, giống như bị một sợi tơ thao túng.

Ở phía bên kia, Liên Dụ vung vẩy năm ngón tay. Mấy khớp xương bên này rõ ràng chuyển động theo, có vẻ như có quy luật, lại giống như đang đánh đàn bình thường. Độc trùng bị chặn lại không tiến không lùi được.

“Hình nhân trận pháp! !” Lục Triệu Phong kinh ngạc “Người là Lan Khanh! !”

Trong giang hồ, không người nào không biết Lan Khanh công tử, nhưng có mấy người đã nhìn thấy hắn chưa, thì không ai biết được.

Các chủ Điểm hoa các chuyên dùng hình nhân thuật, có chút tà môn. Lan Khanh làm đệ tử thân truyền của hắn nhưng lại trò giỏi hơn thầy, một thân bản lãnh, khinh công kỳ tuyệt. So với người làm sư phụ kia lại không biết chút gì.

Không có ai biết thân phận thật của Lan Khanh, chỉ biết năm mười lăm tuổi hắn xuất sư môn, mười bảy tuổi mai danh ẩn tích, không ngờ hắn lại là Liên Dụ! !

Lục Triệu Phong hét lên hết sức chói tai, giọng cũng khô không khốc. Nhưng mà còn chưa đợi hắn kịp nói thêm gì, Liên Dụ đã đột ngột ra tay, bước chân nhẹ điểm, bay tới đánh thẳng vào mặt hắn. Bì Bì cũng vội vàng rải một lớp bột thuốc lên đám trùng, độc trùng bò tán loạn, rồi không còn sức cử động nữa.

Lục Triệu Phong mặc dù cũng có ít công phu, nhưng tổ tông của hắn cũng chỉ toàn mấy món giả thần giả quỷ. Độc trùng chết, bản lãnh của hắn cũng không còn, cộng thêm tốc độ của Liên Dụ cực nhanh, hắn không kịp tránh, chỉ có thể miễn cưỡng nhận một chưởng kia, gân mạch đứt đoạn.

Lục Triệu Phong vốn cũng là người sắp chết, giờ nhận thêm một chưởng nẩy, hắn không còn chút sức lực nào nữa. Hắn biết vận số của mình đã hết, phun một ngụm máu tươi, đen đặc. Hắn đã ăn vô số độc trùng, trên tay dính không ít độc phấn, gần phút cuối cùng còn moi một viên ngũ độc tán nhét vào miệng.

Hắn nói: “Ta chết đi, thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho các người.”

Liên Dụ nhận cây đuốc Bì Bì đưa tới, ném thẳng vào hắn cùng đám độc trùng, thiêu cháy không còn một mảnh.

Thành quỷ?

Trên thế gian này ai cũng chỉ sống được một lần. Lục Triệu Phong cả đời thờ phụng quỷ thần, đến chết vẫn chấp nhất sự si niệm đó.

Hắn không để ý tới việc sau khi hắn chết sẽ thành cái dạng gì, chỉ tiếc, thiên đạo luân hồi, hắn sống như vậy, chỉ sợ khi chết, cũng sẽ rơi xuống địa ngục, ngay cả luân hồi cũng không thể được.

55. Chương 55

Chương 55: Ngày xấu?

Một đêm không ngủ, cuối cùng chuyện kéo dài hơn mười năm ở Hoa Quả Thôn cũng kết thúc. Cung lão gia dẫn đầu chúng thôn dân ngày ngốc đứng trước cửa tòa nhà, nhìn hết mọi chuyện, không biết phải nói gì.

Đối với những chuyện này, họ đã quá mệt mỏi, phiền muộn, nhìn ánh mặt trời dần xua tan mây tối, từng tia nắng chiếu vào căn nhà, đột nhiên họ lại thấy sợ, sợ cuộc sống một ngày nào đó cũng biến mất.

Lưu Lăng nhón nhón đi qua đồng độc trùng, bộ dạng cực kì ghét bỏ, như sợ dính vào ửng mình. Trên mặt lúc nào cũng ra vẻ vương gia, như thể hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn. Nhưng mà hắn không đọc nhiều sách, không thể nói được câu gì quá mức nho nhã, chỉ có thể nói hai câu: “Đã không còn chuyện gì nữa. Triều đình đã cứu các ngươi, từ này về sau phải hướng về triều đình, phải biết, ai mới là cứu thế của mình”.

Thần sắc trang nghiêm, giọng cao vút.

Các thôn dân theo bản năng quỳ rạp xuống đất, hoan hô tung hứng. Bọn họ bị nô dịch đã quen, cả một thời gian dài cũng chỉ biết quỳ, bất kể là ai, có thể cho bọn họ sống, đều sẽ là thần tiên.

Đương nhiên họ cũng thấy cảm ơn, chỉ là không biết phải nói thế nào. Lưu Lăng cảm thấy tiếng vang không đủ nhiệt liệt, ngoài miệng lại nghèo từ, hắn ngược mắt nhìn Liên Dụ, người kia còn đang ngồi trên ghế uống trà do A Đào mang tới, như thể không quan tâm mọi chuyện, không tìm không phỉ.

Hình như hắn vốn lạnh lùng như thế, gần như không có chút tình người nào, cứu người cũng không để ý, người chết cũng không buồn. Lưu Lăng nhìn không được, vỗ vai hắn nói: “Này, người cũng nói gì đi.”

Liên Dụ đang ngồi trên ghế, thần sắc mệt mỏi nói: “Giờ chỉ cách hừng đông có vài canh giờ, mọi người trở về nghỉ ngơi đi. Đến khi mặt trời mọc nhớ đi thu hoạch bắp, mang cho ta mấy trái bắp loại tốt, ta muốn hai cân”.

So với tên Lưu Lăng không có học vấn, các thôn dân đang ngẩn ra cũng vội hoàn hồn.

Đúng rồi, bọn họ còn phải thu hoạch bắp, còn phải làm ruộng lại. Cuộc sống của họ vẫn sẽ tiếp tục, từ nay về sau không cần phải tin ai nữa, chỉ cần tin mình mà thôi. Đó mới là cuộc sống của họ, đó mới là thứ họ nên kiên trì.

Cung lão gia run run rẩy rẩy đi qua, hỏi Liên Dụ.

“Đại nhân, Hàng Đầu trên người chúng ta không giải được sao?”

Liên Dụ phủ lên người hộ pháp của La Bàn Nhi một ít bột thuốc.

Chỉ một lát sau, người kia ngồi dậy, bỏ chạy ra ngoài.

Liên Dụ thấy người kia muốn chạy, bàn tay vịn về một lớp bột nữa, người nọ liền ngã xuống.

Hắn nói: “Cổ độc thuật ở Miêu Cương nhiều năm qua nhiều người thờ phụng, ta không biết nó có thật hay không, ta chỉ muốn nói cho các ngươi biết, thứ mà Lục Triệu Phong và La Bàn Nhi sử dụng đều là dược vật tương sinh tương khắc, chó ngáp phải ruồi, còn thêm ít tà môn, về phần Hàng Đầu có trị được tận gốc hay không, chỉ cần lòng người chính trực, bách độc bất xâm.”

Rồi sau đó lại muốn biểu hiện một chút, hắn để cho tên hộ pháp kia đứng lên, mọi người sợ hãi lùi lại. Tên kia đi vài bước lại nằm xuống, rồi đứng lên, lại ngồi, như một thứ đồ chơi của hài tử, thôn dân cũng thấy vui vẻ.

Từ trước đến nay Phương Uyển Chi đã biết rõ tình hình người này kì quái, giờ lại thấy hắn chơi vui như vậy, nàng tròn mắt kéo tay áo người kia:

“Còn không mau về phòng ngủ đi.”

Sáng sớm hôm sau, lại là một ngày mới.

Thành Nhạn Nam trống không lần đầu tiên đông người la hét. Bọn họ không ở Hoa Quả thôn nữa, ai cũng trở về thành. La Bàn Nhi không còn, nhưng Thiết Thiêu các vẫn còn ở đó, chỉ là không còn ai đến cung phụng, nghe nói đã chuyển thành học đường, là tiền do Cung lão gia bỏ ra, ông nói với Liên Dụ, đây là lần ông chỉ bạc thoả mái nhất đời này.

Liên Dụ không cho ý kiến, ngáp một cái rồi xoay người đi cùng Lưu Lăng đến Tiểu Lan Sơn.

Bọn họ đã đào phần mộ tổ tiên của Lục Triệu Phong. Nhưng mà đưa ra đề nghị này không phải là Liên Dụ, người làm tất nhiên cũng không phải hắn, cho nên hắn chỉ mượn gió bẻ măng thôi.

Trên núi Tiểu Lan, chiếc áo dài nguyệt sắc của Liên Dụ bị gió thổi bay, đứng bên tàng cây lặng lẽ, cảnh như tranh. Bì Bì ôm tay nhìn hắn lấy từ trong quan mộc ra một cái bình sứ ôm vào lòng, vô cùng nghiêm trang và cương quyết.

Trận mưa năm đó, sau khi bị Thánh thượng tự mình hạ chỉ chém đầu, đương nhiên người đó không được có mộ phần. Nhưng mà không biết sao Lục Triệu Phong lại đem được thủ cấp của cha hắn về chôn ở đây. Ở núi Tiểu Lan có đặt một bát quái trận, cả cánh rừng cổ đại cao hơn nửa người, không ít tà môn, nếu không phải trong đó có gì sâu xa, chỉ sợ không phòng đến thế.

Sau khi làm một thầy tế, Lục Triệu Phong dùng đạo gia kỳ môn của tổ tông nhà mình, coi như là tập học.

Lưu Lăng đào mộ phần của người ta lên. Bên dưới là một đồng cỏ trùng ngo nguậy. Liên Dụ làm một cuộc mua bán với hắn, mình giết hết cỏ độc, đào lên được gì thì chia một chín, Lưu Lăng một.

Lưu đại ngốc đi quanh tám mộ vài vòng, cuối cùng cũng bó tay toàn tập, đành đồng ý.

Thực ra dã tâm của Lục Triệu Phong lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của họ, toàn bộ khu này là một tòa mộ thất ngăm, là đồ hắn để dành mười năm. Bạch Yến Trầm dăng sớ nói hắn làm loạn ở dân gian, rất nhiều người cho rằng đó là chuyện bé xé ra to. Đâu ngờ rằng, Lục Triệu Phong đúng là có ý định như thế.

Hắn nghĩ trước tiên phải làm vua ở Hoa Quả Thôn, sau đó mở rộng ra mấy thành trấn gần bên, nhìn hắn giết dây các thôn dân chiêu đãi những lưu dân khác là biết, hắn tính toán lâu dài đến mức nào.

Trong khu mộ, họ phát hiện rất nhiều binh khí bằng sắt, mặc dù không thể so với binh khí quân dụng, nhưng số lượng quả thực không nhỏ. Nếu cứ mặc kệ cho nó phát triển tiếp, chắc chắn sẽ có đại nạn xảy ra.

Thánh thượng hết sức hài lòng về sự việc lần này, cũng thấy lo sợ một mối họa như thế ở dân gian, cho nên tiếp tục tăng cường đề phòng khu vực Miêu Cương. Một cuộc tiêu diệt có nhiều thu hoạch như vậy, Lưu Nguyên đế cũng đối xử tốt với nhi tử ngốc Lưu Lăng hơn trước nhiều.

Liên Dụ được thưởng một cái áo măng bào và hàng loạt món đồ khác. Ở quý phủ hình như đã có rất nhiều áo choàng như vậy, người ngoài thì cực kỳ hâm mộ, nhưng hắn lại lười phải mặc, nhàm chán ngồi chờ hạ triều đi tìm Phương Uyển Chi chơi.

Đã rất nhiều ngày hai người họ không gặp nhau, mấy việc vặt ở hộ bộ, chuyện cửa hàng ở kinh thành và đủ thứ chuyện chờ hắn giải quyết.

Ôm cái đèn lưu ly được Lưu Cầu tiến cống, Liên Dụ đi thẳng tới tiểu viện ở kinh thành.

Trước viện có một phiến đất cằn không lớn, trên đó còn trồng rất nhiều hành lá, xanh tươi mơn mớn, là do Phương Uyển Chi muốn trồng. Vương Thủ Tài mập như heo đang ưỡn bụng nằm giữa dưới cây hoa lê, trên bụng là nhúm lông trắng tuyết, cả một vòng thịt trên cổ, vòng vòng lớp lớp, ngủ lệch sang cả một bên.

Liên Dụ nhúu mày đứng trước phòng nhìn, nhìn một lúc lại khẽ cười.

Bởi vì Phương Uyển Chi đang cầm chiếc quạt tròn hình hoa hải đường đi ra.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy gấm màu chàm thêu hình trăng lưỡi liềm, váy rất lớn, dưới mép váy còn thêu nhiều đóa hoa nhỏ, bên hông là dây đai lưng mảnh, buộc thêm một chiếc ngọc ẩn tròn, lúc đi lại sẽ nghe tiếng đình đình rất vui tai.

Liên Dụ nói: “Ta đang định đi đón nàng đấy.”

Phương Uyển Chi ngồi trên cái ghế đá dưới tàng cây, không nhìn hấn, cứ thế nghiêm túc nhìn chăm chăm vào mũi hài của mình. Cặp mắt tròn lúc nào cười sẽ cong cong như trăng sáng, giờ nó cũng cong lên, chỉ là nụ cười không hề vương trên đáy mắt.

Nàng nói: “Làm sao ta dám làm phiền Liên đại nhân chứ, ngài không trách tội ta không mời mà tới xem như là tha thứ lớn rồi.”

Liên Dụ nhìn Phương Uyển Chi một lúc, nàng như vậy rất lạ, giọng nói cũng không giống như đùa, mà như muốn gây sự với hấn.

Kể từ sau khi hai người thân thiết, từ lâu nàng đã không gọi hấn là Liên đại nhân nữa. Giờ lại gọi, mà lại bằng giọng điệu kì quái này, khiến cho Liên Dụ nghĩ hay nàng bị trúng tà.

Hấn đưa đèn lưu ly trong tay ra, nói với Phương Uyển Chi:

“Tay của ta mỏi quá, vào nhà nói đi.”

Phương đại cô nương vẫn không nhúc nhích.

“Vào nhà làm gì? Cho dù bây giờ là giữa ban ngày ban mặt, chúng ta cũng là cô nam quả nữ, điều đó không hợp lễ nghi đâu Liên đại nhân. Nếu ngài có gì cần dặn thì cứ nói đi, chúng ta nói chuyện ở bên ngoài”.

Liên Dụ có thể xác định, Phương Uyển Chi tìm đến để gây sự.

Nhìn gương mặt trước mắt đang như cười như không kia, Liên Dụ ngẫm nghĩ cũng không ra vì sao nàng lại giận hấn đến mức đó.

Hấn đưa chiếc đèn cho Phương Uyển Chi trước:

“Cái đèn lưu ly này tặng cho nàng đấy, ta nhớ nàng nói là thích nó mà.”

Hấn muốn dỗ nàng, mặc dù hoàn toàn không biết mình đã chọc nàng khi nào nữa. Với lại cái đèn lưu ly này hấn cũng chọn vì nàng.

Nhưng mà hôm nay Phương Uyển Chi rất không nể mặt, nàng đưa tay đẩy ra, cười nói:

“Ta không cần, cũng không lấy nổi. Đồ của ngài không có chỗ đưa hay sao mà phải đưa ta? Mà sao ta phải nhận đồ của ngài chứ?”

Mặc dù Liên Dụ lớn hơn Phương Uyển Chi bảy tuổi, nhưng nàng chưa bao giờ dùng kính ngữ như thế. Hấn đặt món đồ xuống cái bàn nhỏ trong viện, nhíu mày:

“Lại không vui à?”

Đúng là một ngày không tốt lành gì.

Phương đại cô nương vẫn lạnh mặt, nàng hít sâu một hơi, như là kìm nén. Nếu không tỉnh táo có khi nàng sẽ đánh Liên Dụ mất:

“Ta không vui, rất rất không vui. Dù cha không thương ta, nương cũng không yêu ta nhưng không phải để cho người khác thoải mái trên đầu. Nếu ngài không thích ta thì cứ nói sớm, không cần phải lấy ta ra đùa giỡn. Trước kia cha ta nhờ ngài vẽ tranh, tranh phủ ta đã nhận được, vẽ rất đẹp, cô gia tìm cho ta cũng rất tốt, còn là quan tam phẩm nữa. Nếu Ngọc trận phụng uyển đã buôn bán như vậy, chúng ta cứ theo quy củ làm ăn mà tính toán, Phương Uyển Chi ta cũng không phải là không bỏ được ngài, việc đã đến nước này, chúng ta cứ kiêu quy kiêu, lộ về lộ, hai người chấm dứt.”

Sau đó nàng không nhìn Liên Dụ nữa, bước thẳng tới hướng cửa, sải bước thật nhanh không hề có ý ngừng lại.

56. Chương 56

Chương 56: Đồng đội như heo toàn gây chuyện

Liên Dụ không hiểu vì sao mình bị mắng, bụng cũng ôm cục tức, thấy nàng đã sắp ra đến cửa, hấn vội bước tới vài bước nắm lấy cổ tay Phương Uyển Chi: “Ta không có”.

Hai mươi bảy năm qua hấn chưa từng trêu đùa ai, giờ mới thích được một người, sao có thể đẩy nàng đi được.

Hấn biết trong chuyện này có hiểu lầm, đang muốn mở miệng giải thích thì Phương Uyển Chi đã đi thẳng ra ngoài, hai người nói qua nói lại một hồi, mùi thuốc súng càng thêm nồng nặc.

Phải nói là Liên Dụ không biết thương hương tiếc ngọc, hấn cũng không hiểu cách dỗ dành một cô nương, đến khi giận lên lại thành nói bậy.

Lúc này Phương đại cô nương đã tức giận ngập trời, đâu còn quan tâm hấn nói gì nữa, nàng moi một túi nhỏ trong người ra, lấy một đồng ngọc bội trâm cài nhét vào ngực hấn.

“Đồ đạc của ngài trả lại cho ngài, hai người chúng ta thanh toán xong.”

Cây trâm còn chưa cầm chắc đã len qua kẽ giữa ngón tay rơi xuống đất. Nó được làm bằng ngọc, vừa rơi đã vỡ thành hai đoạn. Phương Uyển Chi sưng sờ, Liên Dụ cũng thất thần.

Cây trâm này là lúc họ đi qua Liêu thành, thấy một cửa hàng đồ trang sức, Phương Uyển Chi chọn màu sắc và hoa văn, chữ thượng tình phu thê là Liên Dụ tự tay khắc.

Liên Dụ giận Phương Uyển Chi không để cho hấn có cơ hội giải thích, giờ lại thấy nàng ném món đồ này mới bức bối thốt một câu: “Nàng thích làm gì thì làm, đừng có ném tới trước mặt ta, ta nhìn cũng thấy chướng mắt”.

Sau khi nói xong hấn lại thấy hối hận ngay lập tức, bởi vì đôi mắt của Phương Uyển Chi đã hồng ửng, nước mắt đảo quanh, vô cùng đáng thương.

Hấn luống cuống bước lên trước định ôm nàng vào lòng trấn an, nào ngờ vừa đưa tay lên đã bị nàng đánh một cái.

Phương Uyển Chi nói: “Nhìn chướng mắt sao, tốt lắm.”

Nàng nói hai lần chữ tốt, rồi không liếc hấn thêm lần nào nữa, vén váy leo lên xe.

Lần này Liên Dụ không đuổi theo ra ngoài, hấn đứng ngẩn người trước cửa như cọc gỗ, mãi đến khi Bì Bì đứng đằng xa xem náo nhiệt đủ rồi tới vỗ hấn hai cái mới hoàn hồn, hấn nói: “Gọi bà tử đang làm nhiệm vụ trong phủ tới gặp ta”.

Liên Dụ thường xuyên không có ở Ngọc Trần Phụng Uyển, lúc công vụ bề bộn hấn sẽ sắp xếp bà tử lo chuyện quét tước trong nhà.

Các nô tài trong nhà đều đã ở nhiều năm trong phủ, biết rõ các quy củ, cho nên ngày thường không hay nói nhiều, chỉ có duy nhất bà tử ở phòng thu chi, tên là Tôn Kim Hoa. Lúc trước bà hậu hạ bên cạnh Liên lão gia, giờ đã ngoài năm mươi, không còn tinh mắt như trước, nhưng tay chân vẫn còn khá nhanh nhẹn.

Liên Dụ mấy ngày liên tiếp đi qua đi lại giữa cửa hàng và triều đình, bà vẫn chịu trách nhiệm quản lý việc trong nhà. Trước đó vài ngày Phương Chính có tới đây một chuyến, nói là muốn nhìn tranh vẽ cô nương nhà mình.

Tôn bà tử cũng biết tiểu chủ tử nhà bọn họ hay vẽ tranh, người đến lấy tranh cũng không phải ngày một ngày hai, cho nên bà không chú ý, xoay người vào bát bảo các lấy một cuốn mang ra.

Bức tranh này quả nhiên đã vẽ xong, mỹ nhân xinh đẹp, tức giận nùng nịu, rõ ràng là không thể sinh động hơn được nữa.

Phương Chính cầm bức họa trong tay, không rõ có tư vị gì.

Lần này ông đến vốn là để thử.

Phương Uyển Chi và Liên Dụ ở cạnh nhau lâu như vậy, ông không tin một nam nhân có thể mang một nữ nhân mà mình không hứng thú cùng nhau đi trời nam biển bắc. Lần này từ Miêu Cương trở về, tới ông mà cũng thấy Phương Uyển Chi vui vẻ ra mặt. Thỉnh thoảng còn ngồi gần người, cười ngậy ngốc.

Ông thấy cứ tình hình này, đến mười phần hai người đã là tình nhân.

Nhưng mà chờ trong phủ mãi vẫn không thấy động tĩnh.

Các cậu ấm trong thành vẫn hay chơi đùa, Phương Chính đương nhiên là hiểu rõ. Người như Liên Dụ có khi cũng chỉ trêu chọc Phương Uyển Chi mà thôi. Nghĩ tới nghĩ lui vài ngày, ông lại nhớ tới bức tranh kia.

Bức tranh vẽ Phương Uyển Chi này rất đẹp, nếu như Liên Dụ có ý thu nàng vào phòng, thì sẽ không đưa bức họa đó ra. Còn nếu không, thì sẽ đưa thoải mái.

Bây giờ bà tử không nói hai lời đã mang tranh ra, trong nháy mắt, lòng Phương Chính như có cục đá rơi tõm xuống mặt nước, bọt nước tứ tung.

Ông nghĩ một lát vẫn thấy không cam lòng, nhịn không được hỏi:

“Lúc trước các lão đồng ý giới thiệu cho ta một hộ, không biết là ai vậy?”

Tai của bà Tôn Kim Hoa không tốt lắm, vừa phơi chăn đệm trong viện vừa nói: “Gốc cây hoa vẽ trong tranh là ở trước viện kia kia”.

Phương Chính thấy nói chuyện với nàng hết sức lao lực, ông nhú mày nói lại lần nữa: “Không phải cây, ta hỏi là Liên đại nhân giới thiệu cho khuê nữ nhà ta một hộ, lần trước chúng ta đã trao đổi rồi, là quan tam phẩm trong triều”.

Tôn Kim Hoa gầy gầy trong lỗ tai hai cái, nhưng vẫn chưa nghe rõ hỏi gì. Chỉ nghe được quan tam phẩm, cho nên cứ thế trả lời: “Vị quan tam phẩm đó không phải là Thái Thường Tự Thiếu khanh sao. Tên là gì nhỉ, là Lô Văn Miếu”.

Tên này từng bị Liên Dụ đánh, cho nên mỗi lần đi qua đại trạch Liên gia đều phải đi đường vòng, chẳng có tiền đồ gì cả.

Bà cũng muốn giữ Phương Chính ở lại lâu thêm, vì ngày thường hiếm có ai nói chuyện với mình, nhưng tâm tư của Phương lão bản nào còn ở đây nữa., nghe mấy câu này xong mặt mày trầm xuống, bước thẳng ra khỏi viện.

Sau khi về đến nhà, Phương Chính gọi Phương Uyển Chi vào, ông cũng không nói gì, chỉ bảo nàng chuẩn bị một chút, qua hai ngày nữa ông sẽ đem bức họa tới đưa cho Lô Văn Miếu, đó là con của quan tam phẩm, dù không có thực quyền gì nhưng cũng đã không tệ, ông bảo nàng ổn định chờ gả đi, đừng nghĩ gì bậy bạ nữa.

Phương Chính suy tính một hồi lại thành ra vô ích, bức bối không chịu được, về phần Phương Uyển Chi nghe mấy lời này xong có đau lòng hay không, ông không muốn quan tâm.

Mà sự thực chứng minh, Phương đại cô nương quả nhiên không khóc lóc mưa gió, bởi vì nàng chỉ lao tới mắng Liên Dụ một trận, sau đó đóng sập cửa phòng đập phá.

Cùng lúc đó, một người khác đứng ở Ngọc Trần Phụng Uyển, tâm tình không tốt hơn chút nào.

Liên Dụ nghe Tôn bà tử kể lại, chuyện mà bà nói nhăng nói cuội, nhưng hần vừa nghe đã hiểu, bàn tay gõ bên cạnh bàn, ý bảo Bì Bì dẫn người đi. Ôm Vương Thủ Tài ngồi trên ghế cao chân, trước mắt hần đều là hình ảnh Phương Uyển Chi hốc mắt đỏ ửng kìm lại không để nước mắt rơi xuống, mày nhú thành một chữ xuyên.

Ngày thu hoa quế nở đầy, hiếm lắm mới có khi hoa quế ngọt như vậy.

Phương Uyển Chi thích mùi của hoa quế, hàng năm nàng sẽ ủ một bình rượu hoa quế dưới tàng cây. Năm nay chôn sang năm uống, nhưng mà năm nay, nàng lại không có hào hứng chôn hoa, ngồi bên cái bàn vuông nhỏ dưới tàng cây, nàng bảo Thanh Liễu rót cho mình một chén rượu ủ năm ngoái.

Nàng ít khi uống rượu, lâu lâu mới ngẫu nhiên uống một chút. Cầm chén rượu nhỏ trong tay, nhìn cái bóng mình trong chén, Phương Uyển Chi đột nhiên lại thấy thực sự rất buồn cười.

Nàng không có nương chăm lo, bên cạnh ngoài Thanh Liễu chỉ mới hơi lớn lớn, thì không còn một người nào.

Trước đến giờ nàng không cảm thấy sao, nhưng giờ lại cảm giác như đè nén, nếu có một người ngồi bên nghe nàng nói thì tốt biết mấy, nàng cũng không muốn khóc, không muốn la hét đòi chết.

Ngày đó ở Ngọc Trần Phụng Uyển, nàng cũng muốn khóc lóc om sòm, nhưng rồi lại thấy vậy không ra dáng, cho nên nhịn cho tới bây giờ.

Bây giờ nhớ lại, nàng thực sự rất hối hận khi không nhéo tai Liên Dụ.

Hôm qua, nàng nhận được một phong thư hẩn viết gửi tới.

Trong thư cũng giải thích rất cặn kẽ chuyện vì sao bức tranh bị trả về, nói nàng đứng tức giận, từ đầu tới cuối chỉ như thuật lại một câu chuyện, không nịnh nọt, không đổ dành, thậm chí cuối bức thư hẩn còn không sợ chết thêm vào một câu, hôm đó nàng dữ quá. Nhưng mà hi vọng khi nàng thấy bức thư này tâm tình sẽ khá hơn.

Nhưng mà khi Phương Uyển Chi nhìn thấy phong thư này tâm tình cũng không chuyển tốt, nàng chỉ muốn giết chết Liên Dụ mà thôi, còn phải ném thẳng bức thư này lên mặt hẩn.

Có kiểu xin lỗi mà mặt cũng không chịu lộ ra như vậy sao, nàng là cộp cái à, nàng có thể ăn hẩn à?

Tiểu ca đưa tin vẫn vui vẻ đứng ở cửa sau, hỏi thăm cô nương có muốn đưa thư không để hẩn đưa về.

Phương đại cô nương lắc đầu, vo tròn bức thư kia ném thẳng ra ngoài, rồi bảo Thanh Liễu ra sau bếp đưa cho hẩn cây dao phay.

Giờ nàng chỉ muốn chặt chém tên kia thôi.

Lúc Bì Bì leo từ tường hậu viện của Phương phủ bước vào, Phương Uyển Chi đang ôm sợi dây thừng trên tàng cây khóc lóc âm ỉ.

Nàng đâu có muốn chết, cũng không muốn khóc, nhưng trong lòng lại ghen khuấy, muốn hét lên, nội dung nàng hét đại khái chỉ là Liên Dụ vô liêm sỉ khốn kiếp, viết thư lừa gạt lão nương, nếu hẩn bước tới trước mặt lão nương, ta sẽ chém cho hẩn thành mấy đoạn.

Bì Bì lén lút đứng trong góc, không dám nói cho nàng biết viết thư chính là chủ ý mà hẩn đề ra.

Đối với việc đổ dành một nữ nhân đang tức giận, cả hai chủ tớ nhà này đều bó tay toàn tập. Nhưng mà Bì Bì tự nhận là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, xung phong nhận việc tra cứu sách vở: Nữ tử và tiểu nhân là khó chiều nhất, gần vô lễ, xa thì oán trách, nói có sách, mách có chứng, hẩn thấy vào lúc này Liên Dụ nên giữ khoảng cách với Phương Uyển Chi cộng thêm đối phương giờ đang nổi nóng, giấy trắng mực đen đã ghi rõ ràng, không gặp thì tốt hơn.

Liên Dụ cũng đồng ý nghe theo ý kiến của Bì Bì, chẳng qua đến khi cầm về một cây dao phay, hẩn trực tiếp ném thẳng Bì Bì ra ngoài viện.

Khi Phương đại cô nương nhìn thấy Bì Bì tiến vào, nàng bước xuống ngồi lên ghế.

Vừa nói Thanh Liễu dâng trà, vừa đưa một miếng bánh đào mời Bì Bì ăn, lễ nghi hết sức chu toàn. Nhưng mà Bì Bì nhai nhai miếng bánh trong miệng lại thấy có lỗi với nàng quá.

Trong đầu suy tính, hẩn thấy tư duy của nữ nhân hình như rất khác nam nhân. Cho dù bây giờ hẩn nói chủ ý viết thư này là do hẩn nghĩ ra, gia của hẩn cũng không thể tránh được trách nhiệm, ai bảo không có chủ kiến của mình, hẩn nói viết thì mình viết thật, đó đã là không đúng rồi.

Trong chuyện tình cảm Liên Dụ giống như quả hồ lô vậy, trong lòng thì nghĩ rõ ràng rành mạch, nhưng ngoài miệng lại nói nhăng nói cuội. Nếu cứ giằng co như thế cũng không phải là chuyện tốt, không bằng mình tác động vào người nóng tính trước.

Nghĩ xong, Bì Bì tự cho là mình đã hiểu. Lau lớp vụn bánh đào trên khóe miệng, hắn nói với Phương Uyển Chi:

“Phương đại cô nương, ta nói cho cô nghe chuyện này này”.

57. Chương 57

Chương 57: A Đào, nàng mang dao tới làm gì ?

Bì Bì đem chuyện Liên Dụ hôn trộm Phương Uyển Chi nói ra hết.

Nguyên nhân thì vô cùng đơn giản.

Hắn sắp phải đi Hành sơn làm nhiệm vụ, cho nên dù Liên Dụ có biết là do hắn nói, người kia cũng không làm gì được mình.

Đương nhiên trong chuyện này còn có một ẩn ý khác, hắn muốn xem náo nhiệt, vì chuyện này mà hắn từng bị Liên Dụ đánh nhiều lần, giữa hai người cũng không còn tồn tại tình hữu nghị chủ tớ nữa rồi.

Trong lòng Bì Bì nghĩ, nếu hai vợ chồng ngày ngày tương kính như tân bỗng một hôm lại cãi nhau, nếu không làm hòa được sẽ bị chia năm xẻ bảy. Liên Dụ và Phương Uyển Chi không giống như vậy, từ khi hai người họ biết mặt đã bắt đầu cãi nhau, lúc là nhân tình cũng đánh nhau, tới mức gà bay chó sủa, cho nên bây giờ dù có đánh cũng không tan được.

Nghĩ như thế, Bì Bì kể hết câu chuyện về một công tử bí ối đã hôn trộm tiểu cô nương ngủ say cho nàng nghe hết. Sau khi nói xong, hắn thấy hết sức nhẹ nhàng vui vẻ, về phần Liên Dụ có vui vẻ hay không, hắn vội nhìn sắc mặt của Phương đại cô nương một chút.

Ừm, chỉ có thể nói, tự cầu phúc đi.

Hai ngày nay mí mắt phải của Liên Dụ nháy không ngừng. Sóng lưng tự nhiên lại thấy lạnh, như thể có người nào đang trừng mắt sau lưng hắn.

Từ sau lần đưa thư hôm trước, cộng thêm con dao phay Phương Uyển Chi gửi tới, mí mắt phải của hắn cũng nháy nháy một hồi.

Trong lòng hắn vẫn muốn tự mình nói chuyện với Phương Uyển Chi. Nhưng không biết vì sao mấy ngày gần đây trong triều bao nhiêu là việc, không để cho hắn chút thời gian nào. Đương nhiên, Liên Dụ cũng phải thừa nhận, trong bụng hắn vẫn thấy có phần không phục.

Cái suy nghĩ không phục này, giống như thời kì phản nghịch của thiếu niên, luôn luôn cố chấp. Hắn thấy mình đã nhận sai, mà đối phương lại vẫn gây sự tiếp, trong lòng cũng không biết phải dỗ dành thế nào, hắn bó tay toàn tập.

Mỗi ngày sau khi làm xong việc, về đến phủ cũng đã khuya, Liên Dụ nhìn thức ăn trên bàn một lượt. Không biết là hương vị gì, hắn sờ sờ lưỡi dao kia, tự nhiên lại mong nàng đến đây chém hắn.

Hắn đã nói xin lỗi, Phương Uyển Chi lại còn hung dữ như vậy, ngay cả cây trâm kia cũng đập gãy.

Nghĩ tới đây, Liên Dụ thở dài một hơi, bóng lưng buồn bã ỉu xiu. Chen chúc giữa một đám người mặc quan bào, cả người hắn đều rầu rĩ, như thể sống thế cũng đủ rồi.

Liên Dụ phải thừa nhận, không có Phương Uyển Chi cầu nhau, cuộc sống của hắn không còn như ngày thường nữa. Vậy thì hai mươi bảy năm trước hắn đã sống ra sao?

Thân thể của Lưu Nguyên Đế không được tốt, lúc lâm triều cũng thường xuyên ngáp dài. Ông không muốn thừa nhận mình đã tuổi cao, còn thường xuyên ăn linh đan do Khương hoàng hậu luyện cho.

Liên Dụ biết rõ đó không phải thứ gì tốt, nhưng hắn cũng không thể lên tiếng. Bởi vì toàn bộ triều đình đại thể đã định như vậy rồi, thân thể Lưu Nguyên Đế rồi sẽ có một ngày yếu đi. Ông lại nghĩ đan dược mà Khương hoàng hậu đúc cho mình có thể cứu mệnh gì đó, cho nên cứ uống.

Bởi vì ông là quân chủ, bởi vì ông có quyền sinh sát trong tay, cho nên cho dù lúc này ông làm chuyện ngu muội như đâm thôn dân thờ phụng La Bàn Nhi, không ai dám mở miệng nhắc nhở.

Không có ai dám làm chuyện nguy hiểm đến tính mạng của mình, các quan lại trên triều không làm, Liên Dụ lại càng không.

Đứng một hồi, các cựu thần tiếp tục ca công tụng đức, vẻ mặt của hoàng đế vô cùng nghiêm túc, nhìn không hề giống một người bệnh tình nguy kịch, dù sao được chẳng hay chớ, mọi người sống yên ổn là tốt rồi.

Lưu Nguyên Đế nói: “Liên Dụ, vụ án nhà xưởng dột may ở Kinh Châu giao cho người thẩm án, về chuyện mấy thư sinh làm loạn vài hôm trước, xử tử tộc đi.”

Liên Dụ tiếp chỉ, nhưng lúc nghe câu đó thì nhú mày hỏi:

“Gần đây không phải người đang muốn tể tự sao, dính nhiều máu tanh như vậy không tốt lắm. ”

Lưu Nguyên Đế suy nghĩ một lúc, cơ thể ốm yếu tựa lên ghế rồng.

“Vậy thì đầy đi quan ngoại đi, nhưng đầu của Diêu Thế Ninh vẫn phải chém, còn chuyện xét nhà thì người cứ làm đi.”

Hữu tướng Trương Tư Trung đứng bên phía dưới co rút khóe miệng, mấp máy nửa ngày, cũng không dám nói với Lưu Nguyên Đế.

“Mỗi lần Liên Dụ xét nhà đều biển thủ không ít bạc, phần dư lại mua đồ ăn vật, trên thực tế báo về căn bản không thừa nổi bao nhiêu.”

Nhưng mà mấy câu này ông đâu dám nói, bởi vì ông đã từng nói một lần, cho hộ bộ đi điều tra kĩ từng khoản, nhưng chưa từng phát hiện có sai sót.

Lúc đó ngoài Trương Tư Trung ra, không ai dám tìm tật xấu của Liên gia. Mấy chuyện xét nhà này Hình bộ và hộ bộ cùng nhau đốc thúc, Ngày thường Liên gia hiếm khi bộc lộ tài năng, cũng không qua lại mấy với quan lại trong triều. Sau một hồi điều tra làm rõ, ông cũng không tìm ra chút sơ hở nào.

Trương Tư Trung biết rõ, đây không phải người ông có thể chọc được.

Bởi vậy, cho dù mỗi lần đều đỏ mắt nhìn Liên Dụ xét nhà, hắn cũng không có cách nào hơn.

Sau khi hạ triều, Trương Tư Trung đi tới bên trái Liên Dụ, Lễ bộ Thượng thư Cố Thụ Ngôn đi bên phải, Trương Tư Trung ho một tiếng vờ nói:

“Lần này đi với Lan Khanh đúng là chuyện tốt nhỉ, trong Liên phủ lại có thêm mấy món đất giá rồi, nghe đâu chuyện xưởng dột ở Kinh Châu kia cũng là bị oan, con cộp lại lệnh cho con kiến đi dọn gạch, cuối cùng chịu tội vẫn là con kiến”.

Nói xong còn hừ hừ trong mũi hai tiếng.

“Liên đại nhân kiếm được không ít bạc, nhưng danh tiếng lại không phải tốt đẹp gì. Người mới còn trẻ như vậy...”

“Ồ.” Liên Dụ gật đầu “So với việc già rồi mà tiền và thanh danh cái gì cũng không tốt, ta vẫn thích bạc hơn”.

Sau đó hắn lại chỉ cái nhẫn trên ngón tay Cố Thụ Ngôn nói: “Cái này mấy ngày trước ta thấy trong cửa hàng có một cái, nếu ngài không có bạc mua mới, chờ ta về nhà sẽ đưa cho ngài cái mới nhé”.

Làm quan không có mấy ai bàn tay sạch sẽ. Có thể ngồi lên vị trí quan lớn, đừng nói đến lương tâm, ai cũng ham hố tham thiếu mà thôi. Liên Dụ không muốn nói những người này là vô liêm sỉ, bởi vì nói thế, hắn cũng cực kì vô liêm sỉ. Đại Yển trên lương bất chính, trụ cột xiêu vẹo, nếu muốn sống ngay, bản thân mình cũng không yên ổn.

Liên gia cũng thường xuyên cứu tế, cái mà hắn ngăn được cũng chỉ có thể như thế mà thôi.

Nếu là ngày thường, hắn chẳng muốn chấp nhặt với mấy ông lão này. Bởi vì như vậy có vẻ không có phong cách, cộng thêm dung mạo mấy người này không hề đẹp, hơi đầu trọc lóc. Nhưng mấy ngày gần đây tâm

tình của Liên đại nhân rất không tốt, cho nên lời nói ra cũng rất không xuôi tai, mặc dù bình thường đã vốn không dễ nghe rồi.

Cổ Thụ Ngôn bị nói đến không còn mặt mũi, đang định mở giọng trưởng giả dạy dỗ hậu sinh, dù sao hai người cũng là quan nhị phẩm trong triều, Trương Tư Trung muốn dạy dỗ Liên Dụ, nhưng ở nơi này, có ai có thể trị được nhị thể tổ này chắc. Trên đường lớn xuất hiện một bóng người thướt tha.

Vóc người rất đẹp, mày liễu mắt hạnh mày ngài, gò má hồng hồng ửng ửng, có lẽ nàng vừa chạy tới, hoặc là bị chọc tức, cho nên mới đứng giữa đường như thế.

Liên Dụ đương nhiên cũng nhìn thấy, hấn ngăn người một lúc.

“A Đào.”

Sau đó lại nhìn trái nhìn phải một lượt

“Nàng mang dao tới làm gì? ”

Nữ tử tên A Đào cũng không thèm nhìn hấn, nàng xoay người đi thẳng trên đường, nghiêng rằng nghiêng lợi gần từng chữ: “Ngài lặn ra đây cho ta”.

Liên Dụ cảm thấy Phương Uyển Chi muốn chém hấn thật, nhưng không hiểu sao trong lòng vẫn rất vui. Nàng muốn hấn tới, hấn sẽ ngoan ngoãn tới, đôi mắt dán chặt lên người nàng, không buồn để ý xem có ai đang nhìn không, cứ thế nhẹ nhàng bước đi.

Phương đại cô nương bên này lửa giận đã sắp lên tới đỉnh đầu.

Đúng là nàng thích khóc lóc giả chết, nhưng từ trước tới nay luôn biết giữ chừng mực, không bao giờ làm loạn. Lần này cũng bị Liên Dụ làm nàng tức quá.

Không vì cái gì khác, chỉ vì một câu đơn giản hấn cũng chưa từng nói với nàng.

Lần này đúng là Liên Dụ đã giải thích rõ ràng, nàng không trách hấn, nhưng nàng vẫn hy vọng hấn có thể cho mình một lý do để an tâm.

Khi còn bé nàng đã mất mẹ, lớn lên bên cạnh một người cha như vậy, nàng luôn không có cảm giác an toàn. Liên Dụ lại quá mức tùy tính, mặc dù ngoài miệng Phương Uyển Chi không nói, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy sợ. Hai người thân mật một thời gian dài như vậy, chuyện nên làm cũng đã làm, chuyện không nên làm cũng chỉ còn một bước lau súng cướp cò kia thôi, ngay cả một câu thích nàng, hấn cũng chưa từng mở miệng.

Phương đại cô nương chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, nàng tìm khắp thoai bản cũng không tìm ra một nam chủ nào có tính tình như Liên Dụ vậy. Lần trước đúng là nàng giận, không chỉ vì hấn tránh không gặp nàng, mà còn vì một câu để nàng an tâm hấn cũng không thêm nói.

Hôm qua Bì Bì chạy tới nói Liên Dụ từng hôn trộm nàng, hơn nữa lúc đó trong lòng không biết có thích nàng hay không, thấy thua thiệt cho nàng, nên mới tặng cây trâm quý giá đó.

Phương Uyển Chi liền nghĩ tới chuyện ở Nhạn Nam, Liên Dụ cũng đưa hết bạc cho nàng, đột nhiên nàng lại thấy sợ. Liệu có phải vì hấn thấy mình đã chiếm tiện nghi của nàng, cho nên đưa bạc đuổi nàng đi.

Con người cũng sẽ có lúc suy tính thiệt hơn, Phương Uyển Chi cũng thế. Lúc chính miệng cha của nàng nói, Liên Dụ sắp xếp cho nàng với một vị quan tam phẩm Thái Thường Tự Thiếu Khanh, tên là Lô Văn Miếu, trái tim nàng đau đớn như muốn vỡ ra từng mảnh.

Nhìn bức thư mà hấn gửi cho nàng, Phương Uyển Chi chỉ hận không tát lên mặt mình vài cái.

Sao mình lại thích hấn đến thế chứ?

Tâm tư Phương Uyển Chi rối ren trăm vòng, sắc mặt tất nhiên là không tốt. Liên Dụ nhìn xem, vừa định nói đã thấy nàng hỏi lại.

“Phát bồng lộc rồi sao?”

Liên Dụ cũng mơ màng gật đầu.

“Phát rồi.”

“Phát khi nào? ”

“Trưa hôm qua.”

Sau đó Phương Uyển Chi không nói gì nữa, khoanh tay lại như chờ đợi, thấy Liên Dụ đang ngẩn người ở bên này thì nàng nhướn mi:

“Sao thế, không phải mỗi lần ngài chiêm tiện nghi của ta xong đều muốn đưa bạc sao, lần này lại không đưa bạc à?”

Liên Dụ vội vàng tháo hà bao bên hông đưa cho nàng, một câu cũng không dám nói. Trong lòng hận chết Bì Bì, hận không thể giết chết hần ta. Ban đầu hần còn không phục lắm, nhưng giờ cũng mất hết cả kiên cường, chờ một lát mà Phương Uyển Chi vẫn không cầm, hần nói: “Bổng lộc không được bao nhiêu, nếu nàng muốn mua đồ thì đến phòng thu chi, có rất nhiều, đều đưa nàng cả”.

Phương đại cô nương liền nở nụ cười.

“Sao ta lại dám lấy bạc của Liên Dụ ngài chứ, hôm nay ta chỉ muốn hỏi ngài một câu, ngài có từng có chút tình ý nào với ta không, hay chỉ trêu chọc ta thôi? Phương Uyển Chi ta chỉ là một cô nương bình thường. nhưng vẫn là hoàng hoa khuê nữ chưa cưới gả, giờ ta cũng không cần mặt mũi nữa, ta chỉ muốn hỏi ngài một câu, rốt cục ngài có thích ta không?”

Ánh sáng mặt trời buổi sớm rơi trên mặt đất, chiếu lên người nàng như tạo thành một viền vàng nhạt, giống như một vị nữ tướng quân mạnh mẽ uy phong.

Liên Dụ chưa từng thấy nàng như thế, cho nên nhìn đến sững người, như thể muốn khắc ghi hình ảnh này vĩnh viễn cùng tháng năm. Hần nghĩ, có lẽ cả đời này cũng không thể nào quên được cô nương thẳng thắn trước mặt lúc này.

Phương Uyển Chi cũng nhìn hần, nhưng trong lòng lại khác, bởi vì hần không trả lời nàng, lòng nàng đau muốn chết.

Nàng lùi hai bước, đôi mắt mờ nước, nàng định xoay người rời đi, nhưng cuối cùng lại dừng lại, đưa tay nhéo lên lỗ tai của Liên Dụ.

Đúng lúc đó nàng lại nghe hần nói: “Phương Uyển Chi, ta muốn cưới nàng.”

Ta đã nghĩ từ rất lâu, chưa từng do dự, cũng không hề dao động. Chỉ muốn cưới nàng, lấy nàng mà thôi.

Thói quen từ trước tới nay vẫn tự mình sắp xếp tất cả, không ngờ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hần nói: “Xin lỗi nàng, là ta không tốt, đã làm nàng đau lòng đến thế”.

—2015/9/28 21:17:20|17332610—

58. Chương 58

Chương 58: Bình sinh không hại tương tư

Liên Dụ nói: “Ta cưới nàng.”

Chỉ ba chữ đơn giản như thế, nhưng hần lại nói cực kì nghiêm túc.

Phương Uyển Chi thừa nhận, mấy tháng qua hai người ở chung, nàng vẫn luôn muốn nghe hần nói vài lời. Có thể là ta thích nàng, có thể là ta yêu nàng, nhưng chưa từng nghĩ tới, ta cưới nàng.

Câu nói này còn là lời hứa hẹn lớn hơn cả yêu thương, hứa hẹn cả đời. Hần không hiểu chuyện tình cảm, từ trước đến nay Phương Uyển Chi vẫn biết, Liên Dụ muốn cho nàng, cả đời của hần, một mái nhà vì nàng che gió cản mưa.

Khắp thế gian này những câu dễ ngon dễ ngọt nhiều như vậy, nhưng hần lại chưa từng nói một câu, hần lại nói, ta cưới nàng.

Một vẻ mặt thành khẩn đến thế.

Phương Uyển Chi ngốc rồi, thậm chí cũng không khóc được, nàng há hốc mồm, như muốn nói gì đó, mà lại không nói được nên lời, nước mắt đảo quanh,

Nàng chờ câu nói đó rất lâu rồi, lâu đến nỗi nàng nghĩ có lẽ hẳn sẽ không bao giờ nói.

Phương Uyển Chi nhìn hẳn, nhìn thật chăm chú, rồi dùng sức nhéo lỗ tai người kia, bực bội: “Sao không nói sớm, chàng nghĩ đây là lời cầu hôn à, có ai cầu hôn như vậy không?”

Nước mắt cứ thế chảy ra, nhưng khóe miệng lại không kìm được cong lên, không biết là đang khóc hay cười.

Phương Uyển Chi tức chết rồi, mình đúng là một cô nương không biết thẹn thùng dịu dàng gì cả. Nàng không nói được một câu tâm tình đáp lại động lòng người, nàng chỉ biết trong lòng mình rất ấm áp, cứ thế khóc loạn lên.

Liên Dụ để mặc nàng khóc, mặc nàng nhéo, cánh tay dài ôm chặt nàng vào lòng. Hôn lên tóc nàng, hẳn muốn nói, đừng khóc, là do ta không biết cách nói chuyện. Nhưng rồi lại thấy nói vậy thật già mồm.

Hắn sẽ đối xử với nàng thật tốt, tốt cả đời, kiếp sau nếu nàng vẫn đồng ý ở cùng ta, ta sẽ đối tốt với nàng hơn nữa, kiếp sau, kiếp sau sau nữa, cho đến khi nằm chung một quan tài. Liên Dụ nghĩ tới đó thì khẽ cười, thấy chuyện tình này thực sự quá ngọt ngào, có lẽ chuyện này về phải tìm một vị đạo sĩ làm pháp, để giữ lấy mấy đời sau của Phương Uyển Chi.

Phương Uyển Chi tựa vào ngực hẳn cảm giác được người nào đó đang cười, nàng cũng cười theo, nhưng rồi lại giương nanh múa vuốt sẵn giọng: “Chàng đắc ý cái gì, ta còn chưa đồng ý đâu”.

Liên Dụ cúi đầu hôn lên môi nàng, môi lưỡi quần quýt một lúc lâu rồi hẳn mới thở dài một tiếng: “Có đồng ý hay không cũng là của ta”.

Hắn yêu cô nương này, bắt đầu từ lúc nào hẳn không nhớ nữa. Hắn chỉ biết, nàng là thứ trân quý nhất trên thế gian này của hắn, quý đến mức hắn nguyện ý vất bỏ mọi thứ để đổi lấy nụ cười đó.

Liên Dụ thích bạc, đã thích hai mươi bảy năm, bây giờ hẳn lại nguyện ý đưa thứ đó cho người yêu thương nhất.

Vuốt ve đầu Phương Uyển Chi, hắn nói: “A Đào, bạc rất tốt, cho nên ta mới thích nó lâu như vậy. Ta thích kiếm bạc, nhưng vẫn thấy nó lạnh như không, không có tình vị con người. Giờ ta dốc hết túi, giao hết cho nàng, giao cả bản thân ta nữa, đều đưa cho nàng hết”.

Phương Uyển Chi ngẩng đầu nhìn hẳn, trong lòng có muôn vàn điều muốn nói, chỉ tiếc nàng còn chưa cảm động xong, Liên Dụ đã nhướn mày thêm một câu.

“Nếu về sau nàng muốn đánh ta, nhớ đưa cây dao phay lần trước nàng tặng ấy...”.

Lời còn chưa dứt đã bị Phương Uyển Chi trừng mắt.

Một đám triều thần còn đang nghiêng người hóng chuyện nhìn ngó, khoảng cách cũng khá gần, họ thậm chí còn thấy nhị thể tổ kia bị nàng nhéo tai. Nhưng mà hẳn lại còn ôm tai vui vẻ.

Đó là một ngày rộn ràng sắc thu, rất nhiều người cùng chứng kiến một đôi vợ chồng nhỏ nói chuyện yêu đương không tính là lãng mạn lắm. Hình ảnh đó không có gì đẹp mắt, nhưng lại toát ra vẻ hạnh phúc rạng ngời. Giống như một chén cơm đầy trong cái bát sứ trắng thanh hoa, vô cùng bình thường, nhưng là cả đời gắn bó.

Liên Dụ và Phương Uyển Chi hòa hảo, quan hệ lại khôi phục lần nữa, tiếp tục gắn bó thân thiết.

Vì Bì Bì đã đi Lưu Hưởng sơn từ sớm, cho nên không biết rõ cuộc chiến kia diễn biến như thế nào, hai người này hồ đồ ra sao. Nhưng mà không thấy cũng tốt, chẳng có gì đẹp mắt. Là một người đi đơn về bóng như hẳn, nhìn tận mắt cảnh người ta tình ý, yêu đương thì có gì mà hay. Đặc biệt người đó còn là Liên Dụ và Phương Uyển Chi nữa.

Trong chuyện này, người bị xâm hại trực tiếp nhất, chính là Vương Thủ Tài đã bị ngừng cho ăn thịt đang làm tổ trong lều.

Trong khái niệm của nó, làm sao mà hiểu được cái gì là gây gổ, cái gì là hòa hảo, thứ meo meo theo đuổi chính là ăn. Ăn no ngủ kĩ, tỉnh ngủ được Liên Dụ ôm vào viện phơi nắng.

Nhưng mà mấy ngày trước đây tâm tình Liên Dụ không tốt, nó cố ý dụi dụi vào bên chân hắn, muốn nhảy lên nhưng cơ thể lại quá nặng. Đến khi nhìn thấy hắn đang chăm chú nhìn cây dao phay thì run sợ vo tròn thành một cục, lăn ra ngoài viện, trong bụng lại cảm thán về nhân sinh.

Càng về sau, ngay cả phòng nó cũng không chịu vào, bởi vì đi lại giờ rất tốn sức, nó chỉ cần ôm chậu rồi nhảy vào đó ngủ. Đồ ăn thì quả nhiên không ít, nhưng không hiểu vì sao, nó lại thấy rất vô vị, vì không còn Phương Uyển Chi cầu nhàu, không có nàng cầm sợi dây thừng kéo nó đi ra ngoài, nó lại thấy tịch mịch.

Lúc Phương Uyển Chi nắm tay Liên Dụ đi vào, Vương Thủ Tài đang nghiêng người nhàm chán gặm thịt. Cục thịt kia rất lớn, ba bốn lớp, Vương Thủ Tài không nhai được, cứ tùy tiện liếm liếm trong miệng.

Phương đại cô nương vừa nhìn thấy mặt đã trầm hẳn xuống, nàng trừng lớn mắt đi tới, phát hiện nó lại mập hơn thì mắng thẳng vào mặt Liên Dụ và Vương Thủ Tài. Sau đó giận dữ đi phòng bếp không cho nó ăn thêm nữa.

Trong tiểu viện còn trồng một ít cây hành nước đang phát phơ đón gió, tươi xanh mơn mớn. Vương Thủ Tài vẫn làm ổ dưới tàng cây, Liên Dụ nằm tựa lên cái sập bên cạnh cây hoa lê, đôi mắt cùng nhìn về thân ảnh hung dữ đang bận rộn trong phòng bếp.

Cửa sổ phòng bếp nhỏ còn mở, bếp lò lạnh ngắt vì nữ chủ nhân trở về mà nổi khói lên lần nữa. Liên Dụ thấy Phương Uyển Chi mặc tạp dề vươn nửa người ra hỏi hắn.

“Trưa nay chàng muốn ăn gì, có cần tới nha môn không?”

Mái tóc mây xõa dài được túm lại bởi một cây trâm kết, dưới ánh mặt trời chói lọi, thanh tú động lòng người.

Liên Dụ chống cằm nhìn xem, đều là củi gạo dầu muối hắn vẫn ăn hằng ngày, nhưng giờ chủ nhân của căn bếp đã về, tư vị này sẽ khác trong dĩ vãng.

Hắn nói: “Hôm nay không đi nha môn, ta bị bệnh, cho người đi nói một tiếng là được rồi”. Sau đó đặt Vương Thủ Tài lên sập nhỏ, thấy tên mập kia bực bội kêu lên.

“Nàng nấu gì cũng được, tùy nàng cả”.

Phương Uyển Chi thấy Liên Dụ cả người lười biếng, nàng vội hỏi.

“Bệnh gì?”

Liên Dụ không trả lời, hắn ôm Vương Thủ Tài xoay người, trong miệng như đang hừ hừ một khúc gì đó, đại khái là: Có một người xinh đẹp, thanh dương uyển này, gặp gỡ bất ngờ, ta thích này hôm đó.

Ư hử xong thì thấy mình kì quặc quá, hắn đưa lưng về phía Phương Uyển Chi nói:

“Không có bệnh gì hết, là không muốn đi thôi.”

Bình sinh không hại tương tư, vừa gặp tương tư đã tương tư. Giai nhân đang ở bên cạnh, hắn muốn ra cửa mới là lạ đó.

Phương Uyển Chi nhìn bóng lưng người kia đang xoay xoay vắn vắn, tự dưng lại muốn bật cười, nàng cắn môi dưới, tiện tay ném một quả gì đó ra ngoài.

“Còn nằm đó làm gì, vào đây giúp ta đi.”

Hai người nói chuyện qua khung cửa sổ, nàng khúc khích cười, vui vẻ như nhặt được bạc trên đường.

Liên Dụ vừa nhặt quả kia vừa cắn, lại nhìn sang nói với Vương Thủ Tài.

“Nhìn thấy chưa, nàng đồng ý ở cùng ta đấy”.

Trả lời hắn, là một cái mặt mèo khinh bỉ.

Vênh váo cái gì chứ?

Liên Dụ và Phương Uyển Chi rất thân thiết, hai người cứ thế đóng cửa lại hưởng thụ thế giới của mình, quên luôn ở nhà còn có một Phương Chính đang loay hoay suy tính.

Chuyện này phải kể ra là, sau khi Tôn bà tử đưa bức tranh cho Phương Chính, ông cảm thấy những gì mình tính toán đều đổ sông đổ biển.

Liên Dụ là ai chứ, là con trai trưởng của thừa tướng trước kia, là tôn tử của vương gia khác họ, là nhị thế tử nổi danh kinh thành. Nếu hắn muốn chơi đùa, nữ nhân dạng gì mà không có, sao có thể thích một nữ tử hung dữ như Phương Uyển Chi được.

Phương Chính tự nhận khuê nữ nhà mình ngoại trừ vẻ bên ngoài ra không có gì vượt trội, trong lòng cũng tự hiểu rõ, may mà quan tam phẩm cũng được lắm rồi. Bức họa vừa lấy về không bao lâu đã được đưa đến tay Lô Văn Miếu.

Lô Văn Miếu là Thái thường tự thiếu khanh, ngày thường chịu trách nhiệm tế tự ở trong cung, thuộc cùng biên chế với lễ bộ. Tuổi đã hơn bốn mươi, đại phu nhân đã chết mấy năm trước, trong phủ còn giữ lại vài phòng thê thiếp.

Hắn là người thích mỹ nhân, đặc biệt là các mỹ nhân ngây thơ. Bức họa vẽ Phương Uyển Chi vừa tới tay, hắn đã bị giật nảy mình.

Nếu là người Ngọc Trần Phụng Uyển giới thiệu thì sẽ đánh tiếng trước, nhưng mà Phương Chính lại hiểu nhầm ý của Liên Dụ, đương nhiên hắn chưa hề thông báo gì với Lô Văn Miếu. Chỉ là khi nhìn thấy bức tranh, cộng thêm thiếp canh năm sinh tháng đẻ, Lô Văn Miếu cũng động lòng.

Trên bức họa là một mỹ nhân vô cùng diễm lệ, hắn vừa nhìn đã ưa, quyết định vì Phương Uyển Chi mà tái giá. Được làm chính phòng, Phương Chính miệng cũng mừng đến mức nở hoa. Thế là hai bên đều được kết quả vừa lòng. Nhưng mà hôm nay Phương Chính lại nghe nói Phương Uyển Chi và Liên Dụ nắm tay nhau trên đường, lòng ông lại dẫn đo. Trong lòng tự nhủ, hai người kia rốt cục là có quan hệ hay không vậy, nếu thân thiết như thế, tìm khắp Đại Yển cũng không có người con rể nào hiển hách hơn Liên Dụ được.

Chỉ là trong lòng ông lại suy nghĩ đến một chuyện, sự thực và nhìn thấy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ai mà biết Liên Dụ có cưới Phương Uyển Chi hay không, nếu không cưới thì còn không bằng gả cho Lô Văn Miếu.

Phương Chính vừa đi vừa cân nhắc lợi hại, đi quanh sân đến mỏi cả chân. Nhưng đúng lúc đó Lô Văn Miếu lại tìm tới Phương Phủ.

Vài ngày đây bệnh thấp khớp của hắn lại tái phát, đi đường cũng không thoải mái, cho nên đã dâng sớ xin nghỉ hai ngày, vì vậy mà không hề biết đến chuyện sau khi hạ triều ngày hôm đó.

Hôm nay hắn đến là để cầu hôn, thuận tiện gặp mỹ nhân trong bức họa.

Phương Chính vừa nghe nói người này đến thì đầu óc thất lễ, vội bưng trà dâng nước mời Lô Văn Miếu vào nhà. Nhìn gương mặt nếp nhăn chần chịt đó, trên trán có bốn nếp gấp, bụng cũng phình cả ra, còn già hơn cả tuổi thật.

Hai người ngồi trong sảnh uống trà, mỗi người một suy nghĩ.

Lô Văn Miếu muốn gặp Phương Uyển Chi, Phương Chính lại không tìm thấy Phương Uyển Chi. Nhưng mà thực ra Phương Chính cũng không muốn tìm, nếu nàng thành đôi với Liên Dụ thật, ông còn cần cái tên Lô Văn Miếu này làm gì.

Hai người trò chuyện với nhau một lúc, Phương Chính thì liên tục thoái thác, nói Phương Uyển Chi đang đọc sách ở hậu viện, sức khỏe không được tốt, cho nên không gặp khách được, sợ nhiễm bệnh cho Lô đại nhân.

Lô Văn Miếu đã đến đây một chuyến, sao thế không nhìn được cả vạt áo của mỹ nhân, trên mặt cũng thấy vẻ bất mãn, nói tiếp hắn cũng lười, cứ thế nhắc chân tới hậu viện.

“Bốn quan nói muốn gặp, thì nàng phải đi ra cho ta xem, nói mấy thứ này với ta làm gì?”

Hắn ta xem thường gia đình Phương Chính, phú hộ thương nhân thì cũng vẫn phải nhìn sắc mặt quan triều đình. Hắn lại là quan tam phẩm kinh thành, thân phận như thế mà còn không gặp được nữ tử sao.

Phương Chính thấy Lô Văn Miếu lạnh mặt, hai bàn tay đưa ra nhưng cũng không dám kéo, hai người xô xô đẩy đẩy vô cùng lúng túng.

Đúng lúc đó có một bàn tay trắng nõn vén rèm lên, hé lộ gò má thanh tú của nữ tử, hình như đang quay đầu nói gì đó với người phía sau, khi nàng quay lại nhìn thấy tình huống trong phòng cũng ngẩn ra.

Phương Chính nhìn thấy Phương Uyển Chi trở lại, tức không biết đánh vào chỗ nào, trong lòng rửa thầm, người về lúc này làm gì, ta còn chưa biết chuyện của người bên kia thế nào đâu.

Lô Văn Miếu đã vội sải bước ra nghênh đón, hắn nói liền một mạch: “Ồ! Đây là Phương cô nương phải không, thật tốt quá, đúng là mỹ nhân như tranh vẽ, Phương Chính, khuê nữ của ông đẹp tựa thủy linh, thật sự quá tuyệt”.

Câu nói kế tiếp còn chưa kịp tuôn ra khỏi miệng, Lô Văn Miếu suýt nữa thì cắn luôn vào đầu lưỡi.

Bởi vì hắn nhìn thấy Liên Dụ từ phía sau đi tới, trên người vẫn là bộ quan bào màu hồng còn chưa thay ra, lưỡi biếng đảo mắt qua một cái, hắn đã sợ không dám nói câu nào.

Sau lưng Liên Dụ là mười mấy cấm vệ, hàng hàng ngũ ngũ đi vào, là phái đoàn của quan nhị phẩm. Phương Chính ngơ ngẩn cả người, nhưng cũng vội vàng cho người trong phủ rót trà lên mời Liên Dụ.

Liên Dụ nhận lấy, uống một ngụm, lại đưa mắt nhìn Lô Văn Miếu, hỏi: “Chuyện gì thế?”

Lô Văn Miếu giận cũng không dám phát ra ngoài, khúm núm run tay áo. Hắn cực kỳ sợ Liên Dụ, bởi vì đã từng bị đánh, cho nên hắn cũng biết rõ thủ đoạn của tên này. Ngay cả Hữu tướng Trương Tư Trung cũng không dám đắc tội với người này, đâu tới lượt hắn chứ.

Trên mặt hết sức khiêm tốn, hắn hành quan lễ xong thì nói với Liên Dụ.

“Bẩm đại nhân, hạ quan... hạ quan đến là để cầu thân.”

“Cầu thân?”

Liên Dụ nhếch môi, như cười như không hỏi:

“Cầu thân với ai? ”

Lô Văn Miếu không biết vì sao lại thấy sống lưng lạnh toát, ngay cả xương sống cũng cứng ngắc. Hắn run rẩy chỉ vào Phương Uyển Chi.

“Là cầu khuê nữ của Phương Chính.”

Liên Dụ gật gật đầu, kéo Phương Uyển Chi ngồi xuống bên cạnh mình, lướt mắt nhìn thấy tên nô tài ở đằng kia đang cầm bức tranh đối chiếu với Phương Uyển Chi, ngón trỏ vung ra, một sợi tơ rất mảnh chuẩn xác cuộn bức tranh lại kéo về phía mình.

Đặt chén trà xuống, hắn nói với cấm vệ bên cạnh: “Đưa Lô đại nhân ra ngoài học quy củ”.

59. Chương 59

Chương 59: 50 vạn lượng lễ hỏi

Liên Dụ nói đưa Lô đại nhân ra ngoài xong cũng không thèm quay lại nhìn hắn.

Chén trà thơm được hắn đảo đảo trong tay, thỉnh thoảng chụp chụp cái nắp hai cái. Đại sảnh rộng lớn vang lên tiếng kêu rên của Lô Văn Miếu.

Lô Văn Miếu vốn không thông minh nhưng nhìn Phương Uyển Chi ngồi bên cạnh Liên Dụ, không hiểu cũng phải hiểu. Hắn khóc ròng: “Các lão tha mạng, hạ quan biết rõ quy củ rồi. Lần sau không dám nữa.”

Trong lòng hấn lại cực kỳ hận Phương Chính, nếu không phải ông ta đưa bức tranh kia tới, hấn đâu phải chịu phần vạ này. Không có Liên Dụ ở đây hấn đã bỏ nhà qua túm tóc ông ta rồi.

Phương Chính ở bên này cũng không tốt hơn Lô Văn Miếu là mấy, tuy không bị đánh nhưng nghe tiếng la khóc cộng thêm tiếng tát, chân ông cũng sợ tới run rẩy.

Liên đại nhân uống trà xong tựa người trên ghế lười biếng hỏi: “Phương lão bản có hiểu quy củ không?”

Tay áo Phương Chính run lên, vội đáp: “Hiểu, hiểu. Giờ ta sẽ mang tiền biếu trả lại cho Lô đại nhân.”

Liên Dụ liền gật đầu, phát tay bảo cấm vệ rút lui, rồi nói với Lô Văn Miếu:

“Gần đây ta rất thích đi trà lâu nghe kể chuyện, ở đó còn biết được rất nhiều chuyện thượng vàng hạ cám trong đại trạch nhiều vị quan trong triều. Ta thích nghe chứ không thích người khác sắp xếp ta, hiểu chưa?”

Lô Văn Miếu rất lăm lờ, trong triều có chuyện gì hấn sẽ mang ra ngoài truyền bá đầu tiên. Liên Dụ không quan tâm tới thanh danh của mình, không có nghĩa là để cho Phương Uyển Chi bị người ta dèm pha.

Đây mới là ý của việc học quy củ.

Lô Văn Miếu xoa đầu, sao dám nói chứ không được. Khuôn mặt đầy bụi đất cười cười liên tục đảm bảo mình sẽ giữ miệng kín như bưng.

Liên Dụ xoa xoa đầu hấn một cái, cho qua. Lô Văn Miếu được đại xá, vừa thở dài vừa bỏ chạy.

Tòa nhà Phương phủ rất lớn, cũng là phú hộ trong kinh. Phương lão bản tuy không có danh tiếng trong quan trường nhưng cũng là nhân vật lớn trong giới.

Hấn tự nhận mình am hiểu lòng người, đối nhân xử thế cũng rất lão làng, nhưng trước mặt tên hậu sinh Liên Dụ này lại không thể bày ra vẻ trưởng giả được.

Phương Chính vẫn thấy Liên Dụ còn khá nhỏ, tướng mạo cũng lấm chỉ mới hơn hai mươi, như thiếu niên thôi. Nhưng nào có thiếu niên nào quái đản như thế, khiến cho ông không biết phải nói chuyện với nhau kiểu gì.

Giống như hiện tại, người kia mặc áo quan màu hồng thêu hạc, ngọc đá nhị phẩm, trên đỉnh đầu là lương quan. Ai mà nghĩ hấn hai bảy tuổi không, cứ như cự thần nội các. Lỗi lạc thì cũng lỗi lạc, quý khí cũng có phần quý khí, nhưng khuôn mặt này trẻ quá, không hề giống quan nhân.

Ông lại liếc mắt nhìn Phương Uyển Chi bên cạnh, khuôn mặt cũng khá trẻ con, bộ dạng thì không phải nói, nhưng tính tình thì y như mẹ ruột của nàng, quật cường tận xương, lại còn hay khóc lóc. Nhưng Phương Uyển Chi lại rất hiểu nguyên tắc, giống như chuyện Lô Văn Miếu vừa rồi, nàng không ngăn cản, cũng không lên tiếng, ngoan ngoãn ngồi đó, giờ mới nói vài câu với Liên Dụ.

Hai người này nhìn qua cũng không phải tình cảm thâm thiết lắm, bên chân của Phương Uyển Chi là con mèo ú, trên cổ buộc một sợi dây thừng, có vẻ là cực kỳ không tình nguyện khi bị đẩy ra ngoài, bốn chân quỳ rạp trên mặt đất, mặt mày nhẵn nhụi.

Trong lòng Phương Chính lăm bắm một hồi, sau đó lặng lẽ kéo Phương Uyển Chi lại.

Ông phải hỏi rõ chuyện của hai người này đã, chỉ là vừa kéo, Liên Dụ đã liếc mắt nhìn sang, rồi đưa tay lôi Phương Uyển Chi về lại. Trên mặt như viết mấy chữ, người này là của ta, ông đừng có động vào nàng.

Phương Uyển Chi buồn cười, cũng không ngồi cùng hấn nữa, nàng nhìn thấy Thanh Liễu đang đứng bên ngoài liền tục nhón chân ghénh cổ nhìn vào bên trong, cũng biết mình không về nhà nữa ngày, nhất định đã làm nàng ấy sợ. Cho nên Phương Uyển Chi buông tay Liên Dụ ra, bước tới an ủi người kia.

Thanh Liễu cứ tưởng tiểu thư chạy tới cửa thành để chém Liên Dụ nữa chứ.

Phương Uyển Chi nghĩ Thanh Liễu cần an ủi, nhưng đâu biết Phương Chính cũng khẩn cầu nàng ở lại lắm. Nàng vừa ra khỏi phòng, bên trong chỉ còn lại ông và Liên Dụ. Ông ngồi im không dám nói gì, được một lúc thì thấy Liên Dụ vẫy tay, ông vội cúi người bước tới, khom lưng hỏi: “Các lão có gì dặn dò?”

Liên Dụ lắc đầu.

Thật ra hắn không thích Phương Chính, nhưng nếu muốn cưới Phương Uyển Chi, hắn không thể không gặp ông ta vài lần.

Hắn nói: “Ta không có dặn dò gì, chỉ định để Phương Uyển Chi chuyển tới nhà ta ở, cho nên muốn thông báo với ông một tiếng.”

Phương Chính không chút do dự liền gật đầu.

“Được, ta giúp ngài chuyển đi. Thực ra chúng ta cũng không cần danh phận gì, nếu ngài thích...”

Ông định nói đưa Phương Uyển Chi vào làm thiếp thất cũng đã tốt lắm rồi.

Chỉ là sợ lời này sẽ chọc giận Liên Dụ, cho nên không dám mở miệng. Nhưng ông không nói, Liên Dụ lại giành nói trước.

Hắn nói với Phương Chính: “Ta muốn cưới Phương Uyển Chi, cưới hỏi đằng hoàng.”

Sau khi nói xong lại thấy khá hoang mang, bởi vì hắn chưa cưới bao giờ, cho nên không biết có phải nên nói vậy hay không nữa.

Liên Dụ ngẫm nghĩ một lát rồi lại nói.

“Lễ hỏi là ba cửa tiệm và một kho bạc tư, nhưng không phải đưa cho ông, mà sẽ ghi tên của Phương Uyển Chi. Tam thư lục lễ ta sẽ cho người chuẩn bị, 50 vạn lượng vàng thật để ông dưỡng lão. Có lẽ ta sẽ không hiểu thuận ông, nếu như Uyển Chi phải về nhà thì ta cũng sẽ không ngăn cản.”

Dù nói như vậy nhưng Liên Dụ cũng không phải quá ghét Phương Chính, chỉ là hắn thấy người này không quá quan trọng. Lễ thường vô thương bất gian, ông ta tính toán cũng không phải là có lỗi gì. Nhưng ông ta lại xem Phương Uyển Chi như một vật phẩm giao dịch, đây là điểm mà hắn cực kì không thích.

Phương Chính nghe xong thì sững sờ lúc đầu, sau đó là vui vẻ đến điên cuồng.

Liên Dụ muốn cưới Phương Uyển Chi, cưới hỏi đằng hoàng, đó chính là nhị phẩm phu nhân đó. Mà ông là cha của Phương Uyển Chi, chính là nhạc phụ của Lan Khanh đó. Liên Dụ là quan lớn, ông cũng là nhạc phụ của quan nhị phẩm, không cần phải nghĩ ngợi gì nữa, cả trời hoàng kim như rơi thẳng vào mặt.

Nhưng những gì Liên Dụ nói ông cũng hiểu, muốn vui cũng không vui nổi.

Hắn muốn phân rõ giới hạn với ông.

50 vạn lượng vàng thật không phải là số lượng nhỏ, đừng nói là dưỡng lão đời này, đến con cháu đời sau cũng đủ sống tới già. Nhưng thỏa mãn nhất vẫn là có được người con rể như Liên Dụ.

Đầu óc Phương Chính quay vòng vòng, vừa nghĩ tới quan hệ của hai người sau này, trong lòng bỗng nhiên lại thấy mình cao hơn. Cao đến mức ông đã nghĩ muốn để người ngồi đằng kia đứng dậy, có con rể nào mà ngồi thế không.

Bởi vậy, ông cũng bưng chung trà ngồi đối diện Liên Dụ, vỗ vỗ bắp đùi.

“Này, Liên đại nhân à, dù sao lão phu cũng là cha ruột của Uyển Chi, Liên đại nhân nói vậy cũng quá là khách khí rồi. Bạc lão già này có thể không cần, chỉ cần Uyển Chi gả đi không chịu uất ức là được rồi.”

Bộ dáng như vậy nhưng thật không ra thể thống gì.

Liên Dụ là quan lớn, thứ dân ngồi ngang hàng với quan nhị phẩm, Phương Chính đang ý lại vào thân phận mới và vị trí của Phương Uyển Chi trong lòng Liên Dụ.

Ông biết rõ nếu không phải rất thích, Liên Dụ sẽ không cưới hỏi đằng hoàng.

Mà Liên các lão đối với chuyện người ta có tôn trọng mình hay không cũng không quan tâm cho lắm, cho nên hắn không để ý đến việc thay đổi chớp nhoáng của Phương Chính lần này. Tiểu nhân hắn đã gặp nhiều, Phương Chính cũng không phải là người khó coi nhất.

Ông nói không cần bạc, chính là cần quyền.

Hắn chờ câu sau của ông ta.

Quả nhiên, Phương Chính chép miệng hai cái miệng, nhẹ giọng nói.

“Uyển Chi có hai ca ca và một muội muội ngày thường vẫn hay chăm sóc nàng, đương nhiên bây giờ cũng không thể quên ơn những huynh đệ đó. Ngài là người thông minh, rất thông minh nữa, cho nên ta nói vậy, đương nhiên ngài sẽ hiểu.”

Liên Dụ nhìn ông ta nở nụ cười, cũng không nói gì, vẻ mặt vẫn ôn hòa như cũ.

Phương Chính vừa nhìn thấy thế thì càng được voi đòi tiên, ông xoa xoa tay tiến đến gần, nói thẳng:

“Nhà chúng ta là thương nhân bán lương thực, ngày ngày ngoài việc làm ăn cũng không có thu nhập nào thêm. Nghe nói ngài có buôn muối đường Lương Quảng, không chỉ trong thành mà trong quân doanh cũng có nhiều mối quan hệ, hai đứa con trai của ta nếu nhậm chức ở kinh thành, dưới mí mắt của thánh thượng thì không tốt lắm, nhưng mà ngài là ai chứ, muốn cử ai làm gì, không phải chỉ nói một hai câu là được sao”.

Liên Dụ bày tỏ là mình đã hiểu, gõ hai cái lên mặt bàn nói: “Lưu Cố vào đây.”

Bên ngoài lập tức có cấm vệ bước tới.

Phương Chính nhận ra người này là Thống lĩnh cấm vệ tam quân ở trong kinh thành, là con ruột của đại tướng Lưu Thịnh dưới trướng Liên lão gia.

Phương Chính vừa nhìn thấy Liên Dụ gọi hẩn vào, trong lòng đã vui như nở hoa.

Ông nghĩ hẩn là muốn sắp xếp cho con mình đây mà. Nếu có thể nhận hai chức ở quân doanh, thân phận và địa vị chắc chắn sẽ khác trước kia. Phương Chính vội ân cần cầm lấy ấm trà pha thêm cho Liên Dụ.

Liên Dụ đưa tay cản lại, lông mi rũ xuống.

“Gọi vài người vào bắt Phương lão bản cho ta .”

Nắp bình trà Phương Chính đang cầm cũng rơi xuống đất.

Ông hoang mang: “Các lão, ý ngài là gì vậy? Phương mỡ không ăn hối lộ, không làm chuyện trái pháp luật. Huống chi ngài còn muốn Uyển Chi nhà ta...”

Liên Dụ đặt hai tay lên bàn, nghiêng đầu ừ một tiếng.

“Phạm hay không cũng phải nói một hai câu là xong. Ta cũng chỉ cần Phương Uyển Chi mà thôi. Ông cũng biết ta là quan lớn, ông nội còn là vương gia mà nhỉ”.

Lưu Cố quả thật gọi cấm vệ đi vào, Phương Chính không dám ngồi trên ghế, vội vàng chấp tay lạy Liên Dụ: “Vừa rồi tiểu nhân mạo phạm, mong ngài đừng để ý, chỉ là nói đùa, nói đùa thôi”.

Thấy Liên Dụ không có ý kiến gì, ông lại vội vàng thêm một câu: “Tiểu nhân là người thô kệch, không đọc nhiều sách, nếu có đắc tội ngài thì ngài nể mặt Uyển Chi đừng chấp nhặt với ta”.

Liên Dụ nhìn ông một cái: “Phương lão bản nói không sai”. Hẩn phát tay ý bảo Lưu Cố đi xuống.

Cũng là cho Phương Chính một bậc thang đi xuống.

Phương Chính lo sợ đứng bên cạnh nhìn hẩn, rồi mới dè dặt hỏi một câu:

“Vậy ngài vừa mới nói 50 vạn lượng lễ hỏi.”

Liên Dụ cúi đầu, lấy ngón tay vẽ vẽ từng vòng nhỏ trên bàn.

Tim Phương Chính nhói lên một nhịp, đoán đo rồi nói một câu: “Thực ra 40 vạn lượng cũng được”.

Liên Dụ vẫn không nói gì.

Ruột của Phương Chính cũng xanh hết cả.

“Nếu không thì, 30 vạn lượng.”

“Uống trà đi.”

Liên Dụ mím môi, rót cho Phương Chính một ly trà.

Hắn chỉ muốn cho ông một bài học, về phần bạc, một phần cũng không thiếu, đó là thể diện của Phương Uyển Chi. Hắn muốn nàng có thể thuận lợi thoải mái lấy mình.

—2015/10/11 23:46:33|17723717—

60. Chương 60

Chương 60: Gọi gia gia của người tới.

Lúc Liên Dụ mang binh đến, đương nhiên không phải là vì xét nhà, cũng không phải vì Lô Văn Miếu, mà là muốn dọn nhà đưa Phương Uyển Chi đi.

Hắn muốn nàng về ở Ngọc Trần Phụng Uyển.

Mặc dù cũng không có tâm tư gì xấu, nhưng hắn vẫn muốn ngày ngày ở cùng nàng, tới lúc xuất giá thì về nhà mẹ đẻ ở vài ngày là được.

Nhưng mà hắn cứ tự quyết, còn chưa thương lượng với Phương Uyển Chi, hành động y như thổ phỉ.

Phương đại cô nương vừa cắn hạt dưa vừa vuốt ve Vương Thủ Tài, nghe hắn nói nửa ngày cũng không phản ứng kịp.

Chuyện này không hợp lễ nghi.

Lần này Phương Chính bị Liên Dụ làm cho giật mình bể mặt hoàn toàn, nhưng dù không bị hoảng ông cũng sẽ không ngăn cản. Vừa nghe hắn nói ông còn dẫn đầu tiên phong hướng về phía nội viện.

Nhưng mà vừa tới thì Lô Thúy Hoa đã đi từ bên trong ra.

Lô nhị nương từng là vũ cơ Yến kinh, sau khi gả cho Phương Chính mới được sống cuộc sống của thiếu nữ vài năm qua, vốn không hiểu biết gì nhiều.

Hôm nay Liên Dụ mặc quan phục đến, Lô Thúy Hoa cũng biết cô nương nhà mình sẽ gả cho một người làm quan. Nhưng bà không biết quan cao quan thấp, cũng không biết nhìn áo quan bào, chỉ nghe nói Phương Chính không hài lòng về hôn sự này lắm, ghét bỏ người ta không có thực quyền, cho nên bà nghĩ quan này cũng không phải lớn.

Lô Thúy Hoa không tính là điệu bộ, sau khi vào Phương trạch luôn biết kiềm chế bản thân, cũng thường dạy bảo Phương Uyển Chi phải có phong thái tiểu thư khuê các. Mặc dù những năm này nói tới khóc lui rất nhiều lần, nhưng thật lòng vẫn đối xử với nàng rất tốt.

Vừa thấy các lão gia nối đuôi nhau vào viện, bà vội cầm lấy khăn che mặt. Sau đó bà lại thấy không đúng, bởi vì Phương Chính còn đi theo bọn họ mà. Bà nhìn sang Liên Dụ một chút, đúng là khá đẹp mắt, tuy tuổi còn trẻ nhưng khí thế lại rất tốt, bà nói: “Xin hỏi vị quan gia này là người đến kết thân à?”

Liên Dụ biết Phương Uyển Chi còn có một vị nhị nương, bình thường cũng hay chăm sóc nàng, giờ thấy người phụ nhân kia thì đoán là Lô Thúy Hoa, hắn gật đầu đáp: “Đúng thế”.

Lô Thúy Hoa hỏi lại.

“Vậy ngài mang theo cấm vệ đến hậu trạch để làm gì? ”

Liên Dụ truyền đạt lại ý tứ của mình một lần.

Ngay sau đó, Lô Thúy Hoa liền trở mặt. Đúng là trở mặt thật, bà buột khăn tay vào eo:

“Ồ đồ! Có người nào hôm nay tới cầu thân mà dám mang cô nương nhà người ta đi không? Cha người đâu?”

Liên Dụ nói: “Mất rồi.”

“Nương đâu?”

“Cũng mất rồi.”

Lô Thúy Hoa vừa nghe đã thấy đứa bé này thật đáng thương, nhưng quy củ vẫn là quy củ, bà nhú lông mày lại nói:

“Thế người lớn nhất trong nhà người còn khỏe mạnh là ai?”

Liên Dụ trả lời: “Ông nội của ta.”

“Thế thì mới lão gia tới đây một chuyến.”

Liên Dụ có phần mơ màng, chưa thấy phụ nhân nào dữ như vậy.

Lô Thúy Hoa bước vài bước đến cạnh hắt, quở trách như mắng hài tử nhà mình:

“Chưa từng cưới hỏi hả? Nhìn ngài cũng vừa qua hai mươi đúng không? Ta nói với ngài này, chuyện như vậy không thể đi một mình được, trưởng bối trong nhà, trong tộc phải tới gặp trước, dù là ai cũng phải tới. Lúc cầu thân phải vậy thì cô nương nhà chúng ta mới gả đi, nếu không truyền ra ngoài sẽ hủy hết thể diện cô nương nhà người ta. Ngài phải mang gia gia nhà mình tới, xem bát tự, đưa tam thư lục lễ tới, đó là quy củ, biết chưa?”

Liên Dụ định nói cho Lô Thúy Hoa biết, tam thư lục lễ hắt sẽ không kém, hôm nay đến là để đưa Phương Uyển Chi đi. Nhưng Lô Thúy Hoa nói vậy cũng có đạo lý, nhất thời hắt hiềm khi im lặng.

Phương Chính cũng ngốc rồi, bị dọa đến ngốc, ông không nghĩ Lô Thúy Hoa lại mù mắt như vậy, dám khoa tay múa chân với quan nhị phẩm. Còn chưa phản ứng được Lô Thúy Hoa đã kéo Phương Uyển Chi và Liên Dụ tới cầu nhậu: “Trưởng bối chúng ta sẽ không làm khó các con, về sau vợ chồng son phải tự sống qua ngày, nhưng ta cũng còn phải tới giúp. Sau này Uyển Chi sinh con, ta phải tới chăm nó chứ sao, bà đỡ cũng không tốt bằng nương dâu, còn cả chăm sóc Uyển Chi trong tháng nữa”.

“Thúy Hoa.”

Phương Chính vội bước qua.

“Không được vô lễ với Liên đại nhân. Bà có hiểu quy củ không hả? Người ta là hộ bộ thượng thư, ai cho phép bà dạy dỗ”.

“Hộ bộ thượng thư biết cách nghĩ dưỡng trong tháng sao?”

Lô Thúy Hoa theo bản năng hỏi lại một câu, sau khi nói xong lại ngẩn người một lúc. Hộ bộ thượng thư, hình như là chức quan rất lớn nhỉ?

Bà lại nhìn mặt Liên Dụ.

Nó còn trẻ mà. Bà duỗi tay nói tiếp:

“Ngài làm quan lớn, phải lo nhiều chuyện, nhưng cũng không thể phụ khuê nữ nhà ta. Đừng tưởng nha đầu kia ngày thường tùy tiện, thực ra con bé thận trọng lắm.”

Phương Chính muốn đánh người rồi, nhưng ông lại thấy Liên Dụ đứng thẳng lắng nghe, dáng vẻ hết sức khiêm tốn. Lô Thúy Hoa cảm râm nhiều như vậy, hắt lại không hề tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

Phương Chính cũng không biết phải nói gì nữa, nhìn ba người kia thân thiết đứng đó, trong lòng lại thấy rất lạ.

Ông cũng là cha ruột của Phương Uyển Chi, khuê nữ xuất giá, ông lại như người ngoài cuộc. Còn những thứ lễ hỏi quý báu kia, ông nhếch khóe miệng lên, dường như đã ngẫm ra rất nhiều điều trước kia không rõ.

Cả đời nương của Phương Uyển Chi cũng không hề đợi ông, chỉ tâm niệm một tên tú tài nghèo kiết hủ lậu, Phương Chính rất chán nữ nhân đó, cho nên cũng thuận theo bà, để bà làm nì cô gô mỗ. Còn Phương Uyển Chi ông cũng không thích lắm.

Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh trước mặt, ông cảm thấy mình già đi rất nhiều rồi. Lùi về phía sau hai bước, ông đụng phải con mèo mập Liên Dụ mang theo.

Mèo mập híp mắt, chân trước đứng thẳng, cái móng vuốt béo tròn béo trịch.

Phương Chính ngồi xổm xuống định sờ cái đầu nó hai cái, thế mà lại bị cào. Nhìn ba vết xước chảy máu rõ ràng, kèm theo là ánh nhìn của Thủ Tài đại nhân: người dám sờ đầu trẫm. Ánh mắt vô cùng kiêu ngạo.

Lô Thúy Hoa muốn Liên Dụ gọi gia trưởng đến, Liên các lão vội gửi một phong thư đến lão gia đang ở đất phong.

Viết cũng không dài, đơn giản báo cho gia gia của mình một tiếng: Cháu muốn thành thân, người nhà mẹ đẻ muốn mời ông tới một chuyến, nếu không thì không cho cưới.

Về phần cưới ai, tính tình thế nào lại không đề cập một chữ, đêm đó lão gia tử nhận được tin thì vội ngồi xe ngựa vào kinh. Nghĩ tới chuyện gặp mặt thằng cháu kia không thể không chữ nó một trận.

Liên Dụ hai mươi bảy tuổi hiếm khi nghe lời Lô Thúy Hoa, xử lý từng việc trước khi cưới.

Hắn cảm thấy phụ nhân này rất tốt, hắn thành thân với Phương Uyển Chi, cho nên cũng rất chào đón bà.

Nhưng mà cũng chỉ chào đón mấy ngày, sau đó lại không muốn gặp.

Bởi vì Lô Thúy Hoa không để cho hắn và Phương Uyển Chi gặp mặt, bà nói trước khi đính hôn, không gặp mặt cũng là cần thiết. Liên Dụ liên tiếp mấy lần tới Phương phủ đều bị giữ ở ngoài.

Về sau Liên đại nhân không đi cửa lớn nữa, hắn leo tường, kết quả là bị Lô Thúy Hoa cầm cái chén đứng dưới chân tường chờ bắt được.

Bà nói: “Chuyện này không hợp phép tắc, không hợp quy củ tổ tông, nếu hôm nay ngài nhất định muốn vào gặp khuê nữ nhà ta, thì cứ đạp qua xác Lô Thúy Hoa này đi.”

Lô Thúy Hoa mười hai tuổi bị bán lên thuyền hoa làm vũ cơ, hát rong bán rẻ tiếng cười, chua xót đến mức nào thì không cần phải nói, bà luôn mong muốn kiếp sau đầu thai làm người trong sạch là một cô nương có thể diện. Giờ còn chưa tới kiếp sau, cho nên theo bản năng bà xem Phương Uyển Chi thành kiếp sau của mình. Ngay cả mặt cũng không cho Liên Dụ nhìn một cái. Nhưng mà người ta khi tâm niệm một điều sẽ khó tránh khỏi cố chấp.

Liên đại nhân thật rất muốn đánh một chưởng cho bà hôn mê, nhưng dù sao cũng là nhạc mẫu tương lai, làm thế thì không được tốt lắm. Hắn nhũu mày nhìn bà một lúc lâu rồi nhảy tường đi về.

Phương Uyển Chi đứng bên khe cửa lặng lẽ nhìn xem, thấy hắn bị ăn quả đắng thì suýt nữa bật cười.

Mấy ngày nay Phương đại cô nương cũng không thuận lợi cho lắm. Bởi vì đồ cưới nhà mẹ đẻ có một bức tranh do cô nương tự thêu. Áo gối và mũ đều phải thêu một đôi uyên ương. Đây là tục lệ trong kinh, với các cô nương khác mà nói, chuyện này chỉ đơn giản như gấp thức ăn, mức cơ mà thôi, nhưng mà với Phương Uyển Chi lại khó như bắc thang lên trời. Đầu ngón tay bị kim đâm đến chảy cả máu mà đôi uyên ương vẫn không ra hình dáng.

Lô Thúy Hoa nói: “Cái kia là con gà hay chim thế, thêu lại lần nữa”.

Phương Uyển Chi biện minh: “Uyên ương cũng là thứ ngụ ý mà thôi, con chim này cũng có ngụ ý mà. Nhị nương nhìn xem, hai con thủy điều bay trên sông, trên đầu màu trắng, như thể bạc đầu giai lão”.

Đầu của Phương Uyển Chi bị Lô Thúy Hoa đánh đến hoa cả mắt.

“Thêu lại lần nữa.”

Ánh trăng chiếu xuống bóng cây, tạo ra từng hình thù loang lổ, Phương Uyển Chi vẫn còn so tài với hai con thủy điều. Thanh Liễu tới gần cắt tâm đèn cây, vừa nhìn vừa tắc lưỡi.

“Tiểu thư, đây là ngỗng mà.”

Phương Uyển Chi khinh thường thường thức của mấy người này, không thèm chấp nhặt, vừa đưa kim lên lại đâm một cái vào đầu ngón tay.

Nàng tập mãi cũng quen, lắc tay một cái rồi phát phát ý bảo Thanh Liễu ra ngoài.

Nàng thừa nhận khả năng thêu thùa của mình không tốt. Nhưng ai mà hoàn mỹ được. Giống như việc khóc lóc om sòm, nàng dám nói cả kinh thành không ai qua mặt được nàng đâu.

Trong sương phòng của Phương Uyển Chi không có sập nhỏ, ngày thường tướng ngủ của nàng cũng tốt, nằm xuống sẽ không lộn xộn, cho nên cũng không giống những tiểu thư nhà khác, phải có nha hoàn gác đêm.

Thanh Liễu từ khi ở bên cạnh nàng đều ngủ trong gian cách vách, mấy ngày này nàng liên tục thức đêm thêu tranh cho nên nàng ấy thỉnh thoảng lại mang thoại bản tới, nói chuyện cho vui.

Ánh nến sáng rõ đột nhiên có một bóng người bước vào, đúng lúc Phương Uyển Chi đang thêu mắt của con uyên ương. Hai con vật này vẫn không có hình dạng gì, cho nên đến mắt cũng như cái ô cửa sổ. Nàng có phần nhụt chí, bèn quy hết lên người Thanh Liễu: “Đừng cản ánh sáng của ta nữa, mắt thêu không đẹp rồi này”.

Người phía sau nhìn một lúc rồi nghiêm túc hỏi: “Nàng thêu giày làm gì?”

Giọng nói réo rất trầm thấp.

Tay Phương Uyển Chi lại đâm lên lần nữa, chích vào đầu ngón tay.

—2015/10/12 23:46:36|17762797—

61. Chương 61

Chương 61: Nhị nương, sớm vậy

Phương Uyển Chi vốn không nghĩ sẽ thấy Liên Dụ vào lúc này, dù không nghĩ cũng đã thấy, nàng không ngờ đến mức tưởng mình đang mơ, mặc hấn cầm ngón tay của nàng đưa lên miệng mút vết thương, nàng vội hỏi: “Chàng vào bằng cách nào?”

“Leo tường.”

“Dưới chân tường không có người canh gác à?”

“Có chứ, cho nên ta thả mê hương.”

Phương Uyển Chi tắc lưỡi, vào đây quả thực không dễ dàng.

Liên Dụ lại nói: “Sao nàng lại thêu giày? Đầu ngón tay cũng bị chọc thành cái sàng rồi.”

Ngoài miệng không nói đau lòng, nhưng cái nhú mày kia đã thể hiện hết thấy.

Phương đại cô nương không đáp lời, nàng ngẩng đầu nhìn hấn, cắn chặt môi dưới, cả trái tim cũng tràn đầy vị ngọt.

Thân là nữ tử, khó tránh khỏi sẽ hi vọng đôi phương dễ ngon dễ ngọt nói lời bay bướm, nhưng mà như bây giờ, hai người đã mấy ngày không gặp, hấn không nói câu gì cả, nhưng nàng lại cảm nhận được sự chiều chuộng dịu dàng.

Nàng thích cảm giác như thế, cũng không hề xa lạ.

Hoa nến trong phòng chớp lên hai cái, tâm của đèn cầy cần phải cắt, ánh nến chiếu rọi lên mặt người kia, không khí lại thêm vài phần tế nhị.

Liên Dụ cũng nhìn Phương Uyển Chi thật kĩ, nàng mặc đồ trong nhà, tóc xõa ra, bởi vì đêm cuối thu hơi lạnh nên có khoác thêm một cái áo bông mỏng, cổ áo hơi mở, lộ ra cần cổ trắng mịn và chiếc váy hoa nhỏ bên trong, cực kì đáng yêu.

Phương đại cô nương bị hấn nhìn đến mức không được tự nhiên, theo bản năng đưa tay giữ lấy xiêm y, giận dữ.

Đuôi mắt nhếch lên cũng là một loại phong tình, tim Liên Dụ thoáng run rẩy.

Cùng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Thanh Liễu đang ngáp dài tới cắt hoa nến.

Liên Dụ liền phất tay dập tắt ánh đèn, không muốn để người ngoài biết hấn ở bên trong.

Phương Uyển Chi dừng một lúc rồi quay mặt ra ngoài nói.

“Không cần hầu hạ nữa, ta ngủ rồi.”

Bàn tay nắm thật chặt, tự dừng lại thấy căng thẳng.

Cho đến khi bước chân Thanh Liễu càng lúc càng xa, nàng mới dựa ra nệm ghế sau lưng. Cả căn phòng chìm trong bóng tối, nhưng nàng vẫn có thể nhìn rõ gương mặt Liên Dụ, dù nhắm mắt cũng có thể nhìn thấy.

Mắt sáng, mũi cao, lông mày rất anh tuấn, đôi môi có hơi bạc màu, càng khiến hấn thêm phần thanh tú. Lúc nào gương mặt này cũng hiện lên vẻ mệt mỏi lười biếng, thích nằm, lúc ngồi cũng không ngồi thẳng. Hấn lười như thế, nhưng lại có phong thái nhàn vân dã hạc.

Áo quan bào của quan nhị phẩm là màu đỏ, hình hạc, người ba mươi mấy tuổi mặc lên lại thấy nghiêm túc, Liên Dụ mặc vào lại thấy có vẻ cà lơ phất phơ. Bì Bì có nói, khi nào trời nóng, ngay cả mũ quan của hấn cũng nghiêng lệch.

Hấn không phải là quan tốt trong lòng dân chúng, cũng không muốn ai ca tụng mình, bởi vì hấn nghĩ chỉ cần mình tự hiểu mình là được. Phần lớn các cửa hàng trong kinh đều là của Liên gia, vậy mà khi có người hỏi vay tiền, hấn sẽ chỉ vào bộ quan phục có vài mảnh vá. Ấy thế mà lúc trong dân gặp đại nạn, hấn sẽ chi rất nhiều khoản, không hề keo kiệt.

Phương Uyển Chi có chút buồn cười, đó là nam nhân của nàng đấy.

Nụ cười đó, có thêm chút kiêu ngạo, có cả ngọt ngào, nàng thấy hết, nên muốn hết lòng chiều chuộng hấn.

Phương đại cô nương không biết người ta ở chung như thế nào, nhưng chỉ cần có nàng ở đây, Liên Dụ sẽ tùy hứng như hải tử, đôi lúc còn muốn được nuông chiều, nàng mắng thế nào cũng được, nhưng người ngoài nói một câu thôi cũng chửi chết người ta.

Thậm chí có lúc nàng có cảm giác như thành nương hấn vậy.

Nàng nói với hấn:

“Vương Thủ Tài gần đây lại mập rồi, lúc ta không có ở đó, chàng lại cho nó ăn thịt phải không?”

Liên Dụ cũng nghiêng người dựa vào nệm, không hề muốn nói chuyện về Vương Thủ Tài lúc này.

Mái tóc dài của Phương Uyển Chi xoa trên gối, cùng với gió thu đêm, tỏa ra một mùi hương quế nhẹ dịu. Hấn nghiêng đầu kéo một sợi tóc dài trong tay, trong lòng không rõ là cảm xúc gì.

Những ngày qua hấn không được gặp nàng, chuyện bát quái trên phố cũng không có người kể cho nghe, dù có người nói cũng không êm tai như nàng hay kể. Một người cô đơn đã hai mươi bảy năm, một khi có người ở bên, hấn sẽ thấy cuộc sống trước kia của mình dường như chẳng có ý nghĩa gì.

Liên Dụ nói: “Uyển Chi, những ngày qua, ta rất nhớ nàng.”

Nói xong cũng không chờ đối phương đáp lại, mặt đã đỏ ửng cả lên, may mà đèn cầy trong phòng đã tắt, nếu không Liên Dụ cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Hấn không biết nói lời đường mật, cũng không biết dỗ dành người ta. Ngày thường ở trong triều nghe nhiều lời nịnh hót, cho nên hấn thấy nói mấy câu đó rất ngượng mồm.

Giờ hấn cũng đang ngượng lắm.

Sau khi nói xong Liên Dụ liền quay lưng về phía Phương Uyển Chi, không lên tiếng.

Sau lưng có người giật giật, Liên Dụ biết là Phương Uyển Chi muốn nhìn hấn.

“Ngượng à?”

Thanh âm mang theo tiếng khúc khích vui vẻ.

Liên các lão tự kỉ đã nhiều năm, tự nhận là chưa từng phải sợ hãi thứ gì, cho nên vội quay người lại.

“Có gì mà ngượng, người cũng là của ta mà.”

Phương Uyển Chi vẫn cười, cơ thể mềm mại tựa vào ngực hần.

“Ta cũng nhớ chàng.”

Đây là lần đầu tiên Phương đại cô nương yêu thương nhưng nhớ, lúc này nàng cũng không muốn nghĩ đến quy củ thể thống gì nữa, nam nhân này là của nàng, nàng muốn ôm thì ôm. Khóe miệng bất giác cong lên bởi vì người này hiếm khi trở nên ngại ngùng.

Hai người tựa vào nhau một lúc, trên người là áo mùa thu khá dày, nhưng không ai muốn động đây, cứ nói câu này câu khác, lúc hứng lên thì đầu vô mồm, cũng không nhớ là ai bắt đầu trước, từng câu từng chữ vẫn đầy tình ý triền miên.

Một đêm ngủ say, Phương đại cô nương là người ít khi thức khuya, tối qua ngủ trễ cho nên hôm nay dậy muộn. Nàng buồn ngủ dụi dụi mắt, thấy có hơi nóng, cái áo khoác bằng vải bông không biết rơi chỗ nào, chiếc váy ngủ trên người cũng nhăm nhúm như xác mướp. Bên eo là một cánh tay gầy nhưng cực kì tinh trắng vắt qua. Nàng quay lại nhìn, là gương mặt thanh tú tinh xảo, cực kì đẹp mắt.

Liên Dụ còn ngủ.

Phương Uyển Chi ngáp thêm một cái, cả người vẫn còn mơ màng, đầu cũng không hoạt động. Lúc hai người ở Nhạn Nam vẫn thường xuyên nghỉ ngơi như thế, cho nên nàng không hề cảm thấy mất tự nhiên, vô thức khoác thêm bộ quần áo đi tới phòng bếp.

Hình như là muốn đi làm cơm, trong bụng còn suy nghĩ, sáng nay ăn gì nhỉ.

Đầu óc Phương đại cô nương còn chưa rõ ràng, mơ mơ màng màng mở cửa đi ra ngoài. Đúng lúc Lô Thúy Hoa đưa đồ ăn sáng sang.

Cửa chính khuê phòng nửa mở, Lô nhị nương liền biết là nàng đã tỉnh, vừa bước vào đã thấy màn trướng còn buông, bà đưa tay vén lên: “Tối qua con thêu...”

Thêu cái gì cũng không nói ra được nữa, miệng há hốc cứng đờ, hù chết bà rồi.

Lô nhị nương vượt ngực, Liên Dụ thì nhíu mày. Bà như bị mắc nghẹn trong cổ họng, trợn trắng mắt tưởng hôn mê, còn Liên Dụ thì mất hứng vì bị đánh thức, ôm chần mền ngồi dậy, hai tay như vô thức đưa sang bên gối, hần là tìm Phương Uyển Chi, thấy không có người ở đây, hần lười biếng ngáp một cái, rồi chào Lô Thúy Hoa:

“Nhị nương, sớm vậy.”

Nhị nương không thấy sớm đâu, nếu như có thể, nhị nương tình nguyện tới trễ hơn một chút.

Lúc Phương Uyển Chi đang vén tay áo làm bánh nướng áp chảo trong phòng bếp thì đột nhiên giật mình phát hiện đây là bếp nhà mình mà, đầu bếp còn đang đỏ mắt cầm con dao phay đứng cạnh bên bếp lò, vẻ mặt như trắng sứ cắt cổ tay nói:

“Tiểu thư, tiểu thư muốn đoạt chén cơm của nô tài sao?”

Phương Uyển Chi lắc đầu, ngần ra một lúc thì thấy Liên Dụ mặc quan bào đi vào bên trong, nút áo cũng chưa buộc lại nghiêm chỉnh, bên cạnh còn có Bì Bì cầm mũ quan đi theo. Hần bước thẳng tới cầm một cái bánh trong nôi, vừa nhai vừa nói: “Hôm nay đã muộn rồi, ta phải tới nha môn một chuyến đã”.

Phương Uyển Chi theo bản năng đưa tay gấp lại cổ áo cho hần, mang mũ quan xong, Liên Dụ hôn lên trán nàng một cái, rất dịu dàng nói cho nàng biết:

“Nhị nương đang đòi nhảy giếng ở hậu viện kia, nàng đi khuyên bà đi.”

Liên Dụ vừa định ra khỏi cửa đã bị Phương Uyển Chi hùm hổ nhéo lỗ tai.

Bởi vì hần nói với Lô Thúy Hoa, hai người họ ở Nhạn Nam lúc nào cũng ngủ như vậy cả.

Lô Thúy Hoa cứ thế nháo mất vài ngày, ầm ĩ xong thì cũng không ngăn cản Liên Dụ và Phương Uyển Chi gặp mặt nữa, bà trừng lớn mắt làm vẻ mặt khó chịu ngồi trong phòng mình may y phục cho tôn tử tương

lai. Phương Uyển Chi mấy lần định nói cho bà biết, hai người họ chưa thể có hài tử nhanh vậy được đâu, nhưng nghĩ mấy lần cũng thấy quá ngưỡng chừng, nên lại thôi.

Liên tiếp mấy ngày, Liên Dụ đều ăn sáng ở Phương gia, bởi vì không muốn để người ta nói ra nói vào, cho nên lần nào cũng phải đi bằng cửa sau, Liên các lão có phần bất mãn. Tại sao cứ cảm giác như mình và Phương Uyển Chi lén la lén lút vậy.

Hắn vừa phát biểu ý kiến trên đã bị nhéo lỗ tai đến đỏ bừng, cho nên không dám nói lại nữa.

Nửa đêm tỉnh mộng, hắn cầm gương đồng soi thử, lỗ tai cũng bị nữ tử chanh chua kia nhéo cho nát bét rồi. Giờ nàng ấy càng lúc càng quen tay nữa kìa, Bì Bì nhìn không được mới nói cho hắn biết, buổi tối soi gương không tốt chút nào đâu.

Bì Bì nói: “Không phải là chưa cưới à? Bây giờ ngài hối hận vẫn còn kịp đó.”

Liên Dụ lật lật bàn tính xem sổ sách, ngay cả mắt cũng không thèm ngước lên.

“Vì sao phải hối hận?”

Hắn ước gì không được cưới Phương Uyển Chi ngay lúc này ấy chứ.

“Vậy ngài than thở cả ngày làm gì? ”

“Ta buồn miệng thôi.”

Hoặc là mình đang khoe khoang? Liên Dụ cũng không biết. Chỉ là khi hắn nghĩ tới trong nhà sắp có một nữ tử chanh chua chuyển tới, tự nhiên lại thấy hưng phấn lạ thường, mặc dù cách hắn thể hiện sự hưng phấn không giống người thường một chút.

Người đời ai cũng muốn vợ chồng hoà thuận, cử án tề mi, không bao giờ cãi nhau. Cha và nương Liên Dụ lại luôn âm ỉ nỉ nhai người, mỗi lần cãi nhau xong hai người lại thân thiết hơn, tốt đến mức, cha Liên Dụ đi, mẹ của hắn cũng không muốn sống.

Đến bây giờ Liên Dụ vẫn còn nhớ rõ, khi mẹ hắn nằm trên giường bệnh, quỵn luyến vuốt ve cây trâm cha hắn tặng lúc ngày đại hôn, bà khẽ thì thầm: “Không biết có còn kiếp sau hay không, nếu như có, chỉ mong được trải qua cùng ông ấy”.

Lúc ấy Liên Dụ còn nhỏ, không thể nào hiểu được lưu luyến yêu thương là thứ gì. Giờ hắn hai mươi bảy tuổi, cũng tìm được cô nương mình thương yêu, cô nương ấy rất dữ, không dịu dàng chút nào, nhưng hắn lại vô cùng thích, thích đến kiếp sau, kiếp sau nữa cũng muốn đi cùng nàng.

Ngày kế khi nhìn thấy Phương Uyển Chi, Liên Dụ muốn biểu đạt tâm ý của mình một chút, cho nên cắn hạt dưa hỏi:

“Sau này hai ta chết nằm chung một quan tài đi?” Nghe nói như vậy có thể gặp nhau ở kiếp sau đó.

Kết quả là hắn bị Phương Uyển Chi đuổi mắng cả buổi sáng.

Nào có ai mới sáng sớm đã nói mấy chuyện xúi quẩy này.

Liên Dụ không cãi lại nàng, tung người một cái nhảy lên mái hiên, mặc Phương Uyển Chi đứng dưới đất nhón chân lên tròng mắt, cuộc sống này thật sự rất tuyệt vời.

—2015/10/25 14:16:34|18270056—

62. Chương 62

Chương 62: Cháu dâu của Liên Trình Viễn

Bên này Liên các lão khá là thư thả, hoan hoan hỉ hỉ chờ cưới tân nương, bên kia triều đình đã loạn thành một búi. Chuyện là vì...

Liên Dụ có tức phụ a.

Chuyện này phải nói tới ba năm trước, khi Liên Dụ còn là hộ bộ thị lang, vài vị nương nương trong cung vội vàng muốn gả nữ tử của mình ra ngoài. Không vì lí do gì khác, địa vị của Liên gia trong triều không hề nhỏ, cộng thêm họ cũng không muốn công chúa của mình phải hòa thân ở phương xa, Liên Dụ chính là lựa chọn không thể nào tốt hơn.

Không biết từ khi nào Liên lão gia đã tung tin rằng, cháu của mình đã có chính thê, cô nương kia mặc dù chưa qua cửa, nhưng hôn sự cũng đã thành. Chưa ai gặp qua người được gọi là thê tử của Liên Dụ, nhưng Lưu Lễ lại từng thấy mặt, còn ăn chung một bữa cơm, cho nên hẳn tự nhận là biết rõ hai vợ chồng người ta.

Bây giờ Liên Dụ muốn lấy vợ, cưới đích nữ của thương nhân bán lương thực Phương Chính. Sau khi biết được tin tức này, vài vị hoàng tử trong cung tới tìm Lưu Lễ nói chuyện, nói gần nói xa đều chung một ý tứ.

Người nói đã gặp thê tử của Liên Dụ rồi mà, tính tình không tốt, bộ dạng cũng lắm thì được xem là thanh tú. Nhưng khuê nữ của Phương Chính nổi danh là mỹ nhân, rõ là người khoác lác.

Trần vương Lưu Lễ bị người ta làm bẽ mặt, ngậm bò hòn trong miệng không có chỗ phát tiết. Đúng lúc này Liên lão gia cũng vào kinh thành, hẳn mang thêm mấy người cùng nhau đi qua, mặc dù là lời khách khí nhưng ẩn chứa không ít đao kiếm.

Lưu Lễ nói: “Liên lão gia à, tức phụ nhà cháu ông mặt mày thế nào vậy, lần trước bản vương hình như đã gặp qua, giờ lại thấy có phần hồ đồ rồi”.

Một người khác cùng đi theo cũng nói theo: “Chúng ta nghe nói Lan Khanh đã định thân, lần này mới biết là khuê nữ của Phương Chính. Nhưng hạ quan lại nghe nói cô nương này đã từng tham gia hoàng tiệc kia.”

Câu nói kế tiếp người nọ không nói hết, bởi vì những ai đang ngồi ở đây đều hiểu cả, mang theo khuê nữ tham gia hoàng tiệc, không phải là vì muốn chen vào hậu cung sao.

Liên lão gia là người mang bình đánh giặc, bình sinh ông cực kì không kiên nhẫn với mấy thứ cong cong queo queo trên triều. Trên mặt lạnh lẽo, ông cũng không nói thêm gì, chỉ gọi người mang một bình trà ra pha mỗi người một ly, uống xong thì tất cả không chịu nổi phải lao đi nhà vệ sinh, khi đó mới tính là thôi.

Sau khi người ta về hết, lão quản gia giữ yên lặng cho Liên lão gia nhuận khí, ngoài miệng cũng không dám khuyên điều gì, ông biết rõ giờ ông cụ đang tức muốn chết rồi. Nếu không sao đang yên đang lành không ở trong phủ, lại chạy ra ngoài khách điểm.

Chuyện này cũng không trách Liên lão gia được. Cháu ruột của mình đại hôn, cưới ai, tương mạo thế nào, nhân phẩm ra sao, gia gia như ông lại không hề biết. Chỉ nghe người ta nói loáng thoáng, cha cô nương kia là thương nhân bán lương thực.

Liên Trình Viễn muốn phun cả máu. Thương nhân bán lương thực là cái tên mà đến cơm của hắn ông cũng không muốn đụng.

Ông nói với lão quản gia:

“Buổi trưa ăn cà chua xào.”

Lần đầu tiên gặp mặt của Phương đại cô nương và Liên lão gia là ở tiểu viện của Ngọc Trần Phụng Uyển.

Phương Uyển Chi đang ngồi xổm dưới tàng hoa đào tắm rửa cho Vương Thủ Tài, con mèo mập mặt mày giương nanh múa vuốt, móng vuốt cũng vươn ra, nhưng không dám cào nàng.

Liên lão gia đứng trước cửa nhìn xem, mặt không chút thay đổi khiến cho ông càng có vẻ uy nghiêm.

Là người lăn lộn nhiều năm trên chiến trường, bẩm sinh ông đã có một thứ khí chất không giận tự uy. Mặc dù tuổi của Liên Trình Viễn đã lớn, nhưng lại uy nghi đến mức không ai dám lại gần.

Đương nhiên Phương đại cô nương cũng nhìn thấy ông, áo măng bảo màu tối, eo mang ngọc bội ngũ sắc, tuổi đã hơn năm mươi nhưng vóc người vẫn rất cao, Liên Trình Viễn đã không giấu giếm thân phận của mình, vậy thì Phương Uyển Chi cũng không muốn giả ngu.

Kéo ống tay áo lên, nàng lau lớp mồ hôi rịn ra trên trán, chào hỏi.

“Gia gia vào sân ngồi chơi.”

Không gọi là vương gia, cũng không là Liên lão gia, mà dùng xưng hô như người nhà.

Liên Trình Viễn cũng sợ một lúc.

Bởi vì đã rất nhiều năm không có ai gọi ông như thế, ngoại trừ Liên Dự. Cũng hiếm khi có người dám mở miệng chào hỏi ông như vậy.

Ông đứng ở đó không nhúc nhích, thấy cô bé Phương Uyển Chi này gọi vậy là để nịnh nọt ông. Gần đây nghe mấy chuyện đồn đại trong kinh, tên thương nhân bán lương thực Phương Chính kia gặp ai cũng bắt chuyện làm thân, khiến cho ông cực kì không vừa ý.

Liên Trình Viễn muốn nhìn thử xem, khuê nữ của tên Phương Chính này có bản lĩnh gì mà dự dỗ cháu ông thất điên bát đảo.

Quả thật, cô bé này rất xinh, lúc cười lộ lên thì vô cùng ngọt ngào. Nếu trước kia chưa nghe mấy tin đồn ngoài đường, Liên Trình Viễn ông cũng sẽ có hảo cảm với nàng, nhưng giờ lời đồn đại cũng đã nghe, nhìn thấy nàng cười lại cảm giác có phần nịnh nọt.

Liên Trình Viễn không động, Phương Uyển Chi cũng không lau tay tới mời mà tiếp tục tắm rửa cho Phương Thủ Tài. Giờ đã bắt đầu vào đông, hiếm khi mới có thời tiết tốt như thế.

Liên Trình Viễn chờ trong chốc lát, thấy cô bé kia không quan tâm tới mình, tự nhiên lại thấy mình ngốc dễ sợ.

Trong tiểu viện nhỏ, dưới bóng cây, một chậu nước và con mèo mập. Tiểu cô nương ngồi trên băng ghế tắm cho mèo, ông tuổi tác đã cao, nếu cứ trông người ta như vậy thật không ra thể thống gì.

Cho nên ông khẽ hừ một tiếng, nâng ủng bước vào nhà, còn chưa đi xa đã thấy Phương Uyển Chi đứng dậy, ôm cái ghế bành đến đặt dưới cây đào. Liên Trình Viễn không muốn ngồi, nhưng cái sân nhỏ như thế, không ngồi ghế thì ngồi đâu.

Bên cạnh ghế dựa rất nhanh có một cái bàn nhỏ, Phương Uyển Chi bưng thêm một mâm trái cây và bánh điểm tâm, cùng một bình trà thơm vừa thêm nước. Cốc trà là sứ men trắng xanh, mấy miếng lá trà nhỏ dao động trong tách, hương trà chín nồng, vừa đúng.

Liên Trình Viễn uống trà, Phương Uyển Chi hầu hạ xong lại ngồi trên ghế nhỏ, tiếp tục tắm cho mèo, hiếm lắm hai người mới gặp mặt nhau lần đầu, lại như có vài phần thân quen, tựa như hai ông cháu.

Liên Trình Viễn ngoài miệng thì không nói, nhưng trong lòng lại tăng thêm hảo cảm.

Ngày thu sau giờ Ngọ ánh mặt trời không quá gắt, gió mát thổi qua hiên, bóng cây già đung đưa trong tiểu viện cũng có vẻ cực kì thích ý.

Liên Trình Viễn nhìn con mèo trong chậu gỗ, hỏi thăm một câu:

“Thằng nhóc nuôi à?”

Phương Uyển Chi liền cười ngắc đầu đáp lời, hỏi một câu đáp một câu, vô cùng kính cẩn nhưng lại khiến người ta không hề cảm thấy hèn mọn, cũng không phải gắng sức biểu hiện mình. Nàng tôn trọng ông, vì ông là trưởng giả, chứ không phải vì thân phận khó lường gì đó.

Phương Uyển Chi rất hay nói, tán gẫu mấy chuyện trong nhà. Liên Trình Viễn rất nhiều năm rồi chưa quay lại đây, ông nghe cũng thấy rất thoải mái, rất mới mẻ.

Lúc Liên Dự từ nha môn trở về, Phương Uyển Chi đang ôm Vương Thủ Tài đến thềm đá phơi nắng, thấy hần bước vào sân thì đi tới cầm lấy mũ quan.

Liên Dự kéo cổ áo quan bào, than nóng quá, phải đi đổi áo đơn mới được.

Phương Uyển Chi liền xoay người vào phòng trong.

Mấy ngày gần đây trong mắt Liên Dự ngoại trừ Phương Uyển Chi thì dường như không nhìn thấy người nào khác, Liên Trình Viễn ngồi trên ghế bành trông mát, cái thằng nhóc này, bức bối mới hạ xuống lại bùng lên.

Giờ ông không có ý kiến gì với Phương Uyên Chi nữa, cô nương này rất dịu dàng ngoan ngoãn. Nhưng mà thằng nhóc nhà ông thì có đức hạnh gì chứ, người ngoài có lẽ không biết, nhưng ông mà lại không rõ à.

Còn nữa, trong chuyện đón dâu này, vị trí của ông với mấy con mèo con chó ngoài kia có khác gì nhau không.

Liên lão gia mấy chục năm vẫn kiên trì với lý luận gây gộc sinh hiếu tử, chào hỏi nhau cũng lười, ông cứ thế nhắc gây lên đánh tới tấp vào gáy Liên Dụ.

Liên Dụ nghiêng người né qua, vừa nhìn người đến là Liên Trình Viễn, hấn vô cùng vui vẻ.

Hấn nói: “Gia gia, khi nào thì đi cầu thân với cháu?”

Liên Trình Viễn hận không thể một tát giết chết hấn.

Ông nói:

“Mày còn biết ta là gia gia của mày hả? Chuyện thành thân lớn như vậy mà ta lại là người cuối cùng được biết, mày muốn tức chết bộ xương già này phải không?”

Liên Dụ nhú mày.

Đúng là hấn đã quên.

Nhưng mà Liên Trình Viễn trước kia từng nói, về sau tìm được tức phụ cũng đừng tới phiền ông, lúc thành thân thì thông báo một tiếng là được, ông không muốn phải quan tâm mấy chuyện hư hỏng của thằng cháu này.

Đương nhiên, mấy lời này cũng là nói đùa thôi. Khi đó Liên Dụ hai mươi lăm tuổi, Liên Trình Viễn ở đất phong với mấy cái ông bạn già, người nào người nấy đều ôm tôn tử hết, ông cũng muốn ôm, cho nên sắp xếp mấy cô nương gia thế nhân phẩm đều vô cùng xuất chúng cho hấn làm quen. Không hiểu sao ai Liên Dụ cũng chướng mắt, cho nên lúc giận quá ông mới nói như thế.

Không thể phủ nhận, Liên Trình Viễn luôn giáo dục Liên Dụ bằng gây gộc. Nói mười câu thì chín câu là nói nhảm rồi. Sau đó ông cũng không biết đâu là nhảm đâu là thật nữa.

Cho nên cục diện hiện nay, đúng là không thể trách Liên Dụ không hiểu chuyện được.

Liên Trình Viễn nửa đời người đều ở trên lưng ngựa xông pha chiến trường, người ngoài không dám khiêu khích thứ uy nghi đó, dần dà ông cũng không thích người nào ngỗ nghịch, khi già rồi lòng dạ cũng thêm hẹp hòi.

Mặc kệ đúng sai phải trái, dù sao cháu muốn thành thân mới nói cho mình biết, lão tử không thể không giáo huấn mày.

Nhưng mà Liên Trình Viễn đã quên, Liên Dụ là do một tay ông nuôi nấng, bản tính có thể không giống ông hoàn toàn, nhưng tính tình đúng là không tốt.

Oán giận một lúc lâu, Liên Dụ cũng có chút bực bội, mặc dù không cao giọng, nhưng cũng không hề nhún nhường nữa.

Phương đại cô nương đứng bên cửa sổ nhìn ra, vô cùng hiểu thời thế nên không đi ra ngoài, nhưng giờ ngoài kia mùi thuốc súng càng lúc càng nồng nặc.

Cuối cùng Phương Uyên Chi nhịn không được, vén rèm đi ra hỏi Liên Dụ:

“Buổi chiều không đi nha môn à?”

Muốn thay hấn giải vây đó.

Liên Dụ lại không đi, ngồi lên cái ghế trong viện.

“Không đi.”

Thái độ cực kỳ không tốt.

Phương đại cô nương đã sớm quen với tính tình của người này, nàng chỉ tay lên con mèo mập trên bậc thang, trừng mắt: “Không đi thì lau lông cho Vương Thủ Tài đi”.

Liên Dụ không nói tiếng nào đi tới bậc thang chải lông cho mèo.

Liên lão gia đứng xem mà ngăn người.

Phương Uyển Chi châm thêm trà cho Liên Trình Viễn, vừa âm giọng khuyên nhủ:

“Gia gia chớ giận, chuyện như vậy chắc chắn là do hai tiểu bối bọn con làm không chu toàn, tâm tình ngài không tốt thì đừng để ý đến chàng, không tốt cho cơ thể. Phương gia là tiểu môn tiểu hộ, con có thể gả cho Liên Dụ rõ ràng là bầu vú cành cao. Nhưng mà cành cây này cao như vậy, con bầu vú được rồi sẽ nhất quyết không buông đầu”.

“Con biết ngài nghe được nhiều chuyện ngoài kia, cha con là người tham đồ phú quý, nhưng bình sinh chưa từng làm chuyện gì thương thiên hại lý. Có con rể giỏi giang nên muốn khoe khoang, giống như nhặt được bảo bối về nhà thôi mà. Vui quá, khó tránh khỏi không đứng chừng mực, mong ngài bao dung cho.”

Nàng nói thật lòng, cũng rất thành thật.

Liên Trình Viễn thừa nhận, ông rất thích cháu dâu này.

Lại nhìn Liên Dụ đang ngồi bên kia chải lông cho mèo, trong lòng hừ hừ một tiếng.

Liên Dụ không hay tới dễ dàng ông, nhưng lần này hẳn lại giao cho Phương Uyển Chi xử lý, không phải là muốn Liên Trình Viễn ông hiểu về nhân phẩm của Phương nha đầu thế nào sao. Liên Trình Viễn oán giận một hồi cũng không muốn cạy già lên mặt với hai đứa này nữa, ông vỗ đùi nói với Phương Uyển Chi.

“Nấu cơm buổi tối đi, xào chút thức ăn, ta ở lại đây ăn.”

Phương đại cô nương đương nhiên là vui vẻ đáp ứng. Vừa lui về phòng bếp chuẩn bị vừa dặn Liên Dụ đi mua thức ăn.

Đang lúc nấu nướng nàng nhìn ra lại thấy Liên Dụ đang vụng trộm đút thịt cho Vương Thủ Tài ăn, Phương Uyển Chi nổi giận:

“Ai cho chàng đút cho nó?”

Còn chê Vương Thủ Tài chưa mập đủ à?

Liên Dụ vội vàng cất miếng thịt dư lại.

Hắn thích mèo mập mà.

Trong tiểu viện nhỏ, gió thổi qua một hàng hành lá phất phơ, vài cây bị gió thu thổi ngã.

Liên Trình Viễn dựa vào ghế bành lấy mấy món đồ chơi trong tay ra, còn hừ hừ hát vài khúc.

Ông đang suy nghĩ, hình như đã rất lâu rồi mình không trải qua một cuộc sống như vậy, đúng là thư thái hiếm có.

Hơn nữa ông chưa từng thấy thằng nhóc Liên Dụ kia nghe lời ai, cho nên bây giờ ông rất vui vẻ xem Phương Uyển Chi trị hắn.

—2015/10/25 15:17:54|18270152—

63. Chương 63

Chương 63: Đại hôn

Đám cưới của Liên Dụ.

Từ trước đến nay chưa từng thấy ai phô trương đến thế.

Tám người khiêng kiệu hồng hoa loại lớn, trên đỉnh kiệu còn dính dây tuyến vàng. Liên Dụ là quan văn, lại là tôn tử duy nhất của vương tôn khác họ ở Đại Yển, hôn lễ này cũng được Thánh thượng đặc biệt tứ hôn, đội ngũ đón dâu xuất phát từ Liên phủ, đi tới đâu thì phát kẹo cưới và bao lì xì tới đó.

Dân chúng đều nhón chân đứng ven đường nhìn xem, trong lòng kinh ngạc, ai cũng nói Liên thượng thư keo kiệt mặc quan bào vá, hóa ra là cất tiền cưới nương tử a. Hôm nay phô trương đến vậy, có khi còn sánh bằng cả hoàng thân.

Trong lòng Phương Chính vui tới mức muốn điên rồi, ông là thương nhân bán lương thực bình thường, giờ lại có một đám rước dâu hoành tráng như thế, vô cùng nở mày nở mặt. Đúng lúc đó Phương Uyển Chi mang khăn voan từ khuê các bước ra, ông tự nhiên lại thấy buồn.

Hai mươi năm qua ông chưa từng thương khuê nữ này, giờ nó đã phải xuất giá. Lúc đôi hài đỏ bước ra khỏi ngưỡng cửa, trong lòng ông lại có một cảm giác không nói nên lời.

Lô nhị nương đi bên cạnh Phương Uyển Chi, cùng nàng bước qua từng bậc thang một. Phương Chính bước tới hai bước, chân chừ một lúc rồi nắm lấy tay nàng. Ông nghĩ, ông hẳn phải nói đạo lý gì đó cho nàng nghe. Ví dụ như từ nay về sau phải tận nữ tắc, xuất giá tòng phu, không thể lúc nào cũng bộc lộ tính tình kiêu đó. Hoặc như, nữ công thiêu thừa không tốt, phải cố gắng nhiều hơn nữa, đừng khiến cho người ta chê cười. Nhưng một chữ ông cũng không nói được.

Không biết những phụ thân khác lúc đưa nữ tử xuất giá sẽ có tâm tình gì, ông trầm mặc một lúc lâu cũng chỉ nói một câu:

“Nếu bị bắt nạt, thì phải về nhà. Phụ thân không tốt, nhưng mà...”

Câu nói kế tiếp Phương Chính không nói ra được, nước mắt chảy xuống khuôn mặt bóng loáng, để lại một hàng nước dài. Ông đã già rồi, giờ khắc nhìn thấy nữ nhi xuất giá, trong lòng cũng không nghĩ đến quan hệ tiền tài quyền thế nữa, ông chỉ muốn nữ nhi của ông cả đời hạnh phúc an khang.

Nắm chặt bàn tay đó một lúc, lại có giọt nước mắt rơi xuống, Phương Uyển Chi đang khóc. Nàng cũng muốn nói với Phương Chính, nàng chưa từng có oán hận ông, nhưng lại khóc không thành tiếng.

Trong tay Lô Thúy Hoa còn ôm bài vị của thân nương Phương Uyển Chi, hai mắt bà đầm lệ nói cho người kia biết:

“Tỷ tỷ à, khuê nữ nhà mình xuất giá, chúng ta cùng nhau đưa nó đi nhé.”

Trước khi lên kiệu, Phương Uyển Chi bái lạy bài vị của thân nương, rồi sau đó quỳ xuống trước mặt Phương Chính và Lô Thúy Hoa, hành lễ.

Đây là hai người thân duy nhất của nàng trên thế gian này, hôm nay họ đưa nàng xuất giá. Đến khi mặc trên mình đồ cưới, nữ nhi mới biết, nơi nàng từng muốn chạy trốn đó, thực ra lại ấm áp đến vậy.

Ở kinh thành có tục đá cửa kiệu, tân lang sẽ đá kiệu cho tức phụ hiểu quy củ, ngụ ý là sau này tân nương gả vào nhà sẽ phải ngoan ngoãn nghe lời. Liên Dụ nghe xong thì thấy quá sức hoang đường, cho nên sai người mở cửa kiệu, hắn tự mình ôm Phương Uyển Chi ra ngoài.

Lúc đó, Phương đại cô nương còn khóc đến rồi tỉnh rồi mù dưới khăn hỉ, Liên Dụ kéo tay Phương Uyển Chi đặt tấm lụa đỏ vào, cố ý than thở: “Khóc cái gì chứ, gả tới đây cũng là nàng bắt nạt ta mà.”

Phương Uyển Chi không nhịn được bị hắn chọc cười.

Tiếng huyền não chúc mừng âm ỉ bên tai, một dải lụa đỏ, kết nối hai người hai bên sẽ ở cùng nhau cả đời.

Vạt áo hỉ phục dài phết đất làm Phương Uyển Chi cứ lo mình bị ngã. Nhưng trong lòng nàng bây giờ lại không hề sợ hãi, bởi vì dù nàng có ngã, Liên Dụ cũng sẽ đỡ được nàng.

Xướng lễ quan hát.

Nhất bái thiên địa.

Nhị bái cao đường.

Phu thế giao bá, hoà thuận vinh trường.

Ngồi dưới tấm màn trướng đỏ thẫm, Phương Uyển Chi nghe tiếng người ta chúc cát tường. Nàng không nghe rõ họ nói gì, chỉ biết cười ngây ngô ngốc nghếch dưới khăn voan.

Lúc khăn hỉ được vén lên, Phương Uyển Chi vẫn còn đang nhe răng khúc khích cười, giống như nhặt được bao nhiêu là bạc, không hề có chút thẹn thùng.

Liên Dụ nhìn nàng một lúc, rồi nhéo nhéo cái mũi kia.

“Phương Uyển Chi, sao nàng cười như kẻ ngốc thế.”

Phương Uyển Chi liền nói:

“Giờ chàng không lo bỏ trốn, sau này còn không biết ai mới là kẻ ngốc đâu.”

Phù dâu có lẽ chưa bao giờ nhìn thấy một đôi tân nương tân lang vui vẻ đến vậy, tuy tuổi đã lớn nhưng lại rất xinh đẹp, sau khi hầu hạ họ uống rượu hợp cẩn xong liền đi ra ngoài.

Đáng tiếc Liên Dụ cũng không thể nán lại trong phòng, bên ngoài còn một đồng tân khách đang chờ hấn đây.

Bì Bì gõ cửa sổ hỗn hển nói:

“Nếu không ngài vào rừng sâu núi thẳm mà cưới, ngoài này mọi người đang la hét om sòm tìm ngài đó.”

Cuộc đời này Liên các lão vốn không xa lạ gì với mấy chuyện xã giao, nhưng hôm nay hấn cực kì không muốn đi.

Cuối cùng vẫn là Phương đại cô nương trừng mắt đuổi ra khỏi cửa.

Đợi đến khi Liên Dụ trở lại, Phương Uyển Chi đã thay thường phục, nến đỏ thấp lên, mỹ nhân cười nhẹ, hết sức phong tình.

Liên Dụ đứng tựa cửa nhìn xem, dáng vẻ vô cùng lười biếng, hình như còn hơi say, hấn cũng thấy mình say mất rồi.

Phương Uyển Chi hỏi:

“Đứng tựa cửa làm gì thế?”

Liên Dụ không nói gì mà trực tiếp ôm người kia vào lòng. Cát phục đỏ thẫm mang mùi rượu nồng nặc, Liên Dụ cúi đầu ngửi ngửi mái tóc dài của Phương Uyển Chi, cất tiếng khàn khàn.

“Hình như, ta muốn làm gì đó.”

Làn hơi nóng phảng phất bên tai, nóng tới mức nàng tưởng như sẽ bỏng. Chiếc khăn trong tay cũng bị Phương Uyển Chi vờn về thành một nhúm, lo lắng chưa từng có.

Nụ hôn tỉ mỉ dịu dàng mơn trớn bên tai, đầu tiên là trán, rồi đến chóp mũi, rồi đến cánh môi mềm mại, xương quai xanh tinh xảo. Liên Dụ như muốn dùng đôi môi phác họa tất cả hình dáng của nàng.

Nến đỏ ảm áp, quần áo rơi tán loạn, hai thân thể dán chặt vào nhau, tất cả hơi thở đều ngập chìm trong làn môi đó, những run rẩy xa lạ, không phải của chính mình, cũng không phải do đối phương, chỉ có thể dựa theo những chuyển động nguyên thủy nhất, bỗng bồng bềnh chìm nổi.

Đêm nay, rất dài.

Phương đại cô nương gả mình đi như thế, một cô nương hai mươi tuổi, một buổi lễ hoành tráng, phu nhân của đại quan, không biết bao nhiêu thiếu nữ Đại Yến cực kỳ hâm mộ nàng.

Rất nhiều người suy đoán, Phương Uyển Chi có lẽ là nữ nhân rất hiểu đạo lí, ít nhất cũng là bông hoa dịu dàng mềm mại.

Mặc dù sau khi thành thân Phương Uyển Chi vẫn gương nanh múa vuốt như hán tử.

Mới làm vợ người ta được vài ngày, Liên thiếu phu nhân đã nhận được không ít thiệp mời của các gia quyến trong triều gửi tới. Xuất thân là nữ nhi nhà thương nhân, giờ lại ngồi lên ghế thượng thư phu nhân, đúng là khiến nhiều người phải tò mò.

Ngoài ra còn có một mục đích khác nữa, trong triều Liên Dụ ít khi qua lại với các quan viên khác, không mời được Liên Dụ, thì người ta lại muốn mời phu nhân của hắn, coi như là có chút quan hệ.

Lúc mới đầu, các nàng vẫn cảm thấy Liên thiếu phu nhân sẽ rất khó mời, nhưng mà Phương Uyển Chi mỗi khi có tiệc đều nhất định sẽ đến, mỗi khi đến lại ngồi vào chỗ và ăn. Dáng vẻ tươi cười từ khi vào cửa cho tới lúc lên xe rời đi, hiền hòa tới mức làm cho người ta tìm không ra được tật xấu.

Nhưng mà nàng luôn gói về.

Tất cả đồ ăn thừa cơm thừa, toàn bộ đều đóng gói mang đi. Nếu ai hỏi tới chuyện mượn bạc Liên phủ, trước khi ăn cơm nàng đều nói trước một câu: “Gần đây trong nhà không có bạc, cho nên đâu có dám tiêu nhiều. Người ta cứ thấy nhà ta có mấy cửa hàng trong kinh, thực ra có lời lãi gì đâu, haiz, khổ không tả nổi, cứ thể hiện ra bên ngoài vậy thôi, chứ làm thượng thư khó lắm”.

Vài vị phu nhân triều thần sau khi nghe xong, ai muốn mở miệng xin cũng đành phải làm bộ hồ đồ.

Dần dà, không ai mời nàng ăn cơm nữa.

Bởi vì những người này đều nhìn ra, Liên thiếu phu nhân nhu nhu nhược nhược cũng không phải người vừa vặn. Xứng với vị trí bên cạnh Liên thượng thư, toàn là người nói lời bịa đặt không chớp mắt.

Nhưng mà người ta nói dối thì cứ nói, không ai có bản lãnh phản bác lại, ngay cả việc người ta mang đồ ăn thức uống từ nhà người đi ra, người vẫn phải khúm núm đưa cho.

Người trên phố nói về Liên thiếu phu nhân không có lời gì hay ho, con buôn, tục tũn, bất thông tình lý.

Phương Uyển Chi hờ hững.

Bởi vì những người kia, ngoại trừ bạc, căn bản chẳng có gì ngăn được miệng của họ.

Người ta thường nói lúc mới tân hôn hai vợ chồng đều luôn dính vào nhau, Liên Dụ và Phương Uyển Chi lại như cặp vợ chồng già thân thuộc. Lúc nên cãi nhau thì cãi, lúc cần giận dỗi cũng giận dỗi, Liên Dụ tất xấu đầy mình, Phương Uyển Chi cũng hiểu rõ tính tình của Liên các lão, nhưng lười đến mức đó thì ai mà chịu nổi.

Ra khỏi nha môn thì nằm ì trong phòng, có lúc ôm mèo nằm, đi được hơn một bước đã lười không muốn nhúc nhích. Phương Uyển Chi nói hắn thì hắn còn mạnh miệng nói lại, cãi nhau chưa phân thắng thua, thời gian ngủ ở thư phòng cũng ngày một nhiều.

Phương Uyển Chi không hiểu cái kiểu cãi lì đó Liên Dụ học ở đâu, cho đến đầu mùa hè năm thứ hai, nàng gặp được Nhiều Tiềm Trần nhìn nhăm thời gian ngày cưới vừa chạy đến, nàng mới biết.

Đó là một ngày mặt trời rực rỡ, sau giờ Ngọ, thời tiết tốt, vận khí tốt. Sau khi đánh cờ về Phương Uyển Chi thắng không ít bạc, một hà bao đầy ụm đi vào trong phủ.

Ngoài sân Liên phủ có một hàng đào, mấy ngày nay vừa lúc hoa nở, dưới cây đào không biết từ lúc nào có một bóng người nho nhỏ.

Đó là một bé trai không lớn, nhìn vóc người thì khoảng 8, 9 tuổi, bộ dáng rất đẹp, đôi mắt tròn trịa, lông mi đặc biệt dài, đang ngồi xếp bằng dưới tàng cây loay hoay với đồng đồ đặc của mình.

Phương Uyển Chi bước lại gần nhìn coi, khoảng mười bảy mười tám con rối gỗ nhỏ, được xếp đứng trên mặt đất, thỉnh thoảng theo động tác ngón tay của bé trai, vài con té ngã.

Phương Uyển Chi không biết bé trai này là ai, nhưng nàng biết sợi tơ trong tay đứa bé đó. Bởi vì đã từng nhìn thấy Liên Dụ dùng qua.

Đứa bé nhỏ như vậy đã biết dùng hình nhân thuật, nàng im lặng đoán thân phận của đối phương.

Tiểu nam hài sớm đã nghe được tiếng nàng đến gần, nó cũng không ngẩng đầu, tiếp tục đùa mấy thứ đồ trong tay, vừa miệng hỏi.

“Khi nào thì Liên Dụ về? ”

Giọng nói non nớt, lại không hề có chút lễ phép nào.

Phương Uyển Chi cảm thấy rất lạ lẫm, không khỏi nhích tới gần hai bước.

“Còn vài canh giờ nữa mới về, cậu bé là ai vậy, tìm Liên Dụ làm gì?”

Nàng thấy nam hài này khi nghe thấy từ đứa bé thì cau mày lại, nhưng không có vẻ tức giận, chỉ nhướng mày hỏi nàng:

“Không phải nói muốn thành thân à? Ta đến ăn tiệc mừng. Cô là ai? Khi nào thì trong nhà nó có nữ nhân thế?”

Phương Uyển Chi nhìn đứa bé kia:

“Chúng ta đã thành hôn được một năm rồi. Không phải cậu nhìn lầm ngày chứ? ”

Cậu bé nghe vậy thì cúi đầu, lấy một cái thiệp cưới có nhiều nếp gấp từ trong lồng ngực ra, đôi mắt có vẻ không tốt lắm, híp mắt đưa tờ giấy ra rất xa, như thể tuổi già sức yếu.

Hắn nói: “A, nhìn lầm.”

Rồi lại ngẩng đầu nhìn Phương Uyển Chi, hắn chống quai hàm từ tốn nói một câu:

“Ta là Nhiêu Tiêm Trần.”

“ ... ”

Đương nhiên Phương Uyển Chi biết rõ Nhiêu Tiêm Trần là ai, năm trước lúc ở Nhạn Nam cùng Liên Dụ, nàng còn tận mắt thấy bút tích của hắn. Một quyển sổ môn phái bí mật lại bị hắn viết như tùy bút, tán gẫu việc nhà, không có chút thể thống gì.

Nhưng mà Nhiêu Tiêm Trần không phải đã hơn 40 tuổi sao? Sao lại có vóc người như đứa bé?

Phương Uyển Chi nhìn hắn từ trên xuống dưới, miệng run lên hồi lâu cũng không biết nên nói cái gì.

Thấy nàng không nói, Nhiêu Tiêm Trần liền bất mãn.

Hắn chống tay đứng dậy hỏi:

“Có phải cô nghĩ ta là người lừa không? ”

Phương Uyển Chi lắc đầu nguây nguẩy.

“Đâu, sao có thể ạ.”

Thân thể của hắn tuy nhỏ, nhưng cũng không phải là tướng mạo của người trưởng thành, nếu muốn nói một cách chuẩn xác thì thực sự không tìm được từ nào cho thích hợp.

Lần đầu tiên sự phụ của Liên Dụ đến thăm, tuy Phương Uyển Chi khá là kinh hãi nhưng cũng không muốn chậm trễ, đang định mời người kia đi vào, thì lại thấy chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi. Ngay cả giọng nói cũng là của đứa bé mà.

Đúng lúc đang trong tình cảnh giằng co, một bóng người nhảy ra từ bên tường thay nàng giải vây.

Người kia nói:

“Nhiêu Tiêm Trần, ông lớn như vậy còn giận dỗi với tiểu cô nương, đúng là buồn cười”. Sau đó đối phương còn mím môi cười một tiếng, vuốt cằm nhìn Phương Uyển Chi.

“Thời niên thiếu hắn luyện công phu tà môn, nội lực bị tổn thương, cách năm năm lại hoàn đồng một lần, cô cứ mặc kệ hắn.”

Phương đại cô nương ghen ghét nhìn lão phu nhân đang ngồi trên bức tường kia, không biết nói sao.

Lão phu nhân này rất già, cho nên khi bà nghịch ngợm nháy mắt với mình một cái, trên người Phương Uyển Chi cũng nổi một lớp da gà da vịt.

Nàng thấy Nhiều Tiêm Trần không đếm xỉa tới người kia, tiếp tục vuốt mấy hình tượng gỗ:

“Sư tỷ, chó chê mèo lắm lông là có ý gì? Tính thử xem, hôm nay tỷ cũng đã tám mươi rồi mà còn hàm hồ à?”

Lăng Bảo Bảo nghe vậy thì lấy ngón tay cuốn nhúm tóc dài bên thái dương.

“Hàm hồ thì sao, cũng may còn có thể tự gánh vác cuộc sống, không đến mức như nam nhân bốn mươi tuổi kia, cách năm năm lại phải uống mấy thang thuốc. Bên cạnh còn có một nha đầu ngực bự nữa, giờ đã ba mươi tuổi mà còn để nàng theo bên cạnh, không lo người ta tưởng đó là mẹ người à?” .

Nhiều Tiêm Trần cười lạnh, cổ tay dịch chuyển tượng gỗ, đánh thẳng lên đầu bà lão, mái tóc dài rơi thẳng xuống, chỉ còn lại một cái đầu trọc lóc.

Nhiều Tiêm Trần nói:

“Đào đầu ra tóc của người chết mà cũng dám mang, tóc rụng hết thì ngoan ngoãn ở lại am ni cô đi, ra ngoài mà không thấy mặt mắt à. Cái tên nam nhân tóc dài tung bay bên cạnh tỷ đâu, suốt ngày còn phải hậu hạ người già nua như tỷ không chịu nổi nữa à?”

Lần này Lăng Bảo Bảo không nói tiếp nữa, bà tung người nhảy xuống đầu tường, vung cây trượng dài bên hông ra đánh lên mặt Nhiều Tiêm Trần.

Một lão phu nhân đầu trọc đánh nhau với một đứa bé.

Đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu Phương Uyển Chi lúc này.

Nàng cảm giác hôm nay bị kinh hãi rất lớn, cho nên càng hy vọng Liên Dụ có thể sớm trở về hơn.

Nhưng hôm nay thần thánh không nghe được cầu nguyện của Phương Uyển Chi. Lúc Liên đại nhân xong việc trời đã tối đen, hai người trong sân vậy mà vẫn chưa dừng tay.

Hai người đều thấm mệt, thở hổn hển trừng mắt nhìn đối phương, nhất là Lăng Bảo Bảo, thở hồng hộc tới mức Phương Uyển Chi lo không biết bà có trợn ngược hai mắt mà đi luôn không.

Hai người đánh xong thì ngồi xếp bằng dưới đất tiếp tục mắng chửi đối phương.

Rốt cục lần này Phương Uyển Chi cũng biết bản lãnh cái nhau của Liên Dụ là học từ ai rồi. Sư thúc sư bá của hẳn đều là tài năng xuất chúng hết đó.

Liên Dụ nhìn hai người đang chiến đấu trong nội viện một cái, bước chân cũng không hề dừng lại, nhưng lại trách Phương Uyển Chi.

“Sao lại không vào phòng?”

Đánh nhau có cái gì hay mà xem.

Phương Uyển Chi liền chỉ hai người trong sân nói:

“Vây bọn họ?”

“Đánh mệt thì nghỉ thôi.”

Nói xong liền mang Phương Uyển Chi vào nhà dùng bữa tối.

Liên Dụ kể cho Phương Uyển Chi nghe, năm đó Các chủ Điểm hoa các Lục Ngộ thu nhận hai đệ tử, một người là Nhiều Tiêm Trần, một người là Lăng Bảo Bảo. Nhưng khi đó Điểm hoa các lại đang truyền thụ một quyển công phu cực kỳ tà môn. Cả đời Lục Ngộ không thể lĩnh ngộ được chân lý, cho nên gọi hai đệ tử này đến, ai có thể luyện thành môn công phu này, người đó sẽ nhậm chức trưởng môn.

Kỳ thật Nhiều Tiêm Trần và Lăng Bảo Bảo ai làm trưởng môn cũng không sao cả. Nhưng mà tuổi trẻ khó tránh khỏi khinh cuồng, bởi vì nguyên nhân này, mà trong lòng lại muốn cùng nhau tỉ thí hơn thua, cho nên cùng bề quan khổ luyện.

Không ngờ rằng, lúc Lăng Bảo Bảo đang luyện công đến thời kỳ máu chốt thì bị một người bí ẩn tập kích. Lăng Bảo Bảo bị thương nặng, trong một đêm đầu bạc trắng, cả người nhanh chóng già yếu, ba tháng cũng không xuất quan được.

Một năm đó, Lăng Bảo Bảo chỉ mới mười chín tuổi, cả người đã già nua như một bà lão, tóc rụng không ngừng, thậm chí bà còn không dám soi gương, không chịu đến gần bất kỳ nguồn nước nào. Bà cứ nghĩ đời mình thế thì bỏ mạng cho xong, nhưng mà ba tháng sau, bà lại khôi phục được dung mạo trước kia, Lục Ngô cũng đã qua đời, mà Nhiều Tiêm Trần lại trở thành chưởng môn của Điểm hoa các.

Điểm hoa các vào thời buổi đó không có ai ngoài hai người bọn họ, không thể có người nào thần không biết quỷ không hay lên vào đây được. Cho nên Lăng Bảo Bảo liền cho rằng Nhiều Tiêm Trần là hung thủ hại bà, ông cũng không thể luyện đến mức cuối cùng, khi ở tầng thứ chín, trong lúc bế quan thì bị bà đánh bị thương nặng, sau đó ngênh ngang rời đi.

Từ ngày đó về sau, cứ mỗi năm năm Nhiều Tiêm Trần lại hoàn đồng một lần, mỗi lần phát bệnh thân thể đều vô cùng suy yếu, ba tháng sau mới có thể khôi phục lại trạng thái vốn có, trong ba tháng này, ông phải trải nghiệm hết tất cả quá trình trưởng thành của một đứa bé, kể cả thay răng, mỗi lần đều khiến ông tức đến nổi nổi điên.

Mà Lăng Bảo Bảo cứ năm năm lại biến già, trong ba tháng, mái tóc dài cũng rụng hết.

Giờ hai người cũng bốn mươi tuổi rồi, bóng ma hoàn đồng hóa lão theo họ nhiều năm tháng cũng từ từ phai nhạt.

Lúc Lăng Bảo Bảo rời khỏi Điểm hoa các thì đứng ra thành lập Điểm Mặc Thủy các, từ khi hai người gặp nhau trên giang hồ đến nay đều như không quen biết. Nhưng mỗi lúc phát bệnh, lại muốn tìm người kia châm chọc khiêu khích một phen. Nhiều Tiêm Trần cười nhạo Lăng Bảo Bảo mặt đầy nếp nhăn đầu không có tóc, Lăng Bảo Bảo liền chê cười Nhiều Tiêm Trần là người lùn chưa trưởng thành, đứng trên ghế cũng không tới miệng bà, một đồng tuổi còn dùng tã.

Hai người đều tự tìm một người theo hầu hạ. Một người là nữ nhân cao gầy, một người là nam nhân tóc dài tung bay. Giống như chỉ có thể mới có thể đền bù tổn thất trong lòng trong năm năm đó.

Không có ai biết được lần này hai người kia muốn đánh tới khi nào, tóm lại, lúc Liên Dụ bái Nhiều Tiêm Trần làm thầy cách đây mấy năm, đã rất nhiều lần chứng kiến công phu của cả hai người.

Sau khi Phương Uyển Chi và Liên Dụ dùng bữa tối xong, Lăng Bảo Bảo đang đốt đèn lồng trong sân tìm tóc giả, Nhiều Tiêm Trần còn đưa cho Liên Dụ nửa cánh tay để nối xương cho ông. Vừa rồi đánh nhau với Lăng Bảo Bảo nên quên mất chuyện mình là một đứa trẻ, nội lực cũng lười dùng, ai ngờ xương trẻ con dễ gãy, vóc người cũng thua thiệt, cho nên ván này, Nhiều Tiêm Trần chiến bại.

Một khoảng thời gian rất dài sau đó, Lăng Bảo Bảo và Nhiều Tiêm Trần đều ở lại trong Liên phủ. Mỗi ngày xem bọn họ đấu võ mồm gây gỗ đã trở thành đề tài câu chuyện lúc trà dư tửu hậu của Phương Uyển Chi và Liên Dụ.

Phương Uyển Chi nói:

“Thiếp thấy, sư phụ hẳn là rất yêu sư bá. Tối qua thiếp còn thấy ông đi tìm răng giả cho bà nữa”.

Mặc dù rằng kia là do ông nhỏ.

Liên Dụ nhìn Lăng Bảo Bảo đang vung quả đấm lên đầu Nhiều Tiêm Trần ở ngoài cửa sổ, khẽ lắc đầu.

“Có lẽ là thế, nhưng sư phụ ta không hiểu chuyện tình cảm, sợ là nếu muốn theo đuổi, thì hai người cũng bảy mươi tám mươi tuổi mất.”

Phương Uyển Chi cảm thấy, Liên Dụ không có tư cách để cười nhạo người khác.

Như chuyện tối hôm qua, hẳn tặng cho nàng món đồ khắc hình thù măng xà rất lớn làm quà sinh nhật, cuối cùng lại bị nàng cưỡng chế tới ngủ ở thư phòng.

Lý do mà hắn đưa ra cho Phương Uyển Chi là.

“Nàng nói muốn bất ngờ mà.”

—2015/10/25 16:26:11|18273149—

64. Chương 64

Chương 64: Đại kết cục

Đại kết cục

Lúc biết được tin Phương Uyển Chi mang thai, Liên Dụ còn đang xét nhà.

Trong tay là chiếc bình hoa cao cổ của thời nào đó, là món đồ cổ hủ đã tìm rất lâu không thấy. Giờ vừa tìm ra đã yêu thích không muốn buông tay, đương nhiên là muốn giữ lại cho mình.

Bì Bì từ đâu xông tới nói với hủn có tin vui, hủn vẫn còn ôm miệng bình ngắm nghía từ trên xuống dưới.

“Ai vui?”

“Ngài.”

Đáng tiếc, từ sau khi Liên đại nhân cưới Phương Uyển Chi thì đã không biết là còn có chuyện gì vui hơn cưới vợ nữa, cho nên không để trong lòng, Bì Bì lại nói tiếp: “Phương đại cô nương có thai, ngài sắp làm cha rồi.” Cái bình hoa trong tay Liên Dụ rơi xuống bể năm bể bảy.

Phương Uyển Chi mang thai, Liên Dụ lại thành người cầu nhàu nhiều nhất. Suốt ngày tới thái y viện đòi thuốc rồi về phòng bếp sắc, bồi bổ cho Phương Uyển Chi trở nên vô cùng đầy đặn.

Lúc sắp sinh hài tử, không biết vì sao Phương đại cô nương lại trỗi lên hào quang mẫu tử, hứng trí bừng bừng làm đồ lót cho con.

Liên Dụ vừa đi từ nhà môn về thì thấy Phương Uyển Chi đang cầm kim may vá, trên ngón tay lại thỉnh thoảng không biết bao nhiêu lỗ, hai bên trái phải hình như là ống tay áo là gì đó.

Liên Dụ nằm trên giường nhìn một lúc rồi hỏi nàng.

“Cái này là quần lót cho con à?”

Sau đó hủn nghe Phương Uyển Chi cắn răng nghiêng lợi nói một câu:

“Cái này là cái yếm.”

Ngày mười chín tháng giêng, Phương Uyển Chi sinh con trai đầu lòng. Hài tử mới sinh cực kì xinh đẹp, mặt mày rất giống với Liên Dụ, môi và khuôn mặt lại giống Phương Uyển Chi. Liên Dụ đặt tên con là Thập Cửu.

Hủn nói với Phương Uyển Chi: “Thế gian này không có gì là thập toàn thập mỹ, nước đầy tất phải tràn, trăng tròn tất khuyết. Con người lúc không như ý cũng là mười phần có chín, thập toàn cửu mỹ là chuyện tốt đẹp nhất”.

Phương Uyển Chi nghe vậy thì cười hỏi:

“Vậy Thượng thư đại nhân à, cuộc đời của chàng là thập toàn mấy mỹ?”

Liên Dụ ôm Phương Uyển Chi và con vào lòng.

“Đáng lẽ ta còn có thể có phúc nhiều hơn nữa, nhưng mà từ sau khi có nàng thì không được vậy, tuy không được thập toàn thập mỹ nhưng cũng được mười phần”.

Hiếm Phương Uyển Chi nghe hủn nói lời ngọt ngào, nàng nằm im trong lòng hủn, khóe miệng còn chưa nâng lên đã nghe Liên Dụ thêm một câu.

“Cho nên ta mới nói khi nào thì chúng ta đi chọn quan tài nhỉ? Lần trước vị đạo sĩ kia nói. . .”

“Ai cần hủn nói! ! Kiểm sau lão nương không muốn gả cho chàng đâu! ! !”

“ . . . Vì sao lại không gả cho ta?”

“Bởi vì chàng không hiểu chuyện tình cảm!”

“Kiếp sau sẽ không thể nữa.”

“ . . . ”

Lời cuối sách

Đại Yến năm thứ năm mươi hai, tháng chín, lão tướng Nhạc Thâm sau trận đánh với Lưu Cầu hải hoàn trở về, mỗi họa nhiều năm ở biên cương Đại Yến rốt cục cũng như mây mù tiêu tan, dân chúng rối rít vui mừng.

Lưu Nguyên Đế trên đại điện phong ông làm Lộc Xương Hầu, phong quang vô hạn.

Lộc Xương Hầu phu nhân sinh được một cặp song sinh, ngày Nhạc Thâm phong hầu, Liên Dụ và Phương Uyển Chi cùng nhau dự tiệc. Hai đứa bé rất đáng yêu, lúc Phương Uyển Chi đeo móc khóa cho các bé, đầu ngón tay còn bị tiểu cô nương giữ lại. Bàn tay nhỏ bé mập mạp, nhưng lại không hề sợ người lạ, đôi mắt bồ câu cong thành hình trăng lưỡi liềm, cười vô cùng ngọt ngào, nhìn mà lòng Phương Uyển Chi cũng thấy ấm áp.

Trên đường về nhà, nàng khoác tay Liên Dụ nói.

“Thiếp thích đứa bé gái nhà Lộc Xương Hầu quá, nếu tương lai có duyên phận, trở thành con dâu của thiếp thì thật tốt.”

Liên Dụ vén rèm lên nhìn đường phố đông người nhộn nhịp, trầm mặc rất lâu, cuối cùng phun ra bốn chữ.

“Công cao hơn chủ.”

Cùng năm vào tháng chạp, Lộc Xương Hầu bị phản hốt xước mà tịch thu gia sản cả nhà, không biết Lộc Xương Hầu mang thuộc hạ ẩn thân đi đâu. Triều đình tuyên bố hốt phủ giao cho thái tử Lưu Lăng quản lý, một đôi trai gái nhà Lộc Xương Hầu tung tích không rõ.

Quan viên xét nhà hồi bẩm nói, lúc bọn họ phái binh đuổi theo thì bị một đám hắc y nhân ngăn lại, nam tử cầm đầu ngồi trong kiệu không thấy rõ hình dáng, chỉ biết hắn có khả năng dùng tơ.

Lúc Phương Uyển Chi nghe được tin này, Liên Dụ đang ở trong sân dạy bảo con trai: “Không nên quản chuyện không cần quản, chuyện không lo thì không cần lo. Con biết vì sao mỗi người phải tự quét tuyết trước cửa nhà mình không? Bởi vì dù con cầm chổi sang quét chỗ khác, dù quét cả con đường cũng không có ai cảm ơn con”.

Liên Thập Cửu lơ mơ gạt đầu.

“Nhưng cha ơi, nếu như người người đều chỉ quét tuyết trước cửa nhà mình, thì ai quét trên phố ạ?”

Liên Dụ thâm trầm lắc đầu.

“Không liên quan gì tới con.”

Phương Uyển Chi lắc đầu, rất muốn đi tới nhéo hai lỗ tai của Liên Dụ.

Lần gặp lại hai đứa bé của Nhạc Thâm đã là hơn mười năm sau, Liên Thập Cửu dắt tay cô bé đến trước mặt nàng, nói: “Nương, con thích cô nương này”.

Phương Uyển Chi nhìn dung mạo có phần giống phu nhân Hầu gia trước mặt. Nàng biết đó là con của Nhạc Thâm, bởi vì lúc Liên Dụ đưa đứa bé nên Khâm thiên giám nhờ Ninh Giám Chính nuôi dưỡng, nàng cũng ngồi trên xe.

Nhưng lúc đấy triều đình vẫn còn đang tìm hai đứa bé ấy, cho nên nàng không thể không diễn kịch.

Phương Uyển Chi thường nghĩ, duyên phận là một thứ rất lạ lùng, như nàng và Liên Dụ, cũng như Liên Thập Cửu và Ninh Sơ Nhị, chỉ là con đường của Liên Thập Cửu gian nan hơn mà thôi. Đó đương nhiên lại là một chuyện xưa khác.

Nhìn chung cả đời của Liên Dụ và Phương Uyển Chi không thể dùng mấy từ cảm sát hòa minh, cử án tề mi để mô tả được. Bởi vì này hai thứ này không có gì thú vị, mỗi ngày hai người lại ngồi trên băng ghế dài trong đại viện, nói chuyện bát quái. Một bình trà thơm, hai ba chuyện lý thú, rong chơi trong đình viện rồi tự tại nói cười, nhưng đó lại là điều thú vị duy nhất của đôi phu thê bọn họ.

Hết trọn bộ

65. Phiên Ngoại 1

Phiên ngoại 1: thượng lương bất chính

Người muốn rời Thượng thư phủ có rất nhiều, đầu tiên là Bì Bì bị đôi phu phụ ép buộc nhìn cảnh ân ái ngược đến chết đi sống lại, rồi đến vợ chồng Vương Thủ Tài bị cấm ăn thịt, ai cũng không muốn ở lại Liên phủ nữa.

Bởi vì tính tình của đôi vợ chồng kia khiến người ta rất ghét, lúc thì gây gỗ, lúc thì hòa hảo, người ngoài nhìn đến chán, mà chính bọn họ lại không hề biết mệt.

Lần này đến cả con trai Liên Thập Cửu của họ cũng bỏ nhà ra đi, nhưng mà nguyên nhân rời nhà lại khác với hai người trên.

Đơn giản vì cậu bé thấy buồn bực, muốn ra ngoài giải giải sầu.

Liên tiểu công tử mới được chín tuổi, lần đầu rời nhà trốn đi, nguyên nhân là mấy ngày trước đánh nhau ở học đường, cậu đánh thua.

Phương thức dạy con của Liên gia rất tế nhị, không như những gia đình bình thường khác. Liên Dụ và Phương Uyển Chi đều muốn con trai phải quen khổ sở. Không phải hai vợ chồng họ không thương con, mà là yêu cực kì, cho nên mới muốn con hiểu cuộc sống không dễ dàng. Vừa mới nghiêm khắc với con xong, hai người lại ngồi nhìn nhau nhủ mày, sau đó lại nhân lúc đối phương không biết ra an ủi con trai. Ai mà không muốn có quan hệ tốt với con, nhất là Liên Dụ luôn bao che người nhà này nữa.

Liên tiểu gia là nhân vật xưng bá trong trường, đọc sách giỏi, lại là tiểu tổ tông có gia thế, có nhiều người e ngại, cũng có người ghen tị với cậu. Lúc mấy đứa bé tụ tập chơi đùa không tranh khởi đùa giỡn đánh nhau, Liên Thập Cửu cũng không nhớ được mình và đứa con trai cao lớn thô kệch của binh bộ thượng thư vì sao lại động thủ, tóm lại là mình không đánh hấn, không chỉ không đánh, lại còn bị đối phương đập cho mặt mũi bầm dập.

Tính tình của Liên tiểu gia lại rất quật cường, bị đánh thành ra như vậy cũng không rơi một giọt nước mắt, cắn răng chạy như bay về nhà, cậu siết chặt quả đấm nhỏ đứng trước thư phòng của Liên Dụ một canh giờ.

Cậu muốn Liên Dụ mời một giáo đầu dạy võ cho cậu, Liên Dụ ôm mèo ngồi trên ghế bành, không nói câu nào.

Về phần tại sao lại không trả lời, bởi vì hấn có chút đắn đo.

Liên lão gia mang binh đánh giặc là cao thủ của Đại Yển, Liên Dụ cũng có công phu hơn người, văn võ song toàn hiếm có. Nhưng mà con hấn lại không phải có ngộ tính bình thường, mà là hoàn toàn không có ngộ tính.

Lúc Liên Thập Cửu năm tuổi Liên Dụ có nói Bì Bì dạy cậu mấy kiến thức cơ bản, nhưng căn cốt nó không tốt, luyện thêm cũng không có cách nào.

Liên Dụ cảm thấy, mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên là được. Tiểu Thập Cửu nhà hấn không có thiên phú luyện võ, mình cũng không cần áp đặt, cho nên thời gian sau đó cũng không dạy con tập võ nữa.

Nhưng mà lòng tự trọng của Liên Thập Cửu lại không chịu được, ba phen mấy bận đều muốn mời tiên sinh, ba lần một lượt tới tìm Bì Bì. Lần này cậu quyết tâm muốn học lại, Liên Dụ thì không muốn làm chuyện không công. Hai cha con trừng mắt nhìn nhau trong phòng nửa ngày, cuối cùng Liên Thập Cửu lau nước mắt chạy đi mới kết thúc.

Phương đại cô nương đứng ngoài cửa sổ nhú mào:

“Chàng cứ tìm một người cho con đi không được à?”

Liên Dụ ném hình nhân tượng gỗ trên tay đi, cũng phiền lòng đến chết.

“Có gì tốt mà tìm, nhiều lắm là luyện được ít quyền cước. Đánh đấm bên ngoài nhiều thì tự biết thôi”.

Trên đường cái nhộn nhịp, mấy tiểu thương bán hàng cao giọng rao hàng. Liên tiểu gia một mình đơn độc đi ở trên đường lớn, một đồng bạc cũng không có. Giờ đã giữa trưa, mùi thơm của mì sợi, bánh bao phảng phất từ trong ngõ.

Liên tiểu gia hít mũi một cái, vô cùng đói bụng, cậu đảo mắt nhìn qua, rồi nhấc chân đi vào một tửu lâu cực kì xa xỉ, đi thẳng vào nhà gian trên lầu.

“Một mâm da gà giòn, một món xào, một chén cơm, một phần hạch đào, đa tạ.”

Tiểu nhị quan sát tiểu công tử tuần tú một lúc, nhìn là biết xuất thân hơn người, nhưng đứa nhỏ này lại không có người lớn đi theo, hẳn vừa ra ngoài lại dừng lại: “Ngài, chỉ một người thôi à?”

Liên tiểu gia chống khuỷu tay nhìn hẩn.

“Một người, nhưng ta có tiền thanh toán. Đưa hóa đơn tới phủ Thượng thư đi, ta là con trai của Liên Dụ”.

Sau đó im lặng đặt quan ấn của Liên Dụ lên mặt bàn, lấy đũa gắp một món ngọt ăn trước.

Liên tiểu gia là một người rất thông tuệ, đau lòng lắm mới rời nhà trốn đi nhưng cũng không muốn mình chịu khổ. Ở kinh thành có thể dùng tên tuổi của cha cậu, mặc dù danh tiếng đó không phải là quá tốt.

Con trai Liên Dụ ai mà dám đắc tội, ai chẳng biến người trong nội các không bao giờ nói đạo lí, cho nên Liên tiểu gia lang thang bên ngoài vài ngày, ăn cũng ăn ngon, ngủ cũng ngủ tốt, cảm quan ấn vui vẻ đi trên đường lớn.

Quan trọng nhất là, ăn uống cũng không chịu vào cửa hàng nhà mình, mà phải ăn ở tửu lâu khác. Cậu cũng biết cách làm Liên Dụ xót xa.

Đương nhiên lúc đó cậu vẫn còn chưa hiểu, phải vài năm sau cậu mới biết cách làm cho Liên Dụ đau lòng. Bởi vì đến khi cậu lớn rồi, Liên Dụ không cho bạc nữa, không chỉ không cho, lúc nào không hài lòng còn mang lính đến phong tỏa cửa hàng của cậu.

Chuyện này phải nói sau.

Lúc này Liên tiểu gia tiêu xài không ít bạc nhưng trong lòng vẫn không vui là mấy. Trong lòng mỗi đứa bé đều có một giấc mộng giang hồ, đánh ngựa vùng kiếm gì gì đó, ai cũng có ao ước này.

Liên Thập Cửu vừa đi vừa nghĩ, thuận chân đá đất trên mặt đường. Nhưng không biết vì sao lại bụi bay mù mịt.

Một đám người cưỡi ngựa đi về phía bên này.

Trên mặt họ toàn bộ đều mang mặt nạ, thân hình hết sức to con, người cầm đầu ghì chặt đầu ngựa, cũng không phải đi về hướng cậu, mà là tới cái kiệu quan phía sau lưng cậu.

Kiệu hồng tám người khiêng là phái đoàn của quan nhị phẩm trong triều, Liên Thập Cửu nhận ra ngay, kiệu này là của cha mà.

Hắc y nhân giục ngựa tiến lên, chỉ vào màn kiệu nói.

“Liên Dụ, hôm nay ta muốn mạng của ngươi.”

Liên Dụ lưỡi biếng xóc rèm lên, nghiêng đầu hỏi hẩn:

“Người muốn giết ta rất nhiều, ngươi tên gì, để lát nữa lão tử làm bia cho ngươi.”

Giọng điệu cợt nhả như vậy đúng là làm người ta giận điên người.

Hắc y nhân cũng không thèm khách khí, đao kiếm sáng loáng được rút ra.

Liên Thập Cửu mặc dù như ông cụ non nhưng cũng chỉ là đứa bé chín tuổi, cậu trốn trong bụi cỏ nhìn xem, sợ run rẩy.

Liên Dụ cũng làm tổ trong kiệu, kéo rèm ra xem náo nhiệt. Tám kiệu phu bên cạnh cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, chỉ sau một chung trà, toàn bộ hắc y nhân đều ngã xuống.

Liên các lão lấy khăn che mũi, tự nhiên lại thấy vở kịch này diễn hơi quá đà. Mùi máu xộc thẳng vào mũi, nhưng mà để lừa thằng bé thì phải làm thôi.

Hắn nhìn Liên Thập Cửu đang trốn trong bụi, vẫy tay hỏi: “Còn không về nhà à?”

Giấy tờ trong phủ đã xếp thành núi rồi.

Liên Thập Cửu đứng thẳng dậy, mặt mày hết sức hoang mang.

“Cha, cha cũng không biết võ sao?”

Sao cậu nhớ tiên sinh ở học đường có nói, cha cậu từng dẫn binh mà? Dẫn binh, mà không đánh nhau sao?

Liên Dụ tựa người lên kiệu, ngáp một cái.

“Không biết. Ai nói cha biết võ chứ? Mang binh đánh giặc thì có chứ soái dùng đao có người dùng đầu óc. Nhà chúng ta mấy đời đều là văn thần, Liên lão gia thích múa đao nên rất thô tục. Hơn nữa trên người tập võ toàn mùi mồ hôi, không hề thơm tho gì cả, còn đừng mộng tưởng kiếm giang hồ nữa”.

Liên Thập Cửu đứng nguyên tại chỗ không lên tiếng, có vẻ đang nghĩ về độ chân thực của chuyện này.

Liên Dụ lại nói:

“Thế gian này không thể chuyện gì cũng như ý nguyện, ông trời cho con cái này, sẽ lấy đi của con thứ khác. Giống như nướng con không thêu được uyên ương, cha lại không gấp chăn bông được, chỉ cần không phải là điều gì sai trái, thì không có gì phải phiền muộn, Nướng con nấu nướng không phải rất tốt sao?”

Liên Thập Cửu bước về phía cha mình.

“Những đạo lý này con hiểu được rồi, con chỉ muốn học một vài chiêu phòng thân thôi.”

Cậu không thể nói với Liên Dụ là, cậu biết cha mình thanh danh không tốt, có người ám sát hắn thì chắc cũng sẽ có người bắt cóc con của hắn, phòng ngừa rắc rối thì tốt hơn.

Liên các lão quanh năm suốt tháng hiếm khi nói được vài câu đạo lý, giờ nghe con trai hỏi, liền tỏ thái độ nghiêm túc giảng dạy một chút:

Hắn nói với Liên Thập Cửu.

“Một chiêu nửa thức thì dùng làm gì, chỉ cần có bạc muốn mua gì thì mua. Lão tử cả đời chưa từng tập võ không phải cũng hoành hành ngang ngược ở bên ngoài đây sao. Aiz, thế gian này không có gì mà bạc không làm được”.

Một năm đó, Liên Thập Cửu chín tuổi, Liên Dụ ba mươi bảy tuổi, Liên Dụ ba mươi bảy tuổi lại còn làm bộ thượng lương bất chính, dạy đứa bé chín tuổi cũng sai lệch theo. Liên Thập Cửu thấp cha mình nói rất có đạo lý, sau này lớn lên mua bốn cao thủ, vây quanh mình. Bốn người này sẽ vắt hết tình địch của mình vào núi rừng hoang vắng, bạc tiêu không ít, chỉ là cậu khác với cha mình, tiểu tổ tông này có lợi nhuận sẽ tiêu tiền, mua đồ cũng không thèm mặc cả, tức chết Liên Dụ mà.

66. Phiên Ngoại 2

Phiên ngoại 2: tình yêu của Vương Thủ Tài

Làm mèo vài năm, Vương Thủ Tài vẫn cảm thấy mình là con mèo có dung nhan độc nhất vô nhị. Bởi vì nó béo, từ Vạn Lại Thôn cho tới kinh thành, tất cả các loại mèo hoang đều tự nhận không đánh lại nó, sau mấy lần đi tuần tra ban đêm, Vương Thủ Tài khinh thường khẳng định.

Nhưng mà trước đó không lâu, Vương tiểu gia gặp khó khăn đầu tiên trong đời. Nó bị con chó lớn nhà Vương thị lang cách vách cắn.

Con chó săn này được Vương Thế Công nhặt trên đường về vài ngày trước, gầy đến da bọc xương mà vẫn có tư thế uy phong, cốt cách vô cùng cường hãn.

Lúc Vương thị lang nhặt nó về trông vô cùng vui vẻ, ôm tới hậu viện rồi thì quên luôn. Hôm đó Vương tiểu gia đi dò xét lãnh thổ của mình, nhảy từ đầu tường nhà mình đến đầu tường nhà khác, nhìn thấy con chó sói này đang giành đồ ăn của một con mèo trắng nhỏ.

Con mèo trắng này rất đẹp, mắt màu lam nhạt, nhưng mà thân hình lại quá nhỏ, bị móng chó kia đẩy cho văng đi xa.

Chúng nó đang giành cái đầu xương cá còn dư lại.

Kể từ khi Vương tiểu gia được Liên Dụ ôm về nhà nuôi, với mấy thứ cơm thừa canh cặn này nó đều không đếm xỉa, từ trên tường cao nhìn xuống, nó vốn định xem náo nhiệt.

Nhưng mà lúc con mèo trắng ngoái đầu nhìn lại rồi đáng thương hét thảm một tiếng, trong nháy mắt đó nó lại bùng lên ý tưởng anh hùng cứu mỹ. Cho nên, mọi chuyện hết sức thuận lý thành chương, một hồi chiến sự diễn ra lúc nửa đêm, cuối cùng mặt mèo của Thủ Tài Đại vương, móng vuốt mèo, đuôi mèo tất cả đều bị thương.

Khi Liên Dụ và Phương Uyển Chi nhận được tin đuổi tới đại trạch Vương gia, Vương Thế Công đã sắp khóc thành mít ướt.

Ai mà không biết con mèo ú này là Liên đại nhân nuôi, ai mà không biết, Liên Dụ lòng dạ hẹp hòi nhỏ như lỗ kim, hắn ôm con chó nhà mình rơi nước mắt, chỉ thiếu đường lấy nòi ra hằm cách thủy để bồi tội.

Liên các lão xưa nay vẫn biết thanh danh mình không tốt, lười phải giải thích với người ngoài là mình không chấp nhặt với súc sinh. Nhìn con chó chỉ còn da bọc xương kia, hắn chỉ dặn dò Vương Thế Công phải nuôi cho tốt, nếu không nó không chết đói ở ngoài mà lại chết trong nhà đấy.

Vương Thế Công gật đầu như bầm tối.

Nhìn Vương Thủ Tài đang ủ rũ buồn bã trong lòng, Liên Dụ im lặng ôm nó vào ngực, hết sức đau lòng.

Viện sĩ Thái y viện Tào Lâm nhận được tin từ phủ Thượng thư, gót chân cũng không chạm đất, vội vàng ngồi kiệu chạy tới.

Vết thương của con mèo mập khá nghiêm trọng, nó nằm suy yếu trong lòng Liên các lão, không còn sức mà tức giận.

Tào Lâm đưa tay sờ sờ xương cốt rồi nói với Phương Uyển Chi: “Thiếu phu nhân, xương của con mèo này bị gãy, hạ quan sẽ nối xương cho nó, người xem. . .”

Rồi sau đó liếc mắt nhìn Liên Dụ một cái, ý tứ rất rõ ràng. Người kia sẽ không đánh ta chứ?

Phương Uyển Chi gật đầu, ý là mình đã hiểu. Nàng tiến lên vài bước vỗ vỗ Liên Dụ.

“Gãy chân rồi, chàng đưa mèo cho Tào Lâm đi”.

Liên Dụ cúi đầu nhìn con mèo mập nhà mình, hắn không nói gì, xoay người ngồi lên ghế bành, tựa người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vương Thủ Tài meo meo kêu cực kì đáng thương, nhưng thực tế thì Tào Lâm còn không đụng vào nó. Chẳng qua con mèo này già mồm đã quen, đụng lông thôi cũng như đang xé nó vậy.

Tào Lâm vừa đưa tay lên, thấy Liên Dụ nhìn sang bên này, thần sắc trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có biểu cảm gì nhưng lại khiến ông sợ không dám động.

Phương Uyển Chi ho khan một tiếng, Liên Dụ liền xoay đầu về. Tào Lâm lại cầm lên, người kia lại nghiêng mắt nhìn, lại ho khan.

Cuối cùng Phương Uyển Chi nổi giận, nàng bước tới chỗ Liên Dụ, quát.

“Chàng đừng dọa hân! !”

Xương gãy hết đau lòng thì có ích gì?

Liên Dụ mặt lạnh đi ra ngoài cửa, nghe Vương Thủ Tài trong phòng hét từng tiếng tê tâm liệt phế, lòng cũng chộn rộn.

Vương tiểu gia được nối xương xong, Phương Uyển Chi hầm một nồi cách thủy thật lớn nhất cho nó bồi bổ thân thể, còn thêm mấy phần thịt ba chỉ, tiểu gia hiếm khi được đãi ngộ như vậy, nhưng giờ ăn uống lại cực kì thận trọng, canh thịt chỉ uống một phần ba không tới.

Đúng là chuyện hiếm có.

Liên Dụ và Phương Uyển Chi nghĩ rằng nó là vì nó vừa nối xương xong, không thoải mái, sang ngày hôm sau nó lại uống sạch canh, một mẩu thịt cũng không thừa. Ấy thế mà, Vương Thủ Tài lại gầy đi.

Nó vẫn rất nặng, nói cho cùng thì gầy cũng không tính gầy. Chỉ là so thân thể như cái mâm lớn lúc trước thì đã nhẹ đi không ít.

Liên Dụ và Phương Uyển Chi cùng là nó bị bắt nạt.

Ai mà biết Vương Thủ Tài yêu thịt như mạng, lại chôn rất nhiều thịt trong tiểu viện Ngọc Trần Phụng Uyển?

Vì thế Liên Dụ cũng không ngủ được, kéo Phương Uyển Chi ngồi trên mái hiên nhà mình.

Hân muốn nhìn xem, cái thứ gì dám đoạt chén cơm của Vương Thủ Tài nhà họ.

Sự thực chứng minh là, thứ khiến cho con mèo ú bụng tha mỹ thực chỉ có thể là hai nguyên nhân, một là đã ăn no, lí do khác chính là phát xuân.

Đến nửa đêm, Vương Thủ Tài thần không biết quỷ không hay bò ra khỏi cửa sổ, bởi vì vẫn chưa đủ nhẹ nhàng, cho nên khi nhảy xuống tạo ra một tiếng động lớn. Nó thường xuyên xuất hiện như thế này, nhưng mà hôm nay hiếm khi lại thấy tự trọng, còn dùng móng vuốt che mặt một lúc, tới khi quay ra lại tự cho mình thái độ cao ngạo siêu phàm.

Bên kia sân nhỏ, một con mèo trắng xinh đẹp đang ngồi thẳng ở chỗ không xa, đôi tai mèo cứng đờ, hân là đang sợ nó.

Nhiều năm sống ở đây, nó tự nhận đã gặp qua vô số con mèo hoang cường hân, nhưng chưa từng thấy ai mập như Vương Thủ Tài. Hôm đó anh mèo cứu mỹ nhân, nó cứ tưởng con vật to lớn kia là loại như mèo chó.

A Bạch bước qua ăn thịt, Vương Thủ Tài đứng bên cạnh nó ơng ẹo làm dáng. Liên Dụ nuôi Vương Thủ Tài lâu như vậy mà chưa từng thấy bộ dạng bỉ ổi đến thế.

Hân là nó muốn kéo sự chú ý của đối phương, nhưng lại không biết làm thế nào cả, nó dựa gần A Bạch sẽ không ăn, vì vậy Vương Thủ Tài đành phải tự mình cam chịu, dùng móng vuốt quét quét cái đuôi của nó, cuối cùng chọc A Bạch thấy phiền, hai con mèo bắt đầu đánh nhau.

Vương Thủ Tài quyết không nhường cho A Bạch, mình thì tự hờn dỗi uống hai bát canh thịt, uống xong lại cảm thấy tức ngực, mặt mày nhăn nhó quỳ rạp trên mặt đất.

Phương Uyển Chi nghĩ, người ta thường nói người nào mèo ấy, Vương Thủ Tài chẳng hiểu gì về chuyện tình cảm cả, y như Liên Dụ vậy.

Mèo tiểu gia phiền muộn, Liên Dụ cũng phiền muộn theo, buổi tối hôm sau hân bắt A Bạch, nhét vào một phòng với Vương Thủ Tài để bồi dưỡng tình cảm.

Vương Thủ Tài bị ném từ cửa sổ vào nhà, thấy A Bạch thì vô cùng vui vẻ, vẫy đuôi mừng rỡ, không khác gì con chó săn lớn.

Mới đầu A Bạch vẫn còn thận trọng, sau rồi hai con mèo cứ thế ở cùng một chỗ.

Phương Uyển Chi nói với Liên Dụ:

“Tính tình A Bạch tốt quá, thiếp lo Vương Thủ Tài đạt được mục đích rồi sẽ bắt nạt nó.”

Nhưng, không quá ba tháng sau nàng liền phát hiện, bản khoản của mình hoàn toàn dư thừa.

A Bạch vô cùng lợi hại đấy, tính tình lại giống Vương Thủ Tài như đúc.

Hai con mèo ở cùng nhau không bao lâu thì bắt đầu sinh một ổ mèo con. A Bạch cũng rất thèm ăn, trước kia ở ngoài chưa từng ăn thứ gì ngon, trong ba tháng này nó đã biến mình thành con mèo béo không khác gì Vương Thủ Tài.

Liên thiếu phu nhân vì thế mà hết sức sầu, mỗi ngày phải dắt mèo đi hoạt động, từ một con tăng lên thành hai con. Cả hai con đều không thích đi bước nào, buộc dây thừng trên cổ xong là bắt đầu giả chết, Phương Uyển Chi kéo như kéo ngựa bắt chúng nó đi dạo trong sân.

Thời tiết trở nên ẩm áp hơn, Phương Uyển Chi cắt giảm thịt trong khẩu phần ăn của chúng, ngoài hai bữa hằng này thì không được ăn thêm. Hai đứa kia mang theo một đồng mèo con chạy tới chân Liên Dụ khóc. Nhưng mà Liên đại nhân đâu có muốn ngủ thư phòng nữa, cho nên cũng không dám làm gì.

Hai đứa này còn làm đủ trò, giả mang thai, giả bị thương, giả gãy xương, lúc nào cũng diễn, vì để được ăn thịt, nó nháo Phương Uyển Chi đến dở khóc dở cười. Cuối cùng nàng dứt khoát không quản, tùy chúng nó ăn, chỉ cần đừng phá phách nữa, thì họ sẽ nguyện ý nuông chiều bọn chúng.

Tuổi thọ của mèo dài nhất chỉ được hai mươi năm, từ khi thu dưỡng nó đến nay cũng đã lâu, thời gian lại qua nhanh như vậy, Vương Thủ Tài có thể sống lâu nữa không, Liên Dụ không biết, điều duy nhất hẳn có thể làm chỉ là làm bạn cùng nó mà thôi.

Hắn nghĩ, gặp được chính là duyên phận, chúng nó gửi gắm hai mươi năm sinh mệnh cho hắn, đương nhiên hắn cũng muốn cho nó dưỡng lão cùng nhau, xem như là một món quà của duyên phận trong đời.

Phiên ngoại hết

—————oOo—————

Ebook sẽ public sau 1 tuần.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-thu-dai-nhan-bien>